

Phong Linh Trung Đạo Thanh

Contents

Phong Linh Trung Đạo Thanh	1
1. Nữ Nhân Trắng Trong Căn Tiểu Ốc Trắng	2
2. Nam Nhân Đen	4
3. Trước Tử Vong	7
4. Tử Hí	12
5. Hầu Môn Cửa Đóng Trùng Trùng	21
6. Nhà Tọa	23
7. Tử Đẳng	33
8. Ban Sa Khắc Thần Bí	36
9. Nàng Thật Có Thể Ngủ	41
10. Tôn Nghiêm Của Cái Chết	52
11. Cái Bóng Của Kẻ Sát Nhân	59
12. Kẻ Sát Nhân	60
13. Làm Bạn Với Quỷ	65
14. Đêm Trước Ngày Hành Hình	69
15. Ngày Hành Hình	80
16. Pháp Trường	90
17. Bí Mật Bí Đạo	100
18. Du Nữ, Du Hồn, Du Ti	108
19. Đêm Trăng Tròn Hai Mươi Tám Tháng Trước	124
20. Tình Đến Lúc Nồng Không Oán Trách	135
21. Hồn Đạo Và Hồn Hoa	139
22. Tiếng Phong Linh	146
23. Rượu Gà Kho Măng	160
24. Ân Oán Rồi Rắm Như Kén Tằm	188
25. Tiếng Cuối	195

Phong Linh Trung Đạo Thanh

Giới thiệu

Khi Đinh Đinh nhìn thấy căn tiểu ốc trắng đó, đã mệt mỏi kiệt lực. Căn tiểu ốc xây bằng đá trắng, r

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-linh-trung-ao-thanh>

1. Nữ Nhân Trắng Trong Căn Tiểu Ốc Trắng

Khi Đinh Đinh nhìn thấy căn tiểu ốc trắng đó, đã mệt mỏi kiệt lực.

Căn tiểu ốc xây bằng đá trắng, nhìn vừa bình phàm vừa mộc mạc, nhưng bên ngoài căn tiểu ốc lại có một hành lang u nhã phi thường, cực kỳ không tương xứng với tiểu ốc, bên dưới mái hành lang, không ngờ còn có treo một dàn phong linh chỉ có người nhân nhả mới có thể tận hưởng.

Thân người Đinh Đinh mau chóng ngã quỵ xuống, ngựa của chàng cũng ngã quỵ xuống.

Con người chàng và ngựa của chàng không phải dễ dàng ngã quỵ, bọn họ đã vượt qua thiên sơn vạn thủy, thiên nan vạn khổ mới đến được đây.

Khi chàng nhìn thấy dàn phong linh dưới mái hiên căn tiểu ốc trắng đó, cơ hồ đã nghĩ mình đã tới Giang Nam.

Hoa lá tươi thắm ôm ấp căn tiểu ốc, dàn phong linh chói ngời dưới mái hiên.

Chàng phảng phất đã có thể nghe thấy tiếng phong linh trong điệu vang vọng hòa mình vào làn gió xuân thoang thoảng mùi cây cỏ đến từ non xanh xa xăm.

Sau đó chàng nhìn thấy một nữ nhân trắng, trắng như tuyết, tinh như vách đá, phiêu dật như gió, đẹp như u linh.

- Ta biết ngươi đã đi rất xa, ta thấy ngươi hiện tại nhất định vừa mệt vừa khát.

Nàng dùng một thái độ rất lãnh đạm, lại rất quan tâm, nhìn người trẻ tuổi lạ mặt đến từ phương xa:

- Ngươi đã đến đây, có muốn vào ăn cơm không ?

Đinh Đinh gật đầu, lại cúi đầu:

- Ăn xong rồi ta còn muốn tìm một chỗ tốt để ngã lưng.

Chàng bẽn lẽn cười cười:

- Chỉ tiếc cho đến bây giờ ta còn chưa biết có thể tìm ra hay không.

Nàng tĩnh lặng nhìn chàng cả nửa ngày, mới dịu dàng từ từ nói:

- Ngươi hình như đã tìm ra.

Sau khi chàng ăn hết ba chén lớn, ực một tô canh thịt bò, nàng dẫn chàng và con ngựa đang sùi bọt mép nơi khóe miệng của chàng đến chuồng ngựa của nàng.

Ở địa phương như vậy, có một chuồng ngựa như vậy cũng đã có thể coi là một hành vi xa xỉ phi thường.

Nàng để ngựa của chàng và bạch mã của nàng chia sẻ chung một máng ăn, lại chỉ một đồng rơm hỏi chàng:

- Người ngủ ở đó được không ?

Chàng đương nhiên là ngủ được.

“Cho dù nằm trên phân của hai con ngựa kia, ta cũng có thể ngủ được”. Đinh Đinh đáp.

Nàng mỉm cười. Trên khuôn mặt trắng nhợt chợt e ấp một nụ cười giống như một đóa mai hoa bất chợt hé nở giữa tuyết trắng.

Nhìn thấy nàng cười, chàng đột nhiên cảm thấy nàng tịch mịch quá, tịch mịch quá.

Trên yên ngựa của chàng, ngoại trừ túi nước ra, còn có hai bao bố màu vàng kỳ quái. Túi nước đã cạn sạch trông không, hai bao bố màu vàng lại đầy cứng, một tròn tròn, một dài dài.

Đinh Đinh tháo hai bao bố đó xuống khỏi yên ngựa, giấu ở chỗ kín nhất trong đồng rơm, mặc nguyên y phục ngả mình trên đồng rơm.

Không khí thoang thoảng mùi cây cỏ vùng núi xa xăm, khiến cho chàng rất mau chóng lọt vào một mộng cảnh phiêu diêu hoang hốt.

Chàng thậm chí còn mơ thấy một bầy cừu, một cô gái chăn cừu diêm lệ đang dùng một ngọn roi dài lừa đuổi bầy cừu, trên thân roi thậm chí còn ghim đầy gai nhọn.

Chàng chợt phát giác mình cũng đang ở trong bầy cừu.

Đợi đến khi chàng giật mình tỉnh mộng, mồ hôi lạnh đã ướt đầm lưng áo.

Nhân Mộng đêm nay lại không nằm mơ, bởi vì nàng đêm nay căn bản không thể ngủ yên.

Đợi đến khi nàng tỉnh dậy từ mộng cảnh hoang hốt, trời đã sáng rõ. Tiếng gió gào rít đã bắt đầu dần dần tiêu tán trong hoang nguyên, bên ngoài căn tiểu ốc lại vang lên tiếng chẽ củi có nhịp có điệu cực kỳ.

Đinh Đinh đã bắt đầu chẽ củi, dùng một phương thức chẽ củi ưu nhã kỳ lạ phi thường, lại hữu hiệu phi thường.

Nàng bước ra, trên mình khoác một tấm áo choàng nhồi bông, dựa mình lên cột nhà dưới dàn phong linh dưới mái hiên.

Động tác của chàng tịnh không nhanh, búa chàng dùng cũng không bén, nhưng mỗi lần búa chẽ xuống là gỗ cứng bị chẽ tách ra liền, giống như một viên pháo nổ tung ánh lửa.

Nàng nhìn chàng, nhìn đến mức có chút si dại.

Đợi đến khi chàng dừng tay lau mồ hôi mới nhìn thấy nàng. Lúc đó cơn mệt và khát đã tan biến không còn thấy trên mặt chàng nữa, bởi vì những giọt mồ hôi khỏe khoắn sau khi vận động đã tưới mát khuôn mặt chàng.

- Nếu quả nàng không để tâm, đây có thể coi là cách ta trả tiền nàng đã cho tá túc ăn uống.

- Cũng được.

Nụ cười của Nhân Mộng như mộng:

- Đó cũng quá nhiều rồi.

- Ta thấy nàng còn rất nhiều củi chưa chẽ, lan can chuồng ngựa cũng đã hư hoại.

Con ngựa lai giống của nàng cũng nên tắm rửa, thay móng sắt, thậm chí cả mái nhà của nàng cũng nên sửa sang lại.

Đinh Đinh nói tiếp:

- Hiện tại đã gần đến mùa đông, nơi nàng cất thịt thà đường muối nhất định cũng phải tu bổ lại, nếu không, sang đến xuân năm sau, lương thực của nàng rất có thể biến thành một đồng bùn sinh hôi thúi.

Nhân Mộng nhìn chàng:

- Người muốn ở lại giúp ta làm mấy chuyện đó ?
- Phải.
- Tại sao ?

Đinh Đinh thở dài:

- Bởi vì trước khi trước khi băng xuân tan chảy, ta không thể tìm được chỗ nào để đi.

Nàng lại chăm chú nhìn chàng rất lâu, mới nói từng tiếng:

- Người ít ra trước hết cũng nên cho ta biết tên của người là gì chứ.

“Ta họ Đinh, tên là Đinh Trữ”. Chàng đáp:

“Nhưng bọn bằng hữu của ta đều gọi ta là Đinh Đinh”.

Khi nàng nhìn thấy chàng, chàng cỡi một con ngựa vàng, lẫn lộn giữa phong trần, thậm chí cả mặt mũi tóc tai đều bám đầy đất cát trần ai vàng úa. Bên yên ngựa của chàng cột hai bao bố màu vàng.

Giày của chàng là giày ống da bò màu vàng, bàn đạp bên dưới giày cũng là bàn đạp màu đồng vàng chói.

Nhưng, kỳ quái làm sao, lần đầu tiên nàng nhìn thấy chàng, chỉ cảm thấy chàng là một nam nhân hoàn toàn đen thui.

2. Nam Nhân Đen

Trăng tháng chín, trăng tròn, đêm lạnh như nước.

Đinh Đinh kéo hai bao bố màu vàng ra khỏi đồng rơm, gỡ gút buộc của cái bao to tròn. Trong bao là một bộ y phục đen xếp chính tề phi thường, và một đôi giày ống da bò đen thui.

Dưới ánh trăng bàng bạc, ai cũng đều có thể thấy bộ y phục đó làm bằng một thứ chất liệu quý giá phi thường, mềm mại trơn mịn như làn da xử nữ. Một lảng tử lủi thối lạc bước thiên nhai không xứng hợp với thứ y phục đó.

Nhưng đợi đến khi chàng mặc vào, trên thế giới tuyệt đối không ai dám nói chàng không xứng.

Vải áo trơn mịn dán chặt vừa y lên thân thể gầy ốm của chàng, thợ may lành nghề, thủ công tinh tế, khiến cho chàng trong phút chốc đã biến thành một người khác, thậm chí chừng như đột nhiên biến thành một thứ động vật khác.

Hiện tại chàng nhìn giống như một con hắc báo.

Chàng đứng dưới ánh trăng, giang chân giang tay thư giãn, mỗi một khớp xương trên toàn thân lập tức phát động những thanh âm rầm rắc như pháo nổ.

Nhưng lòng bùng bên tai chàng lại là một thanh âm khác, chàng phảng phất lại nghe thấy người dùng một ánh mắt lăm lăm tia máu đỏ hoét trừng trừng nhìn chàng mà nói:

- Đinh Đinh, phải nhớ vào đêm trăng tròn rằm tháng chín này, người phải đi đối phó ba người cực kỳ đáng sợ. Bọn chúng giết người dễ dàng giống như là uống nước. Bộ dạng bọn chúng khi giết người cũng thông dong tự nhiên giống như là lúc uống nước, thậm chí sau khi bọn chúng giết mình xong, mình cũng không biết mình làm sao mà chết.

“Không cần phải lo lắng”. Đinh Đinh đã nói:

“Nếu quả mình ta không muốn chết, vô luận là ai muốn giết ta chết đều không dễ dàng gì”.

Đinh Đinh tuy nói như vậy, lại vẫn ghi rõ danh tánh ba người này, còn tồn hai tháng trời điều tra sưu tập tư liệu của bọn chúng rất hoàn hảo.

Ba người đó là:

Hiên Viên Khai Sơn, nam, ba mươi ba tuổi, thân cao bảy thước sáu tấc, nặng một trăm tám mươi bốn cân, sử một cây khai sơn phủ dài năm thước bốn tấc, nặng bảy mươi chín cân, thiên sinh thần lực.

Hiên Viên Khai Sơn là con trai của một tiểu phu, mẫu thân của gã là Miêu nữ. Gã sinh trưởng ở vùng rừng núi sâu tối trong Dã Nhân Sơn nơi biên giới Vân Quý, năm bốn tuổi đã có thể khiêng búa của phụ thân, bảy tuổi đã có thể cữ búa chặt cây.

Sau ba tháng, gã đã chặt được thân cây đầu tiên trong đời, thêm ba tháng sau, gã dùng cùn cây búa đó chém chết tình nhân của mẫu thân.

Miêu nữ đối với quan niệm trinh tiết cũng tùy tiện giống như lãng tử đối với kim tiền, cho nên không vì chuyện đó mà trách cứ gã.

Cho nên từ đó quan niệm của gã đối với giá trị của mạng sống con người cũng tùy tiện như vậy, có khi gã chém người đơn giản giống như chặt một gốc cây.

Cũng may người không phải cây, muốn chém người, thông thường đều khó hơn chặt cây rất nhiều, cho nên mỗi năm gã ít ra đều phải thụ thương hai mươi bảy hai mươi tám lần, ít ra đều phải nằm trên giường hơn trăm ngày.

Bất hạnh là thân thể như dã nhân của gã đã trui luyện thành đồng cân thiết cốt đánh không chết, đã trui luyện thành một mảnh khí hung hãn không sợ chết, và một “Hiên Viên Khai Sơn Tam Thập Lục Phủ” không có thành trì nào có thể chống đỡ nổi.

Đó là từ kinh nghiệm vô số lần huyết chiến gian khổ mà huấn luyện ra, thực tế hữu hiệu hơn bất cứ danh sư võ học nào có thể giáo dưỡng.

Đến năm gã mười sáu tuổi, đã được người trong võ lâm công nhận là một trong ba mươi hai sát thủ đáng sợ nhất.

Điền Linh Tử, nữ, hai mươi bảy tuổi, có gia đình, kết hôn sáu lần, mỗi lần thành thân không quá một năm đã thành quả phụ.

Hiện vẫn sống góa bụa.

Nam nhân gặp qua Điền Linh Tử cũng không biết bao nhiêu người, người có thể quên ả lại cả một người cũng không kiếm ra.

Trên thế giới đầy dẫy các thức các dạng nhân vật kỳ kỳ quái quái, lại chỉ có một thứ nữ nhân có thể làm cho nam nhân một khi gặp qua một lần là vĩnh viễn không quên.

Điền Linh Tử, không còn nghi ngờ gì nữa, là dạng nữ nhân đó.

Thân thể của ả mơ hồ, lời đồn liên quan đến thân thể của ả có rất nhiều, kỳ trung đáng tin nhất là một truyền thuyết.

Phụ thân của ả là một lãng nhân Phù Tang lưu lãng đến trung thổ, hãm hiếp mẫu thân của ả, sinh ra ả.

Mẫu thân của ả tên là Liễu Diệp Nhi, là nữ đệ tử của chương môn nhân Hoa Sơn kiếm phái, kiếm pháp vốn rất cao cường. Nhưng phụ thân của ả lại dùng một thứ kiếm pháp Đông Dương cực kỳ quỷ mật quái dị.

Vừa khinh linh tựa Hoa Sơn, vừa xuất thủ quỷ dị như Phù Tang, một nữ nhân như vậy làm sao mà không đáng sợ cho được ?

Càng đáng sợ hơn là sáu ông chồng của ả cũng đều là đại cao thủ thế hệ sau của các danh môn kiếm phái.

Ả đương nhiên cũng hấp thụ luôn tinh túy trong kiếm pháp của các trượng phu.

Cho nên, mỗi khi người trong giang hồ nhìn thấy một nữ nhân ôn nhu mỹ lệ phi thường, mang theo một nụ cười hé nụ khả ái phi thường đi về phía bọn họ, bọn họ thông thường đều gục chết dưới kiếm của ả trong một sát na.

Nhưng so với Mục Dương Nhân, Hiền Viên Khai Sơn và Điền Linh Tử chỉ bất quá giống như một thiên sứ hòa thiện.

Nếu quả nói trên thế giới này thật sự có thứ người làm cho người ta nằm ác mộng, Mục Dương Nhân tuyệt đối là một trong những người đó.

Đinh Đinh đối với y biết ít nhất, trong giang hồ thậm chí không có ai có thể thu thập tư liệu có liên quan đến y.

Họ của y là gì ? Tên là gì ? Thân thể ra sao ? Võ công ra sao ?

Không ai biết.

Quái dị nhất là trong giang hồ thậm chí không ai biết y là nam hay nữ.

Chỉ biết y dùng một ngọn trường tiên rất dài, giống như một tên chần cừu ác độc trên hoang nguyên biên thùy, dùng một ngọn trường tiên tà ác.

Đáng sợ là trên roi của y còn gắn gai nhọn, giống như những mũi gai trên cành hoa mai khô quỳ.

Càng đáng sợ hơn, thứ y chần không phải là cừu, mà là người.

Nam nhân, nữ nhân, lão nhân, trẻ nít, người tàn tật, tài tử, học giả, hiệp khách, anh hùng, hào kiệt, trong mắt y đều một dạng, đều là cừu dưới ngọn roi của y.

Toàn bộ những động vật có sinh mệnh giữa nhân thế, trong mắt y đều là cừu dưới ngọn roi của y, đều phải chịu làm nô dịch dưới ngọn roi của y.

Đinh Đinh cũng đã từng gặp y trong ác mộng.

Đinh Đinh biết trận chiến đêm nay người khó đối phó nhất là y.

Bởi vì cả con người y nhìn ra sao đều không biết, chàng chỉ biết chàng thật sự không chịu chết dưới tay một người như vậy.

Đinh Đinh gỡ gút thắt trên bao bố thứ nhì, là cái bao bố dài dài, trong bao có một thanh đao.

Một thanh đao, một thanh đao rất mỏng, rất dài.

Đinh Đinh không rút đao ra.

Bởi vì thanh đao đó không cần phải lau chùi mài dũa vẫn có thể bảo trì độ sắc bén của nó như trước.

Thanh đao đó cũng không dùng để ngắm nghía thưởng ngoạn.

Chỉ khi đối diện với đại địch cường thù không thể không giết, thanh đao đó mới rút ra khỏi vỏ.

Đao ra khỏi vỏ, tất thấy máu, địch không chết, mình tất chết.

Tuyệt không có đất lựa chọn nào khác.

Đi qua khu đất đầy sắc hoa đầy ánh trăng, bước đến miệng giếng xây bằng đá, Đinh Đinh cột cái xô gỗ vào dây kéo, kéo lên một xô đầy, xối nước giếng lạnh như băng lên đầu, hơi lạnh khiến cho người chàng hoàn toàn bảo trì trạng thái thanh tỉnh tuyệt đối.

Nước giếng từ vạt áo của chàng lần trên vỏ đao nhỏ giọt. Y phục của chàng, da thịt của chàng, giày của chàng, vỏ đao của chàng, nước giếng vừa thấm qua, lập tức khô cạn, khô cạn giống như sa mạc chưa từng gặp nước chảy.

Sau đó chàng bước về hướng tử vong, ưỡn ngực thẳng lưng bước về hướng tử vong.

Chỉ bất quá ai cũng không biết là tử vong của ai.

Nhân Mộng đêm nay lại không mơ được.

Nàng một mực mở mắt trần trần, phẳng phất luôn luôn đang đợi chờ.

Là đang đợi người về ? Hay đang đợi khách ghé qua ?

Trăng tròn trước song cửa, trăng thanh, trăng lạnh, tuy trăng tròn, vẫn cô độc như trước.

Người cũng vậy.

Ngoài song cửa có trăng mà không có gió, làn phong linh dưới mái hiên lại vang vọng leng keng, chùng như giữa đất trời đột nhiên có một luồng sát khí đọng không được, nhìn không thấy, một luồng sát khí bất chợt chấn động làn phong linh an tĩnh từ bao lâu nay.

Nàng dùng hàm răng trắng muốt cắn lên bờ môi trắng nhợt, từ từ đứng dậy bước đến song cửa.

Một nam nhân đen sì đang bước qua song cửa của nàng, hướng về phía bóng tối vô biên bát ngát tận đầu ánh trăng mà đi.

3. Trước Tử Vong

Ngày mới tối, trăng tròn mới mọc, Hiên Viên Khai Sơn đã chuẩn bị đi ngủ.

Gã hồi nãy ăn nguyên một con sơn dương nướng nửa sống nửa chín, chuẩn bị ngủ một giấc hai canh giờ mới có lực khí đi đối phó trận quyết chiến đêm nay.

Mang theo một tấm da trâu rừng mà gã tay không sẵn được ở núi Ba Nhan Khách Lạ vùng Thanh Hải, trải dài trên hoang mạc cát đá, gã vừa nằm xuống cơ hồ đã lập tức ngủ khò.

Nhưng gã lại lập tức tỉnh dậy.

Gã không nghe thấy bất cứ thanh âm gì, nhưng lại có một thứ tiếng cước bộ nghe không thấy đánh thức gã. Gã đoán định có người đi đến gần đây, phán đoán của gã chưa từng sai lầm.

Trong một phút chốc, gã đã hạ quyết tâm, chỉ cần người đó tiến đến gần nội trong phương viên bảy thước, gã sẽ bẻ đôi tay của người đó tề liệt, cự ly tử huyệt bảy thước là cực hạn an toàn của gã.

Tưởng không được tiếng cước bộ không ngờ lại dừng bước đứng trên biên duyên ngoài bảy thước. Gã vốn một mực giả bộ đang ngủ, hiện tại lại không khỏi không hí mắt nhìn một cái. Dưới ánh trăng bàng bạc, bên ngoài khoảng cách an toàn mà gã đã kết định sau bao năm thử nghiệm, gã nhìn thấy một đại hài tử vận y phục thêu hoa đang đứng yên, dùng một ánh mắt đặc biệt sáng ngời liếc nhìn gã.

Trên hoang mạc cùng sơn ác thủy như vậy, làm sao có thể bất chợt xuất hiện một người như vậy.

“Tiểu quý, ngươi là ai ? Đến đây làm gì ? Ngươi không sợ bị sói hoang ăn thịt sao ?” Hiên Viên Khai Sơn hét lớn.

“Tiểu quý ? Ngươi kêu ta là tiểu quý ?” Tiểu quý vận y phục thêu hoa cười hắc hắc, tiếng cười ngân vang như chuông.

“Hiên Viên Khai Sơn, ngươi năm nay mới ba mươi ba, dám kêu ta là tiểu quý ?”.

Tiểu quý đó cố ý lắc đầu thờ dãi:

“Ngươi có biết trong sáu ông chồng của ta, người nhỏ tuổi nhất cũng lớn hơn ngươi mười tuổi không ?”.

Hiên Viên Khai Sơn ngẩn người, chợt nhảy dựng lên nhìn ả, nhìn cả nửa ngày, chung quy cười lớn.

“Ta biết ngươi là ai rồi, ngươi nhất định là Điền Linh Tử yêu mị”. Gã cười lớn:

“May là ta cũng biết ngươi chỉ trừ eo mạng của mấy lão chồng ngươi, nếu không ta hiện tại đã bỏ chạy như một con thỏ trắng tên”.

Dưới ánh đèn, chỉ còn cách khoảng một thước, tiểu quý đó quả nhiên đã không còn là tiểu quý.

Vô luận nhìn dưới bất cứ một góc độ nào, ả đều là một nữ nhân thành thực phát đạt đến mức kiện toàn phi thường. Thân thể tuy nhỏ nhắn một chút, lại có biệt lực làm cho mỗi một nam nhân động tâm. Hiên Viên Khai Sơn nhìn nhìn ả, lắc lắc đầu thờ dãi.

- Hiện tại ta đã minh bạch mấy lão chồng của ngươi tại sao mà chết, nếu quả ta là chồng ngươi, ta cũng chết trong tay ngươi như vậy.

Điền Linh Tử cũng nhìn gã chăm chăm, nhìn cả nửa ngày mới nói.

“Nhưng ta lại nhìn không thấu ngươi”. Ả thốt:

“Ta đã chú ý đến ngươi bốn năm ngày nay, từ ngày đầu ngươi đến, ta đã bắt đầu để ý đến ngươi”.

-Ồ ?

“Bốn năm ngày nay ta phát hiện mỗi một địa phương có thể tác chiến phụ cận quanh đây ngươi đều quan sát tử tế phi thường, thậm chí cả đất đai mềm dẻo hay cứng khô đều nghiên cứu thấu triệt phi thường, thậm chí luôn cả biến hóa của hướng gió từng khu cũng rành rọt”. Điền Linh Tử thốt:

“Ta vốn luôn luôn nghĩ ngươi là một tên bự con thô thiển, không tưởng tượng được ngươi không ngờ lại kỹ càng cẩn thận như vậy”.

Hiên Viên Khai Sơn cười lớn:

- Nam nhân bự con thô thiển cũng muốn sống như ai vậy, người không muốn chết thì trước lúc quyết chiến sinh tử như vậy làm sao mà không kỹ càng cẩn thận được ?

Ánh đèn phát ra từ trong tám lồng đèn sừng dê, lồng đèn sừng dê treo trong một cái lều da dê cực kỳ hoa mỹ thoải mái, lều giăng đằng sau một vách đá nhám thạch làm bình phong ngay sát hoang mạc, trong lều có đủ thứ dụng cụ có thể làm cho mỗi một người đều có cảm giác rất thoải mái, thậm chí đã có thể nói hoàn toàn có đủ mọi thứ cần dùng.

Điền Linh Tử, không còn nghi ngờ gì nữa, là một nữ nhân kén chọn hưởng thụ phi thường, từ cái tích tắc khi Hiên Viên Khai Sơn bắt đầu bước vào cái lều đó, gã đã phát giác ra điểm đó.

Bởi vì lúc gã bước vào lều, thứ đầu tiên gã nhìn thấy là bốn thiếu niên mi mục thanh tú, thân thể trắng kiện đang trải khăn giường bày biện rợp thịt.

Bước vào căn lều ẩm cúng, cõi trường bào thêu hoa, trên thân ả chỉ còn lại một lớp khinh sa mỏng manh như cánh ve, nhìn dưới ánh đèn sừng dê, thậm chí cả những nơi trữ tình không dễ dàng gì nhìn thấy đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Bốn thiếu niên không tránh né nhìn ả chăm chăm, trong ánh mắt ngập tràn dục vọng và kích thích nguyên thủy trẻ trung.

Nhìn thấy ánh mắt đó, có thể tưởng tượng quan hệ giữa bọn chúng và ả tuyệt không phải tầm thường.

Điền Linh Tử không ngờ cũng không có một chút ý tứ úy kỵ, gát tay lên vai một thiếu niên, cười hắc hắc nói:

- Phương pháp có thể trụ giữ thanh xuân của đàn bà có rất nhiều thứ, ta phát hiện kỳ trung có một thứ hữu hiệu nhất, là thiếu niên trẻ tuổi đẹp trai.

Hiên Viên Khai Sơn cười lớn:

- Ta thấy phương pháp của ngươi không những hữu hiệu, mà còn hữu thú.

Điền Linh Tử thốt:

- Cho nên đợi đến khi ngươi già đi chút ít, ngươi cũng nên đi kiếm mấy tiểu cô nương hấp dẫn về mà thí thí nghiệm nghiệm.

Ả cười mê mị.

Hiên Viên Khai Sơn lại không nhìn ả cười, gã này giờ một mực nhìn bên dưới khuôn mặt cười cợt của ả.

- Ta không thích tiểu cô nương, ta chỉ thích dạng nữ nhân như ngươi.

“Ta nghe nói nam nhân khô vĩ cao lớn đều thích ăn hiếp nữ nhân nhỏ nhắn”.

Điền Linh Tử hững hờ thốt:

“Ta cũng nghe nói, con gái bị người ăn hiếp cũng thật sự có không ít”.

Hiên Viên Khai Sơn nhìn chăm chăm lên eo lưng thon thả láng mịn của ả, trong mắt đã lộ xuất những tia máu đỏ li ti.

- Người có sợ không ?

- Sợ cái gì ?

- Người sợ bị ta hãm hiếp không ?

Điền Linh Tử lại cười, dùng một thanh âm ôn ôn nhu nhu mà đáp:

- Ta biết người không thể làm chuyện khờ dại như vậy, tự người cũng nên biết, người căn bản không nắm chắc chế trụ được ta, hà huống đám tiểu quỷ này cũng không phải niềm nở gì.

Bốn tên thiếu niên lập tức trừng trừng ánh mắt, trừng trừng nhìn Hiên Viên Khai Sơn, trong mắt lập tức chứa chan sát cơ địch ý.

Điền Linh Tử kéo tay một tên trong bọn chúng, hé môi hồng đào hôn nhẹ lên bàn tay đó.

“Niên kỷ bọn chúng tuy không lớn, lại đã học qua Lương Cực Tứ Nghi kiếm trận”.

Điền Linh Tử dụ dằng thốt:

“Người đại khái chắc cũng có nghe qua, ông chồng thứ năm của ta là danh túc cao thủ có danh vọng cực cao trong phái Võ Đang”.

Hiên Viên Khai Sơn vẫn dùng đôi mắt đầy tia máu li ti nhìn chăm chăm thân thể ả cả nửa ngày, chợt cười lớn.

- Ta phục người, ta thật sự không dám động đến người. Đó cũng là vận khí của người còn tốt mới đụng phải ta.

-Ồ ?

- Nếu quả người đụng phải Mục Dương Nhân, hiện tại chỉ sợ đã bị lột trần treo trên cột rồi.

Điền Linh Tử trước hết ôm mặt thiếu niên đó hôn lấy hôn để, rồi mới quay đầu lại hỏi Hiên Viên Khai Sơn:

- Người đã gặp qua Mục Dương Nhân ?

- Ta chưa gặp.

Điền Linh Tử mỉm cười, nụ cười cực kỳ mê hồn.

“Vậy người làm sao biết y đối với ta có hứng thú hay không ?” Ả hỏi Hiên Viên Khai Sơn:

“Người làm sao biết người bị lột trần treo trên cột không phải là người ?”.

Tiếng cười của Hiên Viên Khai Sơn dừng hẳn.

Gã đã từng nghe nói Mục Dương Nhân là nữ nhân, một nữ nhân vừa tàn khốc, vừa biến thái, thủ đoạn đối phó nam nhân còn hung bạo tàn nhẫn hơn so với đối phó nữ nhân.

Điền Linh Tử nhìn biểu tình trên mặt gã, khoái trá thốt:

- Ta từng nghe một nguồn tin đáng tin cậy nói là y là một nữ nhân còn nhỏ nhắn hơn cả ta nữa.

Ả nói tiếp:

- Người cũng nên biết nữ nhân nhỏ nhắn thích nhất là ăn hiếp thứ nam nhân khôi vĩ cao lớn như người.

Ả lại cười:

- Nếu quả y thật sự đến đây, có thể dùng biện pháp gì để đối phó người, ta đơn giản cả tưởng tượng cũng không dám tưởng.

Nói xong câu đó, ả nghe một người dùng một thanh âm vừa khàn khàn, vừa trầm trầm:

- Hiên Viên, ngươi không cần phải sợ. Điền Linh Tử, ngươi cũng không nên cao hứng. Phương pháp ta muốn đối phó bọn ngươi tuyệt đối chỉ có một.

Trong thanh âm khàn khàn của người đó, tuy mang theo niềm ôn nhu trầm trầm khó nói, lại cũng buông ra một ý tứ khảng bố quỷ bí khôn tả.

Mục Dương Nhân quả thật đã đến.

Bước vào trong lều là một người cao phi thường, ốm phi thường, nhất định phải cúi mình uốn hông mới có thể bước vào.

Nghiêm túc mà nói, y căn bản không phải là bước vào, mà như một cương thi u linh phiêu phưởng lớn vờn đi động tiến vào, gân khớp tứ chi căn bản không giống như đang hành tẩu.

Trên người y vận một trường bào màu nâu nổi liền mũ trùm đầu tóc mặt mũi giống như y phục của tăng nhân khổ hạnh tây phương, vật bào quét là đà trên đất, bìa mũ che tận mi mắt, chỉ để lộ đôi mắt xanh thăm thiên chân vô tà như trẻ nhỏ.

Nhưng đợi đến khi y cười lên, trong ánh mắt lập tức xuất hiện một thứ tà dị vô phương hình dung.

Hiện tại y đang cười.

- Nam nhân và nữ nhân ta đều thích hết, cho nên tất cả bọn ngươi không nên lo lắng. Phương pháp ta đối phó cả nam lẫn nữ đều như nhau, hoàn toàn công bình.

Gân xanh trên trán Hiên Viên Khai Sơn đã vồng lên, Điền Linh Tử lại vẫn còn đang cười trầm trầm làm sao.

- Không cần biết ra sao, ngươi đã đến rồi thì trước hết nên cởi áo ngồi xuống uống một chén rượu. Bọn ta dù sao cũng là người chung đường mà.

“Vậy thì ngươi không nên mời ta cởi áo, mỗi lần ta cởi áo ra thông thường đều làm cho người ta giật mình”. Mục Dương Nhân cười tà ác:

“Không cần biết là nam nhân hay nữ nhân, đều giật mình”.

“Ta nghĩ bọn ta không thể nào”. Điền Linh Tử vẫn in nụ cười mỉa mai thượng tọa:

“Ta tin đàn bà mà Hiên Viên đại huynh nhìn thấy cũng quá nhiều, đàn bà ta nhìn thấy cũng không ít”.

Tiếng cười của Mục Dương Nhân càng tà ác.

“Được”. Y nói:

“Vậy ta cung kính bắt như từng mệnh”.

Nhìn thấy trường bào màu nâu dài hơn bảy thước của y rơi trên đất, biểu tình trên mặt mỗi một người đều biến thành giống như một người đột nhiên bị chết đông cứng trong đông giá cực hàn.

Biểu tình đó bất cứ ai cũng đều không có cách hình dung.

Bọn họ nhìn thấy một người lùn, một người lùn ba thước, đang đứng trên cà kheo cao năm thước, vật duy nhất vận trên người chừng như chỉ bất quá là một dải tơ đỏ tươi.

“Hiện tại ta đã cởi áo rồi”. Y hỏi Điền Linh Tử mặt mày vẫn không đổi sắc như trước:

“Ta có thể ngồi xuống chưa?”.

- Mời ngồi.

- Ta có nên ngồi bên cạnh chủ nhân không?

- Dương nhiên.

Điền Linh Tử vẫn không để ý gì, bốn tên thiếu niên đó lại đã bắt đầu phóng tới.

Bốn thanh đoản kiếm lóe chớp ánh sao bỗng rút ra khỏi vỏ, từ bốn góc độ quỹ bí khó lường đâm về phía tên điên điên ngoan đó, Lương Cực Tứ Nghi kiếm pháp hiệu xưng nội gia đệ nhất Vô Đương chính tông, ngay giây phút đó từ trong tay bọn chúng đâm ra phảng phất cũng mang theo tà khí khó tả.

Mục Dương Nhân lại vẫn thái thái bình bình an an ổn ổn ngồi xuống, ngồi bên cạnh Điền Linh Tử.

Đợi đến khi y ngồi xuống xong, bốn tên thiếu niên đều đã bay bắn ra ngoài, kéo theo những giọt máu lắ rắc bắn ra ngoài, trên yết hầu mỗi người đều có một lỗ hồng đỏ tươi, không ai thấy lỗ hồng đó sao lại thành linh hiện ra như vậy.

Những giọt máu lắ rắc rơi rớt, Hiên Viên Khai Sơn cả động cũng không động.

Toàn thân gã phảng phất đã cứng đờ, chỉ có những tia máu li ti trong mắt càng đỏ hơn.

Mục Dương Nhân vừa cười cười vừa nhìn gã hỏi:

- Tiểu Hiên Viên, ngươi có ý kiến gì không ?

- Ta không có.

“Ngươi có phải đã bắt đầu có điểm bội phục ta ?” Mục Dương Nhân lại hỏi.

“Chừng như đã có một chút”. Hiên Viên Khai Sơn nhìn đôi tay nhỏ nhắn trắng nhợt không chút huyết sắc của y:

“Ta chỉ thấy kỳ quái là ngọn roi trong tay ngươi đâu mất rồi ?”.

Mục Dương Nhân cười cười:

“Đối phó với thứ rác rưởi đó ta phải dùng roi sao ?” Y hỏi:

“Đợi đến lúc ta dùng roi, kẻ muốn đối phó ít nhất cũng là người như ngươi”.

Y đặt bàn tay nhỏ nhắn lên hông Điền Linh Tử:

- Còn ngươi ? Ngươi có ý kiến gì không ?

“Ta có ý kiến gì chứ ?” Ả dịu dịu dàng dàng đáp:

“Lẽ nào ngươi nghĩ ta thích mấy thứ rác rưởi đó ?”.

“Vậy xem ra ý tưởng của ba người bọn ta chừng như đã có chút câu thông”. Mục Dương Nhân lấy chén rượu của ả, rót rượu vào chén:

“Ta tin bọn ta hiện tại đều hoàn toàn minh bạch, muốn đối phó với đối thủ đêm hôm nay, tư tưởng của bọn ta nhất định phải hoàn toàn nhất trí”.

- Ta minh bạch.

- Con người đó tuyệt không phải là người dễ dàng đối phó, nhưng bọn ngươi nếu quả có thể tiếp nạp ý kiến của ta, ta bảo đảm chàng tuyệt không thể sống qua giờ tí đêm nay.

- Ta tin.

“Quan trọng nhất là, không cần biết ta muốn bọn ngươi làm gì, bọn ngươi đều không thể phản đối”. Mục Dương Nhân thốt:

“Nếu không yết hầu của hai người bọn ngươi rất có thể đã bị roi cắt gọn”.

Không ai phản bác lời nói của y, không ai có thể phản bác một người điên đáng sợ như vậy.

Mục Dương Nhân thở dài nhẹ nhẹ.

“Dưới tình huống này, nếu quả ta còn cảm thấy có gì không thỏa mãn, ta đơn giản giống như một con súc sinh không biết tốt xấu”. Y dùng bàn tay nhỏ nhắn ưu nhã nâng chén:

“Hiện tại thời gian còn hơn một canh giờ mới đến giờ tí, bọn ta sao không nghỉ ngơi thoải mái, đợi con người đó đến tống tử”.

Thanh âm của y ưu mỹ uyển chuyển như bản tình ca lúc hoàng hôn:

- Ta luôn luôn cảm thấy, đợi chờ người ta đến tổng tử là chuyện hữu thú nhất, cũng kích thích nhất.

Lúc đó dần phong linh bên dưới mái hiên căn tiểu ốc màu trắng đang âm vang, Đinh Đinh đang chuẩn bị buông mình vào mảnh hoang mạc tịch mịch, tiến nhập tử vong.

4. Tử Hí

Dưới vách nham thạch mục rã phong hóa như một cánh ưng nơi biên duyên hoang mạc, có một ngôi mộ mới, trước mộ thậm chí cả bia đá cũng không có, chỉ trồng một cây xương rồng.

Đinh Đinh trầm mặc bước qua trước mộ phần, trong tâm đang nghĩ đêm nay nếu quả chàng chết trận, có ai đem chàng đi chôn không ?

Chàng lập tức nghĩ đến nữ nhân trắng nhợt đó, nhớ đến vẻ ôn nhu lãnh đạm của nàng, nhớ đến dần phong linh dưới mái hiên căn tiểu ốc khua gọi hương sâu vô hạn của nàng.

Nhưng đợi đến khi chàng vượt qua vùng đất vàng đỏ, chàng đã hoàn toàn gạt bỏ những tư tình và hương sâu đó.

Trước giờ quyết chiến sinh tử, không nên nghĩ về những chuyện đó, tình sâu luôn luôn làm cho người ta mềm yếu.

Mềm yếu là chết.

Lúc bước vào hoang mạc, cước bộ của Đinh Đinh đã bước theo một vận luật đặc biệt kỳ dị, giống như thứ tiết tấu thần bí trong sinh mệnh, mỗi một tiết tấu đều như bước lên biên duyên lưỡi dao mỏng manh như một đường tơ giữa sinh và tử.

Sau đó chàng nhìn thấy một ngọn lửa bùng cháy trước lều, cũng nhìn thấy một nữ nhân vận toàn sa mỏng.

Ả si si đứng đó, trên khuôn mặt mỹ lệ không có một tia biểu tình, nhưng dưới ánh lửa thiêu động, thân thể vừa nhỏ nhắn vừa thành thực của ả lại giống như uốn éo biến ảo không ngừng, cơ hồ đã uốn éo ra hết mọi dục tình của nhân loại.

Trong phạm vi ánh lửa và ánh trăng có thể soi sáng, Đinh Đinh chỉ nhìn thấy một mình ả.

- Còn Hiên Viên Khai Sơn và Mục Dương Nhân đâu ?

Đinh Đinh cho dù dùng mũi để nghĩ cũng có thể nghĩ ra hai người kia đương nhiên nhất định đang trốn trong bóng tối, trong những âm ảnh hiểm ác nhất, đợi chờ phát xuất nhất kích trí mệnh.

Nhưng cước bộ của chàng tịnh không ngừng lại.

Chàng dùng tư thế và bộ pháp như trước mà đi qua, đi đến khi ánh lửa cũng đã chiếu trên mặt chàng mới nói:

“Ta là người bọn ngươi đang đợi, cũng là người bọn ngươi muốn giết, hiện tại ta đã đến”. Khẩu khí của Đinh Đinh rất bình tĩnh:

“Cho nên hiện tại bọn ngươi lúc nào cũng có thể xuất thủ, tùy tiện dùng bất cứ phương pháp xuất thủ nào cũng được”.

Lời nói của Đinh Đinh là nói thật.

Chỉ cần bọn chúng có thể giết chàng, vô luận bọn chúng dùng phương pháp ác độc thô bỉ tới cỡ nào, chàng đều không trách bọn chúng.

Kỳ quái là, không ngờ không có ai động thủ, địch nhân ẩn tàng trong hắc ám không xuất thủ, nữ nhân vận khăn mỏng đứng trước ngọn lửa cũng không xuất thủ.

Trên mặt ả vẫn hoàn toàn không có biểu tình gì, lại hiển lộ một bóng dáng vừa kiêu diễm vừa thần bí, phẳng phất như một tiên nữ mấy ngày nay giáng hạ xuống trần, lạc lối nơi mang hoang chiều trạch.

Đinh Đinh cũng chừng như có điểm mê lạc.

Hoang nguyên cô tịch, đất trời vô thanh, vô bi vô hỷ, không động tĩnh. Nhưng Đinh Đinh biết giữa giây phút này có thể có sinh tử.

Bởi vì chàng đã lọt vào trong một phiên tĩnh tịch không thể dùng lý lẽ bình thường để liệu giải được, nghe thấy một tràng thanh âm không thể dùng lý lẽ bình thường liệu giải được.

Chàng không ngờ phẳng phất nghe thấy một tràng tiếng phong linh, tiếng phong linh từ nơi cực kỳ xa xăm truyền đến.

Căn tiểu ốc màu trắng, phong linh dưới thềm, đao còn chưa rút ra khỏi vỏ, dàn phong linh bị gì làm chấn động âm vang ?

Đinh Đinh lập tức nghe thấy một trận gió kỳ dị, lúc ban đầu xa xăm như tiếng mũi vo ve, chợt biến thành tiếng gió rít gần gũi, lại biến thành tiếng sóng gào dưới thiên uy chấn nộ.

Quỷ khóc thần sầu, thiên địa biến sắc, nhân thần kinh hãi.

Trong tiếng kêu gào phẳng phất làm cho người ta có cảm giác như sóng gào, đột nhiên xuất hiện một bóng đen, giống như một con linh xà ẩn tàng trong mây đen vần vũ, đột nhiên trong tích tắc phá không dưới ánh mặt trời bắn ra vạn đạo tinh quang.

Vạn đạo tinh quang đó là đồng lửa lấp lóe.

Xà ảnh vạn biến linh động, kéo theo tiếng gió thê lệ, đột nhiên trói giữ nữ nhân thần bí mỹ lệ trước đồng lửa.

Tầm sa mỏng khoác trên mình lập tức hóa thành vạn đoá tàn hoa, tàn hoa như hồ điệp bay lượn trong không trung, bao bọc thân thể lồ lộ nữ nhân. Trên thân người tinh oanh khôi quý của nàng lập tức xuất hiện một vết roi đỏ máu. Máu tươi lập tức bắt đầu rỉ rả, chảy xuống bụng dưới trơn mịn trắng như tuyết của nàng. Oai linh của một roi đỏ làm cho người ta vô phương tưởng tượng, càng làm cho người ta vô phương tưởng tượng là người chịu một roi đỏ vẫn ngậy đại đứng yên thuần phục như một con cừu. Tới lúc đó, ngọn lửa lại ảm đạm cúi mình, xa xa lại vang lên tiếng gào rít, trông mắt Đinh Đinh co thắt lại.

Bởi vì chàng lại nhìn thấy một bóng roi như linh xà bay lượn tới.

Chàng biết rõ nữ nhân đứng trước đồng lửa là người muốn lấy mạng chàng, Điền Linh Tử, nhưng chàng cũng không nhẫn tâm nhìn ả chịu thêm một roi.

Cổ tay trái của chàng vỗ nhẹ trên vỏ đao, vòng xích trên đầu cán đao bật lên đón bóng roi đang quện tới.

Roi vốn đang quật về phía nữ nhân, gai nhọn trên mũi roi vốn đang nhắm những nơi trọng yếu nhất trên mình nữ nhân, nhưng đợi đến khi vòng xích trên đầu cán đao của Đinh Đinh bật lên, mũi roi chợt quện ngược, quện về hướng cổ họng Đinh Đinh.

Cũng cùng một sát na đó, nữ nhân vốn đang chịu đựng bị roi quất không ngờ cũng bộc phát về hướng Đinh Đinh.

Đôi tay của ả một mực nằm yên ngang hông này giờ, không ngờ trong một sát na đó đã xuất hiện hai thanh đoản kiếm lóe chớp ánh quang, trực chỉ đâm thẳng và tâm tạng và lỗ rún của Đinh Đinh.

Lúc đó hữu thủ của Đinh Đinh đã nắm chặt cán đao, ai cũng không có cách nào nhìn ra chàng đã nắm chặt cán đao từ lúc nào.

Khi bàn tay của chàng nắm được cán đao, chẳng khác nào một thiếu niên đa tình bóp chặt bộ ngực của tình nhân đầu tiên của gã, tâm của chàng lập tức cảm thấy ấm cúng, hơn nữa còn sung mãn lòng tự tin.

Tới lúc đó mũi roi và kiếm quang đã đánh tới người chàng, xem ra phải đánh chết chàng trước đồng lửa ngàn ngạt.

Chỉ tiếc đao của chàng đã ra khỏi vỏ.

Đao quang lóe lên, ngọn lửa lay động ! Mũi roi thoái lui, kiếm quang rơi rớt.

Giữa lúc đó, đao phong bồng bồng đã trào tới trên cổ trắng như tuyết của Điền Linh Tử.

Mũi đao hoạch nhẹ, trên làn da trơn mịn của ả đã lưu lại một vết máu lấm tẩm.

Tốc độ và biến hóa của một đao đó tuyệt đối là đệ nhất lưu, nhưng một đao đó lại không phải là một đao trí mệnh.

Mũi đao rạch trên yết hầu yếu hại của đối thủ, đối thủ không ngờ vẫn còn sống, trong bóng tối có người đang cười.

Trong tiếng cười lách ra một đại hán thân cao cơ hồ bảy tám thước, tay cầm một cây búa to khủng khiếp, tiếng cười cuồng dại cực kỳ.

- Có người nói với ta đêm nay ta phải đụng đầu với danh gia đao pháp đệ nhất đương thời, không tưởng được người lại làm cho ta thất vọng như vậy.

-Ồ ?

“Đao pháp giết người không chết có thể coi là đao pháp đệ nhất sao ?” Hiên Viên Khai Sơn thốt:

“Đao pháp như vậy không những tay hôi chân thúi, đơn giản là chó ngáp”.

Đình Đình mỉm cười.

“Búa của người có thể giết người ?” Chàng hỏi Hiên Viên Khai Sơn.

Hiên Viên cười cuồng dại, quét búa, cự phủ khai sơn, thế như cày lật đình, mũi đao của Đình Đình nhẹ nhàng xoay một vòng, chém ngang chẻ ngược.

Giữa một sát na đó, thành linh phát sinh một quái sự.

Trên bờ vai rộng của Hiên Viên Khai Sơn chợt mọc thêm một người, một người lùn nhìn rất hoạt kê, trong tay lại vung một ngọn trường tiên tuyệt không có chút hoạt kê, roi và búa cơ hồ đồng thời nhắm quật lên người Đình Đình. Thậm chí còn nhanh hơn cả búa, bộ vị ngọn roi đó quật tới xảo diệu làm sao đã bổ sung lấp hết mọi kẽ hở trong thủ pháp hung ác cương mãnh của Hiên Viên Khai Sơn.

Hơn nữa một roi đó lại từ trên cao quật xuống, bởi vì thân thể của người lùn đó tuy nhỏ xíu, lại đã cỡi trên vai Hiên Viên Khai Sơn cao tám thước.

Giống như một người khổng lồ cao một trượng.

Cự phủ cứng, trường tiên mềm, không khác gì một người khổng lồ có bốn tay đồng thời sử xuất hai thứ vũ khí bất đồng cực đoan chí cương chí nhu.

Đó vốn là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra, hiện tại lại xuất hiện như kỳ tích trước mắt Đình Đình, thứ kỳ tích đó thông thường chỉ mang đến chết chóc.

Chỉ bất quá cho đến hiện tại, ai cũng không biết người phải chết là ai ?

Nhất nhất trong lịch sử sinh mệnh của nhân loại mà nói, tử vong thông thường đều là một trò chơi quỷ bí không một ai có thể đoán ra được.

Thân thể cao gầy của Đình Đình đột ngột dùng một động tác đặc biệt kỳ quái không một ai có thể tưởng tượng được, uốn khúc thành một tư thế đặc biệt kỳ quái phi thường.

Đao phong trong tay chàng vẫn rất bình ổn lướt ngang.

Đao quang lóe lên, phảng phất đã lướt qua cổ Hiên Viên Khai Sơn, cũng lướt qua đôi chân dị thường quàng trên cổ gã.

Bất hạnh là chân không đứt, cổ cũng không đứt, chỉ bất quá trên cổ xuất hiện một vết máu lấm tẩm.

Một vết máu rất lợt, rất lạt.

May là đao quang vừa lóe lên, Đình Đình đã thoái lui rất xa, Hiên Viên Khai Sơn lại không động đậy.

Gã không động, Mục Dương Nhân trên cổ gã đương nhiên cũng không động.

Bọn chúng đều dùng một thứ biểu tình rất kỳ quái nhìn Đinh Đình.

Đinh Đình cũng dùng một thứ biểu tình rất kỳ quái nhìn bọn chúng, sau đó không ngờ lại cười, cười rất thần bí, cũng rất đặc ý.

- Hiên Viên Khai Sơn, người hiện tại có phải đã biết đao pháp chó ngáp có lúc cũng có thể giết người ?

- Láo khoét.

Hiên Viên Khai Sơn chỉ nói ra được hai chữ đó.

Nói đến chữ “láo”, vết máu lợ lạt trên cổ gã chợt càng đậm thêm.

Nói đến chữ “khoét”, vết máu vốn giống như một sợi tơ hồng trên cổ gã đã bắt đầu trào máu.

Tới lúc đó, đôi chân dị hình của Mục Dương Nhân cũng đã biến thành đỏ tươi.

Liền đó, cổ Hiên Viên Khai Sơn đột nhiên đứt lìa, đứt lìa theo tia máu đó.

Máu tươi bỗng như dòng thác bắn ra, đầu lâu của gã bắn theo dòng máu phún trào.

Mục Dương Nhân cơ hồ cũng bị dòng máu đó phún văng.

Tiếp đó, trong bóng tối truyền đến một tiếng hét kinh hoàng, một nữ nhân trắng muốt như một u linh chậm chậm té quỵ.

Nhân Mộng mềm rũ nằm phục trên đất, nhìn giống như một con hồ điệp trắng đã bay qua ngàn vạn cỏ cây, ngàn vạn núi sông, từ hương mộng thần bí xa xăm bay đến, kiệt lực mà chết.

Trên một mảnh hoang mạc thê thê thăm thẳm, nàng như yếu nhược bất lực.

Đinh Đình nhìn thấy nàng, trong tâm bất chợt có cảm giác gần bó quýt luyến.

Một nữ nhân tịch mịch làm sao, một sinh mệnh yếu đuối làm sao, Đinh Đình nhẹ nhàng ôm nàng vào lòng.

Dưới tình huống đó, đao của Đinh Đình vốn tuyệt không thể rời khỏi tay, nhưng chàng đã quên hẳn đao của mình. Đao rơi bên người, chàng nhẹ nhàng bồng nàng lên.

Nhìn khuôn mặt vừa trắng nhợt, vừa mỹ lệ của nàng, bảo hộ nữ nhân đó tựa hồ đã thành trách nhiệm lớn nhất hiện tại của chàng.

Kế đó kiếm quang đột nhiên lại lóe lên, Điền Linh Tử lại xuất hiện trước mặt chàng, đôi mắt đen nhánh lóe động như kiếm quang.

- Ta nghe nói đao của người ra khỏi vỏ tất thấy máu, hồi nãy ta cũng tận mắt chứng kiến.

Ả ngừng một chút, lại nói:

- Hồi nãy người tại sao không giết ta ?

“Lý do giết người chỉ có một thứ, lý do không giết người lại có ngàn ngàn vạn vạn, ta bắt tất phải nói với người”. Đinh Đình đáp:

“Ta chỉ hy vọng người minh bạch một chuyện”.

- Chuyện gì ?

- Tình huống hồi này tuyệt không thể có lần thứ hai.

“Tình huống đó đương nhiên không thể có lần thứ hai, bởi vì trong tay người hiện tại không còn đao, chỉ có một nữ nhân”. Điền Linh Tử thốt:

“Đao trong tay người có thể đủ để lấy mạng người khác, nữ nhân trong tay người lại chỉ có thể lấy mạng của người”.

Đinh Đình cười.

Lúc chàng bắt đầu cười, kiếm của Điền Linh Tử đã đâm đến yết hầu và tâm tạng của chàng, tả thủ kiếm rạch vòng trên yết hầu, hữu thủ kiếm chắm thẳng vào tâm tạng của chàng.

Một kiếm biến hóa quỷ dị, thật sự có thể nói đã nhanh đến mức cực hạn của kiếm pháp.

Đinh Đinh không động.

Bởi vì chàng đã nhìn thấy một bóng roi bay tới, đầu roi không phải nhắm nơi yếu hại trên người Đinh Đinh, mà nhắm hông của Điền Linh Tử.

Đầu roi cuộn một vòng, Điền Linh Tử bị kéo bay đi, cuộn bay vào bóng tối vô biên, mắt hút lập tức.

Bóng tối vẫn như trước !

Đinh Đinh không ngờ lại hướng về phía đó vẫy vẫy tay.

- Mục Dương Nhân, ngươi đi đi ! Ta không truy đuổi ngươi nữa, ngươi có thể từ từ mà đi.

- Tại sao ?

“Ta cảm thấy ông trời đã quá không công bình đối với ngươi, cho nên ta không thể không tốt một chút với ngươi”. Đinh Đinh thốt:

“Ta chỉ hy vọng ngươi sau này là một tên chần chừ thật sự, không còn muốn đối đãi người ta như heo dê ngựa bò”.

Hoang mạc cô tịch, ánh trăng trong vắt lạnh lẽo chiếu trên bờ má trắng nhợt của Nhân Mộng, Đinh Đinh đang trên đường về, căn tiểu ốc màu trắng đỏ, dàn phong linh dưới mái hiên đỏ, cùng nữ nhân đang hôn mê trong lòng chàng, đối với chàng mà nói, đều là một niềm an ủi.

Chàng đã xa rời tử vong.

Tất cả những thứ đó đều đã đủ để chữa trị những vết thương dĩ vãng của chàng, đối với Đinh Đinh mà nói, giây phút đó có lẽ là giây phút tâm lý cảm thấy ấm cúng đầm ấm thật sự trong cả đời chàng.

Nhưng giữa phút giây đó, nữ nhân trắng nhợt thuần khiết ôn nhu mỹ lệ nằm trong lòng chàng đã dùng đôi ngọc thủ thon thon nhu nhu nắm giữ hai huyệt đạo trọng yếu nhất sau ót và bên cổ phải của chàng.

Trong cả đời Đinh Đinh, cũng giống như những nam nhân khác, cũng trải qua vô số giấc mộng.

Chỉ bất quá, cho dù trong giấc mộng hoang đường ly kỳ nhất của chàng, cũng không thể mơ tưởng đến có chuyện như vậy phát sinh.

Cho đến lúc chàng ngã gục, chàng vẫn không thể tin.

Chàng ngã trước mặt một cây xương rồng, cây xương rồng đó trồng trước một nắm đất vàng, chừng như là mộ bia của phần mộ đó.

Phần mộ, mộ bia, xương rồng, hoa xương rồng, gai xương rồng bén nhọn, một thứ đao pháp bén nhọn.

Người nằm yên trong phần mộ đó là ai ? Ai đã mai táng hắn ? Tại sao phải dùng một cây xương rồng làm mộ bia ?

Đang khi Đinh Đinh hoảng hoảng hốt hốt, phảng phất đã bắt gặp một bóng sáng, nhưng bóng sáng lại lập tức tiêu tán.

Bởi vì chàng đã nhìn thấy một đôi mắt đen nhánh đang nhìn chàng chằm chằm, chàng chưa từng tưởng tượng trong ánh mắt mỹ lệ đó không ngờ có thể dâng tràn bao oán độc và thù hận.

Tại sao nàng hận ta ? Oán ta đến mức sâu xa như vậy ?

Đinh Đinh lại nhớ đến cái cái lan can chuồng ngựa còn chưa tu bổ, hằm chứa lương thực còn chưa tu sửa, cũng nghĩ đến đồng thiên giá buốt tịch mịch đã sắp đến.

Chàng không hiểu.

Chàng thật sự không hiểu một nữ nhân đối với chàng một mực trối buộc một thứ tình sầu hờ hững, tình sầu lợt lạt phảng phất sầu luyện tiếc quá khứ, nữ nhân đó tại sao lại đối phó chàng như vậy ?

Nhưng từ tận thâm tâm ký ức của chàng, chàng đã nhớ tới một người, một nam nhân.

Lộ đao pháp vốn tung hoành ngang dọc khai khoát, đao pháp của người đó lại bén nhọn như mũi châm, giống như gai xương rồng.

Chàng đang cố nhớ cho được danh tánh người đó, nàng đã nói trước.

”Đao trên xương rồng.

Đao như châm, mạng phiêu linh.

Đao quang tảo không về, đao hồn số bất tận”.

Người trong giang hồ, chỉ cần nghe thấy khúc ca trầm hùng bi thương đó, biết liền nói tới ai.

Trường tiên bay quỵên, khi Điền Linh Tử quay vòng vòng từ giữa không trung rơi mình xuống, Mục Dương Nhân còn đang ngồi bên đống lửa đã gần phai tàn, nhìn giống như một đứa bé trần truồng lạc lõng.

Một chân phải của y đã bị chặt đứt, bị một đao chặt đứt từ đầu gối trở xuống.

Một đao của Đinh Đinh bay ra, không những chém đứt đầu Hiên Viên Khai Sơn, cũng chặt đứt luôn chân của Mục Dương Nhân.

Điền Linh Tử vùng vẫy ráng tháo gỡ vòng roi trên người, trừng mắt nhìn Mục Dương Nhân:

- Người làm vậy là có ý gì ? Người nên biết roi của người không phải dùng để đối phó ta.

“Ta không phải đối phó người, mà là ta cứu người”. Y chừng như nói rất thành khẩn:

“Người trước mặt người đó, cả một chút hy vọng cũng không có, ta thật sự không muốn chứng kiến người đi chết”.

Điền Linh Tử cười lạnh:

- Người thật sự có cái hảo tâm như vậy ?

Mục Dương Nhân hỏi ngược:

- Hồi nãy người có nhìn thấy rõ một đao hấn xuất thủ không ? Ta dám bảo đảm, người tuyệt không nhìn thấy rõ.

- Thì sao ?

- Ta cũng dám bảo đảm, người trong giang hồ có thể nhìn thấy rõ một đao của hấn xuất thủ cũng không nhiều lắm, người có thể đón đỡ một đao đó có lẽ không có tới một người.

Y nhìn đoạn chân đã đọng khô máu của mình, thở dài một hơi:

- Cả ta còn đỡ không nổi, còn có ai có thể đỡ nổi ?

Điền Linh Tử trừng mắt nhìn y cười lạnh:

- Người nghĩ người là ai ? Người nghĩ người đỡ không được thì người khác đỡ không được ?

Mục Dương Nhân lặng lẽ nhìn ả, trên mặt dần dần lộ xuất một nụ cười.

“Người nghĩ ta là ai ? Người có phải nghĩ ta hiện tại đã không còn làm gì được nữa ?” Nụ cười của y lại khôi phục vẻ tà ác quỷ dị trước kia:

“Chỉ cần ta cao hứng, hiện tại lúc nào cũng vẫn có thể lột người trần truồng, treo người lên. Tùy tiện bất kỳ cách nào ta dùng để đối phó người, người vẫn hoàn toàn không có lực lượng phản kháng”.

Nhìn nụ cười của y, Điền Linh Tử chỉ cảm thấy toàn thân rùng mình nổi da gà, giống như mình thật sự đang lơ lửng bị treo trên cành cây.

Cho nên đợi đến khi Mục Dương Nhân hỏi ả:

“Người có tin không”, ả không ngờ không tự chủ được phải gật gật đầu.

- Vậy người cũng nên tin, hồi nãy nếu không có ta cứu người, hiện tại người đã thành người chết.

Điền Linh Tử lại không tự chủ được mình phải gật gật đầu, Mục Dương Nhân lại nhìn ả chăm chăm một hồi rất lâu:

- Vậy người chuẩn bị làm sao để báo đáp ta đây ?

Nụ cười của y càng tà quái, tay chân Điền Linh Tử lạnh buốt, có cảm giác bình sinh chưa từng sợ hãi đến mức như vậy.

“Nhưng ... nhưng ta cũng tịnh không phải hoàn toàn không có cơ hội”. Ả ráng vùng vẫy.

- Người có cơ hội gì ?

“Khi đó hần bỗng nữ nhân trong lòng, ta nhìn thấy hần đối với nữ nhân đó rất tốt, ta nếu quả toàn lực đâm vào người nữ nhân đó, hần nhất định không ngại tất cả nhất thiết phải cứu nàng”. Điền Linh Tử thốt:

“Một người nếu quá quan tâm đối với một người khác, khó tránh khỏi dễ lộ nhược điểm”.

- Cho nên người nghĩ người có cơ hội có thể giết được hần ?

Điền Linh Tử đáp rất khẳng định:

- Ta không những có cơ hội, hơn nữa cơ hội rất lớn.

Câu nói đó còn chưa dứt lời, ngực của ả đã bị siết lại, tuy không thể coi là quá nặng, lại đau đớn đến mức toàn thân ả đều ứa mồ hôi lạnh. Trong thống khổ cực đoan, lại mang theo một thứ khoái cảm mà cả chính ả cũng vô phương giải thích, thứ cảm giác đó khiến cho toàn thân ả bắt đầu run rẩy không ngừng.

Ả dùng song thủ ôm lấy ngực, thở hổn hển:

- Tên lưu manh kia, ý tứ gì đây ?

“Ý tứ của ta chỉ bất qua là muốn giáo huấn người hai điểm nho nhỏ”. Mục Dương Nhân lãnh đạm thốt:

“Thứ nhất, người hồi nãy cho dù có ôm trong lòng tám nữ nhân, cho dù tám nữ nhân đều là tình nhân sơ luyện mà hần yêu thương muốn chết, người trong tay cho dù có mười sáu thanh kiếm, cho dù có thể sử xuất tất cả tuyệt chiêu của cha mẹ và sáu ông chồng của người, người vẫn không có biện pháp đả thương đến một cọng tóc của bọn họ, tiểu tử đó vẫn có thể một đao lấy mạng người”.

Mục Dương Nhân nói tiếp:

- Đợi đến khi mũi đao của hần rạch đứt cổ họng người, người thậm chí vẫn cảm thấy rất thư thả, rất thoải mái, đợi đến khi cái đầu người từ trên cổ rớt xuống, mắt người thậm chí vẫn còn có thể nhìn thấy chân mình.

Y hỏi Điền Linh Tử:

- Người có tin không ?

Điền Linh Tử biết Mục Dương Nhân tuyệt không phải là một người có thể suy tôn nói khoác cho người ta, quả thật không thể không tin lời nói của y.

Nhưng ả lại thật sự không thể tin, giữa nhân thế có thể có đao pháp nhanh như vậy sao ?

Mục Dương Nhân cơ hồ cố ý ngưng giọng cả nửa ngày, chừng như để cho ấn tượng của lời nói của y càng gia tăng sâu đậm, sau đó mới thông thả nói tiếp:

- Thứ hai, may là người không nhào tới giết nữ nhân trong lòng hần, nếu không người càng đáng lẽ đã chết.

“Tại sao ?” Điền Linh Tử nhịn không được phải hỏi.

- Bởi vì nữ nhân đó đã phát động ba đại lệnh bài trong giang hồ, khiến cho mình không thể không thụ mệnh, lại bỏ ra một vạn lượng vàng ròng gửi vào một tiêu hiệu bí mật ở phủ Thái Nguyên tại Sơn Tây cho mình, khiến cho mình không thể không động tâm.

Mục Dương Nhân nói một cách rất an tĩnh:

- Mình vì nàng mới không ngại đường xa thiên lý, trước rằm tháng chín đến đây giết người cho nàng.

Điền Linh Tử ngây người, một nữ nhân như ả không ngờ cũng có thể ngây người, quả thật là chuyện bất bình thường vô cùng, thậm chí cả thanh âm của ả cũng tê dại, phải qua một hồi rất lâu mới phát thành tiếng:

- Có lẽ nào nàng là Nhân Mộng nương ?

- Chính là nàng.

- Chính là Nhân Mộng nương năm xưa hiệu xưng thiên hạ đệ nhất tuyệt sắc, khuynh đảo vạn người trong giang hồ, lại đột nhiên biến mất không gặp nữa ?

“Phải”. Mục Dương Nhân đáp:

“Chính là nàng”.

- Còn người trẻ tuổi dụng đao hồi nãy là ai ?

- Người đó họ Đinh, tên là Đinh Trữ, nghe nói trong võ lâm trăm năm nay hiếm thấy một tuyệt thế kỳ tài như vậy, đao pháp nhanh như vậy, nghe nói đã có thể truy bá đao pháp của Phó Hồng Tuyết năm xưa.

- Không cần biết ra sao, thân phận của hắn vẫn cách rất xa với Nhân Mộng nương, nàng tại sao lại muốn giết hắn ?

- Bởi vì Nhân Mộng nương của ngày trước đã thành Hoa phu nhân của ngày nay.

“Hoa phu nhân ?” Điền Linh Tử hỏi:

“Hoa phu nhân gì đây ?”.

Mục Dương Nhân không ngờ cũng dùng một thanh âm trầm hùng bi thương chậm chậm ca:

”Đao trên xương rồng.

Đao như châm, mạng phiêu linh.

Đao quang tản không về, đao hồn số bất tận”.

- Người nói Hoa Thác ?

- Phải.

- Lãng tử Hoa Thác, người luôn luôn nghĩ chuyện gì mình làm đều làm sai ?

“Chính là hắn, ngoại trừ hắn còn ai khác chứ ? Chủ yếu nhất là, tính không phải tự mình hắn nghĩ hắn sai lắm, mà là người ta đều nghĩ hắn sai, cho nên hắn muốn không sai cũng không được”. Trong thanh âm của Mục Dương Nhân không ngờ cũng mang theo một chút cảm thương:

“Cho nên Hoa Thác đã sai, Nhân Mộng cũng không mộng”.

- Nhân Mộng có phải vì đã cưới Hoa Thác cho nên mới đột nhiên mất tiếng biệt tăm trong giang hồ ?

- Đúng.

- Sau đó bọn họ có phải ẩn cư quanh đây ?

- Đúng.

Mục Dương Nhân lại nói:

- Nhưng có một ngày, Hoa Thác mở cửa đi ra, Nhân Mộng trong nhà si si chờ đợi, đợi cả hai năm sau, Hoa Thác mới trở về.

Thanh âm của Mục Dương Nhân chợt biến thành rất kỳ quái:

- Chỉ tiếc, khi Hoa Thác trở về, một người đã biến thành hai người.

“Câu nói đó có ý gì ?” Điền Linh Tử vội hỏi:

“Ý tứ của câu nói đó ta thật sự không hiểu”.

Đồng lửa đã gần tắt ngóm, sắc mặt Mục Dương Nhân nhìn càng âm u quỷ dị:

- Một hoàng hôn, nàng nhìn thấy tượng phu của nàng bên hồ từ xa, rõ ràng là một người rất hoàn chỉnh, nhưng đợi đến khi nàng đứng dậy muốn ra nghênh tiếp, người của gã đột nhiên đứt đoạn, từ hông chặt gọn thành hai đoạn. Khi nửa thân trên của gã rớt xuống đất, hai chân nửa thân dưới vẫn còn bước tới trước bảy bước.

Sắc mặt của Điền Linh Tử tái nhợt:

- Vậy là sao ? Ta vẫn không hiểu.

“Người đáng lẽ nên hiểu”. Mục Dương Nhân đáp:

“Hoa Thác biết thê tử của gã đang đợi gã, một lòng muốn trở về gặp mặt thê tử của gã, chỉ tiếc trước khi gã về đến nhà, gã đã bị người ta chém một đao ngang hông”.

“Gã đã bị người ta chém một đao ngang hông, làm sao còn có thể chạy về ?” Điền Linh Tử lại hỏi.

“Đó có thể là có hai nguyên nhân”. Mục Dương Nhân đáp:

“Thứ nhất, bởi vì gã quá muốn trở về gặp lại thê tử của gã, thứ tình cảm đó đã không còn là tình cảm có thể dùng lý luận thông thường để giải thích, nhờ nó đã đột phá trong sinh khí của gã một điểm tiềm lực tối hậu cố gắng chi trì gã, giúp gã có thể nhìn thấy thê tử của mình lần cuối”.

Đó là thứ tình cảm vĩ đại làm sao, nhưng đã trải qua sáu đời chồng, Điền Linh Tử tịnh không còn dễ cảm động như vậy.

Ả chỉ hỏi gấp:

- Điểm thứ hai người muốn nói là gì ?

Thanh âm của Mục Dương Nhân phảng phất cũng biến thành tê dại:

- Đó là vì đao pháp giết gã quá nhanh !

Một cơn gió lùa qua, ánh lửa đột nhiên tắt ngóm, đất trời một phiến tối đen. Trán Điền Linh Tử và lòng bàn tay đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Ả chợt nhớ tới một đao của Đinh Trữ hồi nãy lưu hạ trên cổ Hiên Viên Khai Sơn, chỉ có đao pháp như vậy mới có thể tạo thành kết quả như vậy. Chỉ có tịch mịch trường cửu và cảm tình sâu đậm như vậy mới có thể khiến cho Nhân Mộng bỏ ra một cái giá lớn như vậy, đổi lấy cái mạng cừu nhân đã giết chết chồng nàng.

Hiện tại, nàng không ngờ lại nằm trong lòng cừu nhân của mình, tại sao vậy ?

Mục Dương Nhân hững hờ hỏi Điền Linh Tử:

- Hiện tại người đã hoàn toàn minh bạch ý tứ của ta chứ ?

“Phải, ta đã hoàn toàn minh bạch”. Điền Linh Tử cũng dùng một thanh âm lãnh đạm không kém trả lời:

“Hiện tại giết Đinh Trữ căn bản đã không cần đến bọn ta xuất thủ”.

Cây xương rồng trước mộ đã bị cát và đất vàng nhuộm thành một màu nâu sậm như máu khô.

Nhân Mộng dùng một mảnh lụa trắng như tuyết lau chùi nó, động tác của nàng vừa chậm rãi kỹ lưỡng, vừa ôn nhu, giống như một người mẹ ngập tràn tình thương đang lau mặt cho đứa con sơ sinh của nàng.

Lau cho đến khi cát vàng trên cây xương rồng đã tẩy sạch, khôi phục lại màu bích lục đậm đà của nó, nàng mới quay đầu ngưng thị nhìn Đinh Đinh đang nằm trên đất, trong ánh mắt sáng ngời lập tức dâng trào thù hận oán độc.

“Ta nghĩ người hiện tại nhất định đã biết ta là ai”. Nàng thốt:

“Ta là vợ của Hoa Thác, vì để tránh né sự truy sát của bọn người, bọn ta mới trốn đến đây, nhưng trượng phu của ta không chịu trốn ở đây trọn đời, y luôn luôn là người kiêu ngạo, cho nên y nhất định phải đi học một thứ đạo pháp có thể đối kháng bọn người, tránh để ta cũng ủy ủy khuất khuất cúi mình cùng y ở đây cả đời”.

Nhân Mộng thốt:

- Vì ta, y không thể không đi, vì y, ta chỉ còn nước để y đi, trong căn tiểu ốc đó, ta đã đợi y hai năm, ta biết sẽ có ngày y trở về.

Đinh Đinh chỉ còn nước lắng nghe, môi chàng đã tê tái, nói gì cũng không nói được, cả một chữ cũng rặn không ra.

“Y đã đáp ứng với ta, không cần biết dưới bất cứ tình hình nào cũng đều phải trở về gặp ta một lần cuối”. Thanh âm của Nhân Mộng khàn khàn:

“Ta đương nhiên tin vào sự sống còn của y, trong giang hồ chưa từng có ai hoài nghi lời hứa của y, hai năm sau y quả nhiên trở về, quả nhiên nhìn ta một lần cuối, không tưởng được chỉ trong một phút chốc, bọn ta đã thiên thu vĩnh cách, vĩnh viễn không thể tái kiến”.

Nàng không rơi lệ, thời gian rơi lệ đã là quá khứ, hiện tại là lúc phục thù.

- Ta không biết người giết y là ai, cũng nghĩ không ra trên thế gian có ai có thể sử xuất thứ phương pháp đáng sợ đó, ta chỉ nghe xa xa có tiếng nữ nhân nói ...

Lúc đó máu tươi thành linh phun trào từ hai bên hông Hoa Thác, nàng chợt nghe có người đang nói:

“Hoa Thác, nếu quả người còn may mắn không chết, năm nay ta phóng tha người, hơn nữa còn cấp cho người một lần cơ hội, chờ rằm tháng chín năm sau, ta trở lại đây đợi người”.

Thanh âm vừa phiêu hốt, vừa dịu vợi, có lúc nghe như từ trên mặt trời đỏ như bánh xe lửa truyền xuống, có lúc lại nghe như một người đang kề sát tai nàng thầm thì.

“Cho nên ta biết năm nay người nhất định đến, không tưởng được còn chưa đến tháng chín mà người đã đến”. Nhân Mộng thốt:

“Nhìn thấy thủ pháp gieo búa đốn củi của người, ta vốn đã hoài nghi là người, nhìn thấy người trẻ tuổi như vậy, chất phác như vậy, ta lại không thể xác định lắm”.

Thanh âm của nàng càng âm trầm:

- Lúc đó ta thậm chí bí mật hy vọng người không phải là người đó, hiện tại ta lại không thể phóng tha người.

Trên trán Đinh Đinh đã vòng lên gân xanh, gân xanh giật giật, đôi mắt chàng lại khép chặt.

“Chỉ bất quá hiện tại ta còn chưa muốn giết người, ta muốn để người từ từ chết”.

Nàng gần từng tiếng từng tiếng:

“Bởi vì ta muốn để người biết, sống có khi còn thống khổ hơn nhiều so với chết”.

Bắt đầu từ một tích tắc đó, chàng và nàng cũng như hàng hàng lớp lớp người khác đều phải bắt đầu trải qua một đoạn sinh tử du hí mà không một ai có thể đoán ra kết quả.

5. HẦU MÔN CỬA ĐÓNG TRÙNG TRÙNG

Bậc thang đá vừa thấp vừa dốc. Kiện mã có thể phi thẳng lên, hai bên còn có bốn lộ giao thông có thể chứa bốn cỗ xe ngựa.

Tận đầu một trăm lẻ tám bậc thang đá là một cánh cửa lớn làm bằng đồng đỏ rộng một trượng tám thước, điêu khắc đầu thú khổng lồ trên vòng đồng trên cửa trang nghiêm đanh ác. Hai bên mười tám đại hán vạm vỡ, mình mặc áo giáp, tay cầm trường kích, hông thắt bội đao, lưng đeo cung nỏ, đứng xếp hàng hai bên hình cánh nhọn như người đá. Xem ra cho dù có ruồi đậu trên mũi, bọn chúng cũng không giơ tay đuổi đi, cho dù có độc xà leo lên mình, bọn chúng cũng bất động, cho dù có ngọc nữ lỏa thể bước ngang, mục quang của bọn chúng cũng không liếc một tích tấc.

Phủ viện tà bí gì đây ? Sao cấm vệ ngoài cửa sâm nghiêm như vậy ?

Kỳ thật nội trăm trượng phương viên phụ cận, không có tới một dấu chân người, không những không có độc xà leo lên mình, càng không thể có mỹ nữ lỏa thể, thậm chí cả ruồi cũng không bay vào được.

Không có phê chuẩn đặc biệt, nếu quả có người muốn tới gần cự trạch đó, chỉ sợ phải nhờ vào kỳ tích.

Kỳ tích lâu lâu cũng có thể phát sinh, hơn nữa còn phát sinh vào ngày đó.

Ngày hai mươi chín tháng chín, đại hung, không nên hành sự.

Ngày hai mươi chín tháng chín, trời trong, nắng ấm, gió thu dịu dàng, không khí mát lạnh, người không giữ lịch coi làm sao nghĩ được đây là một ngày đại hung không thích hợp để bắt tay làm chuyện gì.

Trên đường trường, bọn cấm vệ ngoài cửa lớn đồng đỏ tuy thân mình không động đậy, đầu óc lại luôn luôn động không ngừng. Giờ đối ca đã gần đến, sau khi hết ca nên đi đâu để tiêu tiền, tìm vài bằng hữu đến đâu tìm chút khoái lạc ? Khi trở về làm sao để đối gặt bà vợ già ?

Ngay lúc đó, bọn chúng chợt nhìn thấy một kỳ tích xảy ra, khiến bọn chúng cơ hồ không thể tin vào mắt mình.

Trên con đường lát bản đá xanh cơ hồ chưa từng thấy người, giờ này không ngờ có một cỗ kiệu buồng màn xanh xuất hiện, tốc độ bước đi của hai đại hán thanh y khiêng kiệu cơ hồ như hai thốt ngựa thanh thông, vừa khiêng kiệu lao mình tới, phảng phất đã quên phải là người được đặc biệt phê chuẩn mới có thể tiến nhập cấm khu này, trái lệnh chỉ có chết.

Trong nháy mắt cỗ kiệu màn xanh đó đã xông lên bậc thang dài, kiệu phu phía trước hơi cong đầu gối, kiệu phu đằng sau hơi nhấc cao lưng, cỗ kiệu vẫn bằng phẳng bình ổn như nước lặng.

Một trăm lẻ tám bậc thang đá, chớp mắt đã lên tới, cũng trong phút chốc, đám vệ sĩ xếp hàng hai bên hình cánh nhọn đã bao vây cỗ kiệu, trường kích đâm tới, bội đao cũng đã rút ra khỏi vỏ, hồ tiền đã căng trên giây. Trong cửa lớn đồng đỏ cài khóa trùng trùng, phảng phất đã có thể nghe thấy tiếng cước bộ vừa trầm trọng vừa mau mắn lao ra, sát khí lạnh như gió thu lập tức bao bọc trước cửa đồng và bậc đá trắng, thậm chí cả khi mũi đao còn chưa rút khỏi vỏ đã có sát cơ, mỗi một bàn tay nắm cán đao đều ứa đầy mồ hôi lạnh.

Ai cũng không biết cỗ kiệu nhỏ đó sao lại dám xông vào đây.

Chỉ có một đôi tay ráo hoảnh, ráo hoảnh mà trấn định, trấn định mà ưu mỹ, ưu mỹ như lan hoa, trấn định như u cốc.

Đang lúc bọn chúng kiểm bạt nỏ trượng, sát khí đằng đằng vây bọc cỗ kiệu nhỏ, không ngờ lại có đôi tay như vậy từ trong màn gấm của tiểu kiệu thò ra.

Đôi tay đó giống như dùng một thứ bạch ngọc trong suốt rất kỳ quái khắc thành, trên ngón áp út của nàng đeo một mảnh ngọc bài trên dây tơ lụa đen, trên ngọc bài điêu khắc hoa văn rất kỳ dị, phảng phất là tiên, phảng phất là thú, phảng phất là ma, phảng phất là quỷ, phảng phất là thần, phảng phất không phải là gì hết.

Thứ hoa văn đó xem đi xem lại chỉ giống một vật.

- Nó chỉ giống cái vòng cửa trên cánh cửa lớn đồng đỏ đó, vừa trang nghiêm, lại đanh ác.

Cánh cửa lớn rộng một trượng tám thước, cũng cao một trượng tám thước, thành lồi mở ra.

Ngọc bài trong tiểu kiệu màn xanh vừa hiện xuất, đám vệ sĩ kinh hãi bồn nhập, trong phút chốc cửa đồng đã mở ra.

Mở ra không chỉ là một cánh cửa.

Vòng đồng khắc hình thú dữ, Hầu Môn trùng trùng, hết cửa này tới cửa kia, trùng trùng mở rộng, vệ sĩ thấp thoáng không ngớt, người người tránh đường đứng bất động.

Tiểu kiệu trực nhập, cũng không biết đã lọt qua bao nhiêu cánh cửa.

6. Nhã Tọa

Mộ Dung Thu Thủy, nam, hai mươi sáu tuổi, chưa có vợ, thừa hưởng tước vị nhất đẳng Uy Linh Hầu, tinh thông kiếm kích, tửu lượng cao. Người ở đây đều kêu y là kinh đô đệ nhất Hoa Hoa công tử.

Khi y nghe kêu như vậy, không những không tức giận chút nào, trái lại còn cảm thấy rất cao hứng.

“Ba đời làm quan mới hiểu thấu cách mặc áo ăn cơm”. Y nói:

“Muốn thành một Hoa Hoa công tử số một, không phải ai ai đều có thể làm được”.

Tuy còn chưa đến mùa đông, trong gian các ầm cúng đã đốt lửa, cửa sổ bốn mặt đều cài đóng nghiêm mật, cả một tia gió cũng không luồng vào được.

Mộ Dung Thu Thủy không thích gió thổi.

“Có người có thể chịu gió thổi, có người không thể”. Y nói:

“Ta trời sinh là người không thể chịu gió thổi, ông trời cấp cho ta thân thể thịt da này không để ta chịu gió thổi, bao nhiêu gió đều lưu giữ cho người khác chịu đựng ! Ta tốt nhất là ngồi trong phòng, uống một chung rượu thuần chất, hát một khúc ca mới soạn, để một cô gái đẹp lột vỏ cam, rắc chút muối trắng tinh, đút vào miệng ta, làm như vậy ta mới có thể sống trường thọ”.

Những lời đó đều là danh ngôn của Mộ Dung tiểu hầu, không ai hoài nghi qua lời nói của y, bởi vì y đích xác trời sinh là dạng người như vậy. Ông trời sinh hạ ra y, chừng như là vì muốn y hưởng thụ đủ thứ vinh hoa phú quý, mỹ nhân thuần tửu trên nhân thế.

Y trời sinh chừng như vận khí tốt hơn nhiều so với người khác.

Trên lò đồng nghi ngút một nồi cháo quế hoa liên tử bạch quả, hương thơm thanh khiết thoang thoảng bao bọc căn phòng ầm cúng.

Mộ Dung Thu Thủy thông dong khoác trường bào lụa thuần chất, chân không đứng trên thảm da cừu mà quốc vương Ba Tư trao tặng y, chậm chậm nhấp một chén rượu bồ đào màu hổ phách, thần tình lại đã bay về một đêm hè mỹ lệ bốn năm trước.

Một đêm mà y vĩnh viễn không quên được.

Y vĩnh viễn cũng quên không được nữ nhân trắng muốt đơn độc giống như sương mù mê mịt che phủ trên sóng nước lặn tàn trong vắt.

Y đương nhiên càng không quên được một đêm say đắm triền miên, nhu tình trùng điệp.

Chỉ tiếc khi y tỉnh dậy, nàng đã đi rồi, giống như một giấc mộng tan biến trong tâm tưởng y, mang đi một mảnh ngọc bài trên mình y, lại để lại tư niệm vô tận cho y.

Trong tiểu viện bên ngoài gian các ầm cúng vang lên tiếng bước chân thấp thỏm, cội ngô đồng trong gió thu phảng phất đang cúi đầu tương tư.

Mộ Dung Thu Thủy ngồi xuống, ngồi trước bực đàn, “tang” một tiếng, thanh âm bay ra cửa sổ.

Cánh cửa gian các ầm cúng mở ra, một nữ nhân trắng muốt mỹ lệ như u linh theo gió thu từ ngoài cửa phiêu phưởng tiến vào.

- Là nàng, nàng quả nhiên lại xuất hiện.

Mộ Dung Thu Thủy cố ý không nhìn nàng, nhưng mạch tim lại đã run rẩy không ngừng như dây đàn.

- Ngẫu nhiên tương phùng, ngẫu nhiên tương tụ, giữa tụ và tan vốn như mộng.

Nhân Mộng, Nhân Mộng.

Nàng cũng tự tay với lấy chén thủy tinh dạ quang trên bàn, rót một chén rượu bồ đào Ba Tư, lẳng lặng nhìn y.

Nhìn y đàn, nghe y ca.

- Vạn sự vạn vật trên thế gian, tất cả vì mộng mà sinh, vì mộng mà diệt, mộng sao đây ?

“Tang” một tiếng, dây đàn chợt đứt, tiếng đàn lắng đọng, căn phòng chìm trong tịch mịch.

Qua một hồi rất lâu, rất lâu, y mới ngẩng đầu nhìn nàng.

“Là nàng ? Nàng đã đến ?” Y thốt.

- Đương nhiên là ta, đương nhiên ta đã đến.

“Nhưng ta nhớ nàng đã đi rồi”. Y nói:

“Ta nhớ khi nàng đi, chừng như cả một chữ cũng không lưu lại, một câu cũng không nhẩn lại”.

- Đã phải đi, còn có thể nói gì.

Mộ Dung Thu Thủy chừng như muốn biến ánh mắt của mình thành một mũi đao, đâm thẳng vào tim nàng.

“Đã đi, hà tất phải trở lại ?” Y hỏi Nhân Mộng.

- Bởi vì một câu nói.

- Câu gì ?

“Ta còn nhớ người từng đáp ứng ta, sau này chỉ cần ta có chuyện cần tìm đến người, người nhất định có thể làm cho ta”. Nhân Mộng hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

“Người còn nhớ không ?”.

Mộ Dung Thu Thủy đương nhiên nhớ.

Lần đó y ngẫu nhiên du ngoạn Tây Hồ, ngẫu nhiên gặp nàng, ngẫu nhiên tương tụ.

Tuy chỉ gần gũi một đêm, một đêm đó lại hữu tình vô số, mộng vô số, sầu vô số.

“Ta nhớ”. Y nói:

“Mỗi một câu ta nói với nàng, ta đều nhớ”.

“Người có phải cũng đã từng nói, một người nếu quả đáp ứng người ta một chuyện, giống như là ký một tờ giấy nợ ?” Nàng hỏi Mộ Dung Thu Thủy.

- Phải.

- Ta nhớ câu nói của người, ta cũng tin, cho nên hôm nay ta mới đến.

Mộ Dung Thu Thủy dùng ánh mắt như đao phong trừng trừng nhìn nàng:

- Hôm nay nàng muốn ta trả nợ ?

Câu trả lời của nàng vừa giản đơn, vừa trực tiếp:

- Phải.

- Nàng muốn ta trả làm sao ?

- Ta từng nghe qua trên thế gian có một nơi đáng sợ nhất, hắc ám nhất, là một căn tiểu ốc gọi là “Nhã Tọa”.

Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười.

“Nhã tọa ? Nhã tọa làm sao có thể là địa phương khủng bố hắc ám ? Có lúc ta đến quán cơm tửu lâu, chỗ ta ngồi cũng gọi là nhã tọa”. Y nói:

“Theo ta biết, nhã tọa thông thường đều là nơi chuẩn bị đón tiếp quý khách”.

Nhân Mộ Dung nhìn y, nhìn rất lâu mới nhẹ nhàng thở dài một hơi.

“Người bắt đầu học lừa gạt người ta từ hồi nào vậy ?” Nàng thốt:

“Theo ta biết, dạng công tử quý phái như ngươi thông thường đều khinh khỉnh không thèm lừa gạt người ta”.

Nụ cười của Mộ Dung Thu Thủy phảng phất đã bắt đầu biến thành có chút miễn cưỡng:

- Lẽ nào Nhã Tọa nàng nói đến còn có ý tứ gì khác ?

Nàng nhìn y đắm đắm:

- Người đáng lẽ nên biết, trong góc âm ám u bí nhất ở Hình bộ đại lao, có hai ba gian nhã thất rất đặc biệt, đặc biệt chuẩn bị để chiêu đãi thỉnh mời dạng quý khách đại nhân vật giống như ngươi.

-Ồ ?

- Ta cũng biết các người đặc biệt phái Vi Hiếu Khách tiên sinh đến đó tiếp đãi tân khách, thật sự là hiếu khách cực kỳ, phương pháp tiếp đãi khách nhân của gã thường thường làm cho người ta cả năm mộng cũng không tưởng nổi.

-Ồ ?

- Nghe nói có một tay hảo hán giang hồ đã từng luyện thành Kim Chung Trảo, Thiết Bó Sam, Thập Tam Thái Bảo, vào đến Nhã Tọa của các người làm khách ba ngày, tới lúc đi ra, muốn bò lên người nữ nhân hán thích nhất cũng bò không nổi.

Mộ Dung Thu Thủy thở dài:

- Xem ra chuyện nàng biết quả thật không ít.

Y lại nói:

- Nhưng ta lại không biết, lần này nàng đến tìm ta là muốn ta đem một vị quý khách ra khỏi Nhã Tọa ? Hay là muốn tay tổng một vị quý khách vào Nhã Tọa cho nàng ?

Ánh mắt Nhân Mộ Dung lập tức dâng trào niềm oán độc:

- Có một người hiện tại ta còn chưa muốn gã chết, ta ít nhất cũng phải để gã sống thêm hai năm bảy tháng mười ba ngày.

Nàng bỗng quỳ xuống nắm lấy tay Mộ Dung Thu Thủy:

- Ngươi nhất định phải đáp ứng ta, những ngày tháng tới nhất định phải khoản đãi gã thật tốt trong Nhã Tọa, để cho hắn mỗi ngày đều muốn chết, lại chết không được”.

Mộ Dung Thu Thủy lẳng lặng nhìn nữ nhân trước mặt mình, kỹ càng quan sát mỗi một biến hóa trong biểu tình trên mặt nàng, qua một hồi rất lâu mới hỏi:

- Người đó là ai ? Tại sao hận hắn như vậy ?

Thanh âm của y mang theo một ý tứ giễu cợt khó bắt được, hững hờ nói tiếp:

- Kỳ thật nàng không nói ta cũng biết.

- Biết gì ?

“Hoa Thác”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Nàng làm như vậy đương nhiên là vì Hoa Thác”.

Tay Nhân Mộng đột nhiên nắm chặt, thậm chí cả khớp ngón tay cũng vì dụng lực quá sức mà trắng nhợt.

“Hoa Thác ?” Ánh mắt của nàng chăm chăm nhìn y:

“Người làm sao mà biết Hoa Thác ?”.

Trên mặt Mộ Dung Thu Thủy chợt lộ xuất một nụ cười rất tinh nghịch:

- Ta làm sao mà không biết Hoa Thác ? Ta từ nhỏ đã là một tên hư hỏng, hẳn thậm chí còn hư hỏng hơn ta. Ta tin rằng trên thế gian này chỉ sợ không có ai có thể hiểu rõ hẳn hơn ta, nếu quả không phải vì thứ nam nhân như hẳn, nàng làm sao có thể bỏ qua ta ?

Hoa Thác, nam, hai mươi chín tuổi, vai rộng, hông thon, mông chắc. Đôi mắt nhìn giống như màu Bích lục, phảng phất như màu phỉ thúy dưới đáy biển, mặt mày lại trắng nhợt như tuyết.

Cho nên có người nói hẳn là người Hồ, là con cháu của người gốc Ba Tư vào trung thổ buôn bán châu báu gấm lụa. Cừu nhân của hẳn thậm chí còn nói hẳn chỉ bất quá là đứa bé tạp chủng do một ca kỹ rẻ tiền sinh hạ.

Đối với mấy truyền thuyết đó, Hoa Thác hoàn toàn không thèm để ý đến. Nhưng có một điểm khiến hẳn không thể phủ nhận, hẳn vừa chào đời là đã sai trái.

Cái sai thứ nhất, là hẳn căn bản vốn không nên lọt vào thế giới này.

Hẳn căn bản không biết phụ mẫu của hẳn là ai ? Hẳn cũng chưa từng gặp bọn họ, thậm chí cả tính danh bọn họ cũng không biết, hẳn chỉ biết người đầu tiên hẳn biết là mẹ nuôi của hẳn.

Lúc đó hẳn còn chưa được ba tuổi.

Cái sai thứ nhì, là hẳn căn bản không nên có một mẹ nuôi như vậy.

Mẹ nuôi của y trẻ tuổi, trắng trẻo, diễm lệ, quyến rũ, chân dài, mắt sáng. Chồng bà ta là một gã buôn muối miệt Giang Hoài, cho nên thuận lý thành một bà quả phụ gia tài cự vạn. Nghe nói hàng ngày trong đồ ăn của bà ta đều có một món tổ yến xào.

Hoa Thác cũng không biết hẳn sao lại được gia đình đó thu dưỡng ? Hẳn chỉ biết năm hẳn mười bốn, đã không còn là trẻ nít.

Về sau hẳn sai trái càng nhiều, càng sai trái càng lún sâu, đối với nữ nhân lại càng lúc càng có kinh nghiệm.

Đến khi hẳn mười sáu tuổi, đã trở thành một lãng tử hữu danh phi thường.

Thanh danh của một lãng tử thường thường phải hoán đổi bằng rất nhiều kinh nghiệm cực kỳ bất bình thường.

Kinh nghiệm tích trữ của một lãng tử hữu danh có thể đủ để hoán đổi bằng một giá mà người khác không thể tưởng tượng nổi.

Cho nên Hoa Thác còn chưa đầy hai mươi, đã trở thành đối tượng mọi quả phụ giàu có và đám nữ nhân nổi danh tịch mịch đeo đuổi.

Cho nên Hoa Thác càng lúc càng sai, bởi vì thân hẳn đã không còn thuộc về mình.

Kim tiền, danh vọng, hưởng thụ, dục tình, hẳn đều có thể kháng cự. Nhưng nếu quả có người muốn dùng một thứ tuyệt kỹ vô công rất ẩn mật đến hoán đổi sự phục vụ của hẳn, hẳn si khờ liền.

Đặc biệt là đao pháp.

Hẳn từ nhỏ đã thích đao, có lẽ bởi vì đao có mối tương quan mật thiết với tầng lớp giai cấp sinh hoạt của hẳn.

Hoa Thác từ nhỏ đã hy vọng trong tay hẳn có thể cầm một thanh khoái đao thiên hạ vô song không có phòng vệ nào mà không phá được.

Đó là cái sai lớn nhất của Hoa Thác, bởi vì trên thế gian căn bản không có đao nào như vậy.

- “Vô địch” hai chữ đó căn bản không tồn tại, đó chỉ bất quá là một thứ ảo giác trong tâm những người cuồng vọng tự đại, bọn họ sớm muộn gì tất phải chết trong ảo tưởng đó của mình.

Hoa Thác cũng không ngoại lệ.

Hắn liều mạng muốn đi tìm thanh đao căn bản vốn không tồn tại đó, không ngại gian lao, không từ thủ đoạn, không hiềm tất cả.

Người hắn từng đắc tội qua trong giang hồ, thậm chí đã không ít hơn so với số lượng nữ nhân cùng lên giường với hắn.

Nhân Mộng gặp hắn ở Tuyết Thôn, Tuyết Thôn là một đình viên mỹ miều to lớn, cũng là một trong vô số sản nghiệp của Hoa Tuyết phu nhân.

Hoa Tuyết phu nhân đương nhiên là mẹ nuôi của Hoa Thác.

Bà ta từng cảnh cáo Nhân Mộng:

- Ta thích người, người là một cô bé mê hồn người ta muốn chết, nhưng ta khuyên người hiện tại mau bỏ đi là tốt hơn.

- Tại sao ?

- Bởi vì đứa con trai bảo bối của ta sắp về tới, người tốt nhất là đừng nên gặp hắn.

“Tôi tại sao lại không thể gặp hắn ?” Nhân Mộng cười ngọt khiêu chiến:

“Lẽ nào hắn có thể cản tôi một cái ?” “Hắn không thể cản người, hắn chỉ có thể nuốt trọn cả da thịt xương cốt của người”. Hoa Tuyết phu nhân đáp:

“Người nhất định phải tin ta, hài tử đó trời sinh đã có một thứ mỵ lực hấp dẫn con gái, thậm chí lúc hắn mới ba tuổi đã hiển lộ ra rồi”.

Đôi mắt sáng ngời sắc bén của bà ta bất chợt biến thành ôn nhu phi thường.

“Lúc đó hắn đang đùa giỡn trong bùn sinh, ngẫu nhiên chặn đường ta, ta vốn muốn đá đứa bé người Tạng đó một cước, nhưng hắn bỗng ngẩng đầu nhìn ta cười cười”. Thanh âm của Hoa Tuyết phu nhân càng ôn nhu:

“Giữa phút giây đó, bao nhiêu bùn sinh trên thân thể đứa bé người Tạng đó chừng như đột nhiên tiêu tán hết, đột nhiên biến thành một đứa trẻ bạch ngọc khả ái”.

- Cho nên bà lập tức quyết định thu dưỡng hắn ?

“Phải”. Hoa Tuyết phu nhân đáp:

“Đối với chuyện đó, ta chưa từng hối hận”.

“Tôi làm chuyện gì cũng chưa từng hối hận”. Nhân Mộng thốt:

“Nếu quả tôi đụng phải một nam nhân, không cần biết hắn là ai, người bị nuốt trọn thông thường đều không phải là tôi”.

Nàng cười cực kỳ ngọt ngào, nhưng ý tứ khiêu chiến trong nụ cười lại càng minh hiển, càng cường liệt, bởi vì lúc đó nàng đã nhìn thấy có một nam nhân bước đến.

Một nam nhân cao ráo, thon thả, đỉnh đạt, đường nét vóc mặt phân minh, có một đôi mắt xanh như mắt mèo, trong mắt cũng bốc ngời ý tứ khiêu chiến đang nhìn nàng.

Trong một tích tắc bọn họ thay nhau mỉm cười ngưng thị, Hoa Tuyết phu nhân đã phát hiện bị kịch đã phải phát sinh.

Hai người như vậy, đơn giản có thể nói hoàn toàn cùng một loại người, muốn tránh hai người như vậy hỗ tương bị đối phương hấp dẫn, đơn giản còn khổ hơn đem hai đứa bé song sinh dính liền thân mình mà giải phẫu tách rời.

Nếu quả vô phương tránh khỏi, hai người như vậy tất phải bị ngọn lửa tình dục của bọn họ thiêu đốt.

“Phải ! Ta đã thành vợ của Hoa Thác”. Nhân Mộng thốt:

“Bắt đầu từ khi ta nhìn thấy hấn lần đầu tiên, ta biết cả đời ta đã thuộc về hấn, sau này ta mới biết, lúc đó hấn cũng có cảm giác như vậy”.

Thanh âm của nàng phảng phất buông lời xa xăm:

- Nhưng giữa một chớp mắt đó, trong tâm ta cũng ẩn ước có một thứ điềm báo bất tường, đương nhiên ta cũng không nói được là vì sao, sau này ta mới phát hiện cừ địch của bọn ta quả thật quá nhiều, cừ địch của hấn và cừ địch của ta.

Mộ Dung Thu Thủy cắt ngang lời nói của nàng.

“Nàng cũng có cừ địch ?” Y nhìn nàng, trong mắt ánh lên một nụ cười:

“Ta nhớ nàng luôn luôn đều đối xử với mỗi một người rất tốt, không cần biết là nam hay nữ đều như vậy”.

“Nhưng sau khi ta thành vợ của hấn cũng như trước”. Nhân Mộng thốt:

“Một điểm đó người nên minh bạch”.

“Phải, ta hoàn toàn minh bạch”. Mộ Dung Thu Thủy thở dài nhẹ:

“Thành thật mà nói, hồi ta biết hai người kết duyên, thậm chí cả ta cũng có chút hận người”.

“Còn hiện tại ?” Nhân Mộng hỏi y:

“Hiện tại người có còn hận ta chút nào không ?”.

“Hiện tại thì không, hiện tại ta chừng như đã không còn gì, chừng như đã già đến mức có thể làm tổ phụ”.

Mộ Dung Thu Thủy cố ý thở dài:

“Một người đã làm tới tổ phụ, không thể ghen tị nữa”.

- Người căn bản không thể ghen tị, không ai có thể ghen tị với người chết.

Đôi mắt Mộ Dung Thu Thủy tròn xoe, đồng tử co thắt.

- Lê nào Hoa Thác đã chết ?

“Mỗi một người đều phải chết”. Thanh âm của Nhân Mộng băng lãnh:

“Hoa Thác ít ra cũng là người”.

- Hấn sao chết vậy ?

- Chết dưới đao.

Mộ Dung Thu Thủy thở dài ảm đạm:

- Tại sao người thích đao thông thường đều phải chết dưới đao, tại sao người khiến mình thương tâm luôn là người mình thích ?

“Đó đại khái là vì chỉ có người mình thích mới có thể làm tổn thương đến mình”.

Nhân Mộng đáp.

Đó vốn là một câu nói làm cho người ta thương cảm phi thường, nhưng Mộ Dung Thu Thủy nghe thấy lại cười, hơn nữa cười rất tinh nghịch.

“Ai nói người mình không thích không thể làm tổn thương tới mình ?” Y hỏi Nhân Mộng:

“Lê nào người mình thích đi giết chết Hoa Thác ? Lê nào gã chưa làm tổn thương tới nàng sao ?”.

Y đứng dậy, vỗ vỗ vai Nhân Mộng.

“Nàng nhất định phải nhớ, có những lời nói nghe rất có học vấn, kỳ thật toàn là đánh rắm, hơn nữa còn là cái rắm rất thú vị”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Cho nên bọn ta thà bắt đầu nói chuyện thực tế còn hơn”.

- Chuyện gì ?

- Nếu quả ta đáp ứng yêu cầu của nàng, nàng chuẩn bị làm sao để báo đáp ta ?

Nhân Mộng bắt đầu do dự, lại không tránh né, bởi vì nàng biết vấn đề đó tránh né không được.

Cho nên nàng đứng thẳng ưỡn ngực, nhìn thẳng vào mắt Mộ Dung Thu Thủy, hỏi từng tiếng:

- Người muốn ta làm sao để báo đáp người ?

- Ta chỉ muốn một câu nói của nàng.

- Một câu nói gì ?

- Câu nói ta từng nói với nàng.

- Người muốn ta đáp ứng sau này chỉ cần người có chuyện đến tìm ta, ta nhất định làm cho người ?

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Là như vậy”.

Nhân Mộng nhìn y, trong mắt lộ xuất một vẻ khùng bố, nhưng rất mau chóng bị thù hận oán độc thay thế.

“Được, ta đáp ứng người”. Nhân Mộng đáp một cách khẳng định phi thường:

“Một khi là chuyện ta đáp ứng người ta, ta cũng không bao giờ quên”.

“Cực kỳ tốt”. Mộ Dung Thu Thủy cười khoái trá phi thường:

“Vị quý khách nàng muốn giao cho ta, hiện tại ở đâu ?”.

Nhân Mộng hỏi ngược:

- Nhã Tọa người dùng chiêu đãi hắc, chừng nào mới chuẩn bị xong ?

“Ba ngày”. Mộ Dung Thu Thủy cũng nói rất khẳng định:

“Tối đa chỉ cần ba ngày”.

- Có chắc không ?

“Chắc”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Vi Hiếu Khách tiên sinh chủ nhân Nhã Tọa của bọn ta luôn luôn là người hành sự rất mau mắn”.

- Cực kỳ tốt.

Nhân Mộng uống cạn rượu trong chén:

- Nội trong ba ngày, ta đem vị quý khách đó giao cho người.

Nàng đã đứng lên chuẩn bị đi ra, y lại gọi giật nàng:

- Vị quý khách của nàng tên gì ?

“Người không cần biết danh tánh của hắc”. Nhân Mộng đáp:

“Người chỉ cần ghi nhớ hắc là một quý khách rất đặc biệt là đủ rồi”.

Nàng lại nói:

- Ta hy vọng người cũng giúp Vi Hiếu Khách tiên sinh ghi nhớ điều đó”.

Vi Hiếu Khách, nam, ba mươi mốt tuổi, chưa vợ. Diện dung thanh tú, tay chân thon thả như thiếu nữ, lưng gù bụng phệ, người cao không tới năm thước. Gã là một người khiến người ta một khi nhìn qua một lần, rất không dễ gì quên được.

Gã là người thành công nhất trong đám truyền nhân của Hoài Nam “Ứng Trảo Môn”, võ công và thành tựu đều tối cao, Ứng Trảo công và Thấp Thập Nhị Lộ Tiểu Cầm Nã Thủ của gã, nhiều năm trước đã được công nhận là nhất tuyệt trong võ lâm.

Tay của gã nhìn tuy thon thả nhu nhược, hơn nữa còn để móng tay rất dài, nhưng một khi gã xuất thủ, liền biến thành lợi khí giết người.

Gã ăn chay, tuyệt đối không đụng tới thịt, dầu bếp của gã là một trong tứ đại tùng lâm hữu danh nhất trong nghề nấu nướng.

Kiêng kỵ cả hút sách rượu chè, chưa bao giờ đánh bạc, đối với nữ nhân lại càng không có hứng thú, gã nghĩ trên thế gian này không có nữ nhân nào là trong sạch, gã thường kêu nữ nhân là “rác rưởi”.

Nhưng gã lại là người kén chọn hưởng thụ phi thường, học thức của gã đối với văn chương và âm luật thâm sâu vô cùng, thậm chí có rất ít người trong Hàn Lâm Uyển có thể bì được với gã.

Vô luận dưới tiêu chuẩn gì đi nữa, gã tuyệt đối có thể coi là một quái vật.

Làm cho người ta không tưởng được là trong tâm mắt của quái vật đó cũng có một thần tượng để sùng bái, gã sùng bái người đó giống như một thiếu nữ đa tình sùng bái bạch mã vương tử trong mộng của mình.

Người đó là Mộ Dung Thu Thủy.

Vi Hiếu Khách vận y phục lụa đen tuyền do thợ may đệ nhất ở kinh thành tận tay may cho gã, ngồi phía sau “Thiên Lao”, Hình bộ đại lao, ngồi trong một tiểu viện âm ám, ngồi trên một cái ghế trúc đã đổi màu nâu đậm.

Đã gần đến mùa đông, gió đêm cuối thu rất lạnh.

Vi Hiếu Khách không sợ lạnh.

Đặc biệt là giây phút này, gã không những không cảm thấy lạnh, trái lại còn cảm thấy có một luồng nhiệt ý từ trong tim gã tản ra, tản nhập tứ chi, tản nhập đầu ngón tay, tản nhập chót mũi, tản nhập vào mắt.

Thậm chí cả mắt gã đã vì luồng nhiệt ý đó mà bùng đỏ.

Mỗi lần gã làm chuyện gì gã biết có thể kích thích gã, gã đều có cảm giác trong thân thể mình có luồng nhiệt ý đó dâng trào.

Hôm nay gã lại có thứ cảm giác đó, bởi vì Mộ Dung Thu Thủy nói với gã có một vị quý khách rất đặc biệt muốn đến Nhã Tọa của gã.

Giờ gã đang nhìn thấy Mộ Dung Thu Thủy dẫn một nữ nhân đeo khăn đen bịt mặt tiến vào.

Thân người nàng khá cao, mặc áo lạnh màu đen rất dài, cho nên Vi Hiếu Khách không những nhìn không thấy mặt nàng, cũng nhìn không thấy bất kỳ bộ phận nào trên người nàng, thậm chí cả tay nàng cũng nhìn không thấy.

Nhưng gã lại cảm thấy sự mỹ lệ nhiếp hồn người của nàng.

Nàng hiển nhiên cũng chú thị nhìn con người kỳ dị nhỏ nhắn trước mặt mình qua vuông hắc sa.

Vi Hiếu Khách biết, thậm chí có thể tưởng tượng nàng dùng thứ nhãn quang nào chú thị nhìn gã.

Khi mỗi một người lần đầu tiên nhìn thấy gã, đều dùng thứ nhãn quang đó để nhìn v.

- Một người lùn ôn hòa thiện lương như vậy sao lại có thể khiến cho đám ác đồ hung bạo tàn độc trong giang hồ sợ hãi gã như vậy ?

Vấn đề đó có lẽ chỉ có chính gã mới có thể hồi đáp, bởi vì chỉ có chính gã mới biết, trong thân thể gã phảng phất luôn có một cỗ lực lượng ác ma thôi thúc đẩy đưa gã làm những chuyện mà cả chính gã đều không tưởng nổi gã có thể làm, thứ lực lượng đó phảng phất là một thứ phù chú thần bí đến từ địa ngục.

Nữ nhân đeo khăn đen che mặt đương nhiên là Nhân Mộng, một mực đợi đến khi nàng đã quan sát gã kỹ càng phi thường, Mộ Dung Thu Thủy mới giới thiệu.

“Đây là Vi Hiếu Khách tiên sinh, chủ nhân Nhã Tọa”. Mộ Dung Thu Thủy cười rất cao hứng:

“Ta bảo đảm thanh danh hiếu khách của gã tuyệt không phải giả”.

Vi Hiếu Khách cũng cười, nụ cười vừa khiêm tốn vừa thành khẩn, gã luôn là một con cừu trước mặt Mộ Dung Thu Thủy.

- Ta chỉ bất quá tận lực làm việc thôi, chỉ bất quá hy vọng khách nhân của ta thỏa mãn với lỗi phục vụ của ta.

Mộ Dung Thu Thủy cười lớn:

- Chỉ tiếc bọn họ chừng như vẫn không thích người lắm.

“Vi tiên sinh”. Thanh âm buốt lạnh của Nhân Mộng giống như mũi dao cắt đứt tiếng cười của Mộ Dung Thu Thủy:

“Ta tin người hiện tại đã biết có một vị quý khách muốn đến đây, hơn nữa có lẽ sẽ ở đây rất lâu”.

“Phải”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Ta biết”.

- Ta tin người nhất định cũng biết vị khách nhân đó là do ta mời đến, ta đối với hắn đương nhiên đặc biệt quan tâm.

- Đương nhiên.

“Vậy ta muốn thỉnh giáo người vài chuyện”. Nhân Mộng hỏi Vi Hiếu Khách:

“Sau khi hắn đến đây có còn cơ hội trốn thoát không ?”.

Gã đáp liền:

- Đại khái là không.

Thái độ của Vi Hiếu Khách vẫn khiêm tốn như trước:

- Quý khách có thể mời đến chỗ của ta, thông thường đều là người có thân phận có địa vị phi thường, chỗ của ta đã có mười một năm nay, quý khách được mời đến đã có khoảng hơn một trăm ba chục người, ta bảo đảm nếu quả ta nói ra danh tánh của bất cứ người nào, đều có thể châm ngòi dẫn dắt một trường động loạn không nhỏ trong giang hồ.

- Bọn họ có ai trốn thoát không ?

“Không”. Vi Hiếu Khách mỉm cười:

“Cả một người cũng không”.

- Nếu quả bọn họ muốn chết thì sao ? Có thể tự tử không ?

- Phu nhân, bà nhất định phải tin ta, chết tịnh không phải là một chuyện dễ dàng, người càng muốn chết, thông thường càng chết không được.

Nụ cười của Vi Hiếu Khách càng ôn hòa:

- Phu nhân, nếu quả bà muốn đãi một người trong Nhã Tọa của ta hai năm bảy tháng mười ba ngày, ta tuyệt không để hắn sống thiếu một hai canh giờ.

- Ông bảo đảm ?

- Bảo đảm.

Trên mặt Mộ Dung Thu Thủy lại lộ xuất một nụ cười mỉm ưu nhã chỉ riêng y có:

- Nàng hiện tại có hoàn toàn thỏa mãn đối với vị chủ nhân hiếu khách của bọn ta chưa ?

- Được.

- Vậy nàng có thể thỉnh mời vị khách nhân của bọn ta tiến vào được chưa ?

- Được.

Vi Hiếu Khách thường thường thích coi mình là người “không có”, lối xưng hô đó đối với gã quả thật rất phù hợp, gã quả thật có thể gọi là một người “không có”, bởi vì trên thế gian đại đa số sự tình gã đều không có.

Gã không có cha mẹ, không có vợ con, không có huynh đệ, không có thư muội, không có bằng hữu.

Chủ yếu nhất là gã không có tình cảm, tình cảm gì cũng không có, đương nhiên càng không thể có thứ tình thương đồng tình và thương hại.

Nhưng, khi gã nhìn thấy nữ nhân đeo khăn đen bịt mặt dẫn vị quý khách đó vào, trong tâm gã không ngờ lại ần ần ước ước một cảm giác thương hại hẳn.

Con người đó căn bản đã không thể coi là một người, bộ dạng của hắn nhìn còn tệ hơn một đồng rác.

Người đó đang bị bó trong một bao bố, bị người ta kéo vào. Chỉ vừa nhìn thấy hắn, Mộ Dung Thu Thủy đã quay đầu chỗ khác, bắt nhãn nhìn nữa.

Nếu quả nói Vi Hiếu Khách là người “không có”, con người đó có thể coi là một người “tiêu tán”.

Bởi vì rất nhiều bộ phận trên mặt hắn đều đã tiêu tán.

Râu tóc hắn đều đã bị cạo sạch, mắt hắn đã biến thành hai hình thể bầu dục nho nhỏ lộ lộ, phía trên chỉ có đường khâu, hai đường khâu vĩnh viễn không thể tách ra.

Hắn còn có miệng, nhưng nếu bóp miệng hắn ra, liền phát hiện đầu lưỡi của hắn đã biến mất trong miệng hắn.

Vi Hiếu Khách không nhìn nữa, quay người cúi mình rất lễ độ ôn hòa hướng về phía Nhân Mộng:

- Phu nhân, xin bà cho ta nói thẳng.

- Nói gì ? Người cứ nói.

- Kỳ thật bà căn bản không cần thỉnh mời vị quý khách này vào Nhã Tọa của ta, bà phục vụ chiêu đãi hắn đã quá đủ rồi.

Nhân Mộng tựa hồ hoàn toàn không có cảm giác gì đối với ý tứ trào phúng cơ hồ có thể coi là rất có phong độ trong lời nói của gã, chỉ hững hờ thốt:

- Ta thừa nhận người nói có lý, ta đem hắn đến đây chỉ bất quá vì ta căn bản không còn phương pháp chiêu đãi hắn lâu như vậy, vì vậy ta hy vọng hắn ở đây càng được đãi ngộ tốt đẹp hơn.

“Phu nhân, bà biết ta nhất định sẽ tận lực làm việc”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Còn có một chuyện ta cũng muốn thỉnh giáo phu nhân”.

- Chuyện gì ?

- Ta nhìn thấy mặt mày của vị quý khách của bọn ta đã bị cải tạo qua, ta đã nhiều năm không nhìn thấy thủ nghệ tinh mật như vậy, ta thật sự rất muốn biết đó là kiệt tác của ai ?

- Người thật sự rất muốn biết ?

- Thật.

Nhân Mộng lạnh lùng đáp:

- Kỳ thật người cũng đáng lẽ nên biết ngoại trừ Gia Cát đại phu ra còn có ai khác chứ ?

Mộ Dung Thu Thủy giật mình quay đầu, trong mắt ánh lên vẻ kinh ngạc.

“Gia Cát đại phu ?” Gã hỏi Nhân Mộng:

“Nàng nói là Gia Cát Tiên ?”.

- Không sai, người ta nói đến là y.

Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười, mỉm cười lắc lắc đầu.

- Biểu thị mối hoài nghi với một nữ sĩ mỹ lệ cao quý như nàng thật sự là chuyện rất vô lễ, chỉ tiếc đối với lời nói của nàng, ta có muốn không hoài nghi cũng không được.

- Tại sao ?

“Bởi vì ta rất hiểu con người của Gia Cát tiên sinh”. Mộ Dung Thu Thủy tỏ vẻ kinh tởm phi thường nhìn lên mặt vị quý khách đó:

“Chuyện như vậy, y đại khái không thể làm”.

Nhân Mộng nhìn y chằm chằm, ánh mắt buốt lạnh.

- Ta cũng rất hiểu rõ con người người, bằng vào thân phận và địa vị của người, vốn cũng tuyệt không thể làm chuyện này cho ta, chỉ tiếc người lại khơi khơi làm.

Thanh âm của nàng càng lạnh lẽo, gần từng tiếng từng tiếng:

- Bọn người vì ta mà làm chuyện như vậy, chỉ vì bọn người đều đã thiếu nợ ta, hiện tại đã đến lúc bọn người nhất định phải trả nợ.

Đêm đã khuya.

Đứng trước song cửa, đối diện với bóng tối trong vắt lạnh lùng vô biên vô hạn ngoài song cửa, Nhân Mộng có thể cảm thấy hai hàng nước mắt còn lạnh hơn cả gió đêm chầm chậm lăn dài trên bờ má.

Nàng biết nàng đã biến đổi.

Bởi vì trong tâm nàng đã không còn tình yêu và cảm kích, chỉ còn lại đòi nợ và báo thù.

7. Tử Đằng

Gia Cát Tiên, nam, ba mươi bảy tuổi, con trai duy nhất của võ lâm đệ nhất thần y Gia Cát Vô Tử, chưa đến hai mươi đã được người trong giang hồ thiên hạ tôn xưng là Gia Cát đại phu.

Ngón tay của y cơ hồ dài hơn người ta một tấc, hơn nữa cảm giác đặc biệt mẫn nhuệ, cả lúc nhắm mắt cũng có thể dùng ngón tay cảm nhận từng chữ trong y thư khắc trên bản gỗ đời Tống mà đọc lên.

Đôi tay đó đương nhiên cũng rất ổn định, có người thậm chí còn nói y có thể dùng một con dao mỏng như cánh ve, mổ xẻ tách biệt hoàn toàn nội tạng của một con muỗi, cả mắt muỗi cũng không vỡ nát.

Một người lớn hơn con muỗi gấp mấy lần ?

Đối với kết cấu của mỗi một bộ phận trên thân người, y đương nhiên càng thấu suốt, muốn giải phẫu mổ xẻ một người, đương nhiên càng dễ dàng hơn.

Có thể phân giải, có thể sắp lại, có thể chia ra, có thể ráp nối.

Đại đa số mọi người trong giang hồ đều tin nếu quả chân mình bị người ta chặt đứt, chỉ cần chân mình còn đó, Gia Cát đại phu có thể ráp nối lại cái chân đó, nếu quả mình bị người ta cắt mũi, chỉ cần mình có thể mang mũi mình đến gặp Gia Cát đại phu, là đủ để cho y khiến cho mũi mình sống lại trên mặt.

Truyện thuyết có liên quan tới Gia Cát đại phu quả thật có quá nhiều, ai cũng không biết cái nào thật cái nào giả, duy nhất không thể hoài nghi là con người Gia Cát Tiên là một nhân vật truyền kỳ.

Đinh Đinh lần cuối cùng nhìn thấy Nhân Mộng là trong gian thư trai tinh nhã hoa mỹ của Gia Cát đại phu. Chàng nhận ra Gia Cát Tiên, lúc đó mắt chàng còn chưa bị khâu lại, còn có thể nhìn thấy biểu tình kinh khủng trên mặt Gia Cát Tiên.

Lúc đó Nhân Mộng đang nói với Gia Cát Tiên:

- Ta muốn người khâu mắt con người này lại, khâu luôn lưỡi của hắn lại, để cho hắn vĩnh viễn không còn nhìn thấy bất cứ chuyện gì, không nói ra được một chữ.

“Nàng điên rồi”. Thanh âm của Gia Cát đại phu vốn ưu nhã mát tai phi thường, hiện tại lại đã cơ hồ hoàn toàn khản đại tê liệt:

“Nàng biết rõ ta không thể làm chuyện đó, sao nàng còn muốn ta làm ?” - Bởi vì ta tin đôi tay của người, ta cũng tìm không ra người thứ hai có thể hoàn thành công tác tinh mật phức tạp như vậy.

Khóe miệng Nhân Mộng hé một nụ cười lãnh đạm kỳ dị:

- Điểm chủ yếu nhất là ta tin người nhất định sẽ làm cho ta.

- Vì sao ?

- Bởi vì người còn thiếu nợ, nhất định phải trả nợ, không trả không được.

Gia Cát đại phu nhìn nàng, qua một hồi rất lâu mới quay mình lấy một ống bạc đóng chặt, rút ra một túi băng, dùng những ngón tay đặc biệt dài của y nắm chặt trên túi đựng hàn băng lâu năm đó.

Mỗi khi y phần nộ kích động, y đều làm như vậy, cho đến khi y bắt đầu lãnh tỉnh trở lại, y mới hỏi Nhân Mộng:

- Nàng vì sao lại nhất định phải bức ta làm chuyện đó ? Vì sao không móc mắt cắt lưỡi của hắn cho rồi ?

- Bởi vì ta không muốn làm tổn thương đến bất cứ dây thần kinh nào của hắn, ta muốn để hắn toàn thân trên dưới mỗi một chỗ đều hoàn toàn bảo trì sự thanh tỉnh miễn nhiễm, ta nhất định phải khiến hắn có thể hoàn toàn lãnh thụ mỗi một phân thống khổ mà ta muốn tặng cho hắn, một chút cũng không bỏ qua được.

Nghe lời nói của nàng, lưng Đinh Đinh giống như bị một mũi dao bén nhọn lạnh buốt cắt vào.

- Căn tiểu ốc màu trắng, dàn phong linh dưới mái hiên, nữ nhân tịch mịch ôn nhu thiện lương dưới dàn phong linh lẽ nào thật sự là nàng ?

Không cần biết ra sao, Đinh Đinh biết chàng chỉ sợ từ nay không còn có thể nhìn thấy nữ nhân đó, chỉ sợ từ nay cũng không còn có thể nhìn thấy bất cứ người nào.

Bởi vì chàng biết, đối với yêu cầu đó của nàng, Gia Cát đại phu tuyệt đối vô phương cự tuyệt.

“Hiện tại các hạ đã là quý khách ở đây, ta lại không biết cả danh tánh của các hạ, thật là chuyện rất đáng tiếc”. Vi Hiếu Khách nói chuyện với Đinh Đinh rất ôn hòa.

“Hồi nãy vị phu nhân đó tịnh không nói ra danh tánh của các hạ, chính các hạ đương nhiên cũng vô phương nói với ta”. Gã thở dài:

“Ta xem các hạ hiện tại không những nói không được, cả tay chân đều đã mềm nhũn vô lực, trong thời gian ngắn đại khái cả một chữ cũng viết không được, sau khi lọt qua thủ thuật của Gia Cát đại phu, muốn hồi phục lại vốn là chuyện khôn khó phi thường”.

Thanh âm của gã không những ôn hòa, hơn nữa còn ngập tràn vẻ đồng tình, nếu quả không nhìn thấy con người gã, cũng không biết thân phận của gã, vô luận là ai đều nghĩ gã là một quân tử thiện lương lễ độ.

Đinh Đinh lại là ngoại lệ.

Hiện tại chàng đương nhiên không nhìn thấy Vi Hiếu Khách, nhưng chàng đối với thanh âm của con người đó lại quen thuộc cực kỳ, giống như chàng quen thuộc thanh âm của Mộ Dung Thu Thủy vậy.

Chàng thật đang muốn gào thét ầm ĩ, nói với bọn họ:

- Ta là Đinh Đinh, bọn người sao lại không nhận ra ta ? Tại sao còn đối với ta như vậy ?

Chỉ tiếc chàng dùng tận lực toàn thân lại nói không ra tới một tiếng.

Thậm chí cả nước mắt cũng không thể chảy.

Hắc ám vô biên vô hạn, khổ nạn và chịu đựng vô cùng vô tận, sinh mệnh mạnh khỏe đột nhiên biến thành một trường ác mộng vĩnh viễn không thể tỉnh dậy.

Tự mình Đinh Đinh cũng không biết mình sao lại thành linh lọt vào trong mệnh vận bi thảm như vậy.

Người chủ tể mệnh vận của chàng không ngờ lại là hảo hữu năm xưa , bạn đồng niên chơi đùa hồi nhỏ của chàng, nếu quả chàng có phương pháp có thể nói cho bọn họ biết chàng là ai, bọn họ tuyệt không thể để chàng chịu đựng thứ thống khổ không người nào có thể chịu đựng nổi đó.

Chỉ tiếc chàng không có tới một phương pháp nào, cả chết chàng cũng không chết được.

Dần dần chàng cả nghĩ suy cũng không dám nghĩ suy, không những không dám nghĩ về tương lai, cũng không dám hồi tưởng quá khứ, chỉ cần bắt đầu có tư tưởng, người chàng đau đớn giống như bị dao cắt.

Hy vọng có thể sống còn thật sự quá bấp bênh, dững khi và quyết tâm sinh tồn cũng vì thống khổ khôn cùng mà càng lúc càng yếu nhược.

Nhưng chàng phát thệ phải sống còn.

Không cần biết phải trả một giá lớn tới cỡ nào, chàng phải sống còn, cho dù mỗi ngày nhả vào chén cháo thiêu ba cọng rau héo của người ta mà sống, chàng cũng phải sống còn, chàng tuyệt không để mình chết rục như một con chuột thối ở đây.

Cho dù phải chết, chàng cũng phải chết trang nghiêm anh dũng.

Dần dần, Đinh Đinh đối với mọi tiếng động xung quanh đều đã quen thuộc, Vi Hiếu Khách, Mộ Dung Thu Thủy, Nhân Mộng, ngục tốt canh gác ban đêm và ngục tốt đưa đồ ăn. Cả tiếng cước bộ của bọn họ, chàng đều có thể phân biệt được.

Nhân Mộng không ngờ cũng thường đến xem chàng, không còn nghi ngờ gì nữa là muốn xác định lối chiêu đãi ở đây tạo thành những biến hóa gì trên người chàng ?

Nàng hiển nhiên cảm thấy rất toại nguyện, bởi vì có một ngày Đinh Đinh nghe nàng nói:

- Ta nhớ hẳn đến đây bất quá mới có bảy mươi một ngày, các người xem chừng đã biến hẳn thành một người khác. Vì tiên sinh, ta không thể không nói, phương pháp chiêu đãi khách nhân ở đây của các người thật sự tốt cực kỳ.

Trong một phiên đen sì chết chóc đó, muốn tính toán ngày giờ vốn cơ hồ hoàn toàn không thể nào được, nhưng từ ngày đó, chàng đã dùng phương pháp của mình để bắt đầu tính toán.

Bắt đầu tính toán hô hấp của mình.

Dùng một thứ phương pháp bí mật huấn luyện từ trong không khí xú uế mà hô hấp.

Vì để chàng bảo trì cảm giác linh mẫn mà tiếp thụ thống khổ, Nhân Mộng tịnh không làm tổn thương đến hệ thống hô hấp của chàng, vì để chàng còn có thể ăn uống để duy trì sự sống, bọn họ mới không phong bế miệng chàng.

Đối với một điểm đó, Đinh Đinh thật sự cảm kích cực kỳ, bởi vì bọn họ tính ra đã lưu hạ lại cho chàng một chút cơ hội.

Mỗi ngày đều phải trải qua khổ hình chiếu lệ, mới có một chén cháo chút rau để ăn.

Chén cháo đó có lúc còn nóng hổi, có lúc lạnh buốt, có lúc lạnh đến mức toàn thân chàng phát run, có lúc nóng đến mức phỏng cả miệng chàng. Ngục tốt đem đồ ăn cho chàng hoàn toàn không để ý gì tới, chỉ lo dùng một cái muỗng, múc từng muỗng cháo nhét vào miệng chàng.

Chén cháo chỉ đủ lương thực để duy trì sinh mệnh của chàng, chàng đã tính một chén cháo chỉ có mười hai muống.

Vì để chàng sống, mười hai muống cháo đó không ít hơn được.

Nhưng có một ngày, chàng chỉ ăn ba muống, bởi vì cháo hôm đó thật sự quá nóng.

Cả ngực tốt cũng cảm không nổi, quăng cả chén cháo và muống cháo xuống đất vỡ tan tành.

Nghे thấy tiếng muống cháo vỡ tan, tâm Đinh Đinh lập tức vì hưng phấn mà co thắt không ngừng, bởi vì đó là cơ hội chàng đã đợi từ lâu, thậm chí có thể là cơ hội duy nhất của chàng, chàng tuyệt không thể bỏ lỡ.

Tiếng chữ lằm bằm và tiếng bước chân của ngực tốt đã xa, lại qua một hồi rất lâu, tim Đinh Đinh mới khôi phục lại nhịp đập bình thường, tự chàng cũng không biết mình đã bao lâu rồi mới hưng phấn như vậy, chàng chỉ nghe tâm lý của mình không ngừng kêu mình:

“Ta nhất định phải tìm, ta nhất định phải tìm”.

- Chàng muốn tìm cái gì ?

Cái chàng muốn tìm không ngờ chỉ bất quá là một mảnh muống vỡ. Đối với người khác mà nói, đó thật sự là chuyện quá dễ, đối với chàng mà nói, lại như là một khổ hình.

Đôi mắt chàng đã bị khâu lại như mù, tứ chi đã mềm nhũn, nhất định trước hết phải lăn người, dùng miệng để mò tìm, ráng ngậm mảnh vỡ.

Chàng mò mò tìm tìm cả bảy tám canh giờ mới hoàn thành được chuyện đó.

Đợi đến khi chàng xác định bốn bề không có tiếng ai, chàng mới dùng răng cắn chặt mảnh vỡ đó, hoạch vẽ trên tường những chữ mơ hồ mà cả chàng cũng không biết người ta có thể phân biệt được không.

Chuyện còn lại chỉ còn nước nhờ ông trời phù trợ, bởi vì chàng tối đa cũng chỉ có thể làm được một chút đó.

Chàng đã tận toàn lực.

Đinh Đinh hoạch vẽ trên tường tổng cộng chỉ có ba chữ, quanh đi quẩn lại chỉ có ba chữ đó.

“Ban Sa Khắc”.

Ba chữ đó có ý nghĩa gì ? Ba chữ đó nhìn có vẻ cả một chút ý nghĩa cũng không có, Đinh Đinh vì sao lại coi nó như cơ hội duy nhất để mình sống lại ?

8. Ban Sa Khắc Thần Bí

Mộ Dung Thu Thủy là người sinh hoạt tập quán rất khác thường, luôn luôn ngủ rất trễ, thức rất sớm, y luôn nghĩ ngủ là một thứ lãng phí, không phải lúc vạn bất đắc dĩ, y tuyệt không chịu lên giường.

“Trên giường cũng có nhiều chuyện có thể làm, đọc sách, đánh bài, làm thơ, uống rượu, ăn bánh, hồi tưởng tâm sự, nhìn con gái đẹp, chờ bọn họ dứt cam, những chuyện đó đều có thể làm trên giường, ngủ chỉ bất quá là một chuyện không thú vị nhất trong đó”. Đó là một danh ngôn của Mộ Dung Thu Thủy.

Nhưng đêm nay thật sự quá lạnh, đêm lạnh giá như vậy chỉ còn nước nằm trên cái giường êm ái nhất, một khi vừa hạ đầu xuống cái gối ấm cúng, muốn không ngủ cũng rất khổn khổ.

Cho nên đêm nay cả Mộ Dung Thu Thủy cũng phải ngủ.

Y bị một tràng tiếng bước chân khe khẽ làm giật mình tỉnh giấc, đêm khuya như vậy không ngờ có người có thể xuyên qua hai mươi một đạo cảnh vệ bí mật trong phủ của y, đến gần tấm thất của y, hơn nữa không ngờ còn dám cố ý để y nghe thấy tiếng bước chân, người đó là ai ? Ai có khả năng dữ vậy ? Ai có can đảm dữ vậy ?

Mộ Dung Thu Thủy thở dài, nhìn cô gái đang rúc mình dưới chăn ấm nằm kề thân y, mái tóc còn đen hơn cả màu sơn đen, làn da lại trắng hơn cả tuyết trắng, sau đó mới chống tay ngồi dậy, với giọng qua màn cảm trưởng hỏi:

- Vi tiên sinh, Vi đại lão gia, người đã đến rồi, tại sao không đẩy cửa bước vào ? Lẽ nào ông vẫn còn muốn ta mở cửa cho người ? Lẽ nào người muốn nhìn ta bị lạnh chết ?

Cửa mở ra, người tiến vào quả nhiên là Vi Hiếu Khách tiên sinh, ngoại trừ gã ra, không ai có thể vào giờ này đến gần tấm thất của Mộ Dung Thu Thủy, đừng nói gì đến đẩy mở cánh cửa đó.

Sắc mặt của Vi Hiếu Khách trắng nhợt, chừng như gần bị đông cứng, trên áo choàng lông chồn trị giá ngàn vàng đã kết đầy băng tuyết.

Mộ Dung Thu Thủy dùng một ánh mắt kinh ngạc kỳ kỳ nhìn gã.

- Ta biết người không uống rượu, bởi vì người từ đó đến giờ đều không uống, bộ dạng của người nhìn cũng không giống đã phát điên, cho nên ta quả thật cảm thấy rất kỳ quái, người vì sao lại xông vào đây giờ này ?

Y cố ý cười chọc quê Vi Hiếu Khách:

- Ta hy vọng người có một lý do rất thích đáng, nếu không ta không lột da người, không quăng người trần truồng xuống cống rãnh mới là quái.

Đối với lối nói chơi khác thường của Mộ Dung công tử, Vi Hiếu Khách tiên sinh luôn luôn tán thưởng phi thường, hôm nay lại là ngoại lệ.

Vi Hiếu Khách luôn luôn không để gì bị kích động, hôm nay trong mắt lại dâng tràn nỗi kinh hoàng khủng bố, lúc gã nhìn Mộ Dung Thu Thủy, thậm chí cả bắp thịt nơi khóe mắt cũng giật giật không ngừng.

“Ban Sa Khắc”.

Lão chỉ nói với Mộ Dung Thu Thủy ba chữ đó.

Ban Sa Khắc, thật ra là ý tứ gì ? Tại sao có thể khiến cho Vi Hiếu Khách lãnh tỉnh như đao lại kinh hoàng khủng bố như vậy ?

Đỉnh Đỉnh nằm trên sàn đá buốt giá, hoàn toàn buông mình thoải mái.

Vào đây đại khái đã khoảng một trăm mười ngày, đây là lần đầu tiên chàng hoàn toàn thả mình thoải mái, bởi vì trong hắc ám vô biên vô hạn, chàng đã nắm được một tia quang minh và hy vọng.

Chàng thật sự tin rằng Vi Hiếu Khách đã nhìn thấy dòng chữ chàng hoạch vẽ trên tường đá, bởi vì cái ngày Vi Hiếu Khách bước vào gian lao phòng đó, hô hấp lập tức biến thành cấp xúc phi thường, đột nhiên giống như bị người ta chém một đao, quày quả bỏ đi ra.

Ban Sa Khắc, gã đương nhiên đã hoàn toàn hiểu rõ ý nghĩa của nó.

Trên thế giới này chỉ có bốn người biết bí mật của ba chữ đó, Vi Hiếu Khách là một.

Đỉnh Đỉnh thật sự tin rằng sau khi gã nhìn thấy ba chữ đó, nhất định sẽ làm được nhiều chuyện cho chàng, hơn nữa nhất định đi tìm Mộ Dung Thu Thủy.

“Ban Sa Khắc”. Mộ Dung Thu Thủy lẩm bẩm:

“Ta thật đã lâu rồi không nghe đến ba chữ đó”.

Y nhìn Vi Hiếu Khách, trong mắt lại lộ xuất vẻ cười cợt quỷ quyệt tinh nghịch độc quyền của y:

- Nhưng người nửa đêm nửa hôm xông vào đây, cũng chỉ vì muốn nói với ta ba chữ đó ?

Biểu tình của Vi Hiếu Khách lại rất nghiêm túc:

- Ta còn muốn hỏi người, người có còn nhớ ý tứ của ba chữ đó không ?

- Ta làm sao quên được ?

Mộ Dung Thu Thủy cười ngất:

- Cho dù đợi đến khi ta già rụng răng, ta cũng không thể quên cái đêm hôm đó ...

Vi Hiếu Khách nhanh chóng ngắt lời y, chừng như quyết tâm không để y nói ra chuyện đêm đó:

- Người đương nhiên cũng nên biết, trên thế gian hiện tại còn có bao nhiêu người minh bạch ý tứ của ba chữ đó.

Vẻ cười cợt quỷ bí trong mắt Mộ Dung Thu Thủy chợt biến thành niềm cảm thương dĩ vãng.

“Vốn có năm người, sau đã biến thành bốn, hiện tại chỉ sợ chỉ còn có ba”. Y hỏi Vi Hiếu Khách:

“Chuyện đã lâu rồi, người vì sao lại thành linh đề khởi ba chữ đó ?” - Bởi vì hôm nay ta lại nhìn thấy ba chữ đó.

- Nhìn thấy ở đâu ?

- Trên tường Nhã Tọa đặc biệt nhất của ta, hơn nữa chính là do vị quý khách người mời đến dùng rằng ngâm một mảnh muông vỡ hoạch vẽ trên đó.

Mộ Dung Thu Thủy chợt ngồi bệch xuống giường, kinh hãi nhìn Vi Hiếu Khách:

- Hẳn làm sao biết ba chữ đó ? Lẽ nào vị quý khách Nhân Mộng đem đến là ... ?

Lần này không ai cắt ngang lời nói của y, mà y tự mình ngắt lời mình, trong mắt y phảng phất bất chợt trào ra một nỗi khùng bố khó tả. Thần tình trong mắt Vi Hiếu Khách cũng không khác gì y.

Bởi vì trong tâm bọn họ đều đã hiểu rõ vị quý khách trong Nhã Tọa là ai.

Con người đó vốn là bằng hữu thân mật nhất của bọn họ còn tồn tại trên thế giới này, ngoại trừ bọn họ cũng là người duy nhất biết bí mật “Ban Sa Khắc”.

Thuở ban đầu, bí mật đó chỉ bất quá là một câu nói đùa.

Câu nói đùa đó bắt đầu từ đêm đó.

Đêm không có trăng, gió ào ạt cuốn đất cát mù trời, bốn thiếu niên gan dạ non nớt lén lút mò vào hậu viên của một Vương phủ trong thành. Trong truyền thuyết của những đứa bé con nhà quyền quý ở kinh thành, địa phương đó giống như thiên đường trong thần thoại.

Nghe nói ở đó có mỹ tửu, mỹ thực, và mỹ nhân mà Vương gia sưu tập từ các nơi đem về, không những có rượu bồ đào Ba Tư và mực ngư tương, còn có mỹ nhân tuyệt sắc tóc vàng như hoàng kim, mắt xanh như phi thủy.

Toàn bộ những đứa bé con nhà quyền quý đó vừa trẻ tuổi, vừa nhiệt tình, đều khoái kích thích và mạo hiểm, toàn bộ đều muốn lợi dụng lúc Vương gia theo các quan gia khác đi tuần thú săn bắn, len lén xông vào đó để an an ủi ủi đắm mỹ nữ tịch mịch, chỉ tiếc bọn chúng không có lòng can đảm của bốn người kia, cũng không có bản lĩnh của bốn người kia.

Đêm đó thật sự hoang đường, cả căn ốc trải đầy thảm lông thú, hầu hết mọi người cả đời chưa từng mộng tưởng có thể hưởng thụ mấy thứ rượu thịt đó, bốn tên trẻ mười mấy tuổi dùng nhiệt tình trẻ trung của bọn chúng chinh phục những mỹ nữ vừa tịch mịch vừa khát khao trong căn ốc đó.

Trong số đó, người mỹ lệ nhất tên là Cát Lôi Ty, tóc vàng mắt xanh, chân dài eo thon, làn da tinh oanh như bạch ngọc, nghe nói đến từ một quốc gia còn xa xôi hơn cả chân trời, là Vương gia dùng hai hạt minh châu đổi lấy nàng. Vòng eo và đầu lưỡi của nàng linh hoạt giống như linh xà, cái giá Vương gia bỏ ra tuyệt đối đáng giá.

Cát Lôi Ty thích cười, không cần biết mình đụng vào chỗ nào trên thân thể nàng, nàng đều cười ngất không ngừng, tiếng cười ngân như tiếng chuông.

“Ban Sa Khắc, bọn tiểu quỷ các ngươi đơn giản là một bầy Ban Sa Khắc”. Nàng chỉ và một đứa vừa gầy nhất, thấp nhất, vừa dị dạng nhất trong đám:

“Đặc biệt là người, người là một đại Ban Sa Khắc siêu cấp”.

Tên đó nhin không được phải hỏi Cát Lôi Ty:

- Tại sao ta lại siêu cấp ?

“Bởi vì người thích cắn người”. Cô gái cười ngất đáp:

“Ngoại trừ cắn người ra, người cái gì cũng không làm được”.

Những tên khác cũng cười lăn lộn trên sàn, cười đã rồi mới hỏi:

- Ban Sa Khắc là ý tứ gì ?

- Trong ngôn ngữ của bọn ta, ý tứ của “Ban” là “lớn”, ý tứ của “Sa Khắc” là một loại cá.

Cát Lô Ty lại nói:

- Một loại cá ăn thịt người, cũng giống như cá mập trong ngôn ngữ của bọn người.

Nàng nói tiếp:

- Thứ cá đó khi ăn người, luôn luôn há cái miệng bự của nó ra, nhìn giống như đang cười.

Nàng nhìn bọn chúng:

- Thứ cá mập to bự đó, khi muốn ăn người, bộ dạng không khác bọn người hiện tại là bao.

Vì vậy mọi người chung quy đã hiểu rõ ý tứ của Ban Sa Khắc là cá mập khổng lồ.

Vì vậy, từ đó về sau, ba chữ “Ban Sa Khắc” đã thành một thứ tín hiệu bí mật giữa bốn người bọn chúng, cho đến khi bọn chúng chia tay nhau.

Bốn người đó là Hoa Thác, Vi Hiếu Khách, Mộ Dung Thu Thủy, và Đinh Trữ.

Mộ Dung Thu Thủy ngồi thẳng lưng trên giường, phong độ thông dong của công tử quyền quý đã hoàn toàn tiêu tán không còn thấy trên người y.

“Đinh Trữ, Hoa Thác, Nhân Mộng, giữa ba người đó thật ra đang có trò quỷ gì ?” Y không những mê hoặc, hơn nữa còn nóng nảy:

“Không cần biết ra sao, con chó cái đó lần này thật đã khiến ta leo lên thuyền hải tặc, ả rõ ràng biết bọn ta cùng Đinh Trữ từ nhỏ đã kết bè từ đảng cùng nhau trưởng thành, tại sao còn muốn tống hấn đến đây ?” “Ả đương nhiên là cố ý”. Vi Hiếu Khách còn giận dữ hơn cả Mộ Dung Thu Thủy:

“Cho nên ả mới làm cho Đinh Trữ nhìn không thấy, nói không ra, thậm chí mặt mày hấn cũng khô vấ để bọn ta không nhận ra hấn”.

“Ả biết bọn ta cùng Đinh Trữ là bằng hữu, đương nhiên là nghe Hoa Thác nói, ả không những hận Đinh Trữ, cũng hận ta, cho nên mới nghĩ ra phương pháp này để phá hai người bọn ta”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Ta có thể nghĩ ra vì sao ả có thể hận ta, nhưng ta thật sự không tưởng được Đinh Trữ tại sao lại muốn giết Hoa Thác ?” Vi Hiếu Khách cũng không thể trả lời câu hỏi đó, một người nếu quả muốn giết một người khác, có khi cần bản không cần bất cứ lý do gì.

Gã chỉ có thể nói với Mộ Dung Thu Thủy:

- Nếu quả người nhất định muốn hỏi lý do, chỉ sợ chỉ còn nước đi hỏi Đinh Trữ.

“Đúng, bọn ta đi hỏi Đinh Trữ”. Mộ Dung Thu Thủy nói lớn:

“Bọn ta đã hành hạ hấn thảm thương như vậy, không cần biết ra sao, hiện tại trước hết phải giúp hấn nói được”.

“Không được”. Thanh âm của Vi Hiếu Khách lạnh như đao phong:

“Bọn ta tuyệt không thể phóng tha hấn ra”.

- Tại sao ?

- Bởi vì bọn ta từ lúc đầu đã sai, hơn nữa sai rất nặng, cho nên bọn ta chỉ còn nước sai đến cùng.

Mộ Dung Thu Thủy lại chậm chậm nằm xuống, nhắm mắt lại, hiển nhiên đang đắn đo kỹ càng ý nghĩa trong câu nói của Vi Hiếu Khách.

- Nếu quả bọn họ phóng tha Đinh Trữ ra, sẽ có hậu quả gì ? Cho dù Đinh Trữ có thể tha thứ cho bọn họ, có thể tiết lộ bí mật của bọn họ không ? Quan trọng nhất là, Đinh Trữ có thể tha thứ cho bọn họ không ? Bọn họ có thể mạo hiểm không ?

Qua một hồi rất lâu, Mộ Dung Thu Thủy mới thở dài nhè nhẹ:

- Phải làm sao mới sai đến cùng ?

Đôi mắt của Vi Hiếu Khách phảng phất đã biến thành hai lỗ đen sâu hoắm nhìn không thấy đáy:

- Đinh Trữ không chết, hậu hoạn vô cùng, nếu quả người sau này muốn còn có thể an tâm nằm ngủ, hẳn không chết không được, hơn nữa chết càng nhanh càng tốt.

Mộ Dung Thu Thủy trầm mặc.

“Ta đương nhiên không thể kêu người đi giết hẳn, ta cũng không thể đi”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Nếu quả bọn ta giết hẳn, sau này vĩnh viễn bị vị Nhân Mộng phu nhân của người nắm cán, bọn ta sau này chỉ sợ càng không có ngày yên thân”.

“À có thể nắm cán điều khiển bọn ta sao ?” Mộ Dung Thu Thủy hỏi.

- Nếu quả Đinh tướng quân biết con trai của ông ta chết trong tay bọn ta, bọn ta có thể có ngày yên thân sao ?

Mộ Dung Thu Thủy biến sắc, mày đã nhíu lại.

“Chỉ có một thứ người giết người hoàn toàn không cần lo trách nhiệm, cũng không thể có hậu hoạn”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Chúng giết người căn bản vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ai cũng không thể tìm chúng báo thù”.

- Người nói thứ người nào ?

“Đao phủ thủ”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Đao phủ thủ có tư cách, hơn nữa đều được quan gia thừa nhận”.

Gã nói tiếp:

- Trong Hình bộ đại lao, có một phạm nhân phạm trọng tội đáng bị chặt đầu, bị một đao phủ thủ của quan gia xử quyết, chuyện đó ai cũng không thể trách, cho nên vĩnh viễn không có hậu hoạn.

Mày của Mộ Dung Thu Thủy đã không còn nhíu lại.

- Chuyện như vậy, ta tin người nhất định có thể an bài rất tốt.

- Đại khái có thể.

Mộ Dung Thu Thủy lại chậm chậm ngồi dậy, nhìn Vi Hiếu Khách chậm chậm một hồi rất lâu, mới nói từng tiếng:

- Nhưng người nhất định phải nhớ, chuyện này không có một chút liên quan gì đến ta, lời nói này giờ ta cũng không nghe một tiếng.

- Ta hiểu rõ.

Vi Hiếu Khách lạnh lùng nhìn mái tóc đen nhánh xoa dài, lạnh lùng thốt:

- Ta tin người nhất định cũng hiểu rõ, những lời nói này giờ của ta, ngoài người ra, vô luận là ai khác chỉ cần nghe thấy một chữ, người đó không chết không được.

Đêm lạnh, canh năm.

Vi Hiếu Khách đã đi ra.

Mộ Dung Thu Thủy lại vẫn không ngủ, y ngẫm nghĩ rất lâu, bàn tay y vuốt ve dịu dàng trên thân thể trẻ trung trơn mịn của người nằm bên cạnh y.

Y đương nhiên hiểu rõ ý tứ của Vi Hiếu Khách, bí mật đó tuyệt đối không thể để người thứ ba nghe được. Mỗi một nơi tay y dừng lại trên thân người đó đều là tử huyệt trí mệnh, chỉ cần ấn nhẹ một cái, lập tức có một người hoàn toàn biến mất trên thế giới này.

Không ai chú ý đến sự tồn tại của một nữ nhân như vậy.

Nàng yếu nhược làm sao, đơn độc làm sao, sống chết của nàng căn bản không ai quan tâm tới.

Tay hắn dịu dàng vuốt ve bộ ngực căng phồng của nàng, đã có thể cảm thấy nhịp đập của tim nàng, bởi vì bên dưới ngón tay của hắn là tâm tạng của nàng.

Nhịp tim của một người nếu đình chỉ, vô luận nghe thấy bí mật gì cũng không còn có thể nói ra. Tuyệt không thể mạo hiểm, ngón cái của y đã chuẩn bị ấn xuống.

Ngay lúc đó, nàng chợt quay người, đưa chân quần lấy chân y, chân nàng mịn màng mềm mại làm sao, lại dẻo nhún làm sao.

“Tay chàng lạnh quá”. Nàng thủ thủ:

“Chàng nhất định phải đặt tay chàng vào lòng tôi, bụng tôi ấm lắm”. Nàng ôm cổ hắn:

“Hồi nãy tôi nhất định đã ngủ say, nếu không tôi nhất định không để tay chàng lọt ra ngoài chăn”.

Mộ Dung Thu Thủy cười cười, trong mắt lại không có vẻ cười cợt:

- Hồi nãy cho dù nàng còn chưa ngủ, nàng cũng giả ngủ.

- Sao vậy ?

- Nàng lẽ nào không sợ bị người ta nhìn thấy ?

“Chàng gạt tôi, ở đây làm sao có ai khác, giờ này có ai dám đến đây chứ ?” Nàng xoa xoa vai y:

“Cho dù có người khác muốn vào, tôi cũng không ngại, tôi muốn chàng, cho dù chàng đầu hàng cũng không được”.

Mộ Dung Thu Thủy cười cười, lần này thật sự cười.

Ngón tay cái của y đã rời khỏi tâm tạng của nàng, tay y bắt đầu xoa nhẹ lưng nàng, dùng một thứ thanh âm ôn nhu dị thường:

- Ở đây đương nhiên không có ai đến, Bạn Bạn, hiện tại ta mới biết nàng không những là cô gái ôn nhu, vận khí cũng đặc biệt tốt”. Y hỏi nàng:

“Bạn Bạn, nàng có biết vận khí của nàng vì sao lại đặc biệt tốt không ?” - Sao vậy ?

- Bởi vì nàng thật có thể ngủ rồi.

9. Nàng Thật Có Thể Ngủ

Liều Bạn Bạn, nữ, mười tám tuổi, nàng thường nói ông trời sinh ra nàng vì muốn nàng bồi bạn cùng nam nhân.

Bọn nam nhân đích xác cũng rất thích bồi bạn cùng nàng.

Người nàng cao phi thường, hơn nữa còn thon ốm, nhưng mỗi một phân trên dưới toàn thân nàng đều mềm mại dẻo dai, mình tuyệt đối mò không ra xương cốt. Chân nàng dài phi thường, nếu quả thân nàng cao năm thước chín tấc, chân nàng ít ra cũng cao ba thước tám tấc.

Một đôi chân dài thon thả như vậy, vô luận trên bất cứ thân thể nữ nhân nào, đều là một mỹ lực phi phạm.

Phụ thân nàng là tiểu phu, cũng là thợ săn, nửa ngày đón củi, nửa ngày săn bắn.

Không khí rừng núi trong lành và sơn cầm dã vị thập phần bổ dưỡng khiến cho nàng phát dục từ rất sớm.

Còn chưa đến mười hai tuổi, nàng đã cao rất cao.

Có một ngày phụ thân nàng hạ sơn vào chợ, nàng đi đến bờ suối mức nước, kéo ống quần lên cao, để lộ đôi chân dài trắng ngần.

Một tên công tử trẻ tuổi hư hỏng lên núi săn cáo, đang dẫn đám hào nô của gã đi ngang qua, nhìn thấy đôi chân đó, mắt không chịu nổi. Đám hào nô đương nhiên hiểu rõ ý tứ của chủ nhân, đối với bọn chúng mà nói, cưỡng bức một cô gái yếu đuối giữa hoang sơn căn bản không coi là chuyện gì ghê gớm lắm.

May là hôm đó vận khí của nàng không tệ, không ngờ gặp được cứu tinh.

Đang lúc nguy cấp nhất, một thiếu niên hiệp sĩ chừng như đi phở ước ngang qua vùng hoang sơn đó bất chợt xuất hiện, chém đứt tai tên công tử hư hỏng, lưu lại một câu:

- Ta tên là Đinh Trữ, nếu người muốn báo thù, lúc nào cũng có thể đi tìm ta.

Từ đó về sau, Bạn Bạn thủy chung không quên được cái tên “Đinh Trữ” đó.

Đêm hôm nay nàng lại nghe tên Đinh Trữ.

Lúc đó nàng đương nhiên còn chưa ngủ. Mỗi một câu nói của Vi Hiếu Khách và Mộ Dung Thu Thủy, nàng đều nghe rất rõ, nhưng nàng cũng biết những lời nói đó không nghe được, nếu không nhất định mang họa sát thân.

May là Mộ Dung Thu Thủy luôn luôn là người thương hương tiếc ngọc, vô luận người gian xảo cỡ nào muốn lừa gạt y không phải dễ dàng gì, một cô gái nhu nhược đơn độc y lại không dễ phòng.

Cho nên Bạn Bạn vẫn còn sống.

Đã sống, nhất định phải báo ân, Bạn Bạn tuyệt không phải là người vong ân phụ nghĩa, nàng phát thệ nhất định phải cứu Đinh Trữ.

Bất hạnh là nàng đã không có lực lượng gì, cũng không biết nên làm cái gì.

Hầu Môn thâm sâu tựa biển, muốn tiến vào cố nhiên đã khó khăn, muốn đi ra lại càng không dễ dàng.

Nếu quả cả đi ra cũng không có cách đi ra, nàng còn có thể làm gì ?

Cho nên lúc đó Bạn Bạn hầu như đã nghĩ Đinh Trữ chắc chắn chết.

Ba ngày sau, Hình bộ truyền ra tin tức, có một đại đạo sông hồ án phạm chất chồng như núi phải bị xử quyết. Vì để hành sự thận trọng, còn đặc biệt thỉnh mời thiên hạ đệ nhất đao phủ thủ đã thoái ẩn từ lâu - Khương Đoạn Huyền - đến hành hình.

Khương Đoạn Huyền thời thiếu niên bị người ta kêu là “Khương Đoạn Thái”. Ý tứ muốn nói hẳn chặt đầu người khác dễ dàng giống như là xẻ dưa thái rau.

Hắn thừa hưởng quan chức đao phủ thủ, ngoại trừ một chút bổng lộc ưu hậu, mỗi lần hành hình còn có rất nhiều quy lệ có thể thu lợi.

Đó đã đủ khiến cho sinh hoạt của một người dư dã vô cùng, cũng là một thứ chức nghiệp làm cho người ta vừa hâm mộ, vừa kinh tởm. Không cần biết ra sao, sát nhân luôn là chuyện kích thích phi thường, sát nhân không phạm pháp chỉ sợ cũng chỉ có một nghề đó.

Nhưng hắn đã rửa tay thoái ẩn từ sớm, ai cũng không biết hắn đã đi đâu. Tin tức liên quan đến hắn cũng không nghe nói tới.

Lần này hắn ra mặt trở lại vốn đã là chuyện rất oanh động, cho nên chuyện này rất mau chóng biến thành một đề tài bàn tán náo nhiệt, cho nên Bạn Bạn cô nương cơ may rất tốt cũng rất mau chóng nghe thấy tin đó.

Nếu quả có thể mua chuộc vị đao phủ thủ đó, có thể nào lưu lại cho Đinh Trữ một con đường sống không ?

Dưới tình huống những con đường khác đều không đi lọt, Bạn Bạn quyết định ra tay theo phương diện đó.

Nàng thật sự tin rằng tên đại đạo sông hồ phải đem xử quyết kia chính là Đinh Trữ.

Quan trọng nhất là nàng đã sớm nghe qua tên tuổi của Khương Đoạn Huyền, con người đó chừng như là bằng hữu của phụ thân nàng.

Bạn Bạn chung quy đã có cơ hội đi ra ngoài, vào ngày hai tháng hai nhị long ngẩng đầu.

Trải qua một đêm triền miên, lòng vui ý toại, Mộ Dung Thu Thủy chung quy đáp ứng cho nàng lên núi dâng hương, hơn nữa còn đáp ứng nàng có thể tá túc lại một đêm trong am.

Đó đã đủ quá rồi.

Bởi vì nàng đã nghe ngóng được Khương Đoạn Huyền vì vụ đại án này đã từ xa trở về, ở trong căn nhà cũ của hãn gần kinh thành.

Nơi đó ở phía ngoài Tây thành, người bán hoa tụ tập sống trong một con hẻm sâu hút, đi thẳng vào hẻm, đến nơi sâu tối nhất, có một hàng rào trúc, một phiến cửa gỗ, đó là “Thiệt Thái Cư” của hãn.

Địa phương đó tịnh không xa, nội trong ngày có thể đến được, hơn nữa xung quanh đó còn có một tòa Hương Hoa Bảo Liên Am rất hữu danh, vào am dâng hương vốn toàn là nội quyến của những gia đình giàu có.

Tháng hai ngày hai, cực lạnh, tuyết rơi.

Còn chưa vào tới con hẻm, đã nghe thấy sâu trong hẻm truyền ra một tràng tiếng rao bán hoa thê lương, nghe phảng phất tiếng than thở của oán phụ.

Lạp mai và thủy tiên đã xế tàn, tường vi và mẫu đơn lại còn chưa nở.

Người bán hoa bán hoa gì đây ?

Một lão nhân râu bạc mặc áo da cừu lộn ngược bề, gánh trên vai hai lồng tre nặng trĩu cơ hồ muốn oằn hông không đứng thẳng nổi, có bao nhiêu là chậu hoa, trong chậu cũng không biết là hoa gì.

- Bọn ta đi mua hoa đi.

Bạn Bạn cô nương kêu khiếu phụ và nô bộc đi theo nàng từ Hầu phủ:

- Hiện tại đã là ngày xuân, bọn ta đã đến đây, sao không mua chút hoa tươi đem về chứ ?

Cho nên nàng vào đến hẻm hoa đó, nhìn thấy người bán hoa già nua bần khổ.

- Trong mấy cái chậu của ông là hoa gì vậy ?

- Đó là loại hoa rất kỳ lạ, từ một nơi rất xa xôi mang tới.

Lão nhân bán hoa dùng đôi mắt già cỗi mỗi một vọng nhìn những tia sáng cuối cùng trong ngày.

- Hiện tại người biết loại hoa này chỉ sợ rất ít, người có thể nhìn thấy loại hoa này càng không nhiều. Cô nương, ta khuyên cô nên mua một chậu về chưng.

Lời nói của người già luôn luôn có hiệu quả, lão nhân đó cũng không ngoại lệ. Bạn Bạn đối với hoa tịnh không có hứng thú, cũng không muốn mua hoa, nàng chỉ muốn nghe ngóng chút tin tức từ miệng lão nhân đó.

Cho nên nàng cười cười thốt:

- Lão nhân gia, tôi vừa nhìn thấy ông, biết ngay ông nhất định là người kiến thức quảng bác, cho nên tôi đến đây vốn không phải muốn mua hoa, cũng nhịn không được phải đến chuyện văn với ông.

Lời nói đó phát xuất từ miệng một tiểu cô nương mỹ lệ như vậy luôn luôn làm cho người ta hân hoan.

Lão nhân quả nhiên khai tâm cười tươi, lộ xuất hàm răng vàng khè cái sún cái sâu, cười híp mắt:

- Chỉ tiếc ta đã quá già ! Một lão đầu tử như ta có thể phụ giúp cô cái gì chứ ?

Trông mắt Bạn Bạn láy động:

- Lão nhân gia, ông bán hoa quanh đây, nhất định đã bán từ lâu, ông có nghe nói trong hẻm này có một vị quái nhân không ?

- Quái nhân gì ?

“Nghe nói là một đao phủ thủ”. Bạn Bạn cố ý hạ thấp giọng một cách thần bí:

“Tôi chưa từng gặp qua một đao phủ thủ, cho nên nhịn không được muốn đi coi”.

Lão nhân cả ngẫm nghĩ cũng không ngẫm nghĩ, đáp liền:

- Người cô nói nhất định là Khang chấp sự trong Hình bộ, hẳn sống trong căn nhà cuối hẻm, hình như đã ở đó mấy đời rồi.

- Lê nào bọn họ mấy đời đều là đao phủ thủ.

Lão nhân không hồi đáp liền, lại nhìn trước nhìn sau một vòng, sau đó mới hạ giọng.

“Cô nương, cô trước mặt bọn họ ngàn vạn lần không được nói bọn họ là đao phủ thủ, trong nghề đó, kỵ húy ba chữ đao phủ thủ đó”. Lão nói:

“Cô gặp bọn họ, nhất định phải xưng bọn họ là Chấp Sự”.

Lão nhân lại bổ sung:

- Đặc biệt là Khương chấp sự, trong nghề này cũng không biết đã trải qua bao nhiêu đời rồi, nghe nói đại đa số người trong gia đình đều là đao phủ thủ, hơn nữa bọn chấp sự của Hình bộ cũng toàn là họ Khương.

“Tại sao ?” Bạn Bạn hỏi.

“Nghe nói Yên Vương có năm vị vệ sĩ tùy thân, là năm huynh đệ, hiệu xưng Khương Gia Ngũ Hổ, ai ai cũng võ nghệ cao cường, đao pháp như thần”. Lão nhân bán hoa kể:

“Lão Vương gia thiên đô Bắc Kinh, năm vị huynh đệ chuyên chém đầu người cho lão Vương gia, cho đến nay ở ngoài thành, cách tám dặm có một đài phúng điệu, còn có mộ phần của Khương gia. Phàm làm nghề này, trước sau tiết thanh minh đều phải đốt giấy tiền vàng bạc cầu xin nguyên một năm cho bọn họ được an tĩnh, không bị oan quỷ níu kéo”.

Bạn Bạn cố ý làm ra vẻ rất sợ hãi:

- Nghe nói bọn họ một đao có thể chém đứt đầu người, có thật không ?

- Đương nhiên không phải giả.

- Bọn họ sao lại có thể tài như vậy ?

“Đó cũng là vì người ta khổ công luyện tập mà nên”. Lão nhân bán hoa kể:

“Muốn làm nghề đó, trước hết phải cúi đầu bái sư, mỗi ngày vào sáng sớm phải thức dậy bắt đầu bằm đậu hủ”.

Bạn Bạn nhịn không được phải hỏi:

- Bằm đậu hủ ? Đao phủ thủ tại sao phải học bằm đậu hủ, đậu hủ làm sao mà bằm ?

Lão nhân bán hoa không ngờ lại có chút kiến thức, không ngờ có thể đem cách bằm đậu hủ giải thích rất rõ ràng.

- Dùng một thanh đại đao để chém đầu người, giữa tay nâng đao lên, lưng đao úp xuống dưới. Lưỡi đao hướng lên, dùng lưỡi đao bằm đậu hủ, bằm càng mỏng càng giỏi, khi thủ pháp đã luyện thành thục, vẽ đường mực trên mặt đậu hủ, chặt xuống một đao, xắt đậu hủ làm đôi đúng ngay đường mực, không sai một phân. Lại đặt đồng tiền dưới đậu hủ, mũi đao lướt qua, đậu hủ đứt, mà đồng tiền không trầy trụa, mới coi là thành công.

- Chân chính xuất sư, nhất định phải thấy máu trên hình trường, tay vung đao hạ, đầu người cũng rơi, một đao nhất định phải chém ngay khớp xương cổ, không được sai một phân.

Lão nhân bán hoa kể một cách tự tin, Bạn Bạn nghe đến nhập thần, đợi đến khi lão nhân nói xong, Bạn Bạn kịp thời thở dài một hơi.

- Xem ra muốn làm nghề đó cũng không dễ.

- Không những không dễ, mà còn khó cực kỳ, muốn luyện thành tài nghệ như Khương chấp sự, lại khó như lên trời.

- Hẳn có tài nghệ đặc biệt gì ?

- Đạo pháp của Khương chấp sự có thể nói thật sự có thần, nghe nói hẳn có thể nhắm một con ruồi, dùng đại đao chém đứt cánh ruồi, mà ruồi vẫn còn sống bò dưới đất.

“Đạo pháp như vậy thật sự là có thần đến mức cực điểm”. Bạn Bạn hỏi:

“Con người đó lại là người ra sao ?” - Con người đó cũng như người thường, không có gì khác, cũng có mắt mũi, cũng có miệng.

Lão nhân nói tiếp:

- Chỉ bất quá so với người bình thường hơi cao hơn một chút, tay chùng như cũng dài hơn một chút, có lúc bọn ta cả năm không gặp hẳn, ai cũng không biết hẳn đi đâu.

- Chỗ ở của hẳn lẽ nào không có ai khác ?

“Không”. Lão nhân đáp:

“Hẳn luôn luôn độc lai độc vãng, cả bằng hữu cũng không có tới một người”.

- Hẳn có mua hoa của ông bao giờ chưa ?

“Gần đây hẳn thường mua, mỗi lần đều mua thứ hoa này”. Lão nhân chỉ vào những chậu hoa hồi nãy lão khuyên nài mua, đôi mắt già nua của lão lại đang liếc Bạn Bạn:

“Khương chấp sự thật sự là người có tri thức, chỉ có người có tri thức mới thích loại hoa này”.

Ý tứ của lão đã quá rõ, cả Bạn Bạn trẻ tuổi như vậy cũng hiểu rõ, hiện tại không mua chậu hoa của lão không được.

“Nhưng ông ít ra trước hết phải nói cho tôi biết, thứ hoa này là hoa gì ?” Bạn Bạn hỏi lão nhân.

Lão nhân hỏi ngược:

- Cô có biết trong hoang mạc xa xôi, nơi cả năm không có tới một giọt mưa, sinh trưởng một loại thực vật rất kỳ lạ, gọi là cây xương rồng ?

- Tôi biết, chỉ bất quá biết vậy thôi, nhưng chưa từng nhìn thấy.

“Vậy cô hiện tại đã nhìn thấy rồi đó”. Lão nhân thốt.

Lão chỉ một cội tròn đầy gai dài trong chậu hoa, trên mặt còn nở một đóa hoa nhỏ màu hồng như phấn.

“Đó là cây xương rồng, hoa nở trên cây xương rồng đương nhiên gọi là hoa xương rồng”. Lão nhân thốt:

“Cô nên mang một chậu đến tặng Khương chấp sự, hẳn xem chừng đặc biệt thích thứ hoa này”.

Khương Đoạn Huyền, nam, ba mươi lăm tuổi, là tổng chấp sự trẻ nhất của Hình bộ cho đến nay, hai mươi tuổi đã thụ chức, người trên trên dưới dưới Hình bộ đều gọi hẳn là “Khương Nhất Đao”. Phạm có Hồng Sai trọng đại, bề trên đều hạ chỉ phái hẳn đi hành hình, gia thuộc của phạm nhân vì để giảm nhẹ nỗi thống khổ của phạm nhân bị xử tử lúc lâm hình, cũng đều tặng riêng cho hẳn chút quà lễ.

Làm cho người ta không tưởng được là vị đại hồng nhân của Hình bộ đó còn chưa đến ba mươi tuổi đã từ chức, phiêu dạt xa xôi, không biết hành tung.

Càng làm cho người ta không tưởng được là, sau bao năm xa cách, hẳn không ngờ lại trở về Hình bộ như vậy.

Hắn xem ra còn già hơn so với tuổi thật của hắn nhiều, Bạn Bạn vừa nhìn hắn một cái đã có cảm giác như vậy.

Lúc đó hắn đang mài đao, tịch dương trầm lặn, gió lạnh tiêu hồn, hắn nhìn giống như một lão già gần xuống lỗ.

Nguyên nhân nào khiến cho hắn già mau như vậy ? Có phải vì giết người quá nhiều ?

Đao mà đao phủ thủ dùng để giết người thông thường đều là loại quỹ đầu đao lưng dày lưỡi mỏng bản rộng, trên cán đao gắn tua lụa đỏ.

Thanh đao mà Khương chấp sự dùng lại không giống vậy.

Đao hắn dùng, thân đao hẹp, lưỡi đao mỏng như tờ giấy, lưng đao không dày, đầu đao cũng không rộng, cán đao lại dài đặc biệt, có thể dùng cả song thủ mà nắm. Người hiểu thấu cách dụng đao vừa nhìn là biết đao Khang chấp sự luyện tuyệt không chỉ là thứ đao để đao phủ thủ luyện, mà nhất định còn pha trộn đao pháp của nhiều dòng khác, thậm chí còn bao quát cả Lưu phái từ Phù Tang Đông Khai truyền nhập vào trung thổ.

Bởi vì trong chiêu thức đao pháp trung thổ không dùng song thủ nắm cán đao.

Bạn Bạn đứng ngoài hàng rào trúc nhìn ra được điểm đó.

Cửa gỗ chỉ khép hờ.

Bạn Bạn cố ý không gõ cửa mà tiến thẳng vào, bởi vì nàng sợ gõ cửa là không vào được, hơn nữa nàng muốn trước hết dự đoán sự chú ý của Khương Đoạn Huyền.

Khương Đoạn Huyền lại nhìn cũng không thèm nhìn nàng, vẫn cúi đầu mài đao.

Cục đá mài đao của hắn cũng rất kỳ quái, là một khối sa thạch gần như màu xanh mực, cũng cùng một màu với mũi đao của hắn.

Mũi đao của hắn phẳng phát cũng có một mũi châm nhọn, giống như gai trên cây xương rồng.

Bạn Bạn cũng rất mau chóng chú ý đến điểm đó.

Nàng luôn luôn là một cô gái có óc quan sát linh mãnh phi thường, trong phút chốc, nàng đồng thời cũng chú ý những nếp nhăn trên trán Khương Đoạn Huyền tuy sâu như đao khắc, đôi tay lại trắng muốt trơn mịn như thiếu nữ.

- Đôi tay đó ngoại trừ cầm đao ra đều không làm gì khác sao ?

Tay của kẻ giết người, nhìn thông thường đều chăm sóc tỉ mỉ hơn đại đa số người khác, bởi vì những vết chai trong lòng bàn tay của bọn chúng không thể để người khác thấy được, cũng giống như nổi thống khổ và khủng bố trong nội tâm của bọn chúng tuyệt không thể bị người ta nhìn thấy.

Lúc Bạn Bạn đang tử tế quan sát Khương Đoạn Huyền, Khương Đoạn Huyền lại chừng như hoàn toàn không biết trên thế giới này có một người đang đứng trước mặt hắn.

Hắn vẫn nhất tâm nhất ý mài đao.

- Ta họ Liễu, ta muốn đến tìm Khương chấp sự của Hình bộ, nghe nói ông ta sống ở đây.

Khương Đoạn Huyền không những không nhìn, cả nghe cũng không nghe.

Bạn Bạn không giận chút nào, nàng từ sớm đã biết muốn đối phó với thứ người như Khương Đoạn Huyền, tuyệt không phải là chuyện thoải mái, hơn nữa nhất định rất khôn khó.

“Tôi tuy chưa từng gặp qua Khương chấp sự, nhưng tiên phụ lúc còn sống thường đề khởi đến tên ông ta”.
Bạn Bạn thốt:

“Tôi nghĩ cả hai là hảo bằng hữu”.

Nàng lại bổ sung:

- Đám bằng hữu của tiên phụ đều kêu tiên phụ là Đại Phủ Đầu.

Người mài đao không ngờ vẫn không nhìn nàng một cái, động tác mài đao lại đã đình chỉ, lạnh lùng hỏi:

- Đến tìm Khương Đoạn Huyền có chuyện gì ?

“Tôi muốn cầu ông ta cứu một người”. Bạn Bạn đáp.

- Khương Đoạn Huyền chỉ giết người, không cứu người.

- Nhưng lần này ông ta không cứu không được.

- Tại sao ?

“Bởi vì chỉ có ông ta mới có thể cứu người đó”. Bạn Bạn đáp:

“Nếu quả ông ta không chịu ra tay, người đó bảy ngày sau phải chết dưới đao của ông ta”.

Nàng nhìn thẳng Khương Đoạn Huyền:

- Tôi nghĩ hiện tại ông đại khái đã biết người tôi nói tới là ai.

Bóng tối gần kề, Khương Đoạn Huyền chậm chậm đứng dậy, vẫn không nhìn nàng chút nào, chỉ lạnh lùng thốt:

- Vậy người cũng nên biết, đao thanh vừa vang lên, đầu đứt như dây, người đó đã phải chết dưới đao của ta, trên thế gian còn có ai có thể cứu hắn ?

Bạn Bạn dụng lực kéo ghì vạt áo Khương Đoạn Huyền:

- Chỉ cần ông đáp ứng tôi, không cần biết ông muốn gì, tôi đều cho ông.

- Người có thể cho ta cái gì ?

- Thân tôi, và mạng tôi.

Khương Đoạn Huyền chung quy đã nhìn nàng, nhìn một cách lạnh lùng, sau đó huy đao cắt đứt vạt áo của mình.

Bóng đêm mù mịt, trong ốc vẫn còn chưa thắp đèn, Khương Đoạn Huyền bước vào nhà không quay đầu lại, hình bóng gầy ốm rất mau chóng lọt vào bóng tối.

Bạn Bạn nhìn vạt áo của hắn trong tay mình, nghiêng răng đuổi theo.

- Tôi biết ông không thể đáp ứng tôi, nhưng tôi vẫn không chịu thua.

Nàng đối diện Khương Đoạn Huyền đang ngồi trong bóng tối:

- Tôi từ nhỏ đã là một cô bé sinh trưởng ở vùng sơn dã, từ nhỏ đến lớn đều luôn luôn hiếu động không ngừng nghỉ. Leo núi, leo cây, lội nước, săn bắn, hái hoa, rượt thỏ, đánh lộn với khỉ, hàng ngày tôi đều động không ngừng. Cho nên động tác của mỗi một bộ phận trên dưới toàn thân tôi đều rất linh hoạt, hơn nữa chắc nịch cực kỳ, tôi năm nay mới mười tám, chưa từng có nam nhân nào không thỏa mãn về tôi.

Bóng người ngồi trong bóng tối hừng hờ thốt:

- Nàng không cần phải nói, ta đối với nàng hiểu biết rất rõ, có lẽ so với chính nàng còn hiểu rõ hơn.

Bạn Bạn không nói gì, bởi vì nàng căn bản không có cách nào nói ra được một chữ.

Toàn thân nàng đã cứng ngắc.

Thanh âm nói chuyện của con người đó, nàng đã quá quen thuộc, con người đó tuyệt không phải là người mài đao hồi nãy.

Nàng có nằm mộng cũng nghĩ không ra con người đó không ngờ có thể xuất hiện ở đây vào giờ phút này.

Trong bóng tối chợt thắp lên một lồng đèn, ánh đèn chiếu trên mặt người đó, mặt y trắng nhợt, đường nét đột xuất, tiếng cười vừa ưu nhã vừa cao quý, lại mang theo một vẻ cười cợt chế giễu khôn tả.

“Ta tin rằng nàng nhất định không tưởng được ta có thể đến đây”. Mộ Dung Thu Thủy cười cực kỳ ôn nhu: “Nhưng ta lại đã sớm nghĩ đến nàng có thể đến đây, chuyện ta biết xem ra nhiều hơn trong tưởng tượng của nàng một chút”.

Bạn Bạn cứng đờ như trước, cả nụ cười miễn cưỡng giả dối cũng cứng đờ như lưỡi đao.

- Chàng sao lại biết tôi có thể đến đây ?

“Đinh Trữ đã từng cứu nàng, nàng biết bọn ta muốn giết Đinh Trữ, cho nên nàng đương nhiên đến”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Bởi vì nàng tính đi tính lại chỉ thấy người duy nhất trong thiên hạ có thể cứu Đinh Trữ là Khương tiên sinh”.

Y thở dài một hơi:

- Chỉ tiếc lần này nàng lại sai, người duy nhất trong thiên hạ không thể cứu Đinh Trữ là Khương tiên sinh.

Bạn Bạn nhin không được phải hỏi:

- Tại sao ?

“Bởi vì Khương tiên sinh là Bành tiên sinh”. Mộ Dung Thu Thủy hỏi ngược:

“Nàng có biết trong giang hồ có một vị Bành tiên sinh không ?” Giang hồ hào kiệt rất ít khi xưng người khác là tiên sinh, nhưng “Bành tiên sinh” ba chữ đó đã oai phong lừng lẫy trong giang hồ rất nhiều năm. Đối với người dụng đao mà nói, ba chữ đó có địa vị giống như “Khổng phu tử” trong tâm mắt của nho sĩ, cơ hồ đã thành tiên thành phật thành thánh.

Bành tiên sinh là Bành Thập Tam Đậu.

Người có tri thức đều hiểu rõ thiên hạ tuyệt không phải một đêm mà thành danh, bởi vì trước cái đêm thành danh của một người, không biết đã trải qua bao nhiêu khảo nghiệm và gian khổ.

Nhưng mỗi một cái gì đều có ngoại lệ.

Bành Thập Tam Đậu thành danh nội trong một đêm, đêm đó hắn xông vào liên tục Tiêu Sơn thập trại, dùng một thanh trường đao hình dạng kỳ lạ, giống quỹ đầu đao lại tuyệt không phải là quỹ đầu đao, phá tan thập trại. Liên Hoàn Tứ Thập Cửu Đao Trận của thất đại trại chủ, hắn một mình xông vào, một mình đi ra, tắm máu xông vào, uống rượu đi ra.

Từ đó thanh danh và đao pháp của Bành Thập Tam Đậu lưu truyền trong giang hồ giống như bệnh ôn dịch.

Ai cũng không biết đao pháp của Bành Thập Tam Đậu là từ bầm đậu hủ mà ra.

Cho nên càng không có ai đoán ra được Bành Thập Tam Đậu là Khương Đoạn Huyền.

Nghe đến đây, Bạn Bạn nhin không được phải hỏi:

- Chàng có thể xác định Bành Thập Tam Đậu là Khương Đoạn Huyền sao ?

Mộ Dung Thu Thủy gật đầu.

“Hiện tại bọn ta đương nhiên đã hoàn toàn có thể xác định”. Y đáp:

“Sau khi Khương chấp sự gia nhập Hình bộ, tuy giết người vô số, nhưng người hắn giết không những hoàn toàn không thể phản kháng, hơn nữa cả động cũng không thể động, giết người như vậy không những vô phương khảo nghiệm được đao pháp của hắn, thật sự cũng chán chường vô cùng”.

- Cho nên hắn mới muốn ra giang hồ thí nghiệm thử đao pháp của hắn ?

- Không sai.

“Đao pháp của đao phủ thủ lễ nào cũng hữu hiệu khi đối diện với những đao pháp danh gia trong giang hồ ?” Bạn Bạn cố ý nói:

“Tôi không tin”.

- Nàng nhất định phải tin, đạo pháp của Khương tiên sinh tịnh không phải là đạo pháp của đạo phủ thủ.

Mộ Dung Thu Thủy lại nói:

- Khương tiên sinh là kỳ nhân, cũng là một thiên tài, ta tin trên thế gian đại khái có rất ít người có thể hiểu thấu đạo của hần. Bởi vì đạo của hần đã biến thành một bộ phận trên thân thể của hần, thậm chí có thể nói đã hòa trộn vào sinh mệnh của hần thành một.

Vị công tử quyền quý cuồng ngạo đó, đang lúc nói về Khương Đoạn Huyền, trong khẩu khí không ngờ hoàn toàn không có một chút ý tứ châm chọc.

“Hiếm thấy nhất là, hần không những hiểu thấu đạo, hơn nữa còn hiểu thấu người”.

Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Đối với cấu tạo của mỗi một khớp xương trên thân người, cử động của mỗi một bắp thịt trên thân người, kể cả phản ứng của mỗi một người lúc đụng phải một đạo trí mệnh, hần đều hiểu rõ như lòng bàn tay”.

Y thở dài:

- Ta tuy không hiểu lắm về đạo pháp, nhưng ta nghĩ tinh túy trong đạo pháp đại khái cũng nằm trong sự hiểu biết đó.

Bạn Bạn tuy càng không hiểu gì về đạo pháp, nhưng nàng cũng minh bạch vô luận người nào có thể có thứ đạo pháp như hần, và có thứ nhận thức về “đạo” và “người” như hần, muốn một đạo quấy lộng giang hồ cũng không nên coi là chuyện quá khốn khó.

Mộ Dung Thu Thủy nói tiếp:

- Chỉ bất quá chuyện đó bọn ta cũng mới biết gần đây, hơn nữa chỉ mấy ngày gần đây.

- Ồ ?

- Khương tiên sinh du lãng giang hồ, bọn ta vốn căn bản không biết hành tung của hần, đương nhiên cũng vô phương thỉnh hần xuống núi đến chấp hình.

- Lần này lẽ nào là hần tự tìm đến các người ?

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Lần này đích xác là Khương tiên sinh đến tìm bọn ta, bởi vì hần cũng từ miệng một vị nhân sĩ rất có quyền uy mà nghe được tin, đã biết phạm nhân lần này bọn ta muốn giết là Đinh Trữ”.

- Hần lần này đến là vì muốn giết Đinh Trữ ?

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Hần muốn tận tay giết Đinh Trữ, hần muốn tận mắt nhìn thấy Đinh Trữ chết dưới đao của hần”.

- Tại sao ?

“Bởi vì Đinh Trữ cũng muốn giết ta, hơn nữa xem chút đã giết ta”. Một người trong bóng tối dùng thanh âm vừa tê đục vừa lãnh đạm đáp lời:

“Hần có thể thắng ta tịnh không phải là đạo hần dùng, mà là quỷ kế của hần, cho nên hần cũng biết cũng có một ngày ta phải giết hần”.

Một người bước ra từ trong bóng tối, đương nhiên là tổng chấp sự của Hình bộ, Khương Đoạn Huyền tiên sinh, cũng là danh hiệp Bành Thập Tam Đậu đã bằng vào ngọn trường đao hình thù kỳ dị tung hoành giang hồ.

Bạn Bạn cắn môi, nhìn chăm chăm vào người đó một hồi rất lâu, chợt cười lên, tiếng cười thậm chí có vẻ cuồng dại.

- Thật không tưởng được, thật sự không tưởng được, Khương đại nhân đường đường là tổng chấp sự của Hình bộ bọn ta, không ngờ có thể là một tiểu nhân vĩ đại như vậy, không ngờ có thể dùng phương pháp vĩ đại như vậy đối phó với đối thủ của mình.

Tiếng cười của Bạ Bạ càng lúc càng cuồng dại.

Nàng đã hoàn toàn bất chấp tất cả, bởi vì nàng không còn tính tới sống sót nữa.

“Nhưng, Khương đại nhân, càng không tưởng được là, người làm như vậy giống như mình đang đập vào mang tai của mình vậy”. Nàng cười khàn khặc:

“Người nói Đinh Trữ dùng quỷ kế đánh bại người một lần, lần này người lẽ nào đang dùng biện pháp quang minh chính đại đối phó hần ? Ta hỏi người, hiện tại Đinh Trữ lẽ nào có lực phản kháng nữa sao ?” Trên khuôn mặt nghiêm nghị của Khương Đoạn Huyền không có một chút biểu tình, không phẫn nộ, cũng không chịu lỗi, đương nhiên càng không thể có bi thương hối hận đặc ý thất ý ai oán tình thù.

Trên mặt hần chỉ có nếp nhăn, mỗi một nếp nhăn đều giống như một vết sẹo đao, trong mỗi một vết sẹo đao không biết tàng ẩn bao nhiêu phần nộ tức nuôi bi thương hối hận đặc ý thất ý ai oán tình thù.

Thanh âm của hần vừa lãnh đạm, vừa trống không.

“Đinh Trữ đã phải chết, hơn nữa nhất định chết, hần chết dưới đao của ta vẫn tốt hơn là chết trong tay người khác”. Khương tiên sinh hững hờ thốt:

“Bởi vì đao của ta nhanh”.

Bạ Bạ nói không nên lời.

Khoái đao sát nhân, người bị giết ít ra cũng có thể chết một cách thống khoái, Bạ Bạ cũng tin rằng Đinh Trữ cũng mong chết một cách thống khoái.

- Sống thống thống khoái khoái, chết thống thống khoái khoái, đó không phải là hy vọng mong muốn của đa số mọi người sao ?

Nước mắt của Bạ Bạ đã lăn dài, bởi vì nàng hiện tại chung quy đã biết Đinh Trữ phải chết.

Đinh Trữ thật sự tin rằng mình tuyệt không thể chết, chàng cùng Vi Hiếu Khách là bằng hữu cùng trường thành từ nhỏ, tình cảm giữa chàng và Mộ Dung Thu Thủy càng thâm sâu, bọn họ làm sao lại có thể để cho chàng chết oan chết uổng trong này ?

Cho nên mỗi ngày chàng đều kỳ vọng, mỗi ngày đều đợi chờ.

Tuy chàng đã khổ khổ cùng cực như vậy, nhưng chàng tịnh không gấp lắm, bởi vì chàng quá hiểu bọn họ, Mộ Dung Thu Thủy và Vi Hiếu Khách đều không phải là người dễ vọng động.

Nếu quả bọn họ muốn cứu chàng, nhất định trước hết phải tính ra kế vạn toàn.

Chính bọn họ rất có thể cũng không thể ra mặt, nhưng bọn họ nhất định trong bóng tối dùng hết lực lượng để cứu chàng ra.

- Đinh Trữ luôn luôn là người cảm tình rất phong phú, một người cảm tình phong phú như vậy thông thường đều có thể tự an ủi mình.

Đinh Trữ chung quy đã nghe được thanh âm mà chàng luôn kỳ vọng có thể nghe, tiếng bước chân của người lạ.

Tiếng bước chân của mỗi một người đều có đặc chất và đặc tính riêng của nó, giống như sự khác nhau trên mặt của mỗi người. Đối với Đinh Trữ mà nói, muốn phân biệt tiếng bước chân của một người, dễ dàng giống như muốn phân biệt mặt mày của người đó.

Tiếng bước chân của người đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là tiếng Đinh Trữ chưa từng nghe trong ngục. Nó không giống tiếng bước chân vừa khoa trương vừa âm ỉ của ngục tốt, cũng không giống tiếng bước chân vừa trầm ổn vừa cẩn thận của Vi Hiếu Khách, càng không giống tiếng bước chân ngạo khí bất cần đời của Mộ Dung Thu Thủy.

Nhưng tiếng bước chân của người đó lại có một đặc tính khác với người thường, thậm chí có thể nói có một tính cách rất đặc thù, tuyệt không giống với bất kỳ người nào khác.

Trong hồi ức đã dần dần bị diệt vong trong đầu óc Đinh Đình, chàng phảng phất đã từng nghe thấy tiếng bước chân của người đó, lại nhớ không ra người đó là ai.

Tiếng bước chân đã dừng lại, dừng trước mặt Đinh Đình.

Đinh Đình chợt có cảm giác rất bất an, chàng tin rằng người đó nhất định đang dùng một thứ mực quang rất kỳ dị quét trên người chàng, giống như một đứa bé hư hỏng đang quét mắt nhìn một con ruồi đã gây cánh, chỉ khoải trá nhìn nó bò lẩn trên đất.

Thứ cảm giác đó khiến cho Đinh Đình cơ hồ nhận không được muốn ỏi nữa.

Càng khiến cho người ta chịu không được là người đó không ngờ còn gơ cả hai tay bắt đầu lần mò theo cột sống của Đinh Đình từ sau ót, lần mò theo mỗi một khớp xương trên toàn thân chàng.

Tay của hắn lạnh buốt khô ran, hơn nữa còn rất ổn định, bao nhiêu khớp xương cốt cách trên người Đinh Đình lại đã mềm nhũn như một con chuột chết.

Thứ khuất nhục đó có ai có thể chịu nổi ?

Đinh Đình có thể, vì sinh tồn chàng chỉ còn nước chịu đựng, chàng đã sớm học cách chịu đựng mọi khuất nhục.

Nhưng thanh âm của con người đó lại khiến cho cả lồng ngực chàng cơ hồ nổ tung ra, bởi vì chàng đã phát hiện người đứng trước mặt chàng, giống như đang kiểm nghiệm một con chuột chết, không ngờ lại là người đã từng bại dưới đao của chàng, Bành Thập Tam Đậu.

“Ta họ Khương”. Người đó nói:

“Hình bộ phái ta đến lo chấp hình vụ Hồng Sai của người”.

Đinh Đình phần nộ.

Thanh âm của Bành Thập Tam Đậu chàng tuyệt không thể nghe lầm, hơn nữa có chết cũng không thể quên. Người đó tại sao lại nói hắn là đao phủ thủ họ Khương ?

- Đinh thiếu hiệp, ta tin rằng người đương nhiên cũng nhận ra được Khương chấp sự của Hình bộ là du hồn dưới đao của người, Bành Thập Tam Đậu.

Thanh âm của hắn vừa hững hờ vừa lãnh đạm.

“Người tuy không giết ta, nhưng cũng không cần hối hận”. Khương Đoạn Huyền hững hờ thốt:

“Bởi vì ta nếu đã chết, cũng có người khác đến giết người, người chết dưới đao của ta ít ra còn khỏe hơn so với chết trong tay người khác, ta ít ra cũng có thể để người chết thống khoái một chút, hơn nữa cũng chết tôn vinh cao quý hơn”.

Có rất nhiều người nghĩ chết là chết, không cần biết chết ra sao đều như nhau.

Đinh Đình không phải là thứ người đó.

Chàng luôn nghĩ chết có nhiều dạng, luôn hy vọng mình có thể chết trang nghiêm.

Hiện tại chàng thật sự tin rằng mình nhất định có thể đạt được nguyện vọng đó, đồng thời chàng đương nhiên cũng biết chàng nhất định phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa.

Trong bóng tối vô biên vô hạn trước mắt chàng, chàng phảng phất đã nghe thấy tử thần đang dùng một thanh âm tràn đầy vẻ tàn khốc bạo ngược cơ hồ giống như một đứa trẻ hư hỏng xướng ca một bài ca.

“Ban Sa Khắc, Ban Sa Khắc, năm trước chết một, năm nay chết một, nếu hỏi chừng nào mới chết hết, sao không hỏi Vi Hiếu Khách ?”

10. Tôn Nghiêm Của Cái Chết

Trong chậu đồng trắng bốc lên một ngọn lửa phừng phừng, trên cái bàn dài đặc chế, bày mười một thứ rượu, màu sắc đậm nồng, mùi rượu cũng như vậy, cho nên món ăn ít nhất phải dùng mười một thứ rượu đó phối hợp ướp trộn mới có thể khiến cho mùi rượu thuần chất phát huy đến cực điểm, dung khí thịnh tửu đương nhiên cũng hoàn toàn bất đồng.

Giờ này Mộ Dung Thu Thủy đang ngồi đang ăn món Nam hải ô ngư, rắc tỏi, uống Nữ Nhi Hồng Thiệu Hưng.

Trước hết rải một lớp cao lương Dương Hà, để lửa nhỏ nướng vàng rộm ô ngư, màu sắc và trang trí cũng một dạng, một màu lưu ly.

Mộ Dung Thu Thủy thở dài:

- Đây thật sự là tuyệt phối !

Y đang hưởng thụ, Vi Hiếu Khách đang nhìn.

“Ta biết trong tâm người đang muốn hỏi ta, ta vì sao lại không giết Bạn Bạn ?” Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Ta hiện tại nói ra cho rồi, ta không giết nàng là vì nàng hợp với ta cũng như ô ngư phối với nữ nhi hồng vậy, cũng là tuyệt phối”.

Vi Hiếu Khách nhìn y, trên mặt không có tới một chút biểu tình.

- Kỳ thật ta cũng biết trong tâm người đang có cảm giác gì, có lúc người nhất định rất hận ta, bởi vì ta có thể hưởng thụ ô ngư, hưởng thụ Nữ Nhi Hồng, hưởng thụ nữ nhân như Bạn Bạn. Người lại chỉ có một bộ quần áo tốn bảy mươi lăm lượng bạc may mặc, đứng bên cạnh mà nhìn.

Mộ Dung Thu Thủy lại thở dài một hơi:

- Có lúc ta thật sự rất muốn giết người, bởi vì ta quả thật rất sợ người có ngày sẽ giết ta.

Vi Hiếu Khách không ngờ cũng thở dài một hơi:

- Chỉ tiếc ta không phải là kẻ giết người, cũng không phải là đao phủ thủ.

“Người đương nhiên không phải”. Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười:

“Theo ta biết, đao phủ thủ không những ăn thịt, mà còn uống rượu”.

Câu nói đó là y cố ý nói lớn, bởi vì y đã nghe thấy tiếng bước chân của Khương Đoan Huyền.

“Mộ Dung công tử, lần này người lại đã nói đúng”. Khương Đoan Huyền nói với vào từ ngoài cửa:

“Ta không những ăn thịt uống rượu, hơn nữa còn ăn cả bánh bao thấm máu”.

Đợi đến khi Khương Đoan Huyền đã uống liền ba chén, Mộ Dung Thu Thủy mới hỏi hần:

- Nghe nói bánh bao mới thấm máu ăn vào có thể trị mụn nhọt.

- Không sai.

- Người có mụn nhọt ?

“Ta không có”. Khương Đoan Huyền đáp:

“Ta chỉ bắt quá muốn ăn thứ bánh bao đó”.

Hần hững hờ nói tiếp:

- Người muốn ăn thứ bánh bao đó tịnh không nhất định có mụn nhọt, giống như kẻ giết người tịnh không nhất định muốn giết người vậy.

Mộ Dung Thu Thủy cười lớn, nâng chén uống cạn:

- Câu nói đó của người hay cực kỳ.

Khương Đoạn Huyền cũng nâng chén uống cạn, lại không cười.

“Mộ Dung công tử, ta không phải là dạng công tử quyền quý như ngươi, ta thậm chí cũng không phải là quân tử, ta chỉ bất quá là công cụ sát nhân của các người”. Hấn nói:

“Các người muốn ta giết Đinh Trữ, chỉ bất quá vì các người nghĩ ta thích hợp nhất để giết hấn, hơn nữa còn nghĩ ta giết hấn sau này cũng không có gì đáng lo”.

Khương Đoạn Huyền nói tiếp:

- Các người đương nhiên cũng biết, ta vốn rất muốn để hấn chết dưới đao của ta.

Vi Hiếu Khách trầm mặc.

Mộ Dung Thu Thủy lại luôn luôn không phải là người trầm mặc, hơn nữa lại thích cười, cười giống như đứa bé thích bày trò ác độc.

“Bọn ta đương nhiên biết”. Nụ cười độc quyền của Mộ Dung Thu Thủy lại xuất hiện:

“Chuyện bọn ta biết thông thường đều nhiều hơn người khác một chút”.

“Vậy ta tin rằng các người nhất định cũng biết, ta chỉ bất quá là kẻ giết người”.

Khương chấp sự dùng một thanh âm chức nghiệp hóa phi thường:

“Hơn nữa ta chỉ giết người”.

Câu nói đó rất có thể làm cho đại đa số mọi người đều không hiểu rõ, cho nên hấn nhất định phải giải thích.

“Ta không bao giờ giết những ai không phải là người, cũng không giết những ai không giống người”. Khương Đoạn Huyền thốt:

”Cho nên các người muốn ta giết một người, nhất định phải để người đó có bộ dạng con người, ta tuyệt không để bất kỳ người nào có bộ dạng như cầm thú chết dưới đao của ta.

Hấn lại uống liền ba chén:

- Nếu quả các người lôi người đó đưa ra giống như một con heo, nếu quả người đó giống như một đồng sinh nhão nhẹt trên đất, vậy thì các người tốt nhất là nên tự mình giết hấn. Bởi vì dưới tình huống đó, các người cho dù có giết ta, ta cũng không xuất thủ.

“Ta nghĩ ta đại khái đã minh bạch ý tứ của ngươi”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Có phải ngươi muốn ta đem một người tứ chi đã hoàn toàn mềm nhũn tàn phế biến thành một người kiện khang ? Sau đó mới để ngươi giết hấn ?” - Ý tứ của ta đại khái là như vậy.

Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười, nụ cười như đao, tràn đầy vẻ cợt nhả:

“Con người đó trước sau cũng chết, người chết rồi ai ai cũng vậy, cho dù hấn lúc sống có chạy nhảy khỏe mạnh như trâu, sau khi chết cũng chỉ bất quá là người chết, nếu quả ta muốn giết một người, ta đâu thèm biết trước khi hấn lâm tử hấn có tàn phế hay không”.

“Chỉ tiếc ngươi không phải là ta”. Khương Đoạn Huyền lạnh lùng thốt:

“Ta có nguyên tắc của ta”.

- Giết người cũng có nguyên tắc ?

“Phải”. Khương Đoạn Huyền thản nhiên đáp:

“Làm chuyện gì khác có thể không cần nguyên tắc, giết người nhất định phải có, thiên hạ tuyệt không có chuyện nào nghiêm túc hơn chuyện giết người”.

Mộ Dung Thu Thủy thở dài:

- Chỉ tiếc ta cũng không phải là thần tiên, không thể đúc sắc thành vàng, cũng vô phương khiến một người tay chân tàn phế đứng dậy.

“Chân người đó còn chưa đứt lìa”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Hồi này ta đã kiểm tra kỹ càng, tứ chi của hắc tụy đã mềm nhũn, gân cốt bắp thịt xung quanh cột sống lại vẫn còn sinh cơ, trên thế gian ít ra còn có ba người có thể chữa trị phục hồi nguyên trạng cho hắc, hơn nữa có một vị ở gần kinh thành”.

- Người người nói là ai ?

- Gia Cát đại phu, Gia Cát Tiên.

“Người lắm rồi”. Mộ Dung Thu Thủy cười khổ:

“Người người nói căn bản không phải là người, cả người, cho dù có chết trước mặt y, y cũng vị tất đã cứu người, hà huống là muốn y đến cứu một tù phạm nhất định phải chết”.

Y lắc lắc đầu:

- Chuyện đó căn bản làm không được.

“Trong thiên hạ không có chuyện gì là làm không được, cho dù người khác làm không được, người cũng nhất định có thể làm được”. Khương Đoạn Huyền hững hờ thốt:

“Chỉ cần người có thể làm chút chuyện đó, đến ngày hình kỳ, ta nhất định mang đao ta đến”.

Hình kỳ đã định vào ngày mười lăm tháng ba.

Lần này người bị xử quyết không những là một phạm nhân nghiêm trọng, hơn nữa võ công cực cao, giao du cực rộng. Vì để tránh trước khi hành hình xảy ra chuyện, cho nên không đợi đến lúc xử quyết.

Trước khi hành hình đương nhiên không thể có sai sót gì, Vi Hiếu Khách đã tính toán mỗi một chi tiết nhỏ nhất đến vẹn toàn.

Duy nhất ngoài ý liệu của gã là Khương Đoạn Huyền không ngờ lại đề xuất một điều kiện như vậy.

Mộ Dung Thu Thủy ngưng thị nhìn rượu trong chén.

“Người nghĩ vì sao hắc nhất định muốn làm vậy ?” Mộ Dung Thu Thủy hỏi Vi Hiếu Khách:

“Trong đó có thể có âm mưu gì không ?” - Người nghĩ sao ?

Mộ Dung Thu Thủy trầm ngâm một hồi lâu:

- Khương Đoạn Huyền luôn luôn là một quái nhân, quái nhân làm chuyện gì luôn luôn khiến người ta tưởng không được.

- Vậy người chuẩn bị làm gì ?

“Ta nghĩ bọn ta đại khái chỉ còn nước chiếu theo ý của hắc mà làm”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Bọn ta xem chừng không còn đất chọn lựa”.

Y chợt lại cười cười:

- Kỳ thật ta cũng tịnh không phải không minh bạch ý tứ của hắc, người bị giết có thể chết dễ nhìn một chút, người giết cũng có mặt mũi hơn một chút, giết một người tàn phế đứng cũng không nổi đích xác không phải là một chuyện quang vinh.

Vi Hiếu Khách trầm mặc.

“Quan trọng nhất là Khương Đoạn Huyền còn muốn giết Đinh Trữ hơn nhiều so với bọn ta”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Điểm đó ta quả thật tin tưởng, không nghi ngờ chút nào”.

Vi Hiếu Khách trầm mặc một hồi rất lâu mới hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

- Người có nắm chắc có thể khiến Đinh Trữ đứng lên được không ? Có chắc có thể thuyết phục Gia Cát Tiên không ?

Mộ Dung Thu Thủy nâng chén uống cạn:

- Gia Cát Tiên cũng chỉ bắt quá là người, một khi y là người, bọn ta tất có thể nghĩ ra phương pháp đối phó y.

Con hẻm nhỏ vẫn buốt lạnh như trước, lão nhân bán hoa vẫn đang rao bán hoa xương rồng mang đến từ phương xa.

Khương Đoạn Huyền nhét cả hai tay vào trong ống tay áo, chậm chậm bước thong dong vào con hẻm nhỏ.

Hắn học đạo ba năm trên một đảo nhỏ ở Đông Lưu Phù Tang, tư thế bước đi đó là hắn học từ đám võ sư trên đảo nhỏ đó, mang theo một cuồng ý tự do tự tại khó nói.

Nhìn thấy hắn, mỗi một nếp nhăn trên khuôn mặt mệt mỏi già nua của lão nhân bán hoa đều rạn ra một nụ cười.

- Chấp sự lão gia, hôm nay có mua một chậu hoa của tôi không ?

Khương Đoạn Huyền dừng bước, đứng trước gánh hoa của lão nhân, nhìn khuôn mặt đầy nếp nhăn của lão nhân, nụ cười trên mặt hắn ảm cúng như biển Đông.

“Ta thích hoa của lão, ta cũng thích con người lão”. Hắn hỏi:

“Hoa của lão mang đến từ phương xa, con người lão chắc cũng đến từ phương xa ?” Lão nhân cười khổ:

- Tôi đã già đến mức chính mình cũng không biết mình từ đâu đến, chỉ bắt quá ở đây chờ chết, may là hoa của tôi còn trẻ, tươi tắn giống như một xử nữ mười bốn.

Khương Đoạn Huyền cũng cười.

- Xử nữ mười bốn chính là tuổi tác mà nam nhân bọn ta thích nhất, cho nên ta mỗi lần nhìn thấy ông đều nhin không được phải mua một chậu hoa, đến nay ta xem chừng đã mua được mười sáu chậu.

“Không sai”. Lão nhân bán hoa đáp:

“Không nhiều không ít, đúng mười sáu chậu”.

- Ta mỗi lần mua hoa có phải đều phải trả tiền không ?

- Phải.

- Thông thường ta dùng gì để trả ?

“Thông thường đều dùng thứ bạc vụn dùng đao cắt nhỏ từ một đỉnh bạc”. Lão nhân đáp:

“Hơn nữa thông thường đều cho tôi nhiều hơn giá tiền một chút”.

- Vậy lão có nhìn thấy ta lấy bạc vụn ra từ đâu không ?

Những câu hỏi của Khương Đoạn Huyền càng lúc càng kỳ quái, nhưng lão nhân bán hoa vẫn mau chóng hồi đáp như trước.

“Tôi nhìn thấy chứ”. Lão nhân đáp:

“Tôi là một người nghèo muốn chết, một lão đầu nghèo hèn gần chết tới nơi nhìn thấy bạc trắng lấp lánh, ánh mắt luôn phải sáng tỏ đặc biệt”.

Lão nói tiếp:

- Mỗi lần tôi nhìn thấy ông lấy ra túi tiền rỗng rỗng đó, trong tâm tôi đều nhin không được phải thở dài.

“Vậy lão đương nhiên cũng nhìn thấy rõ túi tiền của ta nhìn ra sao chứ ?” Khương Đoạn Huyền hỏi lão nhân.

“Tôi nhìn thấy cơ hồ nước miếng muốn trào ra, làm sao mà không nhìn thấy rõ”.

Lão nhân đáp:

“Túi tiền của ông nhìn giống như cái bị thịt, bên dưới phồng phồng căng căng, miệng bên trên dùng một sợi dây gân bò thắt chặt, muốn tháo ra thật không dễ dàng gì”.

- Lão đã nhìn rõ như vậy, chắc lão nhất định cũng nhìn thấy ta lấy cái túi tiền đó ra từ đâu ?

“Ông hình như lấy từ trong ống tay áo ra”. Lão nhân đáp:

“Ông hình như luôn luôn thích nhét cả hai tay vào ống tay áo”.

- Ta có phải luôn dùng hữu thủ rút túi tiền ra từ trong ống tay áo bên trái, sau đó dùng tả thủ tháo dây gân bò thắt túi ?

“Phải, hình như là như vậy”. Lão nhân ngẫm nghĩ, lại lên giọng chắc chắn:

“Đúng là vậy rồi”.

Khương Đoạn Huyền nhìn lão, đôi mắt bỗng biến thành hai mũi đinh, ghim lên mặt lão.

Một lão nhân bán hoa bên cùng, một đao phủ thủ giết người như ma, dưới một tình huống rất tấu xảo ngẫu nhiên tương ngộ, một người muốn mua hoa, một người muốn bán hoa.

Dưới tình huống đó, hai người như vậy, làm sao có thể có cuộc đối thoại kỳ quái như vậy ?

Có những lời nói căn bản kỳ diệu không giải thích được.

Khương Đoạn Huyền trong đời cũng chưa từng nói qua những lời nói kỳ diệu như vậy, một khi hắn nói vậy, trong đó nhất định có hàm ý cao thâm. Hàm ý càng thâm, người ta đương nhiên cũng càng khó hiểu thấu, hắn tại sao lại phải nói những lời đó với người bán hoa ? Người có thể hiểu rõ ý tứ của hắn tuyệt không nhiều.

Kỳ quái là, lão nhân bán hoa nhìn vừa bình phàm vừa ngu xuẩn đó, trái lại, xem chừng rất hiểu rõ.

Lúc Khương Đoạn Huyền dùng ánh mắt sắc như mũi đinh ghim trên mặt lão, lão lại luôn luôn cười, hơn nữa còn cười rất tươi.

- Khương chấp sự, hiện tại ông có thể mua thêm một chậu hoa của tôi không ? Hay còn có chuyện phải hỏi tôi nữa ?

“Ta còn có chuyện muốn hỏi lão”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Bởi vì có chuyện ta luôn cảm thấy rất kỳ quái”.

- Chuyện gì ?

- Lão vì sao cho đến bây giờ còn chưa giết ta ?

Khương Đoạn Huyền không để lão nhân mở miệng, lại mau chóng tiếp lời:

- Mỗi lần ta đến mua hoa của lão, lão ít ra đều có một lần cơ hội có thể giết ta.

Lúc đi ngang qua, dừng lại mua hoa, song thủ của hắn vẫn nhét trong ống tay áo, nhưng trên tay không thể nói có nắm vũ khí hay không, cho nên không thể coi là cơ hội.

Đợi đến lúc hắn dùng hữu thủ rút túi tiền ra, dùng tả thủ tháo dây gân bò thắt túi tiền, đối phương nếu bất chợt rút ra một lợi khí giết người, có thể đã chém đứt tay hắn, dồn hắn vào tử địa.

Khương Đoạn Huyền thốt:

- Ta xem trong cây đòn gánh của lão có tàng giấu một lợi khí giết người lúc nào cũng có thể rút ra, tay của lão luôn luôn kề sát đòn gánh.

Hắn lại nói:

- Ta đến mua hoa của lão mười sáu lần, lão ít ra đã có mười sáu cơ hội có thể giết ta. Cho đến nay lão lại còn chưa xuất thủ.

Khương Đoạn Huyền thở dài:

- Cho nên ta thật sự không rõ ý tứ của lão là gì ?

Lão nhân bán hoa không những không cảm thấy kinh hãi, thậm chí trái lại còn cười khoan khoái hơn cả hồi này.

“Ông đã sớm biết tôi đến giết ông ?” Lão hỏi Khương Đoạn Huyền.

- Ừm.

- Sao ông có thể nhìn ra ?

“Lão có sát khí, những cây xương rồng lão bán cũng có sát khí”. Khương Đoạn Huyền đáp.

“Ông nói không sai chút nào”. Lão nhân thốt:

“Nếu quả tôi là ông, tôi cũng có thể nhìn ra”.

Lão cũng thở dài:

- Có lẽ vì tôi đã sớm biết ông nhất định có thể nhìn ra, cho nên tôi mới do dự không xuất thủ.

- Ồ ?

“Ông đã sớm nhìn ra tôi đến giết ông, ông cho tôi bao nhiêu cơ hội như vậy, đương nhiên chỉ bắt quá là cái bấy”. Lão nhân thốt:

“Mỗi một lần cơ hội đều là một cái bấy, mỗi một lần ông dụ tôi giết ông đều chỉ bắt quá vì ông muốn giết tôi. Nói một cách khác, ông cho tôi cơ hội để tôi giết ông, nếu quả tôi thật sự xuất thủ, biến thành tôi cho ông cơ hội để ông giết tôi”.

Lão nhân mỉm cười, hỏi ngược Khương Đoạn Huyền:

- Dưới tình huống đó, tôi làm sao có thể xuất thủ ?

Tình huống đó vi diệu phi thường, cho nên lời nói của lão nhân nghe giống như là uốn lười lòng vòng.

Nhưng Khương Đoạn Huyền đương nhiên không thể không nghe rõ.

Hắn lại chăm chăm nhìn lão nhân một hồi rất lâu, trong mắt dần dần lộ xuất một thứ vui mừng thâm trầm không đo được.

- Hiện tại ta đã rõ lão vì sao không xuất thủ, lại càng không rõ lão là dạng người ra sao ?

Lão nhân cười, lão nhân trầm mặc.

“Lão vốn biết ta có thể nhìn ra lão đến giết ta”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Lão từ ngoài thiên lý mang đến hai giỏ xương rồng, đến trước cửa nhà ta mà bán, không phải là vì muốn ta biết mục đích lão đến sao ?” Lão nhân vẫn trầm mặc như trước, vẫn đang cười như trước, nụ cười không ngờ có điểm giống nụ cười của Mộ Dung Thu Thủy, cũng mang theo vẻ tinh nghịch hư hỏng của trẻ nít.

Khương Đoạn Huyền thốt:

- Lão và ta không biết nhau, cũng không có ân oán, lão muốn đến giết ta, đương nhiên không phải là ý riêng của lão.

Một điểm đó, không còn nghi ngờ gì nữa, rất chính xác.

“Ngoài mặt lão có vẻ bình phàm phi thường, cơ hồ không có một chút đặc điểm dẫn dụ người ta chú ý, vô luận là ai nhìn thấy lão, đều không thể coi lão là dạng người đáng ghi nhớ trong tâm”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Bởi vì thứ người như lão thật sự có quá nhiều”.

Thuyết pháp đó, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng rất chính xác.

“Nhưng lão lại trấn định phi thường, hơn nữa còn có thể giả khờ, thậm chí còn có thể che giấu tinh khí của lão, khiến người ta nhìn không ra mức độ võ công cao thâm tới cỡ nào”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Người như lão muốn làm thích khách đi giết người, thật sự quá tốt, bởi vì người khác không thể chú ý đến lão, cũng không thể đề phòng lão”.

Lão nhân bán hoa thở dài một hơi.

“Khương chấp sự, ông thật là người hiểu biết, phút chốc đã nhìn thấu ruột gan của tôi”. Lão nói:

“Tôi cũng như ông, cũng là người có chức nghiệp sát nhân, chỉ bất quá ông sát nhân một cách hợp pháp”.

- Còn lão sát nhân không hợp pháp ?

- Đương nhiên.

Lão nhân bán hoa thốt:

- Trong sinh hoạt thì vô danh vô tánh, đi giết người thì vô hình vô ảnh. Người làm nghề của bọn tôi hàng ngày thống khổ hơn nhiều so với người làm nghề của các ông.

Lão lại thở dài:

- Khi bọn tôi giết người, thậm chí cả một chút kích thích cũng không có.

“Nhưng bọn lão có tiền”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Theo ta biết, trừ bọn tham quan ô lại, đại đạo danh kỹ ra, người làm nghề như bọn lão thu nhập đều cao hơn nhiều so với ai khác”.

“Chuyện đó có thật”. Lão nhân bán hoa nói:

“Thí dụ mà nói, nếu quả người khác đi giết tôi, không quá ba ngày có thể dương danh thiên hạ. Tôi đi giết ông, tuy không có ai biết, nhưng túi tiền của tôi lại đã nặng hơn nhiều”.

- Hơn nhiều là bao nhiêu ?

- Sau có số “năm”, thêm vào bốn con số “không”.

“Năm vạn lượng ?” Khương Đoạn Huyền cũng thở dài một hơi:

“Ta làm một vụ Hồng Sai, chỉ bất quá năm trăm lượng”.

“Bởi vì duyên cớ đó, cho nên chuyện phạm pháp mới vĩnh viễn có người làm”. Lão nhân thốt:

“Cho dù rõ ràng biết phải đi chặt đầu người ta, cũng có người đi làm”.

“Vậy lão tại sao còn không làm ?” Khương Đoạn Huyền hỏi:

“Lão tại sao đến bây giờ còn chưa xuất thủ ?” Lão nhân bán hoa cúi đầu ngẫm nghĩ cả nửa ngày, giống như đang đắn đo một vấn đề rất khó giải thích, qua một hồi rất lâu, mới thở dài một hơi:

- Điểm đó rất khó nói cho rõ ràng.

- Lão có thể nói từ từ.

- Hiện tại tôi chỉ có thể nói, tôi không giết ông chỉ vì tôi bất quá chỉ là một cái bóng.

- Cái bóng ?

“Cái bóng không thể giết người”. Lão nhân bán hoa thốt:

“Chỉ có người mới có thể giết người”.

“Lão nói lão chỉ bất quá là cái bóng”. Khương Đoạn Huyền hỏi:

“Không có người làm sao lại có thể có bóng ?” - Đương nhiên là có người.

“Vậy lão là cái bóng của ai ?” Khương Đoạn Huyền lại hỏi:

“Người đó đang ở đâu ?” Nụ cười trên mặt lão nhân bán hoa chợt biến thành thần bí quỷ dị khôn lường.

“Tôi là cái bóng của mỗi người”. Lão đáp:

“Cái bóng của mỗi một người muốn giết người”.

Câu nói đó có ý tứ gì ? Ai có thể hiểu được ?

Nhìn thấy nụ cười trên mặt lão nhân, lòng bàn tay Khương Đoạn Huyền chợt toát mồ hôi lạnh.

Bởi vì hắn đã hiểu được câu nói đó, hơn nữa đã nhớ đến cái bóng đó là ai.

Trong giang hồ luôn có rất nhiều truyền thuyết thần bí, có lúc thậm chí biến một truyền thuyết thành thần thoại.

Cái bóng là một trong những thần thoại đó, thậm chí có thể coi là thần bí nhất trong đó.

“Y là sát thủ đáng sợ nhất trong giang hồ, y là sát thủ cao giá nhất trong giang hồ, nhưng y chưa bao giờ giết người !” Một sát thủ đáng sợ nhất không ngờ lại chưa bao giờ giết người, thứ thần thoại gì đây ?

Là thứ thần thoại không thể giải thích nhất.

Trong giang hồ ai ai cũng chưa từng gặp qua cái bóng đó, bởi vì người gặp qua đều đã chết hết.

Rành rành cái bóng đó chưa từng giết người, người gặp qua y vì sao lại chết ? Ai có thể giải thích chuyện đó ? Đó không phải là thần thoại thì là gì ?

Đó không ngờ không phải là thần thoại, không ngờ lại là sự thật, hiện tại, Khương Đoạn Huyền chung quy đã hoàn toàn hiểu rõ.

Trong một tích tắc đó, hắn cơ hồ đã chết ba lần.

11. Cái Bóng Của Kẻ Sát Nhân

Căn cứ vào sự phân tích của nhiều bậc trí giả tự cổ chí kim, tiềm ẩn trong tâm lý mỗi một người đều ngẫu nhiên có dục vọng và xung động sát nhân.

Nói một cách khác, mỗi một người đều có thể vì nguyên do nào đó mà sát nhân.

Dưới những tình huống đặc thù, sát nhân thậm chí không thể coi là một thứ phạm tội.

Nhất nhất xuất thủ tự vệ, bị bức bách phải giết người, trên chiến trận hai bên tương tranh, người không giết ta, ta giết người.

Đụng phải thứ tình huống đó, mình làm sao giải quyết ?

Cho nên mỗi một người đều có thể thành kẻ giết người.

Cho nên cái bóng mới nói:

- Mỗi một kẻ sát nhân đều có thể dùng tôi làm cái bóng của gã.

Y nói:

- Muốn dùng tôi làm cái bóng của gã, giá cả đương nhiên cao phi thường.

Người ai ai cũng có bóng, kẻ giết người cũng là người, cũng có bóng như ai, vậy tại sao còn phải trả một giá cao để dùng “y” làm cái bóng ?

Đó đương nhiên là có lý do, cái bóng đó đã nói ra lý do rất rõ ràng:

- Kẻ muốn giết người tịnh không nhất định có thể giết được người, hơn nữa còn rất có khả năng ngược lại lại chết trong tay đối phương, dưới tình huống đó, gã phải tốn tiền để vờ tôi đến”.

Cái bóng lại giải thích:

- Nhiệm vụ của tôi là trợ giúp gã giết chết đối phương, tôi có thể bảo đảm số tiền gã tốn tuyệt đối đáng giá.

Không ai hoài nghi qua uy tín của y, hễ chấp hành bất cứ nhiệm vụ nào đều chưa từng thất bại.

Nhưng người ta vẫn nghĩ không ra y làm sao có thể làm được điểm đó ? Một cái bóng làm sao có thể trợ giúp người ta đi giết người ?

Đối với điểm đó, y giải thích càng rõ ràng hơn.

- “Thí dụ mà nói, Trương Tam muốn giết Lý Tứ, lại không nắm chắc được, nếu quả gã chịu tốn tiền mướn tôi, tôi đã biến thành cái bóng của gã”.

Sau đó ?

- “Sau đó tôi đi điều tra con người Lý Tứ, coi hắn là người ra sao ? Có thị hiếu đặc biệt gì ? Sinh hoạt tập quán bình thường ra sao ? Luyện thứ võ công đặc biệt gì ? Mỗi một chuyện tôi đều điều tra rất rõ ràng”.

Sau đó thì sao ?

- “Căn cứ vào những kết quả điều tra đó, tôi có thể phân tích ra nhược điểm của người đó nằm ở đâu, sau đó tôi bắt đầu tiếp cận hắn, để cho hắn dần dần bắt đầu chú ý đến tôi, đợi đến khi lực chú ý của hắn hoàn toàn tập trung trên người tôi, Trương Tam đã có thể xuất thủ giết hắn”.

Cái bóng bảo đảm:

- Tôi đương nhiên trước tiên phải xác định Trương Tam dưới tình huống nào mới có thể giết được Lý Tứ, sau đó lại chế tạo một cơ hội thập toàn không thể thất bại để cho gã xuất thủ.

Muốn làm chuyện như vậy đương nhiên không dễ dàng gì, quá trình của nó không những tinh mật, hơn nữa phải tuyệt đối tinh xác, tuy phức tạp, nhưng lại tuyệt đối hoàn mỹ, chỉ cần có một chút sơ hở, có thể tạo thành sai lầm trí mệnh, hơn nữa vĩnh viễn vô phương sửa sang tu bổ.

“Cho nên tôi làm việc luôn luôn cẩn thận kỹ càng phi thường”. Cái bóng thốt:

“Cho nên tôi luôn luôn có thể trải qua ngày ngày thoải mái phi thường”.

Bởi vì thứ chuyện y làm đích xác là tự mình y sáng tác, trong giang hồ tuy có hàng hàng lớp lớp thích khách và sát thủ kiệt xuất, lại chưa từng có dạng người như y.

Chuyện y làm, trước đây chưa từng có ai làm qua, sau này rất có thể cũng không có nữa.

Cho nên y nói:

- Tôi là cái bóng của mỗi một người, mỗi một người muốn sát nhân đều có thể mướn tôi làm cái bóng của bọn họ.

Câu nói đó nghe có vẻ có điểm kỳ diệu mờ mờ, hàm ý trong đó lại trầm thống vô cùng.

12. Kẻ Sát Nhân

Khi Khương Đoạn Huyền nghe đến câu nói đó, cũng đã minh bạch đồng nhất với sát na cái bóng nói ra câu nói đó, sinh tử của hắn bấp bênh treo trên một nháy mắt.

Hắn không nghĩ lầm.

Ngay lúc đó, một thanh trường kiếm sát nhân đã đâm hướng bên dưới vai trái của hắn cỡ một tấc ba phân, chỉ trong nháy mắt có thể đâm xuyên từ sau lưng hắn thấu qua tim hắn. Chỉ cần phản ứng của hắn chậm một chút, tất phải chết dưới một kiếm đó.

Bởi vì lực chú ý của hắn đã hoàn toàn bị cái bóng hấp dẫn, càng hoàn toàn không nghe thấy động tĩnh sau lưng, đợi đến khi hắn nghe được tiếng bước chân cuối cùng của kẻ sát nhân vừa vang lên, lưng hắn đã có thể cảm thấy hàn khí và sát khí trên mũi kiếm.

Hắn không chết.

Một người đã từng giết người vô số, phản ứng đối với thứ cảm giác đó luôn luôn đặc biệt miễn nhiễm.

Khương Đoạn Huyền cả đời đã giết bao nhiêu người ?

Sự mất nhuệ của phản ứng của hắc đối với sát khí giết người thậm chí còn cường liệt hơn xa phản ứng của một xử nữ đối với nam nhân.

Giữa một sát na hơi thở sinh tử đó, mũi chân của hắc đã chuyển theo thức “quày ngựa”, hông vặn thấp, thân người xoay hoàn toàn. Hữu thủ đã rút ra trường đao, xoay tay nắm chặt cán đao, thuận thế đâm xéo ra, hàn quang của lưỡi đao đâm thẳng vào hông kẻ sát nhân.

Không ai có thể hình dung được lực lượng phát động lúc thân thể hắc luân chuyển, cũng không ai có thể hình dung biến hóa xảo diệu của một chiêu đó.

Quan trọng nhất đương nhiên vẫn là tốc độ.

Lực lượng là tốc độ, tốc độ là lực lượng, cũng là chìa khóa giữa sinh tử thắng bại.

Khi Khương Đoạn Huyền huy xuất một đao đó, đã quyết định thắng bại sinh tử giữa hắc và kẻ sát nhân đó.

Chỉ tiếc hắc còn tính sai một chuyện.

Khi hắc nghe tiếng bước chân cuối cùng của kẻ sát nhân đó, cơ hồ đã có thể tính ra chiều cao và trọng lượng của người đó, bằng vào kinh nghiệm phong phú tích lũy qua trăm trận của hắc, muốn tính ra điểm đó từ tiếng bước chân của một người tịnh không khó khăn gì.

Không tưởng được lần này hắc không ngờ đã tính sai, kẻ sát nhân đó không ngờ không phải là một người, mà là hai người.

Mục Dương Nhân còn thấp hơn so với ả, y trời sinh là một người lùn dị dạng, hơn nữa còn cụt mất một chân.

Cho nên trọng lượng của hai người bọn chúng cộng lại cũng không khác gì trọng lượng của một người bình thường. Nếu quả Mục Dương Nhân ngồi trên vai Điền Linh Tử, chiều cao của hai người bọn chúng cũng không khác biệt bao nhiêu với một người bình thường.

Một điểm đó Mục Dương Nhân đã tính toán kỹ càng, muốn đâm chết một cao thủ như Khương Đoạn Huyền, mỗi một chi tiết lật vật đều không thể không tính toán tinh xác.

Mục đích của y là muốn Khương Đoạn Huyền tính sai.

Hông Điền Linh Tử nhu nhuyển như rắn, uốn như rắn cũng không tránh né được mũi đao của Khương Đoạn Huyền. Đao quang chọt tắt, đợi đến khi đao quang xuất hiện lại, đã ra đến sau hông của Điền Linh Tử.

Thân hình ả phóng lù bay lên, lẳng không một trượng. Trên hông đột nhiên phún ra một vòi máu, lúc xoay vòng bắn ra tẩn mác như pháo bông, hóa thành một trận mưa máu mù trời rơi rớt.

Giữa huyết quang tán động có một huyết ảnh như u linh bộc phát về phía Khương Đoạn Huyền, quật theo một ngọn trường tiên như con hỏa xà, quện thẳng tới yết hầu của Khương Đoạn Huyền.

Đó mới chính thật là nhất kích trí mệnh, bởi vì nó hoàn toàn vượt ngoài tầm ý liệu của Khương Đoạn Huyền.

Lúc trận mưa máu rơi rãi, Điền Linh Tử cũng rơi xuống đất, nhưng thân thể không biết đã dự hoặc bao nhiêu thiếu niên đó đã đoạn thành hai mảnh.

- Đao quang tắt, mũi đao xuyên, người ả còn có thể bay lên, bay lên được một trượng, tới lúc lạc xuống đất mới đoạn thành hai mảnh.

Đao pháp gì vậy ?

Lúc này con mãng xà đỏ máu đã quện trên yết hầu của Khương Đoạn Huyền, mũi roi còn quện ngược đâm vào mắt Khương Đoạn Huyền.

Một chiêu đó thật sự còn độc hơn cả độc xà, phương pháp đối phó một roi đó của Khương Đoạn Huyền cũng khiến cho Mục Dương Nhân vĩnh viễn không tưởng nổi.

Hắc đột nhiên cúi đầu, dùng răng cắn vòng roi quấn trên yết hầu của hắc, tay hắc cũng đồng thời giơ lên, dùng cán đao trong tay trụ giữ mũi roi.

Đó không phải là đao pháp, trong tất cả mọi đao pháp của thiên hạ đều không có chiêu đó.

Một chiêu đó là tinh túy của trí tuệ, kinh nghiệm, thể năng, và lực ứng biến của hắc hồn hợp thành.

Điểm quang trọng nhất đương nhiên vẫn là tốc độ, người không tận mắt nhìn thấy hắc xuất thủ tuyệt đối vô phương tưởng tượng được tốc độ của hắc.

Nhưng phản ứng của Mục Dương Nhân cũng không chậm, giữa chớp mắt không thể do dự đó, y đã có một phán đoán chính xác nhất, hơn nữa đã hạ quyết định.

- Y quyết định “bỏ rơi”, bỏ rơi roi của y, bỏ rơi vũ khí duy nhất kề thân y có thể bảo hộ y.

Buông roi, người y lẳng không phi thân, bay ra bảy thước, lực đã tận, một chân y đã đứt đoạn, biến hóa thân pháp đương nhiên không thể tiện lợi như trước.

May là y còn có một chân, y dụng lực của một chân đó nhún trên vai cái bóng, sau đó lẳng phong phi thân lần nữa, mượn lực đó bay đi.

Bóng đêm đã gần buông, con người nhỏ nhắn tàn khuyết đó mau chóng chui vào bóng tối giống như quỷ mị.

Khương Đoạn Huyền xoay cổ tay huy đao, lưỡi đao rít gió, những giọt máu trên đao nối đuôi nhau vãi dài trên đất.

Nhà nhà quanh đây có đàn phong linh bị chấn động không ?

Khương Đoạn Huyền từ từ quay mình, đối diện với cái bóng còn đứng yên tại đó, cả tư thế cũng không cải biến.

“Lão vì sao còn chưa đi ?” Hắc hỏi cái bóng.

“Tôi vì sao phải đi ?” Cái bóng thốt:

“Ông hồi nãy xuất thủ một đao đó, cả đời tôi sợ cũng không nhìn thấy được lần thứ hai, ông cho dù có giết tôi, tôi cũng không thể đi”.

- Lão biết ta không giết lão ?

“Đại khái biết chút ít”. Cái bóng đáp:

“Tôi không muốn giết ông, ông sao lại có thể giết tôi ?” Khương Đoạn Huyền lại chăm chăm nhìn lão rất lâu, đợi đến khi lãnh ý trong mắt dần dần tiêu tán, mới thở dài một hơi:

- Không sai, lão đích xác không muốn giết ta.

Hắc không thể không thừa nhận, đang lúc hồi nãy hắc quay người xuất đao chém đứt hông Điền Linh Tử, cái bóng cũng có cơ hội chém đứt hông hắc. Đang lúc trường tiên của Mục Dương Nhân quán giữ cổ hắc, cơ hội của cái bóng càng tốt hơn.

Nhân thần và sự trầm tĩnh trong ánh mắt của cái bóng, Khương Đoạn Huyền đương nhiên có thể nhìn ra y cũng là một cao thủ nhất lưu, không còn nghi ngờ gì nữa.

Khương Đoạn Huyền thật sự vô phương tưởng tượng được mình hồi nãy tại sao lại không đề phòng y.

Cái bóng đang mỉm cười, phẳng phất đã nhìn thấu trong tâm hắc đang nghĩ gì, cho nên y giải thích giùm hắc.

“Hồi nãy trong một chớp mắt đó, ông chừng như căn bản đã quên ở đây còn có một người như tôi tồn tại”. Cái bóng thốt:

“Bởi vì tôi căn bản không phải là một người, chỉ bất quá là cái bóng”.

Y cười rất thông dong:

“Tôi nghĩ ông hiện tại đại khái đã tin rằng cái bóng xưa nay đều không thể giết người”.

Khương Đoạn Huyền không mở miệng, hắc đang trầm mặc trong tư tưởng, một hồi lâu sau cũng nói một câu nghe rất khó hiểu:

- Lão không phải là cái bóng của bọn chúng, bọn chúng mới là cái bóng của lão.

- Câu nói đó tôi nghe không hiểu.

“Mỗi người đều có thể có ý tưởng muốn giết người, nhưng nguyên nhân và mục đích sát nhân của mỗi người đều khác nhau”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Vô luận động cơ sát nhân của bọn chúng là gì, đều tuyệt đối phát xuất từ nhu yếu nguyên thủy nhất của nhân loại”.

- Có lý.

- Từ trên người của những kẻ sát nhân, lão có thể nhìn thấy một mặt cường bạo xung động vô tri và yếu nhược trong tâm lý chính mình, khi lão muốn giết người, có thể không chế lấy mình, bởi vì hành động của bọn chúng đã thay lão tiêu trừ sát cơ trong tâm.

Khương Đoạn Huyền thở dài:

- Nói cách khác, bọn chúng đã thay lão giết người, hà tất chính lão phải đi giết người.

Cái bóng ngẫm nghĩ rất lâu, cũng cũng thở dài một hơi:

- Cho nên ông mới nói, tôi không phải là cái bóng của bọn chúng, bọn chúng mới là cái bóng của tôi.

- Không sai.

“Hiện tại tôi đã thật sự hiểu rõ ý tứ câu nói đó”. Cái bóng thốt:

“Câu nói đó thật hay”.

Đêm nay không có tuyết, ánh sao lại lợt lạt như ánh tuyết, hững hờ chiếu trên mặt cái bóng.

Mặt y nhìn càng mệt mỏi già nua.

Giây phút đó, sát thủ “cái bóng” giàu tính truyền kỳ nhất trong giang hồ đã hoàn toàn tiêu tán, hiện tại y lại chỉ bất quá là một lão nhân bán hoa mệt mỏi già nua.

Thậm chí cả lão nhân bán hoa đó có thể rất mau chóng biến mất từ nay, giống như trên thế giới chưa từng có một người như vậy xuất hiện.

Nhưng Khương Đoạn Huyền lại tuyệt không để cho y tan biến như vậy.

“Đợi một chút”. Thanh âm và hành động của hắn đồng thời giữ lão nhân lại:

“Ta có thể để lão đi, nhưng lão trước hết cũng nên giúp cho ta minh bạch một vài chuyện”.

Thanh âm của hắn vừa cứng cỏi vừa kiên quyết, hành động của hắn, không còn nghi ngờ gì nữa, còn có sức thuyết phục hơn cả thanh âm của hắn.

Lão nhân như cái bóng đó chỉ còn nước lưu lại.

“Chuyện gì ?” Y hỏi.

“Lão thật ra là ai ?” Khương Đoạn Huyền nhìn y chăm chăm:

“Thân phận của lão, võ công của lão, danh tánh của lão, lão có phải đổi tên đổi phận đổi cả hình dáng, những chuyện đó ta đều muốn biết”.

Không những hắn muốn biết, trong giang hồ cũng không biết có bao nhiêu người đều muốn biết, khi cái bóng thân bí đó không còn là “cái bóng”, thật ra là người nào đây ?

Đó đương nhiên cũng là bí mật lớn nhất của y. Y đã không chịu hồi đáp vấn đề đó, lại rất khó lòng tránh né, ánh mắt bén như dao của Khương Đoạn Huyền bức bách đè ép trên yết hầu của y.

Người y thật giống như một cái bóng bắt đầu phiêu phưởng.

“Khương tiên sinh”, y nói:

“Tôi luôn nghĩ ông là quân tử, một quân tử hình như không nên dò thám ẩn tình của người khác”.

Lời nói của y cũng dần dần sắc bén:

- Hơn nữa chính ông xem chừng cũng có hai thân phận, tôi tin Khương Đoạn Huyền nhất định không chịu để người khác thăm dò hần có quan hệ đến bí mật của Bành Thập Tam Đậu.

Khương Đoạn Huyền đột nhiên cười:

- Ta không phải là quân tử, bắt quá ta ít ra còn có thể coi là người rất biết nói lý lẽ.

“Một người biết nói lý lẽ cũng gần như quân tử”. Cái bóng bán hoa lại mỉm cười.

“Vậy lão có thể nói ra quý tính đại danh của một người gần như quân tử không ?” Khương Đoạn Huyền mỉm cười nói tiếp:

“Trải qua bao nhiêu chuyện, ta ít ra cũng nên biết danh tánh của lão”.

Cái bóng không trả lời, lại hỏi ngược:

- Ông còn muốn biết chuyện gì nữa ?

Hỏi ngược thông thường đều có thể coi là một trong những cách trả lời tốt nhất, cho nên Khương Đoạn Huyền không ngờ thật sự bỏ qua vấn đề trước.

Vấn đề thứ hai là:

“Sau con số năm thêm vào bốn con số không tịnh không phải là một con số nhỏ, giá tiền muốn Mục Dương Nhân và Điền Linh Tử cũng không phải ít ỏi gì”. Khương Đoạn Huyền hỏi:

“Ai chịu bỏ ra bao nhiêu tiền để giết ta ?” Đó đương nhiên cũng là bí mật, bất kỳ một sát thủ có đạo đức chuyên nghiệp tuyệt không thể tiết lộ bí mật đó.

“Khang tiên sinh, tôi nghĩ ông nhất định cũng biết, nếu quả tôi tiết lộ bí mật của người muốn, sau này cũng không thể có người bỏ tiền muốn tôi”. Cái bóng thốt:

“Đó không những quan hệ đến uy tín và túi tiền của tôi, hơn nữa còn ảnh hưởng đến nguyên tắc của tôi”.

- Phải.

Khương Đoạn Huyền không thể không thừa nhận điểm đó, nhưng câu nói kế tiếp của cái bóng lại khiến cho hần giật mình.

“Hai chuyện ông muốn biết, vốn đều là chuyện tôi không nên nói cho ông biết”.

Cái bóng nói:

“Nhưng tôi có thể phá lệ một lần vì ông”.

- Tại sao ?

“Bởi vì từ nay về sau, cái bóng đã hoàn toàn biến mất”. Lão đáp:

“Cố Hoành Ba cũng vậy !” “Cố Hoành Ba ?” Khương Đoạn Huyền hỏi:

“Lão nói là My Sơn tiên sinh Thi, Thư, Họa tam tuyệt danh động sĩ lâm ?” - Phải.

- Ông ta vì sao có thể thành linh biến mất ?

Lời nói của cái bóng nói ra lại khiến cho Khương Đoạn Huyền thất kinh, lão nói từng tiếng từng tiếng:

- Bởi vì Cố Hoành Ba là tôi.

Một người hữu danh nhất.

Thư họa của y tinh tuyệt, thi danh cực cao, bảy tuổi đã được công nhận là Giang Nam thần đồng. Còn chưa đến ba mươi tuổi, sĩ lâm nghệ uyển đã xưng y là My Sơn tiên sinh.

Một người như y, ai cũng không thể trộn chung với hung tàn bạo lực trong giang hồ.

Nhưng hiện tại lại có một sát thủ thần bí nói:

- Cổ Hoành Ba là tôi.

Câu nói đó ai có thể tin được ?

Khương Đoạn Huyền tin.

Hắn hiểu thấu thứ người đó phi thường. Không nói thì thôi, lời nói ra tuyệt không thể là nói láo.

- Vậy lão có phải nói con người My Sơn tiên sinh cũng biến mất từ nay ?

- Phải.

“Đó thật là chuyện rất đáng tiếc”. Khương Đoạn Huyền thở dài:

“Chuyện đó ta có lẽ không nên hỏi”.

“Người đã hỏi, ta cũng đã hỏi đáp”. Cổ Hoành Ba hững hờ thốt:

“Những chuyện đó hiện tại đã không còn quan trọng nữa”.

“Còn người mướn lão ?” Khương Đoạn Huyền hỏi:

“Người như lão vì sao có thể tiết lộ bí mật của y ? Lẽ nào y cũng biến mất ?” “Y không thể”. Trong mắt Cổ Hoành Ba lộ xuất vẻ bi thương:

“Nhưng không cần biết trước đây y là người nào, sau này y đều không còn có thể là người nữa”.

- Tại sao ?

“Bởi vì y hiện tại đại khái đã lọt vào tay Mục Dương Nhân”. Cổ Hoành Ba đáp:

“Vô luận là ai lọt vào tay Mục Dương Nhân, sau này đều không thể còn là người nữa”.

- Còn trước đây, trước đây y là ai ?

“Nàng là một nữ nhân rất kỳ quái, cũng là một nữ nhân rất mỹ lệ”. Cổ Hoành Ba đáp:

“Tên của nàng là Liễu Bạ Bạ”.

13. Làm Bạn Với Quỷ

Tim Liễu Bạ Bạ đập thành thịch, hô hấp lại đã hoàn toàn dừng hẳn.

Nàng tận mắt chứng kiến Khương Đoạn Huyền huy xuất một đao, tận mắt chứng kiến lưỡi đao xuyên vào hông Điền Linh Tử.

Nàng chưa từng nhìn thấy đao pháp như vậy, lần này nàng vốn đáng lẽ không nhìn thấy được.

Trải qua sự kiện vừa rồi, chính nàng cũng nghĩ mình nhất định phải chết.

Không tưởng được Mộ Dung Thu Thủy không những không giết nàng, trái lại đối với nàng còn tốt hơn, thậm chí không còn quản thúc hành động của nàng nữa, cho nên nàng mới có cơ hội nhìn thấy hồ sơ tối cơ mật trong thư phòng của Mộ Dung Thu Thủy, mới có thể đến đây.

Người như Mộ Dung Thu Thủy, đối với mỗi một chuyện quan trọng phát sinh ở mỗi một địa phương đều tất phải biết, hơn nữa phải biết trong thời gian ngắn nhất.

Cho nên mỗi một chuyện quan trọng trong thị trấn đều có những chuyên gia đi thu thập tư liệu cho y.

Tư liệu của chia làm ba bộ phận.

Nhân, Vật, Sự.

Y lại đem tư liệu của mỗi một bộ phận chia làm ba cấp - Trong Bình, Cổ Bình, Miệng Bình.

Chỉ có tư liệu tối cơ mật mới có thể được liệt vào Miệng Bình.

Chỉ có người trọng yếu nhất mới có thể liệt vào cấp đó.

Người trọng yếu nhất cũng có nhiều loại, trong mỗi một chức nghiệp đều có người trọng yếu, lực lượng của bọn họ đều đủ để có thể ảnh hưởng đến người khác, thậm chí có thể quyết định mệnh vận sinh tử của người khác.

- Người nào mới có thể dùng phương pháp trực tiếp nhất, giản đơn nhất, nhanh nhất, vô tình nhất để lấy mạng người khác ?

- Đương nhiên là thứ người sát nhân vì chức nghiệp.

Trong tư liệu của Mộ Dung Thu Thủy, thứ nhân thủ đó có một đại hiệu rất kỳ quái, cũng rất thú vị.

“Thịt mỡ”.

Mộ Dung Thu Thủy từ nhỏ đã không ăn mỡ, hơn nữa còn kinh tởm thịt mỡ, nhìn thấy thịt mỡ là giống như nhìn thấy phân chó.

Y luôn nghĩ vô luận là ai ăn nhiều thịt mỡ đều chết sớm, hơn nữa thường thường có thể chết trong vô hình vô ảnh.

Cách nhìn của y thông thường đều có chút đạo lý.

Nhân bộ - Cổ Bình, thịt mỡ.

Liều Bạ Bạ đọc trên hồ sơ, trong phần tư liệu có liên quan đến giá trị và thân phận của nhân vật, dùng mực đỏ ghi rõ.

Người có thể được liệt vào trong đó đương nhiên không quá nhiều, thu hút năng nhất là Cái Bóng và Mục Dương Nhân.

Hai người này, một người thần bí cực kỳ, một người tàn khốc cực kỳ, chính là người năng cần nhất.

Bởi vì năng muốn giết người, giết Khương Đoan Huyền, không thể không giết.

Khương Đoan Huyền không chết, Đinh Trữ không thể không chết, Khương Đoan Huyền chết, Đinh Trữ tuy vị tất có thể sống, nhưng tối thiểu cũng có thể sống thêm một thời gian.

Có thể để Đinh Trữ sống thêm một ngày cũng tốt.

Liều Bạ Bạ cũng không biết cảm tình của mình đối với Đinh Trữ ra sao.

- Nam nhân chỉ gặp mặt qua một lần, một bóng dáng mơ hồ trong mộng, trong túi nhục cả đời khó quên lần đó cởi áo ngoài của chàng che phủ thân thể lỏa lồ của năng, sau đó biệt tăm biệt tích.

Chuyện trên thế giới vì sao luôn giống như vậy ? Sự kiện ngẫu nhiên đột phát một lần vì sao luôn luôn có thể đảo động tâm trường một thiếu nữ hơn là chuyện an bài khắc ý.

Liều Bạ Bạ chỉ biết, chỉ cần có thể khiến cho Đinh Trữ sống còn, vô luận muốn năng trả một giá cao tới cỡ nào đều không quan hệ.

Năng thậm chí nguyện ý vì chàng mà chết.

Tiểu lâu có song cửa, có thể nhìn thấy trăng sao, nhìn thấy sương mù, tất cả mọi động tĩnh trong hẻm đều lọt vào mắt người ngồi bên song cửa.

Đêm nay có sao, Bạ Bạ ngồi kề song cửa, năng đương nhiên cũng biết trong con hẻm nhỏ đêm nay có thể có chuyện gì phát sinh.

Dưới ánh sao đêm nay, máu Khương Đoan Huyền tất phải nhuộm đỏ y phục của lão nhân bán hoa.

- Xương rồng trong giỏ của lão có phải cũng nhuộm đỏ ? Khi huyết quang bắn ra, ánh sao trên trời có phải sẽ mờ mịt u ám ?

Bạ Bạ cũng không bao giờ tưởng được lúc năng nhìn thấy huyết quang bắn ra, lại không phải là máu của Khương Đoan Huyền.

Nàng đối với hành động lần này luôn luôn rất nắm chắc thành công.

Trong tư liệu của Mộ Dung Thu Thủy, lời bình đối với Mục Dương Nhân là “chín phần mười chắc chắn”, đối với cái bóng là “chưa từng thất bại”.

Mộ Dung Thu Thủy chưa từng nhìn sai người, cho nên nàng không bao giờ nghĩ bọn họ có thể thất thủ.

Trên hồ sơ đương nhiên ghi chú phương pháp liên lạc với cái bóng, căn cứ vào tư liệu mới nhất, Mục Dương Nhân lần này cũng đang dưỡng thương ở nhà một vị danh y gần kinh thành, một nữ nhân bồi bạn với y cũng là một sát thủ rất đáng sợ.

Nàng tịnh không nghĩ nàng sao lại có thể đọc được thứ tiêu tức cơ mật thuộc loại “miệng bình” này, Mộ Dung Thu Thủy gần đây chừng như càng lúc càng mê luyện nàng, vận khí mỗi người đều có thể chuyển thành tốt đẹp hơn, chuyện đó vốn thường có thể phát sinh, hà huống điều kiện bản thân nàng vốn càng tốt hơn nhiều so với đại đa số các nữ nhân khác.

Động tác của đôi chân nàng thông thường đều có thể khiến cho nam nhân không thể cầm lòng.

Chỉ tiếc nàng còn không thể đem chân nàng xem như mười vạn lượng bạc trả cho loại sát thủ như cái bóng và Mục Dương Nhân, cũng không thể dùng chân nàng đá ra ngân lượng.

Nàng đã không giàu, cũng không cao quý, chỉ bất quá là gia thiếp của người quyền quý.

Đó cũng là điểm may mắn nhất của nàng.

Gia thiếp của quý nhân luôn luôn có rất nhiều cơ hội tiếp cận những tư liệu bí mật và những châu báu quý giá.

Cho nên nàng mới có thể tìm đến Mục Dương Nhân và cái bóng.

Kế hoạch giết người trong hai mươi bốn canh giờ đã nghị định, địa điểm cũng đã quyết định ở con hẻm đó.

Cuối con hẻm là nhà của Khương Đoạn Huyền, sau giờ ăn tối luôn có chút thả lỏng ngơi nghỉ hơn một chút. Tiếng bán hoa lúc hoàng hôn cũng luôn mang theo nỗi thê lương và thương cảm khôn tả, giống như tam huyền tửu hậu luôn có thể đả động nhân tâm.

Tới khi lão nhân tóc bạc già nua bán hoa xuất hiện trong con hẻm nhỏ, Liễu Bạ Bạ cũng đã mướn một căn tiểu lâu bên dưới hộ nhân gia thứ bảy.

Đao quang vung, đao xuyên hông, huyết quang hiện, hông chẻ đoạn, máu như mưa, giọt giọt rớt rơi, rớt rơi chui vào lòng đất.

Tâm Bạ Bạ cũng phảng phất như chìm lặn vào lòng đất, đợi đến khi nàng tỉnh dậy khỏi cơn hôn mê thác loạn, đã đến một địa phương khác.

Một nơi rất hôi thúi, hơn nữa hôi thúi rất kỳ quái, rất đáng sợ.

Càng đáng sợ hơn là, khi nàng giương mắt, thứ đầu tiên nàng nhìn thấy không ngờ là một cái chân đàn ông nhỏ nhắn.

Chân đàn ông tịnh không đáng sợ, đáng sợ là cái chân đó cong queo, hình dáng kỳ quái, ốm nhách, màu da xanh lè giống như da dã thú, bên dưới đầu gối hoàn toàn trần trụi, trên bàn chân da gà mang một chiếc giày da cừu cao cổ.

Mùi thúi đương nhiên là từ trên cái chân đó phát ra, giống như mùi cống sinh, nhưng lại càng thúi hơn.

Liễu Bạ Bạ vừa mở mắt đã ói liên.

Nàng còn chưa ói xong, một nắm đấm tuy gầy gò nhưng cứng như đá đã đâm vào bụng nàng.

- Con điếm hôi thúi kia, người ói nữa thử coi.

Mục Dương Nhân đứng một chân trước mặt nàng, một tay nắm dây thắt lưng của nàng:

- Người có phải hiềm cái chân của lão tử không dễ nhìn lắm? Chân của người hấp dẫn lắm?

Y dụng lực xé toạt một cái, đôi chân thon dài chắc nịch đầy sức sống hoàn toàn bộc lộ trước mắt tên lùn dâm ngoan đó.

Hắn dụng lực nhéo chân nàng, nhéo một cái, bầm xanh một mảng.

- Con quỷ xấu xa kia, người mau ăn hết đồng mửa người ói ra hồi nãy, nếu không lão tử xé người ra thành từng mảnh.

Y lại dụng lực đá vào bụng nàng.

- Người hiềm cái chân của lão tử thúì, lão tử phải bắt người liếm, thè lưỡi ra mà liếm, liến đến chừng nào sạch mới thôi.

Bạn Bạn gần muốn phát điên.

Nàng chỉ cầu được chết cho mau, càng mau càng tốt, chỉ tiếc nàng cả chết cũng chết không được, nàng chừng như đã lọt vào địa ngục ngàn năm không ra được, tội nàng phải chịu đơn giản không ai có thể tưởng tượng được.

Nhưng nàng chung quy đã chịu được.

Nhiều năm sau, nàng mới đem đoạn ác mộng mình trải qua kể cho một người thân thiết nhất.

“Tên điên đó còn đáng sợ hơn cả quỷ”. Bạn Bạn thốt:

“Cho đến nay tôi vừa nhớ đến y vẫn còn muốn ói”.

- Y còn làm gì với nàng nữa ?

“Mỗi một chuyện đều là chuyện không ai khác làm được, sau khi tôi tự mình trải qua, tôi mới biết Diên Linh Tử chịu đựng ra sao”. Nước mắt Bạn Bạn chảy dài:

“Tôi nghĩ khi ả chết nhất định cảm thấy rất thoải mái, nhất định rất cảm kích Khương Đoạn Huyền đã cấp cho ả một đao”.

- Diên Linh Tử nếu quả thật sự cảm thấy sống không bằng chết, tại sao phải đợi đến lúc người khác giết ả ?

- Tôi nghĩ ả nhất định cũng như tôi, muốn chết mà chết không được.

- Nếu thật sự muốn chết, luôn luôn có cách.

“Không có cách, cả một chút phương pháp cũng không có, ác ma đó căn bản không cấp cho mình cơ hội”. Bạn Bạn thốt:

“Y giống như một con dòi bám trên thân người mình. Có lúc thậm chí còn đục khoét vào da thịt mình”.

Người nghe cũng bắt đầu nổi da gà đầy mình.

“Lúc y cao hứng, cỡi trên người tôi, dùng cái chân thúì của y ngoéo giữ cổ tôi, nửa đêm cỡi tôi đến chỗ không người”. Bạn Bạn kể:

“Chỉ cần đi chậm một chút, là dùng châm đâm tôi liền”.

- Y làm như vậy đang lúc y cao hứng ?

- Ừm.

- Còn lúc y không cao hứng ?

“Một khi y có chút không vừa lòng, y lại dẫn tôi cùng y hai người vào một vòng rào nhốt cừu rất lớn, giữa bảy tám trăm con cừu mập còn hôi thúì hơn cả heo, bắt tôi lạy những con cừu làm gia gia, thúc thúc, bá bá, má má của tôi, hơn nữa còn muốn tôi gọi bọn chúng”. Bạn Bạn quệt nước mắt:

“Có khi y thậm chí còn bắt tôi gọi một tiếng là đập đầu lạy một cái”.

Nghe đến đó, người nghe đã nhin không được muốn ói.

“Lúc đó trên dưới toàn thân tôi đều sưng vều bầm tím, giống như đã biến thành một con quỷ sống”. Bạn Bạn kể:

“Tôi chỉ cầu ông trời thương tôi, để cho tôi chết sớm”.

- Nhưng nàng còn chưa chết, hơn nữa còn trốn thoát.

“Đó thật là một kỳ tích”. Bạn Bạn đáp:

“Cả chính tôi cũng không tưởng được, cả năm mộng cũng không tưởng được”.

Kỳ tích cũng có thể ngẫu nhiên phát sinh.

“Tôi vĩnh viễn không quên được, ngày đó là ngày rằm tháng ba”. Bạn Bạn thốt:

“Giờ ngọ hôm đó, là giờ xử quyết Đinh Trữ”.

14. Đêm Trước Ngày Hành Hình

Mười bốn tháng ba, mưa dầm.

Ở Giang Nam, hiện tại đã là cuối xuân tháng ba cây cỏ đâm chồi nảy lộc.

Ở đây lại vẫn y như trước. Mặt trời âm lạnh, thậm chí có thể giống như mũi kim đâm sâu vào huyết dịch và cốt tủy người ta.

Đặc biệt là mưa, mưa càng khiến người ta sầu muộn. Cho dù có thiên hạ đệ nhất khoái đao, cũng đừng mong chém đứt tới tận gốc rễ ngàn ngàn vạn vạn tơ sầu chết người.

Khí hậu như vậy, lò lửa, nồi nóng, giường ấm, lửa chập chờn nghi ngút, nhiệt phì phà bao bọc, mỗi một thứ đều có thể câu giữ chân người, câu giữ trong nhà, câu giữ kề cạnh thân thể tử.

Trời tối đen, trên đường ít kẻ bộ hành.

Ngoài thành tây một vùng hỗn độn, giống như một bức tranh thủy mặc vụng về kém cỏi.

Ngày hôm đó, có một người lạ từ ngoài vào gục chết dưới chân thành, bị người ta chém một đao đứt làm hai đoạn ngang hông.

Kỳ quái là nửa thân trên của người đó gục trước một bia đá dưới chân thành, nửa thân dưới lại cách xa hơn một trượng.

Nước mưa rửa sạch huyết tích, bùn sinh che giấu vết chân, hiện tại không còn lưu hạ một chút manh mối, trên mình người chết cũng không có vật gì có thể giúp người ta tra ra lai lịch thân phần của gã.

Kẻ sát nhân, không còn nghi ngờ gì nữa, là một chuyên gia, giết người nhanh gọn sạch sẽ.

Cho dù có người có thể đoán ra y là ai, cũng tuyệt đối không thể nói ra một chữ.

Thứ hung án đó đương nhiên vĩnh viễn không phá được, cho đến rất lâu sau, mới có người vạch trần chút manh mối.

Đó là một tên vô lại lưu manh, có lúc gian lận bài bạc, có lúc trộm gà bắt chó. Lúc hung án xảy ra, gã đang ở quanh đó.

Căn cứ theo lời gã nói:

-“Đêm hôm đó vận khí của ta xui cực kỳ, làm chuyện gì cũng không nên hồn, ở nhà còn có vợ mậ đang đợi ta đem rượu về tế cái bụng bự của ả”.

- “Nghe nói ngoài thành tây có một đám đạo tặc đang làm ăn, ta có ý định muốn ẵm tay trên, muốn chơi trò bọm gặp bọm với bọn chúng”.

- “Đang lúc ta ráng thu hết can đảm mò đến, chợt nhìn thấy một người chạy như bay, đang chạy khơi khơi, người đó bỗng đứt thành hai đoạn, nửa người trên đột nhiên gục xuống, hai chân của nửa dưới vẫn chạy về phía trước”.

- “Chuyện đó bọn người chưa từng thấy qua, bọn người nói có tà quái không chứ ?” Sau đó gã lại bổ sung thêm.

- “Lúc đó ta tuy đã ngây người, lại hình như nhìn thấy có một bóng người ngoài bảy tám trượng, cầm một cây dù giấy dầu, đứng đó giống hệt quỷ, cho dù là quỷ bắt hồn do Diêm Vương lão gia phái đến, bộ dạng cũng không đáng sợ bằng người đó”.

Sau đó ?

- “Không có sau đó, sợ rằng cả bên dưới cũng không, ta sợ tới mức té đài ướt nhẹp đầy quần, tới lúc bò càn chạy về mới biết nước tiểu dưới đáy quần đã đông thành băng, cả đồ chơi bên dưới cũng gần như đông thành trụ băng”.

Cho nên hung án đó vẫn là nghi án, hung thủ là ai ? Thủy chung đều không có ai biết.

Nếu quả có người biết y là ai, hung án này tuyệt đối có thể đã là đại sự oanh động vô lâm.

Bao nhiêu năm lẫn lộn trong Hình bộ, Hồng Sai cũng không biết tiếp nhận bao nhiêu lần, nhưng mỗi đến trước ngày hành hình, Khương Đoạn Huyền vẫn có cảm giác nôn nao đặc biệt. Nhất định phải đợi đến lúc hấn “thử đao”, tâm tình mới có thể ổn định bình tĩnh.

Ngày mười bốn tháng ba này cũng không ngoại lệ.

Mưa lạnh u uẩn, khí trời trầm uất, Khương Đoạn Huyền chân mang đôi giày da đế gỗ cao kiểu đời Đường, tay cầm cây dù vải dầu, đi bộ dọc theo chân thành, tuyết đọng đã hóa thành bùn sinh, mưa lạnh quất vào mặt như mũi đao.

Trong bóng đêm âm hàn như vậy, hấn có thể đi đâu ? Đi làm gì ?

Kỳ thật hấn căn bản không có nơi nào đặc biệt để đi, hấn chỉ bắt qua đang tìm một người.

Người đó là ai ? Cho đến hiện tại cả chính hấn cũng không biết.

Giá buốt như vậy, đêm lạnh như vậy, hấn từ trong căn phòng ấm cúng đội mưa mà đi, không ngờ chỉ bắt quả là vì muốn tìm một người mà cả hấn cũng không biết là ai.

Quái sự đó đại khái cũng chỉ có Khương Đoạn Huyền mới làm được, hơn nữa mỗi lần đến trước ngày hành hình, đều phải làm một lần như vậy, mấy chục năm như một, chưa từng cải biến.

Bùn sinh ngập đất, đế giày gỗ nặng nề, lúc Khương Đoạn Huyền hành tẩu lại không có tới một thanh âm, chỉ có mưa lộp độp vỗ về trên cây dù giấy dầu, tiếng vang đó nghe giống như mưa xuân Giang Nam vôn vôn trên lá sen.

Nhưng hai thứ tình cảm đó lại khác nhau quá nhiều.

Tình ý của Khương Đoạn Huyền càng thê lương, phảng phất cũng từng có một đoạn tàn mộng còn rơi rớt ở Giang Nam.

Ngay lúc đó, hấn nhìn thấy trên bờ tường trước mặt có một bóng người dùng một thứ tư thể kỳ quái phi thường leo xuống.

Mắt Khương Đoạn Huyền lập tức phát sáng.

Hấn nhìn thấy con người đó thi triển một thứ thân pháp khinh công độc môn mà rất ít người trong giang hồ có thể luyện thành, đồng thời cũng nghĩ ra người đó là ai.

Con người đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là tên độc hành đại đao thành công nhất trong vòng mười năm gần đây, “Ngũ Thập Lục”, tổ án năm mươi sáu lần chưa từng thất thủ.

“Ngũ Thập Lục” đương nhiên không phải là tên thật của gã, chỉ bất quá vì gã hiện tại đã làm tới năm mươi sáu vụ án cực kỳ oanh động, cũng như lúc gã làm tới vụ án thứ ba mươi sáu, người ta gọi gã là “Tam Thập Lục”.

Bởi vì mỗi lần gã phạm án, đều để lại hiện trường một chữ số, giống như sợ người ta quên số lần gã phạm án vậy.

Kế hoạch của gã là “Cửu Thập Cửu”.

Nếu quả không đụng phải Khương Đoạn Huyền, gã vốn thật rất có hy vọng có thể đạt được nguyện vọng.

Trước khi mỗi lần “Ngũ Thập Lục” phạm án, đều triệt để kiểm tra người mình một lần, hoàn toàn triệt để thanh trừ mỗi một đồ vật có thể dùng để truy tra ra thân phận thật của gã.

Cho nên cho dù dưới tình huống xấu nhất, người khác cũng vô phương điều tra ra gã là ai.

Giống như đại đa số người đặc biệt cẩn thận đề phòng, gã lúc nào cũng tính đến trường hợp xấu nhất.

Bởi vì khi gã không đang phạm án, gã tuyệt đối là người được tôn kính phi thường, những người qua lại giao thiệp đều là những bằng hữu có thể diện, hơn nữa gia đình mỹ mãn hạnh phúc, con cái thông minh hiếu thuận, danh dự của gã càng không có tí vết gì để bàn bạc đến.

Cho nên gã tuyệt không chịu để bất kỳ ai có thể đem hòa trộn một “Ngũ Thập Lục” và một người tốt như vậy.

Một điểm đó gã không ngờ đã làm được.

Cho đến nhiều năm sau khi gã chết, danh tánh và thân phận của gã vẫn như trước !

Vẫn là một bí mật.

Trong giang hồ chưa từng có ai có thể phơi bày quá khứ của “đại đạo Ngũ Thập Lục”, bọn bằng hữu của gã chưa bao giờ hoài nghi phẩm cách của gã, con cái của gã vĩnh viễn bảo trì niềm kính ái và hoài niệm.

Bởi vì vô luận nói theo phương diện nào, vị “Ngũ Thập Lục” tiên sinh đó đều không thể coi là một người quá xấu.

Gã tịnh không sợ người khác nhìn thấy thân pháp khinh công đặc dị phi thường đó, bởi vì từ phương diện đó tuyệt đối vô phương truy tra ra lai lịch của gã.

Càng quan trọng hơn là gã đối với thứ khinh công đó luôn có một ánh vinh quang yêu quý vô phương giải thích.

Gã vô danh vô tánh, chưa bao giờ khoe khoang, chỉ có thứ khinh công đó mới đủ giúp gã nhẫn nại bảo lưu trong tâm mình một chút cảm giác hư vinh.

Thứ cảm giác đó giống như một tiểu cô nương vận áo mới nhốt mình trong phòng, một mình ngắm mình qua gương, nửa hy vọng người khác có thể nhìn thấy mình, nửa hy vọng không bị người ta nhìn thấy, cho dù rõ ràng biết người ta nhìn không thấy, trong tâm mình vẫn có cảm giác rất khoái trá.

Lần này tâm tình của gã cũng như vậy.

Mưa lạnh đêm đen, gã không bao giờ tưởng được lúc gã leo xuống tường thành, bên dưới đã có người đang đợi gã.

Một người vừa cao vừa gầy, cầm cây dù giấy dầu xếp hờ, đứng trong mưa gió như quỷ hồn, ngoại trừ gió thổi vạt áo phất phơ ra, toàn thân trên dưới không động đậy một chút, thậm chí cả hô hấp đều đã hoàn toàn đình chỉ.

Hơi thở của “Ngũ Thập Lục” cũng lập tức đình chỉ, tận lực nhín tốc độ leo xuống của mình giảm đến mức tối đa.

Gã đã phát hiện lần này đụng phải một đối thủ cực kỳ đáng sợ.

Chỉ có cao thủ chân chính mới có thể bình ổn như vậy, tĩnh tại như vậy, chưa đến lúc tắt yếu tuyệt bất động.

- Có lúc bất động còn đáng sợ hơn động.

Đó không phải là lời nói bậy.

Cũng không phải nói đùa.

Bùn dưới đất tuy dày, “Ngũ Thập Lục” nếu quả đề khởi một luồng hơi, vẫn có thể đứng rất khinh xảo.

Nhưng hiện tại gã lại chôn hai chân trong bùn, gã vừa hạ mình xuống đã đứng yên bình ổn. Bởi vì khi gã hạ mình xuống, tinh khí đã gần kiệt, đã không thể công, cũng không thể thoái.

Gã chỉ còn nước thủ, đứng yên để thủ.

Gã nhìn không thấy mặt đối phương, Khương Đoạn Huyền lại đang chăm chăm nhìn gã dưới cây dù, trông mắt co thắt.

“Ta biết ngươi không nhận ra ta, ta lại nhận ra ngươi”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Hiện tại ngươi đại khái vẫn không phải là Ngũ Thập Thất, vẫn là Ngũ Thập Lục”.

Gã tuyệt không phải là người dễ dàng giật mình.

“Vụ án thứ năm mươi bảy ta còn chưa làm, cho nên hiện tại trên người ta cả một cục bạc cũng không có”.
Gã thốt:

“Cho nên đêm hôm nay ta có lẽ đã khiến ngươi thất vọng”.

“Ngươi lầm rồi”. Khương Đoạn Huyền hững hờ thốt:

“Ngươi đã lầm từ đầu”.

- Ồ ?

“Ngươi không nên đến đây, cũng không nên để lộ khinh công của ngươi, càng không nên để ta nhìn thấy”.
Khương Đoạn Huyền thốt:

“Đặc biệt không nên là đêm hôm nay”.

- Tại sao ?

“Bởi vì đêm hôm nay ta nhất định phải đi tìm một người để thử đao của ta”.

Khương Đoạn Huyền đáp:

“Hiện tại ta đã tuyển chọn người”.

- Bọn ta có thù gì không ?

- Không.

- Vậy ngươi sao lại chọn ta ?

- Bởi vì ngươi đáng chết.

Khương Đoạn Huyền từ từ hạ dù, để lộ đôi mắt lạnh buốt như mũi đao:

- Ta luôn luôn chỉ chọn người đáng chết để thử đao của ta, trên đao của Bành tiên sinh chỉ có máu ác nhân.

Tròng mắt của Ngũ Thập Lục bỗng co thắt, lại giãn ra liền:

- Bành Thập Tam Đậu ?

- Phải, chính là ta.

“Nhưng Bành Thập Tam Đậu giết người chưa từng phải thử đao”. Ngũ Thập Lục thốt:

“Lăng tích giang hồ, giết người trong ngõ hẹp, giữa biển xanh, cũng vô phương thử đao”.

Gã nhìn chăm chăm vào tay đối phương:

- Người trước khi sát nhân có thể đi kiếm người thứ ba để thử đao, thông thường đều không ở giang hồ.
- Không ở giang hồ thì ở đâu ?
- Ở Hình bộ.

Ngũ Thập Lục thốt:

- Nghe nói tổng chấp sự Khương Đoạn Huyền ở Hình bộ mỗi lần hành hình, đêm trước đó, trong thành đều có thêm một cô hồn chết thảm.

Ánh mắt Khương Đoạn Huyền càng trong vắt, phẳng phất đã biến thành hai khối phỉ thúy, cơ hồ đã gần như thấu suốt.

Ngũ Thập Lục tịnh không tránh né mục quang của hắn, trong tâm trái lại đã cảm thấy một thứ khoan khoái tàn khốc, một thứ cảm giác tự giải thoát.

Hiện tại gã đã biết Khương Đoạn Huyền là Bành Thập Tam Đẩu, nhưng vĩnh viễn không nói được với ai bí mật đó.

Lúc đó, đao của Khương Đoạn Huyền đã ra khỏi vỏ, hàn quang trên lưỡi đao giống như ánh mắt của hắn.

Lúc đó, đao quang của hắn phẳng phất đã hoàn toàn dung nhập vào thân thể, huyết dịch, hồn phách của hắn Đao của Khương Đoạn Huyền trui rèn trăm lần, hơn nữa còn dùng một thứ phương pháp tối luyện chưa có ai có thể thám dò được bí quyết trong đó.

Độ cứng và độ sắc bén của thanh đao đó có lẽ có thể coi là thiên hạ vô song, nhưng khi lưỡi đao chém ngang hông người ta, cảm giác lại ôn nhu dị thường, ôn nhu đến mức giống như một bàn tay thô nhám bóp giữ nhũ phòng mềm mại của một cô gái trẻ.

Lưỡi đao vừa phập vào hông, tròn mắt của Khương Đoạn Huyền giãn nở, mỗi một bộ phận trên dưới toàn thân hắn cũng mềm mại thư thả giữa phút giây đó.

Mục đích của hắn đã đạt được.

Nước nóng trong bồn gỗ đã chuẩn bị xong, độ nóng của nước thường nóng hơn nhiệt độ thân người một chút.

Ngâm mình trong nước nóng khoảng một khắc luôn luôn khiến cho tâm thần người ta thư thái, dung quang hoán phát.

Thứ bồn gỗ đó ở Phù Tang gọi là “phong lữ”, là một thứ dụng cụ tắm gội, cũng là nơi đại đa số nam nhân hưởng thụ nhất, thậm chí còn dễ dàng khiến cho người ta hứng thú hơn so với rượu thơm và nghệ kỹ.

Khương Đoạn Huyền đến Đông Lưu kết bạn cùng đám nam nhân ở đó chưa tới ba tháng, đã hứng thú với cái bồn gỗ đó cực kỳ.

Cho nên hắn mới đặc biệt mua một cái bồn gỗ vận hồi về Trung Nguyên.

Hông Ngũ Thập Lục bị chém đứt, chân phóng chạy, thân ngã gục, máu tươi bắn ra, chân còn chạy, người đã chết, Khương Đoạn Huyền đều đã không còn nhớ nữa.

Hiện tại hắn đã quên hết vạn sự vạn vật trên thế gian.

Bởi vì hiện tại hắn đã hoàn toàn thả mình xâm nhập phong lữ, nước ấm cũng khiến cho hắn thỏa mãn phi thường, thứ cảm giác đó giống như một nam nhân thả mình òa vào lòng nữ nhân mà mình yêu thương nhất.

Hiện tại còn một canh giờ mới đến bình minh, hắn hy vọng mình còn có thể ngủ một chút, đợi đến sau khi hành hình xong, hắn còn có tinh thần đi uống một chung trà, ực một ngụm rượu, nướng vài miếng thịt cừu, hâm hai hồ rượu ngon chống lạnh.

Chỉ tiếc hắn không ngủ được.

Sau khi “thử đao”, Khương Đoạn Huyền luôn luôn rất mau chóng lạc vào giấc ngủ, thời gian có thể ngủ tuy không nhiều, nhưng ngủ được một canh giờ còn hơn là không ngủ.

Khi thử đao, sinh tử treo đầu cộng tóc, thử đao xong là hoàn toàn thả mình thông dong.

Dưới tình huống đó, thông thường hẳn chỉ cần nhắm mắt là lập tức ngủ liền, nhưng lần này mắt của hẳn vừa nhắm đã giương lên lại, bởi vì trong tâm hẳn chợt có một thứ cảm giác rất kỳ quái.

Thứ cảm giác đó giống như cảm quan thứ sáu của dã thú, mỗi lần sự an toàn của hẳn bị uy hiếp, lúc sinh hoạt riêng tư của hẳn bị xâm phạm, trong tâm hẳn đều có thứ cảm giác đó, lần này cũng không ngoại lệ.

Đợi đến khi hẳn mở mắt, nàng đã đứng trước mặt hẳn, vận một bộ y phục trắng như tuyết, trong nét mỹ lệ không gì so sánh được lại kéo theo vẻ thần bí làm cho người ta dựng tóc gáy, khiến cho nàng nhìn giống như một tiên tử, lại giống như một u hồn.

Vì muốn làm cho mình có thể có thứ cảm giác hoàn toàn cách biệt với nhân thế, Khương Đoạn Huyền đem phong lữ bày tuốt hậu viện của một căn tiểu ốc hoàn toàn độc lập, mỗi lần tắm gội, hẳn đều cài khóa chặt cửa trong nhà.

Hôm nay đáng lẽ cũng không ngoại lệ.

Nhưng hiện tại trong nhà rõ ràng có một nữ nhân xuất hiện, đứng bên cạnh cái kỷ nhỏ nơi hẳn đặt quần áo, đang dùng một ánh mắt vừa ôn nhu vừa lạnh khốc nhìn thẳng hẳn.

Độ ẩm của nước trong bồn tuy không khác biệt gì hồi nãy, da thịt trên người Khương Đoạn Huyền vốn đã hoàn toàn thư thái lại đã căng cứng.

Hắn hoàn toàn lơ đãng.

Nàng không nhìn thấy, nhưng nàng biết.

Hoàn toàn lơ đãng trước một nữ nhân xa lạ cao quý mỹ lệ, trong tâm Khương Đoạn Huyền đột nhiên có một thứ khuất nhục tự ti khôn tả, đôi mắt bén nhọn như mắt mèo của nữ nhân đó phảng phất đã xuyên thấu bồn gỗ, nhìn thấu đáo những nơi xấu xa nhất trên người hẳn, thậm chí cả những cái bớt và ghẻ thẹo trên người hẳn đều nhìn thấy rõ.

Thứ cảm giác đó khiến cho hẳn phần nộ vô cùng, chỉ bất quá hẳn còn có thể nhẫn nhịn, cho nên hẳn chỉ lạnh lùng nhìn trả, đã không động, cũng không mở miệng.

Hắn nhất định trước hết phải tìm hiểu cho rõ mục đích nàng đến đây, rồi mới có thể quyết định mình nên làm gì.

Nữ nhân đó đương nhiên không thể chỉ vì coi hẳn tắm mà đến, hẳn đương nhiên không thể trần truồng như vậy nhảy ra khỏi bồn gỗ giết người.

- Xem chừng rất ít có người có thể huy đao sát nhân lúc hoàn toàn lơ đãng.

Nữ nhân như bóng u linh trong mắt chợt lộ xuất một thứ cười cợt mộng mơ, sau đó mới dùng một thanh âm ưu nhã phi thường nói với Khương Đoạn Huyền.

“Khương tiên sinh sau khi thử đao trong mưa gió, có thể về đây tắm gội nước nóng thật sự là một hưởng thụ đáng quý”. Nàng nói:

“Ta thật không nên đến quấy rầy người”.

Khương Đoạn Huyền lạnh lùng nhìn nàng, đợi cho nàng nói hết.

“Nhưng ta phải đến tìm người, cũng không có lúc nào tốt bằng lúc này”. Nàng nói:

“Bởi vì hiện tại nhất định là lúc tâm người mềm yếu nhất”.

Khương Đoạn Huyền không thể không thừa nhận quan sát của nữ nhân đó sắc bén, ý nghĩ chính xác, vô luận là ai lơ đãng nằm ngâm mình trong bồn nước nóng sau khi giết người, tâm trạng đều có thể biến thành mềm yếu hơn.

- Ta đến vào lúc tâm người mềm yếu nhất, đương nhiên là vì ta có chuyện muốn cầu người.

Khương Đoạn Huyền chung quy đã mở miệng:

- Chuyện gì ?

“Hôm nay đã là ngày rằm, ta biết giờ Ngọ hôm nay ngươi phải đi giết một người”.

Nàng thốt:

“Ta cầu ngươi đừng giết hần”.

- Ngươi cũng biết người ta phải giết là ai ?

- Ta biết.

- Ngươi là thân nhân của hần ?

- Không phải thân nhân, mà là cừu nhân.

- Đã là cừu nhân, sao còn muốn cứu hần ?

Trong ánh mắt có lúc nhìn như mộng mơ, có lúc nhìn như mắt mèo, bất chợt dâng trào một màn máu đỏ tươi đáng sợ, mỗi một tia máu đều tói luyện vô số nét oán độc cừu hận, thâm nhập tận cốt tủy và linh hồn nàng.

- Ta muốn cứu hần, chỉ bất quá vì ta không muốn để hần chết sớm như vậy.

Khương Đoạn Huyền chưa từng tưởng tượng niềm oán độc trong tâm một người lại có thể thâm sâu như vậy, cho đến khi hần nhìn thấy ánh mắt của nàng.

Nhìn thấy ánh mắt đó, có rất nhiều chuyện Khương Đoạn Huyền bất chợt hoàn toàn minh bạch.

- Ngươi là Nhân Mộng phu nhân - Phải, là ta.

- Ngươi biết người ta phải giết là Đinh Trữ ?

“Phải”. Nhân Mộng cười lạnh:

“Vi Hiếu Khách và Mộ Dung Thu Thủy chỉ bất quá là hai con heo, bằng vào bọn chúng mà cũng muốn lừa gạt ta ?” Trong thanh âm của nàng cũng ngập tràn nỗi oán độc:

“Ta có thể làm bọn chúng hối hận, ta có thể đem lời nói cùng đầu lưỡi của bọn chúng nhét trả vào bụng chúng”.

Một nữ nhân cao nhã mỹ lệ như vậy, không ngờ có thể nói ra những lời đó, vô luận là ai nghe được cũng giật mình kinh hãi.

Khương Đoạn Huyền chăm chăm nhìn nàng rất lâu mới có thể khôi phục lại sự bình tĩnh.

- Ngươi phải biết, ta chỉ bất quá là một đao phủ thủ, chỉ bất quá là một công cụ giết người, người khác muốn ta giết người, ta không thể không giết.

- Ta biết.

- Ngươi đã biết thì cũng nên minh bạch ta căn bản không thể làm giùm ngươi chuyện đó.

- Ta cầu ngươi vì ta mà làm, đương nhiên ngươi nhất định có thể làm được.

- Ta có thể vì ngươi mà làm gì ?

Ánh mắt và thanh âm của Nhân Mộng đã khôi phục lại nét nhu mỹ.

“Khương tiên sinh, ta nghe người ta nói qua về đao pháp của ngươi, đao trong tay ngươi giống như đã biến thành sống, hơn nữa còn có mắt, có cảm giác, cho nên nếu quả ngươi muốn dùng đó đi cạo sạch hai hàng lông mày của người ta, nó tuyệt đối không cạo ba hàng, cũng không thể chỉ cạo một hàng”.

Nàng nói tiếp:

- Nếu quả ngươi dùng nó sát nhân, người đó đương nhiên chắc chắn chết, không còn nghi ngờ gì nữa, nói một cách khác, nếu quả ngươi còn muốn lưu cái mạng của hần lại, người đó đương nhiên không chết được.

Câu trả lời của Khương Đoạn Huyền như búa đóng vào đinh:

- Người đến pháp trường, còn có mạng ở đâu nữa.

“Ta biết khi một người vào pháp trường, không thể giữ mạng”. Nhân Mộng thốt:

“Ta chỉ muốn người lưu lại cho hần một khẩu khí, chuyện khác đều không cần người lo tới”.

- Một khẩu khí ?

“Chỉ cần hần còn có một khẩu khí, ta có thể khiến hần sống”. Thanh âm của Nhân Mộng càng ôn nhu:

“Ta đương nhiên cũng biết, cái giá cho một khẩu khí đó nhất định cao phi thường”.

Nàng dịu dàng nhìn Khương Đoạn Huyền:

- Nhưng ta nhất định có đủ để trả, hơn nữa nhất định trả cho người.

Khương Đoạn Huyền chợt cười.

“Ta tin người, người lúc nào cũng có thể mang một số tiền rất khả quan đến, chính người lúc nào cũng có thể cỡi bỏ y phục leo vào bồn nước của ta”. Hần nói:

“Nữ nhân như người, có ai có thể cự tuyệt chứ ?” Hần tự mình trả lời vấn đề không thể coi là vấn đề đó.

“Ta có thể”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Cho dù nam nhân trong thiên hạ đều không thể cự tuyệt người, ta cũng là ngoại lệ”.

Nhân Mộng cũng cười, cười cực kỳ mê hồn.

“Người thật sự có thể cự tuyệt ta ? Ta không tin”. Nàng thốt:

“Bằng vào đạo pháp của người, bằng vào thân thủ của người, có lẽ người thật sự có thể coi tiền tài như đất cát, nhưng còn ta ?” Nàng thật sự là một nữ nhân mỹ lệ phi thường, không những đẹp đến mức làm người ta tâm động, mà còn đẹp đến mức ly kỳ.

Bởi vì cái đẹp của nàng giống như kim cương, có thể chiếu ngời trên nhiều mặt.

Theo một phương diện mà nói, nàng là một nữ nhân yếu nhược phi thường, mỹ lệ thon thả làm sao, giống như một món đồ sứ tinh mỹ, cả dụng cũng không thể dụng, vừa dụng là vỡ liền.

Tay nàng, chân nàng, mắt cá chân của nàng, cổ nàng, đều có thể khiến cho người ta có thứ cảm giác đó.

Trên phương diện khác, nàng lại là người có lý trí phi thường, tuy đẹp, nhưng lại có trí tuệ, có nguyên tắc, hơn nữa kiên cường quả đoán, một khi hạ quyết tâm, không có một người nào, không có một chuyện nào có thể cải biến.

Từ đôi mắt sáng ngời trong vắt của nàng, từ đường nét môi miệng của nàng, đều có thể nhìn ra.

Nhưng biến hóa trong ánh mắt của nàng lại nhiều làm sao, mau chóng làm sao, làm cho người ta căn bản không có cách nào nắm chắc được.

Đợi đến khi nàng hoàn toàn tỏa thể, nàng lại biến thành một nữ nhân hoàn toàn khác biệt.

Một nữ nhân dâng trào dã tính và dục vọng, toàn thân trên dưới mỗi một bộ phận, mỗi một phân da thịt đều phẳng phất đang bùng cháy trong ngọn lửa dưới địa ngục, giờ nào phút nào cũng có thể thiêu sống nam nhân.

Chân nàng, hông nàng, độ nhún của thân thể nàng, bộ ngực đầy đặn chắc nịch của nàng, đều có thể chứng minh điểm đó.

Hiện tại nàng đã đem điểm đó chứng minh cho Khương Đoạn Huyền thấy.

Nhìn thấy thân thể tỏa lửa của nàng, cả Khương Đoạn Huyền cũng cảm thấy tim mình càng lúc càng đập mạnh.

Một năm bốn mùa tắm gội trong suối lạnh, hít thở không khí tươi mát giữa sơn dã, nhún nhảy lúc khoải mã phi nhanh, điều tức lúc tĩnh tọa, khiến cho mỗi một phân da thịt trên toàn thân nàng đều tràn trề tính đàn hồi và sức sống.

Bên dưới bề ngoài thon thả mỹ miều, tàng ẩn một tòa núi lửa lúc nào cũng có thể hủy diệt người ta.

Khương Đoạn Huyền thở dài.

“Nhìn thấy nàng, ta mới minh bạch ý tứ của vưu vật là gì”. Hắc nhện không được phải nói với nàng:

“Nàng là vưu vật trời sinh, so sánh với nàng, nữ nhân khác giống như đứa bé còn chưa phát dục”.

Nhân Mộng thần nhiên hỏi:

- Vậy hiện tại ngươi có muốn ta leo vào bồn tắm của ngươi không ?

- Không muốn.

- Ngươi vẫn không muốn ?

“Ta không có cách”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Ta là thiên yêm”.

Đó là chuyện tai tiếng của nam nhân, đại đa số nam nhân không bao giờ nói ra, Khương Đoạn Huyền lại nói ra rất thản nhiên du khoái.

Hắc nhện thậm chí còn giải thích:

- Ý tứ của thiên yêm là muốn nói nam nhân đó vừa sinh ra đã là thái giám.

Mắt Nhân Mộng có biến đổi, thanh âm thở dài lại rất ôn nhu.

“Khương tiên sinh, ngươi thật sự đáng thương, hiện tại ta mới biết ngươi là người đáng thương làm sao”. Nàng thở dài:

“Người đáng thương như ngươi, thật sự thà chết còn hơn”.

Khương Đoạn Huyền cũng thở dài:

- Chỉ tiếc ta luôn không chịu chết.

Vô luận là Khương Đoạn Huyền cũng được, là Bành Thập Tam Đậu cũng được, đều là người lúc nào cũng có thể chết, trên thế giới này cũng không biết có bao nhiêu người muốn cái đầu của hắc nhện.

Nhưng cho đến hiện tại, đầu của hắc nhện không ngờ vẫn còn.

Một người lúc nào cũng có thể chết, không ngờ còn chưa chết, luôn luôn không thể không có lý do.

Tư thế của Khương Đoạn Huyền nằm trong bồn tắm chừng như còn thoải mái thản nhiên hơn hồi nãy, nước trong bồn cũng chừng như càng nóng hơn hồi nãy.

- Mỗi sáng sớm ta vừa tỉnh dậy là nghĩ:

hôm nay có người đến giết ta không ? Nếu quả có người đến giết ta, là người nào ? Dùng phương pháp nào ? Thủ pháp sát nhân của y là thứ phương thức đặc biệt nào ?

“Sáng sớm hôm nay ngươi cũng có nghĩ qua ?” Nhân Mộng hỏi.

“Mỗi ngày ta đều nhất định phải nghĩ qua, hơn nữa phải suy nghĩ qua mỗi một chi tiết tận tường thấu triệt”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Lúc thường ta đều nghĩ, nếu quả có người muốn xông vào lúc ta đang tắm để giết ta, có thể dùng phương pháp gì ?” Hắc nhện nói tiếp:

- Hạ độc trong nước là một phương pháp rất tốt, trước hết lúc ta không có mặt trong nhà hạ độc trong nước, đợi đến khi ta leo vào bồn gỗ, độc tính xâm nhập theo đường lỗ chân lông, bất tri bất giác có thể lấy mạng ta”. Hắc nhện Nhân Mộng:

”Phương pháp đó có nên gọi là tốt không ?

- Không tốt.

- Không tốt ? Không tốt chỗ nào ?

- Người là Khương Đoạn Huyền, không phải một tên hồ đồ, nếu quả mỗi lần trước khi tắm không kiểm tra xem nước có độc không, hiện tại người chỉ sợ đã chết trong bồn tắm từ lâu.

Nhân Mộng thở dài một hơi:

- Kỳ thật ta cũng đã nghĩ qua, phương pháp như vậy vốn không thể dùng đối phó người.

Khương Đoạn Huyền lập tức hỏi nàng:

- Người nghĩ phương pháp nào mới hữu dụng ?

Nhân Mộng cười cười, coi như là trả lời.

Khương Đoạn Huyền cũng không hy vọng nàng có thể hỏi đáp, lại mau chóng nói tiếp.

“Nếu quả có một nữ nhân có mỹ lực phi thường đứng trước mặt ta thoát ý, hấp dẫn sự chú ý của ta, lại mai phục sau lưng ta hai ba tên sát thủ nhất lưu, dùng vũ khí bén nhọn lợi hại nhất đâm chết ta”. Hắn thốt:

“Lúc đó thân thể ta đang trần truồng, tay không tác sát, mắt lại đang ngấu ngiến sắc nước hương trời, cả thái giám cũng nhịn không được phải nhìn mỹ nhân hai lượt”.

Khương Đoạn Huyền chăm chăm nhìn vào mắt Nhân Mộng.

“Dưới tình hình đó, ta làm sao có thể chống đỡ một chiêu trí mệnh của bọn chúng ?” Hắn hỏi Nhân Mộng:

“Người nói phương pháp đó dùng đối phó ta có hữu dụng không ?” “Hữu dụng, đương nhiên hữu dụng”. Nhân Mộng hững hờ thốt:

“Chỉ bất quá ta cũng không dùng tới”.

- Tại sao ?

- Bởi vì địa phương này không được.

Căn nhà gỗ nhỏ nhỏ đó chỉ có một cánh cửa nhỏ, bốn bề đều không có cửa sổ, trừ phong lỗ rất lớn ra, không gian xung quanh lại có hạn, không thể bị người ta tập nhập, cũng không thể có người mai phục.

Nhân Mộng nói:

- Ta không dùng phương pháp đó vì nó căn bản dùng không được.

Khương Đoạn Huyền thở dài:

- Vậy ta cũng không nghĩ ra người thật ra là dùng phương pháp nào ?

Nhân Mộng không hỏi đáp, cùng bắt tất phải hỏi đáp.

Hỏi đáp câu hỏi của Khương Đoạn Huyền là một tiếng “bốc” vang vọng, sáu ngọn trường mâu xuyên vách đâm vào.

Ngoài vách bên trái đâm vào ba ngọn, ngoài vách bên phải cũng ba ngọn, sáu ngọn trường mâu đâm xuyên vách gỗ, chỉ nghe “bốc” một tiếng, có thể nhìn thấy cả sáu ngọn cùng trong một sát na phóng vào.

Cơ hồ cũng đồng nhất cùng một sát na đó, lại nổi tiếp thêm một tiếng “bốc”.

Tình huống đó không khó tưởng tượng ra. Chính giữa, thân mình lăng không từ phía tả xoay mình bay về phía hữu, đao trong hữu thủ đã từ bên trên chém xéo vào vách gỗ bên trái, xuyên qua vách gỗ nơi trường mâu đâm tới.

Lưỡi đao hoạch phá vách gỗ, ngoài căn nhà gỗ lập tức vang lên ba tiếng la thảm, ba tiếng đồng loạt như một tiếng.

Khương Đoạn Huyền xoay người, dùng chân phải nhún đạp vách trái, hoành phi về phía phải, trường đao chém qua nơi trường mâu xuyên nhập vách phải.

Lưỡi đao chém ngập, tiếng la thảm thiết ngoài ốc lập tức hòa cùng tiếng la thảm hồi nãy, hỗn hợp thành một tiếng.

Đao hấn nhanh, tiếng la thảm dai dẳng, cho nên sáu tiếng mới có thể hòa trộn thành một, tiếng la còn chưa ngừng, màn nước rơi rãi, người của hắn đã ngồi lại trong bồn.

Trong bồn vẫn có nước.

Trường mâu tuy xuyên thủng cái bồn gỗ đó thành sáu lỗ, nhưng thân trường mâu vẫn ghim kín lỗ, giống như sáu cái nút bịt kín sáu lỗ trên bồn gỗ, không cho nước chảy ra ngoài.

Nhân Mộng cũng chừng như bị một cái nút bịt chặn, hô hấp và huyết dịch đều bị tắt nghẽn, người cũng động không được.

Bộ dạng của Khương Đoạn Huyền xem ra lại càng thư thái hơn.

Cái bồn gỗ dựa theo cách thức chế tạo “phong lữ” mà làm thành, thể tích lớn phi thường, dung lượng cũng cực cao, tuy nước có bắn ra, lại rỉ ra, nước trong bồn vẫn còn đầy, vẫn đủ ấm.

Khương Đoạn Huyền nhú mắt, phảng phất đang ngủ.

Hắn biết lần này khi mở mắt ra, tuyệt không còn nhìn thấy có người đứng trước mặt hắn.

Chỉ nghe thấy Nhân Mộng nói:

- Ta biết trong giang hồ trước đây có một nữ nhân hữu danh phi thường, cả lúc đi tắm cũng mang theo vũ khí.

- Trường mâu từ vách bên trái đâm vào, vừa xuyên qua bồn gỗ bên trái, cũng cùng lúc với trường mâu từ vách phải xuyên qua bồn gỗ bên phải, tạo thành tiếng “bốc” thứ nhất, sáu ngọn trường mâu chia nhau từ tả hữu hai bên bồn gỗ xuyên qua, người ngồi tắm trong bồn gỗ sao vẫn còn sống ?

Tiếng “bốc” thứ nhì đương nhiên là tiếng trường mâu đâm vào thân thể người đó mà phát ra.

Tình huống vốn đáng lẽ là như vậy, Khương Đoạn Huyền vốn đáng lẽ đã bị đâm chết trong bồn gỗ giữa một sát na đó.

Nhưng tình huống lại khơi khơi không phải như vậy.

Trường mâu từ ngoài tường đâm vào, lúc vừa xuyên thấu bồn gỗ, đao của Khương Đoạn Huyền đã động.

Hắn phản thủ rút đao.

Lưỡi đao hướng ra ngoài, bằng vào một tư thế kỳ quái phi thường trong bồn gỗ, toàn thân quay một vòng.

Màn nước bắn tóe lên, đầu mâu gãy đoạn, rớt chìm xuống nước.

Tiếng “bốc” thứ nhì là thanh âm lúc hắn huy đao chém đứt đầu mâu, một đao chặt đứt cả sáu ngọn trường mâu, không ngờ cũng chỉ vang lên một tiếng “bốc”.

Đao nhanh làm sao.

Màn nước bắn lên, người của Khương Đoạn Huyền cũng từ bồn gỗ bay lên, chui vào trong màn nước như rèm châu.

Khương Đoạn Huyền lại nghe thấy mình nói:

- Ta biết ả, tên của ả là Phong Tứ Nương.

“Nghe nói ả là tình nhân của Tiêu Thập Nhất Lang”. Nhân Mộng cố ý dùng thứ thanh âm chua ngoét hỏi:

“Còn người ? Người có quan hệ gì với ả ?” - Ta sao lại có quan hệ với ả ?

- Bởi vì người cũng như ả, cả lúc tắm cũng mang theo đao.

Khương Đoạn Huyền tịnh không có ý muốn giết Nhân Mộng, trên sự thật, hắn đã bắt đầu có điểm thích nữ nhân đó.

Nữ nhân si tâm thông thường có thể khiến cho nam nhân tôn kính, cho nên sự kiện lần này kết thúc như vậy, chỉ bất quá lưu lại sáu ngọn trường mâu bị chém đứt, và mười hai bàn tay nắm chặt cán trường mâu rơi rớt bên ngoài căn ốc gỗ, mười hai bàn tay bị một đao của Khương Đoạn Huyền chém đứt.

Lúc đó kỳ thật đã là bình minh của ngày rằm tháng ba. Khoảng thời gian đến cái chết của Đinh Trữ đã quá tiếp cận.

Lúc đó Bạn Bạn cũng đang làm bạn với quỷ.

Tất cả mọi chuyện xem ra đều không thể có bất kỳ cải biến gì.

15. Ngày Hành Hình

Rằm tháng ba, trước bình minh.

Trước bình minh, Vi Hiếu Khách đã vận quan phục của gã, đi đến toà tiểu viện âm ám sau Hình bộ đại lao.

Quan phục của gã cũng là đặt may, tơ lụa cực hảo, may vừa y, công phu tinh mỹ, vô luận bất cứ chỗ nào cũng tuyệt không có một chút sai lạc.

Sai lạc chỉ bất quá là con người gã.

Có lúc cả chính gã cũng thấy mình đã sai lạc. Ban Sa Khắc, rượu, nữ nhân, hoan lạc xa xưa, địa lao như địa ngục, Mộ Dung Thu Thủy, chết, Đinh Trữ.

Tân sầu cựu hoan, ân oán triền miên, rồi thành một tấm lưới, gã đã mắc trong lưới, người giăng lưới cũng là gã.

Gã cả đêm vô phương chớp mắt.

Mắc vào lưới tự mình giăng ra, làm sao có thể trốn thoát cái lưới đó ?

Tiểu viện vẫn âm ám như trước, Vi Hiếu Khách cũng đang ngồi như trước trên cái ghế mây đã biến thành màu nâu đậm.

Gã đang đợi Khương Đoạn Huyền, gã biết Khương Đoạn Huyền nhất định sẽ đến sớm, đến xem Đinh Trữ, xem Đinh Trữ có phải có thể đứng dậy hay không.

- Người Đinh Trữ không thể động, đao của Khương Đoạn Huyền tất bất động.

Vi Hiếu Khách tịnh không lo về điểm đó, đối với chuyện này gã đã an bài rất hoàn hảo.

Sự an bài của gã vĩnh viễn hoàn mỹ vô khuyết, không gì lay chuyển được, an bài lần này càng tinh thái tuyệt vời, tinh thái đến mức khiến người ta vô phương tưởng tượng.

Kỳ diệu nhất là, đợi đến khi người khác nghĩ ra chỗ ảo diệu bên trong, chuyện này đã kết thúc, bất cứ ai cũng đều vô phương sửa đổi.

Nghĩ đến đó, Vi Hiếu Khách cười giống như con cáo vừa chụp được con thỏ.

Chấp sự Hình bộ, danh ngạch thông thường giữ từ tám cho đến mười hai người, mỗi một vị chấp sự đều đã trải qua nhiều năm huấn luyện đao phủ thủ pháp định, đao pháp của bọn họ đương nhiên không tinh diệu như Khương Đoạn Huyền, nhưng giết người lại vẫn sạch gọn như vậy. Nếu quả Khương Đoạn Huyền không chịu động thủ, bọn họ cũng có thể chặt đầu của Đinh Trữ như thường.

Đó là một đạo lý rất giản đơn, mỗi người đều nghĩ ra được. Khiến cho người ta nghĩ không ra là Mộ Dung Thu Thủy lần này vì sao nhất định phải chọn Khương Đoạn Huyền làm chấp sự vụ này, hơn nữa còn không ngại đáp ứng điều kiện hà khắc mà Khương Đoạn Huyền đưa ra.

Trong đó đương nhiên có nguyên nhân.

Nguyên nhân đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là bí mật cực lớn, ngoại trừ Mộ Dung Thu Thủy và Vi Hiếu Khách ra, tuyệt không có người thứ ba biết được.

Đợi đến khi người khác phát hiện ra bí mật đó, không những không còn kịp sửa đổi, cả hối hận cũng không kịp.

Khương Đoạn Huyền quả nhiên đến rất sớm.

Khi hắn bước vào con hẻm nhỏ đằng sau Hình bộ đại lao, nhìn thấy một chuyện rất kỳ quái.

Hắn nhìn thấy Gia Cát đại phu bị hai người đỡ hai bên từ cửa hậu viện đại lao đi ra.

Vừa mới sáng rõ, tuyết đọng vừa bắt đầu tan, gió lạnh như đao.

Trên mặt Gia Cát đại phu lại toát mồ hôi, hơn nữa không ngừng hổn hển hít hơi, giống như hồi nãy mới làm qua thứ vận động gì kịch liệt lắm, xem có vẻ mệt mỏi gần chết.

Khương Đoạn Huyền nghĩ y đã bị Mộ Dung Thu Thủy thỉnh đến chữa trị cho Đinh Trữ, cho nên nhường đường cho bọn họ đi.

Gia Cát đại phu đương nhiên cũng nhìn thấy hắn, trên mặt đột nhiên lộ xuất thần tình rất kỳ quái, chừng như muốn nói cho Khương Đoạn Huyền biết gì đó, lại không nói ra được, giống như muốn vùng vẫy la lên, lại bỗng nhanh chóng bước đi.

Cho đến sau này, Khương Đoạn Huyền mới biết y muốn nói gì, muốn làm gì.

Trên cái bàn nhỏ nước sơn còn chưa ráo, bày một đĩa thịt cừu nửa nạc nửa mỡ, một đĩa óc cừu, một đĩa hành, một đĩa tương, một lò lửa, một nồi súp đồ lòng bốc khói nghi ngút, còn thêm hai tô cao lương vừa mới hấp nóng trên lò.

Bao nhiêu món ăn đó là những món ăn Khương Đoạn Huyền mỗi sáng sớm đều ăn, đầy đủ không thiếu một thứ.

Vi Hiếu Khách nở nụ cười ân cần chào đón Khương Đoạn Huyền.

“Đây là ta đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, hơn nữa đặc biệt còn là thịt cừu xứ Hồi Hồi mang về”. Gã nói:

“Ta biết hôm nay ngươi còn chưa ăn điểm tâm”.

Khương Đoạn Huyền nhìn con người trước mặt, thân thể tuy nhỏ nhắn, lại là người thập phần ưu nhã, bất chợt cảm thấy rất bội phục con người đó.

Một người trời sinh thiếu khuyết như vậy có thể làm được tới chức quan này, thật sự không phải là chuyện dễ dàng.

- Ta biết ngươi không những là vị Lục Ty Quan xuất chúng nhất Hình bộ về nghi biểu phục trang, quyền lực của ngươi trong Hình bộ cao tới cỡ nào cũng là chuyện người khác khó tưởng tượng được.

Khương Đoạn Huyền nhìn Vi Hiếu Khách.

“Nhưng ta chưa bao giờ tưởng được ngươi không ngờ có thể biết rõ ràng về ta như vậy”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Ngươi không những biết ta thích ăn món điểm tâm nào, hơn nữa cả chuyện sáng nay ta còn chưa ăn điểm tâm mà ngươi cũng biết”.

Vi Hiếu Khách dùng một tư thế ưu nhã phi thường nhắc hồ rượu, rót rượu cho Khương Đoạn Huyền.

“Khương tiên sinh, ngươi nên biết ta đối với ngươi đã ngưỡng mộ từ lâu, hơn nữa đám bằng hữu đều biết ta là người hiếu khách”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Quý khách như Khương tiên sinh giá lâm, ta đương nhiên phải bắt đầu chuẩn bị từ sớm, đương nhiên ít nhiều gì phải biết mấy chuyện đó”.

Câu nói đó cũng khiến cho người ta không khỏi bội phục, điềm đạm nhẹ nhàng che giấu hành động dò thám ẩn tình của người ta.

Nhưng một khi nhớ đến Vi Hiếu Khách tiên sinh con người hiếu khách đó dùng phương pháp gì để chiêu đãi đám quý khách, vô luận bất kỳ ai cũng không nhận được muốn phỉ hơi lạnh từ miệng ra.

“Vi tiên sinh, ta cũng đã lâu ngưỡng mộ danh tiếng hiếu khách của ngươi, chỉ tiếc ta hôm nay không phải là đến đây làm khách”. Khương Đoạn Huyền hững hờ thốt:

“Ta hôm nay đến đây để giết ngươi”.

- Ngươi ngươi muốn giết, ta cũng đã chuẩn bị xong cho ngươi rồi.

“Ta biết”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Hồi nãy ta đã gặp Gia Cát Tiên”.

-Ồ ?

“Bộ dạng của y xem chừng mệt đến mức gần chết, chừng như sắp lăn ra hôn mê bất tỉnh”. Khương Đoạn Huyền nói:

“Ta cũng không cảm thấy kỳ quái chút nào”.

- Tại sao ?

“Bởi vì khi ta nhìn thấy Đinh Trữ, người của hãn đã không khác gì một tử thi”.

Khương Đoạn Huyền đáp:

“Muốn làm cho một tử thi như vậy đứng lên bước ra pháp trường được, đương nhiên là chuyện mệt nhọc phi thường, không những cần có kỹ xảo, hơn nữa phải có thể lực”.

Gia Cát đại phu thông thạo chữa trị cho người ta, lại không lo cho mình, luôn luôn khuyên người ta quản chế, còn mình lại rất phóng túng.

Cho nên thể lực của y luôn luôn rất tệ.

“Ta cũng biết Gia Cát đại phu lần này nhất định mệt lắm”. Vi Hiếu Khách thở dài:

“Mấy ngày nay y không những ăn không ngon ngủ không yên, cả chuyện y thích nhất cũng giới tuyệt”.

Vi Hiếu Khách chừng như còn sợ Khương Đoạn Huyền không biết chuyện Gia Cát đại phu thích nhất là gì, cho nên lại cường điệu:

- Mấy ngày nay y không những không đụng đến nữ nhân, cả nhìn cũng không nhìn, bởi vì y quyết tâm phải làm được một chuyện mà đó giờ chưa có người nào có thể làm.

“Ta tin”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Nếu quả Gia Cát Tiên cả nữ nhân cũng không thèm, đương nhiên là vì muốn làm một đại sự chưa từng có”.

Nụ cười mỉm của Vi Hiếu Khách trước mặt quý khách của gã thường thường rất khiêm tốn trọng vọng, đột nhiên chừng như đã biến thành bộ dạng rất thần bí.

“Nhưng ta tin ngươi vĩnh viễn đều không tưởng được chuyện y làm kỳ diệu đến mức nào”. Vi Hiếu Khách nói:

“Chuyện y làm đơn giản phải gọi là một kỳ tích”.

Kỳ tích tuyệt không phải thời thường đều có thể xuất hiện, thời thường xuất hiện đâu còn là kỳ tích.

Nhưng có nhiều người tin rằng, vào ngày rằm tháng ba năm đó, quả thật có kỳ tích xuất hiện.

Liều Bạ Bạ tuyệt đối tin.

- Nếu quả không phải vì ngày đó có kỳ tích xuất hiện, cho đến nay nàng vẫn đang làm bạn với quỷ.

Kỳ tích bất thường xuất hiện đương nhiên cũng rất ít có người có thể nhìn ra được, cho nên Vi Hiếu Khách cảm thấy rất kỳ quái.

Bởi vì sau khi gã hỏi Khương Đoạn Huyền “người có muốn xem kỳ tích đó không?”, câu trả lời của Khương Đoạn Huyền không ngờ lại là:

- Ta không muốn, ta chỉ muốn coi Đình Trữ.

Câu trả lời của Vi Hiếu Khách cũng rất tuyệt:

- Nếu quả người thật sự không muốn xem kỳ tích đó, không cần phải gặp Đình Trữ.

- Tại sao ?

Nếp nhăn nơi khóe miệng của Vi Hiếu Khách càng sâu:

- Bởi vì khi người gặp Đình Trữ, đã nhìn thấy kỳ tích đó.

Khương Đoạn Huyền chung quy đã nhìn thấy kỳ tích mà Vi Hiếu Khách nói đến, bởi vì hắn đã nhìn thấy Đình Trữ.

Kỳ tích đó xuất hiện trên mình Đình Trữ.

Khi nhìn thấy Đình Trữ, cả Khương Đoạn Huyền cũng không thể không thừa nhận trên thế giới đích xác có thể có kỳ tích xuất hiện.

Tận đầu hành lang của hậu viện có một cánh cửa, đẩy cửa ra là thấy một gian tiểu ốc sạch sẽ u nhã phi thường, một bạch y nhân trường thân ngọc lập đang chấp tay sao lưng đứng nhìn cây mai hoa ngoài song cửa, phảng phất đã nhìn đến thất thần.

Nhưng Khương Đoạn Huyền vừa tiến vào, y lập tức có cảnh giác, Khương Đoạn Huyền đương nhiên cũng lập tức phát giác y là cao thủ phản ứng cực nhanh.

- Người đó là ai ? Vi Hiếu Khách tại sao lại an bài cho bọn họ tương kiến ở đó ?

Tại sao còn chưa thấy bóng dáng Đình Trữ ? Trong đây có phải có âm mưu gì ?

Giữa giây phút đó, Khương Đoạn Huyền đã tính toán đường thoái cũng như kế hoạch công kích mà đối phương có thể phát động, hơn nữa đã chiếm cứ địa thế và góc độ có lợi nhất.

Thân phận và ý tứ của đối phương hắn hoàn toàn không biết, đương nhiên không thể xuất thủ trước.

Hắn chỉ còn nước đợi.

Lưng bạch y nhân đối diện với hắn, vẫn đang đứng nơi song cửa sổ, thất thần nhìn cây mai hoa, phảng phất cũng đã tính đúng hắn tuyệt không thể xuất thủ trước.

Lực phán đoán của hai người đều cực kỳ chính xác, hiển lộ đều là tuyệt đỉnh cao thủ từng trải qua trăm trận.

Bạch y nhân thần bí đó không ngờ cũng ẩn ước có một khí thế bức người cũng như Khương Đoạn Huyền, thứ cao thủ đó tịnh không nhiều, y là ai ? Khương Đoạn Huyền không nghĩ ra.

Trong ký ức của hắn, tựa hồ hoàn toàn không có người nào như vậy từng xuất hiện.

Lại qua một hồi rất lâu, bạch y nhân chợt thở dài nhẹ nhẹ, dùng một thứ thanh âm rất bi thương dị thường thốt:

- Xem mai hoa mở đẹp làm sao, ngày xuân chỉ sợ lại gần thành quá khứ. Tại sao khi hoa nở đẹp nhất, luôn luôn cũng là khi mau chóng tàn tạ ?

Khương Đoạn Huyền chợt cảm thấy có chuyện gì không đúng, bởi vì hắn chợt có một thứ cảm giác kỳ dị.

Hắn đối với bạch y nhân thần bí đó cả một chút ấn tượng đều không có, nhưng thanh âm nói chuyện của người đó lại phảng phất đã từng nghe qua.

Hắn đang tĩnh tâm ngẫm nghĩ, bạch y nhân lại đã chậm chậm quay mình đối diện hắn, hững hờ hỏi:

- Bành tiên sinh, cách biệt bao năm, vẫn khỏe như lần gặp mặt trước chứ ?

Nhìn thấy người đó, trông mắt Khương Đoạn Huyền đột nhiên co thắt lại, cả tâm tạng và huyết mạch của hắn đều đã co thắt không ngừng.

Cả đời hắn không biết đã nhìn thấy bao nhiêu chuyện làm cho hắn giật mình, lại chưa từng có chuyện nào có thể khiến hắn chấn động kinh hồn như vậy.

Bạch y nhân thần bí đó không ngờ lại là Đinh Trữ, chính là Đinh Trữ mà mấy ngày trước Khương Đoạn Huyền tận mắt nhìn thấy lê lét trong ngục tối như heo như chó, cả cầu cứu cũng không làm được.

Khương Đoạn Huyền đương nhiên không tưởng được là chàng, bởi vì chuyện đó căn bản không thể xảy ra.

Đó đơn giản là kỳ tích !

Trên mặt Đinh Trữ cả một chút huyết sắc cũng không có, cả năm trời không nhìn thấy ánh dương khiến cho sắc mặt chàng nhìn trắng nhợt phẳng phất nhuộm thắm một màu xanh lợt lạt.

Ở phương tây xa xôi, đó là thứ màu da độc quyền của giới quý tộc, cũng là thước đo để bọn họ theo đó mà làm. Nhưng nhìn thấy trên mặt Đinh Trữ, lại hiển lộ vẻ bi thảm ai thương khôn tả, quý bí khủng bố khôn tả.

Chàng tĩnh lặng đứng nhìn Khương Đoạn Huyền, đôi mắt sâu hun hút đến mức chừng như nhìn không thấy đáy, càng nhìn không thấy biểu tình vui mừng khoan khoái, ý chí ngút trời của ngày xưa.

Nhưng hiện tại chàng đang đứng trước mặt Khương Đoạn Huyền, đôi mắt của chàng có thể nhìn thấy, tay của chàng có thể co duỗi, đầu lưỡi của chàng có thể phát ra tiếng nói.

Quan trọng nhất là hiện tại chàng lại có thể đứng như một người bình thường.

Gia Cát đại phu thật ra dùng phương pháp gì khiến cho kỳ tích đó xuất hiện ?

“Người có phải đến bây giờ vẫn không tin người đứng trước mặt ngươi có thể là ta ?” Đinh Trữ điềm đạm hỏi:

“Ta không trách được ngươi, bởi vì chuyện này cả ta cũng không dám tin”.

“Ngươi đã sớm biết ta đến ?” Khương Đoạn Huyền hỏi.

- Ta không biết.

- Nhưng ngươi vẫn không quay đầu đã biết là ta ?

“Đó chỉ bất quá vì ta đã nhận ra tiếng bước chân của ngươi”. Đinh Trữ đáp:

“Mười ngày trước lúc ngươi vào Nhã Tọa, ta chỉ bất quá cảm thấy tiếng bước chân của ngươi rất chính chắn, nhưng hôm nay ta vừa nghe đã biết là ngươi đến”.

- Vì sao ?

“Bởi vì hôm nay ngươi có sát khí”. Đinh Trữ đáp:

“Ngươi nhất định tiến vào, ta có cảm giác vậy”.

- Chỉ có khi đụng đầu đối thủ, sát khí mới có thể phát xuất.

Mười ngày trước Đinh Trữ mà Khương Đoạn Huyền đi gặp không những không phải là một đối thủ đáng đề phòng, thậm chí không thể coi là một người.

“Chuyện ta đáp ứng làm cho ngươi đã làm rồi, ân oán ngày xưa của bọn ta hiện tại đã thanh toán”. Đinh Trữ thốt:

“Cho nên nếu quả ngươi muốn cùng ta đánh lại một trận quyết thắng bại, ta lúc nào cũng có thể phụng bồi”.

Khương Đoạn Huyền không nói gì, đột nhiên quay mình đi ra, bởi vì hắn không chịu để Đinh Trữ nhìn thấy biểu tình trên mặt hắn.

Hắn nhìn giống như mới nuốt trọng một con chuột chết, chỉ muốn tìm một chỗ để ói mửa.

Lúc hần ra tới cửa, Vi Hiếu Khách đang bước vào, tiếp đó hần lại nghe Đinh Trữ dùng thanh âm vừa vui mừng vừa cảm kích thốt:

- Ban Sa Khắc, ta biết ngươi nhất định sẽ tìm cách cứu ta, nhưng ta không tưởng được ngươi sao lại đợi đến hôm nay mới ra tay ?

Khương Đoạn Huyền cũng nghĩ không thông.

Cho đến bây giờ, Đinh Trữ vẫn không biết hôm nay là tử kỳ của chàng.

Cái chết của chàng đã vô phương tránh khỏi, Vi Hiếu Khách và Mộ Dung Thu Thủy tại sao còn phải che giấu sự thật với chàng ?

Một người trước khi lâm tử còn bị người ta che giấu lừa gạt, chuyện đó quá bất công.

Còn có một điểm khiến cho Khương Đoạn Huyền không nghĩ ra là điều kiện mà hần đề xuất với Vi Hiếu Khách chỉ bất quá là “muốn để Đinh Trữ có thể bước ra pháp trường như một con người”, tình không yêu cầu bọn họ đem Đinh Trữ hoàn toàn phục hồi nguyên trạng.

Đinh Trữ chắc chắn phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa, bọn họ tại sao còn muốn Gia Cát đại phu lãng phí bao nhiêu tâm huyết trên mình một người gần chết như vậy ?

Gia Cát đại phu vì sao chịu làm chuyện đó ?

Trong đó có phải có âm mưu và bí mật gì không ? Đinh Trữ đã gần chết, người chết đương nhiên không phải là đối tượng để hãm hại, vậy âm mưu lần này muốn hãm hại ai ?

Gia Cát đại phu là con nhà thế gia, đời này qua đời kia đều là nho y cực kỳ nổi tiếng, tòa phủ trách của trong hẻm Thiết Liêm tuy đã kiến tạo từ hơn hai trăm năm trước, lại không nhuốm một chút bụi bặm, không có một chỗ bị năm tháng tàn phá, khiến cho người ta cảm thấy kiến trúc của nó hùng vĩ hoành tráng làm sao.

Chỉ tiếc cột trụ chi trì tòa phủ trách đó đã gãy.

“Khương chấp sự, tiền nhân đương nhiên biết thân phận của ông, nếu quả không phải lão nhân gia mắc trọng bệnh, làm sao mà ngăn chặn ông giá lâm được”. Lão quản gia của Gia Cát đại phu nói với Khương Đoạn Huyền:

“Ngần vạn lần xin ông tha thứ cho lão nhân gia, đợi đến khi bệnh tình của lão gia thuyên giảm, lập tức đến phủ hồi bái”.

Lão nói không những khách khí, hơn nữa rất thành khẩn, chỉ tiếc Khương Đoạn Huyền cả một chữ cũng nghe không lọt.

Khương Đoạn Huyền luôn luôn biết nói lý lẽ, hôm nay không ngờ chừng như đã biến thành không thèm để ý tới lý lẽ, không cần biết ra sao, không gặp Gia Cát Tiên không được, thậm chí còn ám thị cho lão quản gia đó biết, lúc tất yếu hần không ngại dùng võ lực xông vào.

Lão quản gia kinh hoảng, chuyện như vậy lão đương nhiên không ứng phó được, trong nhà của Gia Cát đại phu, ra mặt ứng phó mấy chuyện như vậy thông thường chỉ có một người là Gia Cát phu nhân, cũng là Gia Cát Tiểu Tiên, người mà mọi người đều gọi là “nhị nãi nãi”.

Gia Cát Tiểu Tiên vốn đương nhiên không phải họ Gia Cát, họ của nàng là gì căn bản vốn không ai biết được, nhưng mọi người đều biết kỹ nữ hạng sang nhất trong tám con hẻm lớn đã biến thành nhị nãi nãi của nhà Gia Cát.

Vị nhị nãi nãi đó nhan sắc cực kỳ tinh minh lợi hại, Khương Đoạn Huyền đi tới hoa sảnh sau vườn gặp nàng.

Nhìn thấy sắc mặt của Khương Đoạn Huyền, nàng lập tức phát hiện vị khách này bất cứ ai cũng không ngăn chặn được, cho nên nàng lập tức nói:

- Khương chấp sự, nếu quả ông nhất định muốn gặp lão gia nhà tôi, để tôi dẫn ông đi gặp, tôi chỉ hy vọng ông sau này vô luận dưới bất cứ tình huống nào cũng không đem tình trạng của lão gia nhà tôi kể với ai khác.

Yêu cầu đó kỳ quái phi thường, trong đó hiển nhiên có tàng ẩn những bí mật không thể nói cho người ta biết.

Khương Đoạn Huyền tuy cảm thấy kỳ quái, lại không thể không đáp ứng, đợi đến khi hần gặp Gia Cát đại phu mới phát hiện yêu cầu đó không ngờ hợp lý phi thường.

Lúc Khương Đoạn Huyền nhìn thấy Gia Cát đại phu, y đã chết từ lâu, cả thi thể cũng đã cứng ngắc.

Mỗi một người đều phải chết, người chết tịnh không có gì là kỳ quái, vị nhị nãi nãi đó tại sao lại muốn Khương Đoạn Huyền bảo vệ bí mật ?

- Khương chấp sự, tôi biết ông là người kiến thức quảng bác, tôi nghĩ ông nhất định có thể nhìn ra lão gia nhà tôi sao lại chết ?

Khương Đoạn Huyền đương nhiên nhìn ra.

Mỗi thức mỗi dạng người chết hần đều đã nhìn thấy rất nhiều, nguyên nhân chí tử nếu quả rất đặc biệt, sau khi chết thông thường đều có dấu vết đặc biệt.

Gia Cát Tiên mới nhìn tuy bộ dạng giống như rất mệt mỏi, nhưng lại tuyệt không phải vì mệt mà chết, mặt y đã méo mó dị dạng, hơn nữa trình hiện một thứ màu sắc âm ám quỷ bí.

Khương Đoạn Huyền vừa nhìn một cái đã nhìn ra y bị trúng một thứ độc dịch lợi hại cực kỳ mà chết.

- Lão gia nhà tôi ở trong Hình đường cả chín ngày, vừa về tới đã chết, hơn nữa bị độc chết, chuyện này nếu quả truyền ra ngoài, trăm miệng toàn gia trên dưới nhà tôi chỉ sợ không có một ai có thể sống.

Nhị nãi nãi bình tĩnh nói tiếp:

- Cho nên tôi mới xin Khương chấp sự đừng đem chuyện này tiết lộ ra, tôi nghĩ Khương chấp sự hiện tại đại khái đã minh bạch ý tứ của tôi.

Hiện tại Khương Đoạn Huyền không những minh bạch ý tứ của nàng, hơn nữa đối với vị nhị nãi nãi đó đã bắt đầu có chút bội phục.

“Gia cát đại phu và người trong Hình bộ trước đây có ân oán gì không ?” Khương Đoạn Huyền hỏi.

“Không”. Nhị nãi nãi khẳng định:

“Tuyệt đối không có”.

- Lần này ai thỉnh y đến Hình đường ?

- Vốn tôi một mực cứ nghĩ là vị ty quan họ Vương trong Hình bộ, nhưng sau này tôi mới biết tuyệt không phải là gã.

- Tại sao ?

“Khương chấp sự, tôi đại khái biết tính khí của lão gia nhà tôi, bằng vào một vị ty quan làm sao có thể thỉnh y đến Hình bộ, hơn nữa còn đi tám chín ngày”. Nhị nãi nãi trình bày lý lẽ rất minh bạch.

“Hiện tại ngươi có biết ai thỉnh ông ta đi không ?” Khương Đoạn Huyền hỏi.

“Là Mộ Dung công tử, Mộ Dung Thu Thủy”. Nhị nãi nãi đáp:

“Y muốn lão gia nhà tôi đi cứu chữa cho một phạm nhân”.

- Ngươi biết phạm nhân đó là ai ?

Nhị nãi nãi do dự, chung quy thừa nhận:

- Tôi nghe lão gia nhà tôi nói qua, người đó họ Đinh, tên là Đinh Trữ, không những danh tiếng trong giang hồ của hần cực lớn, gia thế cũng rất hiển hách, cho nên ...

“Cho nên cái gì ?” Khương Đoạn Huyền hỏi truy.

Nhị nãi nãi lại đắn đo một hồi rất lâu mới hạ quyết tâm:

- Khương chấp sự, tôi tín nhiệm ông, cho nên tôi mới đem chuyện này kể hết cho ông nghe. Nhưng tôi cũng có nhiều chuyện muốn hỏi ông, tôi hy vọng ông cũng không giấu tôi.

Nàng lập tức hỏi Khương Đoạn Huyền:

- Nghe nói Vi Hiếu Khách lần này đặc biệt mời ông đến xử quyết một tên đại đạo sông hồ, không biết tên đại đạo đó có phải là Đinh Trữ ?

- Phải.

- Ông biết hắn ?

- Ta biết.

“Hắn sau khi vào Nhã Tọa của Vi Hiếu Khách, ông còn gặp được hắn ?” Nhị nãi nãi hỏi Khương Đoạn Huyền.

- Ta đã gặp qua.

- Vậy ông đương nhiên biết người trẻ tuổi đó vốn rất anh minh, sau lại đã biến thành không ra hình người, không những mặt bị khâu vá, đầu lưỡi cũng biến mất, cả gân khớp tứ chi tay chân đều đã mềm nhũn.

Nhị nãi nãi lại hỏi Khương Đoạn Huyền:

- Ông có biết là ai đã hạ độc thủ không ?

- Là Gia Cát đại phu ?

“Phải”. Nhị nãi nãi thở dài:

”Tôi đã kết vợ kết chồng với y bao năm nay, luôn luôn rất hiểu thấu con người của y ! Tôi tin y vốn tuyệt không thể làm mấy chuyện đó, hà huống vị Đinh công tử đó không có thù oán gì với y.

- Nhưng y đã làm.

“Tuy đã làm, lại không làm đến mức tuyệt vọng”. Nhị nãi nãi thốt:

“Mỗi một bộ phận y đều lưu lại một ngõ hậu cho Đinh công tử”.

Nàng giải thích:

- Y tuy khâu vá mất mũi của Đinh công tử, lại không làm tổn thương đến tròng mắt của hắn, chỉ cần dùng thủ thuật tinh tế đồng dạng cắt bỏ những đường khâu, Đinh công tử lập tức có thể phục hồi dung mạo như trước.

Thủ thuật đó tuy phức tạp tinh tế, lại không phải là làm không được, cho nên Khương Đoạn Huyền chỉ hỏi:

- Còn đầu lưỡi của hắn ?

- Đầu lưỡi của hắn cũng không bị cắt đứt, chỉ bất quá là khâu vào hàm dưới, chỉ cần cắt đường chỉ cũng lập tức có thể khôi phục như trước.

Khương Đoạn Huyền không hỏi đến gân khớp tay chân của Đinh Trữ làm sao để phục hồi nguyên trạng, nếu quả cả hai thứ thủ thật trên đều có thể hoàn thành tinh xác, chuyện nào khác mà Gia Cát Tiên không làm được ?

“Lão gia nhà tôi làm như vậy vốn là vì để sau này còn có thể phục hồi nguyên trạng cho Đinh công tử”. Nhị nãi nãi thốt:

“Nhưng khi Mộ Dung Thu Thủy thỉnh y tới, y lại không chịu đi !”.

- Tại sao ?

- Bởi vì y cảm thấy trong chuyện này có một điểm cực kỳ đáng nghi, trong đó tất có âm tàng âm mưu.

- Ồ ?

- Đình công tử đã nhất định phải chết, Mộ Dung Thu Thủy tại sao còn phải tốn bao nhiêu tâm huyết trên mình hần ?

Nội một điểm đó, ý tưởng của Khương Đoạn Huyền hoàn toàn giống hệt ý tưởng của Gia Cát đại phu. Hần chỉ hỏi:

- Gia Cát đại phu đã có hoài nghi đối với chuyện đó, tại sao còn phải đi làm chuyện đó ?

Nhị nãi nãi thở dài:

- Đó đương nhiên là chuyện bất đắc dĩ, một người một khi còn muốn sống, khó tránh khỏi phải đi làm những chuyện mình không muốn làm.

Ngôn từ của nàng rất sâu xa, trong đó hiển nhiên còn có ẩn tình khác, đối với một người rất phóng túng như Gia Cát Tiên, khó tránh khỏi bị Mộ Dung Thu Thủy nắm cán, cho nên Khương Đoạn Huyền tịnh không truy vấn.

“Gia Cát đại phu sau khi từ Hình đường trở về có nói gì không ?” Khương Đoạn Huyền hỏi.

Thần sắc của Nhị nãi nãi ảm đạm:

- Y vừa về tới đã nói ra một câu kỳ quái phi thường.

- Câu gì ?

“Y muốn tôi mau chuẩn bị hậu sự cho y, chừng như đã biết mình không sống được bao lâu”. Nhị nãi nãi đáp:

“Sau đó y lại dặn dò tôi ba lần, tuyệt không thể đem nguyên nhân cái chết của y nói ra ngoài”.

Nàng cực lực khống chế lấy mình mới có thể khiến cho thanh âm bảo trì vẻ bình tĩnh:

- Tôi nghĩ lúc đó y nhất định đã nhìn ra âm mưu của Mộ Dung Thu Thủy !

- Y có nói gì khác không ?

- Không.

- Tại sao ?

- Vì y chết quá nhanh.

Nhị nãi nãi miễn cưỡng cười cùi, cười thê lương, khiến cho tim người ta tan nát:

- Không cần biết ra sao, y chết cũng rất bình tĩnh, cả một chút thống khổ cũng không có, cả đời y cũng có thể coi là sống rất khoan khoái, thống khổ chỉ bất quá là những người hiện tại còn sống.

Chỉ bất quá người còn sống nên gượng dậy vươn vai mà đứng.

“Cho nên lão gia nhà tôi vì bạo bệnh mà chết, hoàn toàn không có một chút quan hệ gì tới Mộ Dung Thu Thủy”. Nhị nãi nãi thốt:

“Tôi chỉ hy vọng Mộ Dung công tử cũng có thể quên đi gia đình nhà tôi như vậy”.

Khương Đoạn Huyền nhìn nữ nhân đã từng lăn lộn mệt mỏi chịu đựng cát bụi phong trần, thái độ của hần tôn kính còn hơn xa đối với đám quý phụ hay thực nữ thế gia.

“Nhị nãi nãi”. Hần nói rất chân thành:

“Nhà Gia Cát có người thật sự là vận khí của cả gia đình”.

Cho đến khi hần rời khỏi chỗ đó, thủy chung không nhìn thấy một giọt lệ rơi khỏi mắt nàng.

Lúc đó khoảng cách thời gian đến giờ Ngọ đã rất gần, Khương Đoạn Huyền đi xuyên qua con hẻm nhỏ trở về Hình bộ, khi đi ngang qua một quán rượu bên đường cũng ghé uống ba chén lớn.

Cái chết của Gia Cát đại phu khiến cho tâm lý của hần rất khó chịu, chuyện Mộ Dung Thu Thủy làm lại làm cho hần cảm thấy có chút phiền muộn.

Hắn nhất định phải uống rượu để kích thích tinh thần, tránh khỏi tư lự hoang mang khiến đao chém sai chỗ. Một đao đó vụn vụn lần không được sai một phân. Nếu không hắn tất phải thống hối cả đời.

Mộ Dung Thu Thủy hôm đó thức đặc biệt sớm, mới sáng sớm đã đợi trong phòng Vi Hiếu Khách.

Sáng sớm hôm đó sắc mặt của y nhìn càng trắng nhợt hơn lúc bình thường, hơn nữa còn mang theo một biểu tình rất kỳ quái, cả rượu bồ đào rất khó tìm mà Vi Hiếu Khách đặc biệt chuẩn bị cho y, y cũng không đụng đến.

Lúc bình thường cả thiên tháp trên trời rớt xuống cũng không ăn nhập gì đến vị công tử quyền quý đó, hôm nay tâm lý phảng phất đã có chuyện không hợp ý lắm, thậm chí đã biến thành bắt đầu có chút nóng nảy.

May là Vi Hiếu Khách đã kịp thời về tới, Mộ Dung Thu Thủy lập tức hỏi gã:

- Khương Đoạn Huyền đã gặp Đinh Trữ ?

“Phải”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Bộ dạng của Đinh Trữ nhìn cực tốt, ai cũng nhìn không ra hắn đã từng nằm trong Nhã Tọa bấy lâu nay”.

- Còn Khương Đoạn Huyền ?

“Hắn vẫn mang khuôn mặt trầm trầm âm dương quái khí đó, ai cũng nhìn không ra trong tâm hắn đang nghĩ gì”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Nhưng ta bảo đảm hắn cũng tuyệt đối nhìn không ra chuyện này có gì không đúng”.

- Thái độ của Đinh Trữ đối với ngươi thì sao ?

- Hắn đối với ta đương nhiên cảm kích gần chết, hắn vốn tin rằng bọn ta nhất định có thể nghĩ ra cách cứu hắn ra, đối với chuyện này đương nhiên càng không thể có một chút nghi ngờ.

Mộ Dung Thu Thủy cười cười, trong nụ cười lại lộ xuất thứ giễu cợt độc quyền của y.

- Hắn đương nhiên không thể hoài nghi ngươi, ngươi từ đầu đã luôn luôn là bằng hữu tốt nhất của hắn.

Ánh mắt của Vi Hiếu Khách băng lãnh, lạnh lùng nhìn y, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi lẽ nào không phải là hảo bằng hữu của hắn ?

“Nhưng ta tịnh không muốn đem hắn tố ra pháp trường”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“người dùng dây làm bằng gân bò và kim ti trói chặt người hắn xem chừng cũng không phải là ta”.

Sắc mặt Vi Hiếu Khách càng âm trầm, lại khơi khơi mỉm cười.

“Không sai, những chuyện đó đều do ta làm, không có chút quan hệ gì tới ngươi”.

Gã nói:

“Nhấp rượu ngâm thơ, dạo đàn tấu khúc, chuyện phong nhã như vậy mới đáng để cho Mộ Dung công tử làm, muốn giết người, sao lại có thể để người xuất thủ ?” - Mấy điểm đó đều không sai.

Mộ Dung Thu Thủy dùng một thứ biểu tình rất khoái trá nhìn đôi tay thon dài trắng trẻo của y, thần nhiên thốt:

- Trên đôi tay này của ta, đích xác chưa từng nhiễm tới một chút máu.

- Ngươi đương nhiên cũng không thể đi gặp Đinh Trữ.

Mộ Dung Thu Thủy thở dài, thần sắc lại biến thành rất ảm đạm:

- Tương kiến có khác gì không gặp, gặp cũng chỉ bất quá là ao ước của những người tâm thần hỗn loạn, hà tất phải gặp ?

“Có lý”, Vi Hiếu Khách cũng hững hờ thốt:

“Lời ngươi nói tại sao luôn luôn có lý vậy”.

Mộ Dung Thu Thủy cười lớn, dùng một thủ thức ưu nhã phi thường tự châm rượu vào chén, vừa nâng chén đã uống cạn.

“Đinh Trữ, ngươi phải nhớ, cái đầu của ngươi là bị đao trong tay Khương Đoạn Huyền chém xuống, một điểm đó ta bảo đảm hẳn tuyệt đối chém không hụt”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Ta cũng có thể bảo đảm, ta nhất định sẽ rất mau chóng kể cho lão bá và bá mẫu biết chuyện này, cho nên tử kỳ của Khương Đoạn Huyền đương nhiên cũng không xa”.

Người trong giang hồ, thù tất phải báo, nhục chiến bại càng không thể không báo, Khương Đoạn Huyền muốn giết Đinh Trữ tuyệt đối là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Mạnh thắng yếu thua, thắng là sống, bại là chết, đó vốn là quy tắc luôn luôn bất di bất dịch của người giang hồ. Cho dù thân nhân bằng hữu của người chết muốn báo thù, cũng không thể dây dưa đến người thứ ba.

Nhưng Đinh Trữ khi chết nếu quả đã chịu đựng trăm ngàn khổ đau, bị hành hạ đến mức tàn phế không ra hình người, tình huống lại bất đồng.

Dưới tình huống đó, người muốn báo thù cho Đinh Trữ, phải tìm đến không phải là đao phủ thủ chém đầu, mà là người đã hành hạ Đinh Trữ tống khứ Đinh Trữ dưới đao, truy căn tìm gốc, Nhân Mộng, Vi Hiếu Khách, Mộ Dung Thu Thủy đều không thể thoát khỏi quan hệ đó.

Cho nên Đinh Trữ nhất định trước hết phải được chữa trị, tuyệt không thể để ai nhìn thấy hắn đã từng chịu đựng những thống khổ không ai khác chịu nổi, cũng không phải bị người ta trói gô lôi ra pháp trường.

Chuyện phát sinh trong ngày nay nhất định toàn bộ phải bị tẩy sạch, giống như căn bản chưa từng xảy ra.

Như vậy cái chết của Đinh Trữ chỉ bất quá là ân oán riêng tư giữa chàng và Khương Đoạn Huyền.

Nhất chiến quyết sinh tử, sống chết không thể nói được.

Một điểm quan trọng nhất trong kế hoạch đó là bảo mật, tuyệt đối bảo mật.

May là người biết bí mật đó tịnh không nhiều, trừ Nhân Mộng, Vi Hiếu Khách, Mộ Dung Thu Thủy ra, chỉ có Gia Cát đại phu.

Nhân Mộng đương nhiên không thể nói ra, Vi Hiếu Khách và Mộ Dung Thu Thủy đương nhiên càng không thể nói ra.

Cho nên Gia Cát đại phu không thể không chết.

Vì người bị lôi kéo vào dòng xoáy của chuyện này tất phải bị người ta giết chết để diệt khẩu, Gia Cát Tiên tuyệt không phải là người thứ nhất, cũng không phải là người cuối cùng.

Đinh Trữ tuyệt không chết trắng tay, người muốn phục thù cho chàng tuyệt đối còn nhiều hơn trong tưởng tượng của bất kỳ một ai. Người bị bọn họ truy sát tận thù, trên trời dưới đất đừng mong tìm ra chỗ để trốn tránh.

Cho nên lúc Khương Đoạn Huyền một đao chém đứt đầu Đinh Trữ, là đã phán quyết bản án tử hình của chính mình.

Một đá hai chim, hai người đều đã nhất định phải chết, ai cũng không thể đem cái chết của bọn họ trộn lẫn với Mộ Dung Thu Thủy, Nhân Mộng, và Vi Hiếu Khách.

Một điểm đó mới là chỗ xảo diệu nhất trong kế hoạch lần này.

Giờ ngo, mặt trời đứng bóng, vô luận là ai cũng không thể kỳ vọng kỳ tích lại xuất hiện lần nữa.

Giờ này Đinh Trữ đã đến pháp trường.

16. Pháp Trường

Gần trăm năm nay, pháp trường xử quyết tử tù đều an bài ngay trước cửa chợ, ngày có phạm nhân bị xử quyết, người nghe tin đồn đến xem náo nhiệt, từ sáng sớm đã tụ tập giành chỗ bốn phía xung quanh pháp

trường, sợ bị lọt sau chót, cả vạn đầu người lão nháo, còn nhiệt náo hơn nhiều so với đi chùa thắp hương đầu năm.

Sát nhân tuyệt không phải là chuyện tiêu khiển giải trí, càng không dễ nhìn, nhưng mọi người lại muốn đợi chờ thứ kích thích mới mẻ kinh hồn khi nhìn thấy lưỡi đao chém xuống đầu người.

Đó có phải là một thứ tính tình tàn khốc thô bạo đã tiềm phục sẵn trong bản tính của nhân loại ?

Gần trăm năm nay tất cả những tên tham quan ô lại hay gian thần đại đạo bị phán tử hình đều xử quyết ở đó, chỉ có lần này là ngoại lệ.

Mỗi lần có người bị xử quyết, theo lệ đều không cấm cản bách tính đứng xem, lần này lại ngoại lệ.

Lần này hành động cực kỳ cơ mật, ngoại trừ một đội vệ sĩ thân tín của Vi Hiếu Khách và đao phủ thủ chấp hành chuyện lần này ra, bất kỳ ai cũng không thể bước vào pháp trường một bước.

Vi Hiếu Khách có dặn đám vệ sĩ, chỉ cần phát hiện có người ngoài tiến nhập pháp trường, giết chết không hỏi han.

Pháp trường bí mật dựng trong một cái sân lớn chứa than đá đằng sau phòng ăn của Hình bộ, mấy đống than đá dưới hầm qua hai mùa thu đông còn chưa dùng hết, tới lúc trời ẩm, đem than đá hình quả cầu ra chất hàng hàng chỉnh tề trong vườn để phơi khô, từ xa nhìn tới, giống như lớp lớp đầu người bị thiêu đen.

Hiện tại khí trời ẩm ướt, cho nên lão quần sự họ Chiêm mấy ngày nay phải che kín lò than để tránh bị ngấm nước, than đốt không cháy.

Quan phòng trước mặt chỉ dùng để chứa than, ngoại trừ mấy gã hỏa phu sáng sớm lãnh trách nhiệm đến khiêng than xuống nhà bếp, bình thường căn bản không nhìn thấy bóng ai khác.

Nhưng hiện tại trong sân bốn bề đều có vệ sĩ đeo bội đao tuần thủ, nơi chân tường khuất gió còn bài một trường án dùng trong công phòng, và một cái giao y phủ vải bố đỏ.

Đến giờ hành hình, ba khắc trước giờ Ngọ, giám trăm quan sẽ ngồi ở đó.

Giám trăm quan hôm nay là ai ? Cả đám vệ sĩ tuần thủ tại trường cũng không biết.

Tình huống đó bình thời cũng rất hiếm thấy.

Trong ngoài pháp trường đều đã được thanh tra qua nhiều lần, bọn khất cái lưu manh vô lại bình thời chực chờ xung quanh chờ cơ hội nhảy vào trộm than đá nấu nướng đều đã bị càn quét đuổi sạch, cả Chiêm lão quần sự lo giữ than đá cũng không cho vào.

Chỉ tiếc mỗi chuyện đều có ngoại lệ.

Ai cũng không tưởng được nơi đó phòng thủ nghiêm mật như vậy không ngờ còn có người đã trà trộn tiến vào, trốn ở một chỗ cực kỳ ẩn mật, đợi xem đầu Đinh Trữ rơi xuống đất.

Còn một khắc đến giờ Ngọ, giám trăm quan mới xuất hiện trong bí thất ở lao phòng nơi Vi Hiếu Khách đã đặc biệt chuẩn bị trà rượu cho y nghỉ ngơi.

Vị giám trăm quan đó thần tình uy mãnh, cốt tủy cao to, nhưng lại rất ốm, đầu tóc hoa râm, trên khuôn mặt gầy gò trương lộ đôi mắt góc cạnh tam giác, hung quang trong mắt bắn ra tứ phía, xem chừng trên thế gian không có chuyện gì có thể thoát khỏi đôi mắt sắc bén đó.

Y tuy vận bộ lục phẩm quan phục cũ kỹ, nhưng vô luận nhìn kiểu nào cũng nhìn không giống người trong công môn.

Đặt biệt là đôi tay đó, lưng bàn tay nổi lộ gân xanh như thân rắn, trên lòng bàn tay vết chai gồ ghề cơ hồ đầy cả nửa phân, hai bên thái dương cũng vòng cao đột khởi, hiển nhiên ngoại môn ngành công đã có hỏa hầu cực kỳ cao thâm.

Trong Hình bộ tuy ngoại hồ tàng long, nhưng cũng tuyệt không thể có dạng nhân vật đó.

Vi Hiếu Khách đã đợi trong bí thất rất lâu, nhìn thấy người đó xuất hiện mới thở phào một hơi.

- Tạ ơn trời đất, người cuối cùng cũng đã đến kịp thời.

Thanh âm của vị giám trăm quan đó vừa khàn khàn vừa cấp xúc, hỏi liền:

- Ngoài trừ người ra, có ai khác biết ta đến không ?

“Không”. Vi Hiếu Khách cường điệu:

“Tuyệt đối không”.

- Kể chấp hình thật là Bành Thập Tam Đậu ?

- Chấp hình đích thị là Khương Đoạn Huyền, Khương Đoạn Huyền là Bành Thập Tam Đậu.

- Pháp trường đã thanh tra rồi ?

“Phải”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Ta đã tự mình giám sát thanh tra ba lần, vệ tốt trong trường cũng đều do ta tận tay huấn luyện, tuyệt không thể có vấn đề gì”.

“Còn phạm nhân ?” Giám trăm quan hỏi:

“Nghe nói hắn vốn cũng là người rất lợi hại”.

- Không những lợi hại, mà còn rất lợi hại.

- Người đã trói tay hắn ?

- Đương nhiên.

- Người dùng gì để trói tay hắn ?

Vi Hiếu Khách không trả lời câu hỏi đó, lại rút trong mình ra một sợi dây màu nâu đậm, nhìn không lọt mắt chút nào.

Giám trăm quan tiếp lấy, song thủ nắm chặt, dụng lực kéo mạnh, gân xanh trên lưng bàn tay giật giật, trên thái dương cũng lộ xuất gân xanh, gân khớp toàn thân kêu “cách cách” liên hồi.

Sợi dây lại không đứt.

Vi Hiếu Khách thần nhiên nói:

- Nếu quả cả người cũng không giật đứt được sợi dây đó, trên thế gian còn có ai có thể thoát được ?

“Người nói không sai”. Giám trăm quan thốt:

“Tái kiến”.

Vi Hiếu Khách ngậy người.

“Tái kiến ?” Gã hỏi vị giám trăm quan:

” Tái kiến là sao ?” Ý tứ “tái kiến” đương nhiên là Vi tiên sinh không thể không hiểu, gã chỉ bất quá không tin được.

Gã tuyệt không tin vị giám trăm quan mình đặc biệt dùng vàng ròng mời đến này đột nhiên lại muốn bỏ đi.

Nhưng hiện tại gã không thể không tin, bởi vì người gã nghĩ tuyệt không thể bỏ đi đã đi ra đến cửa, còn nói với gã:

- Ý tứ “tái kiến” là nói ta phải đi. Hiện tại ta còn có thể lặp lại thêm một lần nữa !

Y quả nhiên lại nói:

- Tái kiến.

“Không được, người không thể nói tái kiến với ta”. Vi Hiếu Khách chạy lại ngăn y:

“Người khác có thể nói, người không thể nói”.

- Tại sao ?

“Bởi vì ngươi còn mười lăm vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc chưa đem đi”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Chuyện ngươi đáp ứng làm cho ta cũng chưa làm”.

“Chuyện đó ta không thể làm”. Giám trăm quan thốt:

“Cho nên bạc ta cũng không thể đem đi”.

Vi Hiếu Khách đương nhiên phải hỏi:

- Tại sao ?

“Kỳ thật ngươi cũng nên biết tại sao”. Giám trăm quan đáp:

“Bao năm rồi, ngươi đã quá hiểu con người của ta”.

Vị giám trăm quan đó thật là là ai ?

Y đương nhiên là người rất kỳ quái, không những tính cách kỳ quái, võ công kỳ quái, chức nghiệp cũng rất kỳ quái. Phóng tầm mắt nhìn khắp thiên hạ, người làm thứ chức nghiệp như gã tuyệt không thể có quá ba người.

Đứng trên một phương diện mà nói, y có thể coi là người “bảo hộ an toàn”, nhưng chuyện y làm, tính chất lại khác hoàn toàn với bảo tiêu.

Bảo tiêu là bảo hộ tính mệnh và tài sản của người ta lúc tội án phát sinh, nhiệm vụ của y lại là dự phòng, khi tội án còn chưa phát sinh, lo ngăn chặn trước khi nó phát sinh, tiêu trừ nó từ gốc.

Đối tượng y bảo hộ cũng không phải là sinh mệnh tài sản của người ta, mà chỉ đề phòng mọi thứ có thể xảy ra ngoài tội án.

Thí dụ mà nói, có một lâm trường bị cừ thù ra yêu sách uy hiếp, rất có thể bị người ta phóng hỏa, nếu quả có thể mời y đến, nguy hiểm đó liền được giải trừ.

Bởi vì y tuyệt đối có thể trước hết tìm ra người có thể phóng hỏa và mỗi một manh mối khả nghi.

Y tuyệt không phải là người cứu hỏa, nhưng chỉ cần có y, án phóng hỏa căn bản không thể phát sinh. Đó đương nhiên còn cao minh hơn nhiều so với chờ lửa cháy rồi mới tìm cách dập tắt.

Cho nên tiền y thu vào đương nhiên cũng nhiều hơn nhiều so với tiêu khách.

Điểm quan trọng nhất là khi y chấp hành nhiệm vụ của y, chưa bao giờ xảy ra sơ xuất, cũng chưa từng thất bại.

“Ta đòi ngươi mười lăm vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc, ngươi chịu trả cho ta, đương nhiên là vì ta đáng giá, ta đương nhiên cũng đáng nhận số tiền đó”. Giám trăm quan thốt:

“Bởi vì lúc đó ta luôn nghĩ chuyện này nếu không có ta vốn không thể làm được”.

- Sự tình vốn là như vậy.

- Nhưng hiện tại tình huống đã khác biệt, cho nên một cắc ta cũng không nhận.

“Tình huống hiện tại vì sao lại khác biệt ?” Vi Hiếu Khách lại hỏi:

“Ngươi dùng giá cao đến mời ta, chỉ vì muốn ta canh phòng mọi thứ xảy ra ngoài ý muốn trên pháp trường, để Khương Đoạn Huyền có thể chấp hành một cách thuận lợi”.

Giám trăm quan đáp:

“Ta chịu đến chỉ vì ta cảm thấy ngươi đã chịu ra giá cao như vậy, người bị xử quyết đương nhiên là một nhân vật danh tiếng cực kỳ trọng yếu, chuyện có thể phát sinh ngoài ý muốn cũng có thể có rất nhiều”.

- Không sai.

“Nhưng hiện tại ta mới biết chuyện này vốn căn bản không cần dùng đến ta”.

Giám trăm quan thốt:

“Bởi vì trên pháp trường căn bản không thể có bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh”.

Y lại giải thích:

- Người không những giữ cho chuyện này cơ mật phi thường, hơn nữa còn an bài mỗi một chi tiết rất gọn gàng, cả ta cũng không tìm ra một điểm sơ xuất nào, hà huống còn có những tuyệt đỉnh cao thủ như người và Khương Đoạn Huyền giám đốc tại trường, cho dù có chuyện gì ngoài ý định, hai người bọn người cũng đã đủ quá rồi.

Giám trăm quan nói:

- Cho nên lần này người thỉnh ta đến căn bản quá dư thừa, cho nên ta chỉ còn nước nói tái kiến với người.
- Người vẫn không thể nói.

Lần này vị giám trăm quan hỏi Vi Hiếu Khách:

- Tại sao ?

“Bởi vì hai người”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Hai nữ nhân”.

“Nữ nhân ?” Giám trăm quan nhíu mày:

“Chuyện nếu quả có dính đến nữ nhân đến, thật đã có phiền hà”.

Cho nên y lại quay lại, lại hỏi Vi Hiếu Khách:

- Chuyện như vậy sao lại dính đến nữ nhân ?

Vi Hiếu Khách cười cười, khiêm tốn dùng câu nói hồi nãy của giám trăm quan để trả lời:

- Kỳ thật người cũng nên biết tại sao. Trên thế gian có chuyện nào mà không dính đến nữ nhân.

Không ai có thể phủ nhận điểm đó, cho nên vị giám trăm quan chỉ còn nước nghe Vi Hiếu Khách nói.

“Đặc biệt là chuyện này, căn bản là do một nữ nhân mà ra”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Nữ nhân đó hình như cũng có chút quan hệ với người !” - Người nói ai ?

“Mười năm trước, bên cạnh người có phải có mang theo một bé gái họ Cảnh ?” Vi Hiếu Khách hỏi:

“Ta nhớ người hình như còn đem độc môn Phân Cân Thác Cốt Thủ của người truyền thụ cho ả”.

Vị giám trăm quan thần tình trấn tĩnh đã biến sắc, thậm chí cả bắp thịt trên vai đều đã căng cứng.

- Người nói Tiểu Cảnh ?

“Không sai, là ả”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Chỉ bất quá vị Tiểu Cảnh cô nương đã trưởng thành, hơn nữa còn biến thành một nữ nhân danh có danh tiếng nhất trong giang hồ”.

“Ta biết”. Giám trăm quan tuy cố gắng cực lực khống chế lấy mình, trong mắt vẫn nhìn không được lộ xuất vẻ thống khổ:

“Ta biết đó là Nhân Mộng phu nhân, là Cảnh Nhân Mộng”.

“Không phải là Cảnh Nhân Mộng, là Hoa Cảnh Nhân Mộng”. Vi Hiếu Khách điềm đạm thốt:

“Người đã biết một đoạn sự tích huy hoàng sau khi ả lìa bỏ người, đương nhiên cũng nên biết ả đã cưới lãng tử có danh tiếng nhất trong giang hồ, Hoa Thác”.

Giám trăm quan trầm mặc rất lâu, mới lắc lắc đầu.

“Ta không biết”. Y nói.

Lời nói của y không phải là nói láo.

Có những chuyện rõ ràng mọi người đều biết, mình rõ ràng cũng nên biết, nhưng mình lại khơi khơi không biết.

Đó đại khái cũng là một trong những bí ẩn nhất của nhân loại.

“Hôm nay phạm nhân phải xử quyết là do Hoa Cảnh Nhân Mộng mang đến, nhưng ả lại không muốn cho hấn chết quá nhanh, cho nên hôm nay ả rất có thể muốn đến đây tạo ra những chuyện ngoài ý định”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Ả có thể làm ra những chuyện gì, có thể thỉnh mời ai đến, ta một chút cũng đoán không ra”.

Vị Nhân Mộng phu nhân đó vốn là nữ nhân khiến cho người ta vĩnh viễn đoán không được.

- Cho nên ta tự hỏi, trên thế gian nếu quả còn có một người có thể đoán rõ việc làm của Hoa Cảnh Nhân Mộng, người đó là ai ?

Vi Hiếu Khách dùng thứ nhãn thần mà Mộ Dung Thu Thủy nhìn gã thường ngày để nhìn giám thẩm quan:

- Người đó đương nhiên là người.

Giám thẩm quan trầm mặc.

Y không thể nói, có lời cũng không thể nói, một nam nhân có giá trị luôn luôn có nhiều chuyện vốn rất muốn nói ra phải cất trong tâm, nam nhân có thể tùy tiện nói ra khó tránh khỏi bị người ta khinh thị.

“Còn nữ nhân kia, người tuyệt không thể nhận ra”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Mười năm trước lúc người còn hành tẩu trong giang hồ, ả vẫn còn là đứa bé còn chưa bỏ bú”.

Giám thẩm quan lạnh lùng thốt:

- Đứa bé đó hiện tại có phải cũng đã trưởng thành ?

- Không những đã trưởng thành, hơn nữa còn dễ nhìn phi thường.

- Dễ nhìn cỡ nào ?

- Ta cũng không tả được ả thật ra có bao nhiêu chỗ dễ nhìn, ta chỉ biết cả Mộ Dung công tử cũng mê ả.

“Nữ nhân có thể khiến cho Mộ Dung công tử mê đắm luôn có chút đạo lý”. Giám thẩm quan chừng như đã hoàn toàn thoát khỏi hồi ức thống khổ xa xưa, hoàn toàn tiến nhập vào nhiệm vụ của y:

“Nữ nhân như vậy, lúc nào cũng có thể tạo ra những chuyện đau đầu ngoài ý định”.

Y chợt hỏi một câu mà Vi Hiếu Khách không tưởng được y có thể hỏi:

- Nữ nhân người nói có phải là Liễu Bạ Bạ ?

Vi Hiếu Khách ngây người, lại cười cười.

“Ta thật sự không tưởng được, bao nhiêu năm qua người chừng như không quá hiểu biết gì chuyện giang hồ”. Gã nói:

“Không tưởng được đối với chuyện của bọn ta người biết cũng nhiều quá”.

“Nếu quả bọn người lúc nào cũng có thể tìm ra ta, ta làm sao có thể không biết chuyện của bọn người ...”
Giám thẩm quan lạnh lùng thốt:

“Một người muốn sống dai sống mạnh, không thể không biết những chuyện hẩn căn bản không muốn biết”.

Trong thanh âm băng lãnh của y chợt lộ xuất một điểm bi thương:

- Chỉ tiếc có những chuyện hẩn rất muốn biết, hẩn lại không biết.

Đó là thống khổ của y, không liên quan gì đến Vi Hiếu Khách.

Cho nên Vi tiên sinh mau chóng quay lại đầu đề:

- Liễu Bạ Bạ tuy đã trưởng thành, chuyện ả làm lại giống như một đứa trẻ phi thường, cho nên ả tính không đáng sợ.

- Đáng sợ là ai ?

- Đáng sợ là những người ả nhất định đi tìm, hơn nữa còn là người ả nhất định có thể tìm.

“Người một cô gái nhỏ bé có thể tìm đến không ngờ lại khiến cho người cảm thấy đáng sợ như vậy”. Giám trạm quan lại khôi phục sự lạnh tỉnh nghề nghiệp.

“Bởi vì ả xem được tư liệu của bao nhiêu sát thủ đáng sợ nhất trong hồ sơ của Mộ Dung Thu Thủy”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Hơn nữa ả cũng trộm đi một đồng châu bảo đủ để dẫn động đám sát thủ đó”.

Giám trạm quan lạnh lùng nhìn gã một hồi rất lâu, chợt lại hỏi một câu vượt ngoài ý liệu của Vi Hiếu Khách:

- Những châu bảo và tư liệu đó, có phải Mộ Dung Thu Thủy cố ý để nàng mang đi ?

“Mộ Dung Thu Thủy sao lại muốn làm như vậy ?” Vi Hiếu Khách tuy giật mình, lại vẫn giữ vững nét âm trầm.

Câu trả lời của giám trạm quan lại khiến cho gã bắt đầu có chút nôn nóng.

“Bởi vì chuyện này nhất định có âm mưu, cho nên các người nhất định muốn chế tạo một trường hỗn loạn, khiến cho người khác mò không ra chuyện này thật sự ra sao”.

Giám trạm quan đáp:

“Nếu quả sự tình không phải như vậy, một tiểu cô nương như vậy làm sao có thể lừa gạt qua mặt Mộ Dung Thu Thủy ?”. Y nói rất lạnh tỉnh:

“Nếu quả không phải là Mộ Dung Thu Thủy cố ý buông tay, vị Liễu Bạ Bạ cô nương đó chỉ sợ không đựng được tới vớ của y”.

Một điểm đó bất kỳ một ai cũng không thể phủ nhận, cho nên Vi Hiếu Khách chỉ còn nước nói:

- Chuyện đó thật ra ra sao, ta cũng không biết. Ta chỉ biết chuyện đó đích xác là thật.

- Ta tin.

“Cho nên người cũng nhất định phải tin Liễu Bạ Bạ nhất định đã dùng số châu bảo đó thỉnh mời đám sát thủ đáng sợ nhất ghi chú trong tư liệu của bọn ta”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Hơn nữa gần đây bọn ta căn bản không gặp ả”.

- Người nghĩ ả có thể tìm ai ?

“Ta không biết”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Bởi vì ta không biết cho nên ta mới chịu tổn mười lăm vạn bảy ngàn năm trăm lượng bạc thỉnh người tới, cho nên người cũng tuyệt không thể nói tái kiến với ta”.

Ai cũng không tưởng được lúc đó Liễu Bạ Bạ đã đến pháp trường, hơn nữa còn đến sớm hơn bất cứ một ai.

Trời còn chưa sáng, Mục Dương Nhân đã nắm đầu nàng, kéo nàng ra khỏi đồng rơm.

- Người không cho ta ăn, ta đói muốn chết, người không cho ta mặc, ta lạnh muốn chết, ta ăn mặc không bằng cả một con chim sẻ, ta vẫn nhẫn nhịn chịu đựng.

Liễu Bạ Bạ dùng nhãn lệ ngập tràn bi thương thù hận phần nộ trừng trừng nhìn tên lùn biến thái.

- Nhưng ta thật sự không hiểu được, hiện tại người tại sao cả ngủ cũng không để cho ta ngủ ?

“Bởi vì hôm nay là ngày đặc biệt”. Mục Dương Nhân cười danh ác:

“Hôm nay ta phải mang người đi xem một chuyện đặc biệt, đi xem đầu lâu của một người làm sao mà rút khỏi cổ hân”.

Mục Dương Nhân cười khàn khạch, tiếng cười còn khó nghe hơn cả tiếng cú rúc, cười khoái trá vô ngần.

“Chuyện này nhất định rất thú vị, mỗi một động tác ta đều không thể bỏ lỡ”. Y nói với Bạn Bạn:

“Ta tin rằng người nhất định cũng không chịu bỏ lỡ”.

Thân người Liễu Bạn Bạn co lại, xem giống như một dĩa thú rơi vào hầm bẫy, không những tuyệt vọng, mà còn bất lực.

- Người người nói là Đinh Trữ ?

- Đại khái là vậy.

- Hôm nay đã là ngày rằm tháng ba ?

- Chừng như vậy.

“Được, ta đi theo người”. Bạn Bạn nghiêng răng, vùng vẫy bỏ dây:

“Người có thể cho ta một bộ y phục tử tế không ?” - Không.

- Cầu xin người, hiện tại ta đã là đàn bà của người, người không thể để ta trần truồng như nhộng đi ra ngoài được.

Nhìn bộ dạng cầu lụy khổ ải của nàng, Mục Dương Nhân đương nhiên càng cười khoái trá.

- Ta không phải không để người vận y phục, mà là người căn bản bắt tất phải vận y phục.

- Tại sao ?

“Bởi vì con đường đó căn bản không thể có ai nhìn thấy người”. Mục Dương Nhân cố ý hạ thấp giọng một cách thần bí:

“Đó đương nhiên là bí mật, ta chỉ có thể nói cho mình người biết”.

Bạn Bạn chỉ còn nước lắng nghe y nói.

“Pháp trường hôm nay hoàn toàn khác biệt với bình thời, căn bản cấm cản bàng quan, vô luận là ai chỉ cần vọng nhập một bước, giết không hối han”. Mục Dương Nhân thốt:

“May là ta còn có cách có thể đi vào, người nên biết vô luận đựng chuyện gì, ta đều có cách đối phó”.

Bộ mặt cười cợt của y cực kỳ tà quái, ánh mắt càng tà quái hơn:

- Cả thứ nữ nhân như người ta vẫn có thể đối phó, còn có chuyện gì ta không đối phó được ?

Nhân thân của y không những đầy tà khí, hơn nữa rất đáng sợ, giống như lúc nào cũng có thể làm ra những chuyện đáng sợ.

Đối với mấy chuyện đó, Bạn Bạn đã quen quá rồi, chỉ hy vọng mình còn có thể nhìn thấy Đinh Trữ một lần cuối. Không cần biết gã điên này muốn làm gì với nàng, nàng đều không thèm để ý.

Kỳ quái là, Mục Dương Nhân lần này không ngờ không làm gì hết, bởi vì y chợt nghe từ xa truyền lại tiếng bánh xe vó ngựa lộc cộc, và một tiếng huýt sáo khó nghe phi thường.

Tà khí phong cuồng trong mắt y lập tức tiêu tán, tinh thần cũng lập tức bị chấn động mạnh.

- Người đã đến.

- Người nào đến ?

“Đương nhiên là người dẫn đường”. Mục Dương Nhân đáp:

“Lão rùa đen đó tuy không thể coi là người, lại chỉ có lão mới có thể dẫn bọn ta vào pháp trường”.

Tâm tình của y hiển nhiên rất vui, cho nên lại giải thích:

- Lão lưu manh đó họ Chiêm, quản sự hầm than.

- Một lão đầu quản sự hầm than có thể dẫn bọn ta vào pháp trường ?

Tiếng vó ngựa đã tới gần, Mục Dương Nhân không giải thích nữa, chỉ nói:

- Người sẽ biết liền.

Một cỗ xe mục nát, một thớt ngựa gầy, một lão nhân vừa nhỏ người vừa tiều tụy lam lũ, dừng lại đằng cửa sau chỗ hàng rào nhốt cừu.

Sau đó lão lập tức nhìn thấy một nữ nhân chân dài cơ hồ hoàn toàn lỏa thể phóng ra, mau chóng chui vào thùng xe rách rưới dùng vải bố vá bọc.

Tên lùn quen biết lão qua sự giới thiệu của một lão thái giám ở thành Tây, hơn nữa đã giao trước cho lão năm trăm tấm vàng lá, không ngờ đang cỡi trên vai nàng.

Lão Chiêm nhổ toẹt một bãi nước miếng.

- Tên khốn ba phần không giống người bảy phần chẳng khác quỷ đó không ngờ có bao nhiêu phước khí như vậy, vừa có đàn bà, lại có vàng lá, Chiêm Thiên Phúc ta ông trời lại bắt phải bầu bạn với mấy đồng than đá cả đời.

Trong tâm tuy đang thóa mạ, ngoài mặt vẫn còn năm trăm tấm vàng lá còn chưa đến tay, cho nên chỉ còn nước chiếu theo kế hoạch dự định mà hành sự.

Xe ngựa đi xuyên qua con hẻm Phong Vân nhỏ, đi cả nửa canh giờ, không ngờ lại đi đến một khu loạn phần.

Mục Dương Nhân ló đầu ra ngoài xe thám thính, nhú mày:

- Vi Hiếu Khách cho dù không còn sáng suốt nữa cũng không thể giết người ở đây.

- Ở đây vốn không phải là chỗ giết người.

- Vậy sao người lại mang ta đến đây ?

Cái miệng méo của lão Chiêm cười cười:

- Ta chỉ nói chỗ này không phải là chỗ giết người, đâu có nói không phải là chỗ thu tiền.

Mục Dương Nhân cũng cười.

Y quá hiểu mấy lão già đó, cho nên vàng lá đã rất mau mắn chui vào tay lão Chiêm:

- Bây giờ người có thể mang ta đi chưa ?

- Còn chưa được.

- Tại sao ?

Lão Chiêm nheo nheo mắt, thanh âm thì thào:

- Tuổi của ta đã lớn, mắt cũng không còn sáng, hồi này không biết có phải nhìn thấy quỷ không.

Mục Dương Nhân cũng cố ý hạ giọng hỏi:

- Người nhìn thấy quỷ gì chứ ?

- Hình như là một nữ quỷ, chân dài thon thả, trên người hình như không mặc quần áo gì hết.

- Nữ quỷ người nhìn thấy thật có một chân ?

Lão Chiêm cười đáp:

- Đương nhiên không phải một chân, là một đôi chân.

Mục Dương Nhân cũng thở dài:

- Nếu quả có hai chân, vậy người nhìn thấy đâu phải là nữ quỷ.

- Nhưng khí hậu lạnh lẽo như vậy, trên người ả chỉ khoác một mảnh vải rách, sao lại có vẻ không lạnh chút nào ?

“Bởi vì ả không sợ lạnh”. Mục Dương Nhân đáp:

“Ả từ nhỏ đã lớn lên trên núi cao, từ nhỏ đã chạy loạn khắp rừng núi”.

“Vậy người hồi nãy ta thấy thật là một nữ nhân ? Không phải là nữ quỷ ?” Lão Chiêm hỏi.

- Người có thể tin chắc là mình đã lầm.

Lão Chiêm nheo mắt, đôi mắt hồ ly già nhúu thành một sợi chỉ:

- Nếu quả trên xe bọn ta thật sự có một nữ nhân như vậy, người đã sai, thậm chí còn sai rất ghê gớm.

- Ta có gì sai ?

Lão Chiêm lập tức ngheh mặt, ánh mắt cũng trừng trừng:

- Bọn ta lúc ban đầu nói rất rõ, ta đem các người vào pháp trường, mỗi người năm trăm tấm vàng lá. Người tại sao còn muốn đem một nữ nhân vào ?

“Ta không nên đem nữ nhân vào ?” Mục Dương Nhân hỏi.

“Đương nhiên không nên”. Lão Chiêm nóng nảy:

“Người nên biết, người cũng không phải không biết miệng nữ nhân lớn tới cỡ nào, vạn nhất đem bí mật của ta tiết lộ ra thì làm sao ? Người có phải muốn cái đầu của ta bị chém quãng cho chó không ?” - Ta tuyệt không có ý đó.

- Vậy người nên biết khi bọn ta đang làm chuyện này, nữ nhân căn bản không thể coi là người, nếu quả người nhất định muốn đem ả theo, giao dịch lần này giữa bọn ta coi như xóa bỏ.

Ánh mắt của Mục Dương Nhân lập tức cũng cười híp lại thành một đường dài.

“Quả nhiên gừng càng già càng cay, quả nhiên suy nghĩ rất chu đáo, kỳ thật lối suy nghĩ của ta cũng giống hệt lão nhân gia người, có lúc nữ nhân căn bản không phải là người”. Mục Dương Nhân thốt:

“Kỳ thật ta đối với chuyện này cũng đã tính toán kỹ”.

- Tính toán gì ?

- Chỉ cần lão nhân gia người an bài suông sẻ bí đạo đi vào pháp trường cho ta, ta đem con chó cái chân dài đó giao liền cho lão.

Ánh mắt của lão Chiêm bắt đầu muốn nheo lại.

Bên trong thùng xe che vải bố truyền ra tiếng kháng nghị của nữ nhân, thanh âm chói tai.

Lão Chiêm nghe thấy mấy tiếng đó, thần sắc đương nhiên càng khoái trá, lại khơi khơi liếc mắt lác đác.

“Không được”. Biểu thị cự tuyệt của lão rất cương quyết:

“Một lão đầu tử như ta, già đến mức cả đi tiểu cũng không nín được, người giao tiểu cô nương đó cho ta thì làm được gì chứ ?” “Tuy không thể làm gì, cũng có chút hữu dụng”. Mục Dương Nhân cười cười đáp:

“Nửa đêm sự tĩnh, trời lạnh băng giá, có người đi tiểu cũng đâu phải là chuyện không hay”.

“Lời nói đó cũng không sai”. Lão Chiêm cuối cùng đã gật gật đầu:

“Họ Chiêm ta mắt tuy đã mù mờ mê muội, cũng đâu có nhìn sai con người người”.

Trong tâm của lão đích xác đang nghĩ như vậy, lão tự cảm thấy mình thật không nhìn lầm Mục Dương Nhân.

- Con người đó là một con khỉ người không ra người, quỷ không ra quỷ, lão không nhai sạch cả da lẫn xương của y, thì thật là không phải với chính mình.

- Một người lúc quyết định ăn thịt một người, phải ăn cho tới chết, tuyệt không thể để cho hần hít thở, càng không thể để cho hần đứng dậy.

Có rất nhiều người dùng nguyên tắc đó để đãi nhân xử thế, hơn nữa không ngờ thường thường làm được hết.

Thí dụ như vị Chiêm Thiên Phúc, Chiêm đại tổng quản, Chiêm lão tiên sinh này.

Hiện tại vàng nhét trong ngực, mỹ nhân cũng sắp lọt vào lòng, tâm lý của lão không cao hứng sao được.

Cho nên lão xem có vẻ trẻ hơn cả mấy chục tuổi.

Mục Dương Nhân hạ giọng cười bồi, nhìn xuyên qua tấm vải bố rách rưới che thùng xe lúc nào cũng có thể nhìn thấy đôi chân rất dài, tuy nhìn không rõ mấy, nhưng “nhìn không rõ” không phải còn thú vị hơn là “nhìn rõ” sao ?

Lão Chiêm vùng roi quất ngựa, chừng như đang nghĩ con ngựa gầy gò kéo xe của lão cũng đã trẻ ra mấy chục tuổi như lão.

Con ngựa già đã không thích hoàng kim, cũng không thích nữ nhân, nhưng roi quất trên mình nó, nó vẫn có cảm giác đau đớn như trước.

Cho nên nó vẫn chỉ còn nước phóng về phía trước, kéo theo cỗ xe chui vào bí đạo đến pháp trường.

Trên thế giới này không phải cũng có rất nhiều người giống hệt con ngựa già, luôn luôn không hiểu nổi nguyên tắc của đám người thông minh đó, luôn luôn không thể ăn thịt người, chỉ có thể ăn cỏ sao ?

17. Bí Mật Bí Đạo

Cửa vào bí đạo gần nghĩa địa, dưới một tảng đá lớn dẫn đến lò than, dùng một hình người tuyết còn chưa bắt đầu tan chảy yếm hộ, người tuyết có cái đầu tròn tròn, còn có hai con mắt đen nhánh làm bằng hai cục than nhỏ, trong bóng tối nhìn rất khả ái, thậm chí còn có điểm giống như búp bê đất sét trong trắng.

Lão Chiêm nói một cách rất đặc ý:

- Ta kêu năm đứa cháu và đám thợ làm trong hầm than của ta cả đắp cả đêm mới xong đó, bởi vì đắp giống thật cho nên tuyết mới không chảy.

Dùng xẻng xúc mông người tuyết xoay nửa vòng, cửa vào bí đạo đã lộ ra.

Lão Chiêm lại giải thích:

- Cho dù khí trời có bắt đầu ấm áp đi nữa, không cần lo người tuyết bỗng qua một đêm không còn thấy nữa, cũng không thể có ai chú ý.

Bên dưới mông người tuyết có một bản đá xanh, đẩy bản đá xanh ra mới nhìn thấy cửa vào chân chính.

Tuy mới nhìn chỉ bắt quá là một hắc động, nhưng thấy hắc động đó Mục Dương Nhân đã cảm thấy rất mãn ý.

Lão Chiêm thật là gian manh, bằng vào sự thiết kế đường vào bí đạo đó của lão đã đủ tư cách để đòi người ta một ngàn lượng vàng lá và một cô gái trẻ chân dài.

Cả Mục Dương Nhân cũng không thể không thừa nhận điểm đó, lão Chiêm đương nhiên không khỏi khoe trương khoe khoang:

- Mặt sau của đồng than đó là pháp trường thiết định lâm thời của Vi đại nhân, cho nên ta đào cái địa đạo này không dài lắm, qua khỏi lần này, địa đạo này cũng không dùng tới nữa, cho nên ta đào cũng không sâu.

Lão nhất định phải khoe công của mình bằng một phương pháp miêu tả rất khiêm tốn mới có thể khiến cho người ta càng gia tăng ấn tượng đối với lão một cách sâu đậm.

“Địa đạo đó tuy vừa nông vừa ngắn, nhưng xe ngựa của ta còn chưa quay đầu lại là người đã đến chỗ người muốn đến rồi”. Lão Chiêm thốt:

“Hơn nữa nhất định có thể xem chuyện người muốn xem”.

Lão còn muốn cường điệu một điểm, một điểm trọng yếu nhất:

- Một đao chém xuống, đầu người rơi xuống đất, Vi đại nhân lui bước, giám trăm quan lui bước, đao phủ thủ lui bước, hộ vệ lui bước, mọi người đều lui bước, nơi đó lại biến thành một sân than đá cả một con thỏ cũng không đến phóng uế, chỉ còn lại tên tiểu tổng quản cha không ưa mẹ không thích ta ở lại, đến lúc đó, người nói người muốn đi canh ba, ta còn có thể giữ người cho đến canh bốn sao ?

Những lời nói đó nghe quá đã ngứa.

Lão Chiêm nói như gãi ngứa, Mục Dương Nhân nghe càng cao hứng, bất chợt rút trong mình ra một xấp vàng lá, dùng đôi tay nhỏ như chân gà cung cung kính kính dâng trước mặt lão Chiêm.

Lão Chiêm, trái lại, lại có chút hồ nghi:

- Người làm vậy là ý gì ?

- Ta không có ý gì, ta chỉ bắt quá bội phục người, ta cả đời cũng không tưởng được ta có thể gặp một người tinh minh lão luyện như người, một chút vàng này chỉ bắt quá để biểu thị một chút kính ý của ta.

Kính ý của người khác có thể không tiếp thụ, vàng lại rất khó cự tuyệt, chỉ bắt quá lão quản sự họ Chiêm vẫn khó tránh khỏi có chút do dự.

- Còn ả chân dài kia ?

“Ả còn trên xe”. Mục Dương Nhân đáp:

“Ta đi xuống địa đạo, lão nhân gia người có thể lên xe”.

Lão Chiêm cười há hốc miệng, muốn không cười cũng không được, Mục Dương Nhân chỉ bắt quá lại hỏi lão một câu:

- Dưới địa đạo có vấn đề gì không ?

“Đương nhiên là không”. Lão Chiêm chỉ trời thề thốt:

“Nếu quả có vấn đề gì, người cứ bắt giữ tổ tông ta”.

Cho nên Mục Dương Nhân đã đi xuống địa đạo, lão Chiêm đã lên xe, đang lúc lão tưởng tượng, tưởng tượng đến cô gái chân dài eo thon đó, vừa lên xe, đã bay luôn lên trời.

Lão từng nghe nói qua, có rất nhiều nữ nhân có thể đưa nam nhân tiến nhập cảnh cực lạc trên thiên đường. Đặc biệt là nữ nhân có chân dài như vậy.

Hiện tại lão chỉ muốn nhìn mặt nàng.

Lão còn chưa nhìn thấy mặt nàng, vĩnh viễn đã không còn nhìn được nữa, bởi vì lão vừa lên xe, đôi chân dài mà lão một mực khao khát đó đã siết chặt cổ lão, siết cổ đưa lão vào địa ngục.

Giờ ngộ đã qua.

Tất cả vệ sĩ đều đã kiểm nghiệm thanh tra, tuyệt không có một người mạo danh đổi tánh.

Trên pháp trường một màn tĩnh lặng, ngoại trừ tiếng bước chân lạo xạo phát xuất từ đôi giày da cừu đập trên than, hoàn toàn không nghe thấy thanh âm gì khác.

Giám trăm quan đi vòng quanh pháp trường ba lần, chỉ có lần đầu đi ngang qua cái lò gạch đã bị phong bế là dừng lại một chút, mấy lần sau đều bước rất nhanh.

Nhưng Vi Hiếu Khách tin chắc xung quanh đây một khi có chỗ nào có điểm khả nghi, đều tuyệt không qua khỏi đôi mắt sắc bén không biết đã tích lũy bao nhiêu trí tuệ và kinh nghiệm đó.

Hiện tại y đã ngồi xuống, ngồi trên cái ghế đặc biệt chuẩn bị cho y.

Đám vệ sĩ tuy đều không nhận ra vị giám thẩm quan đó là ai, nhưng mỗi một người đều bị khí thế nhiếp hồn của y áp bức, những đại hán tráng kiện đã từng trải qua trăm trận vào sinh ra tử đó không dám có tới một tiếng thở lớn.

Chỉ có Vi Hiếu Khách hạ giọng hỏi:

- Sao rồi ?

Những tia hung mãnh bắn ra từ mắt giám thẩm quan, trên khuôn mặt xương xẩu vẫn hoàn toàn không có chút biểu tình, chỉ lạnh lùng đáp:

- Hiện tại người đã có thể giải phạm nhân ra.

Đinh Trữ ưỡn ngực, ngẩng cao đầu, đi giữa tám vệ sĩ, bước dài vào pháp trường.

Chàng đã hạ quyết tâm tuyệt không để tình cảm trong tâm hiển lộ trên mặt, tuyệt không để bất cứ người nào nhìn thấy niềm phấn nộ bị thương của chàng trước khi lâm tử.

Chàng còn trẻ, còn có rất nhiều chuyện phải làm, chết bất minh bất bạch như vậy thật là chết quá oan uổng.

Nhưng tự chàng cũng biết cái chết của mình đã định.

Từ khi chàng phát hiện Vi Hiếu Khách dùng dây gân bò quần kim ty trói giữ chàng, chàng đã biết cái chết của mình đã định. Hơn nữa lại chết trong tay bằng hữu mà mình một mực nghĩ có thể cứu mình.

- Đó là một sự trào phúng mỉa mai tàn nhẫn làm sao.

Nhưng đã phải chết, chết phải quang vinh, chết phải kiêu hùng, giống như lúc chàng sống.

Cho nên khi chàng bước vào pháp trường, thần tình và thái độ của chàng giống hệt như là chàng đang bước vào một khách sảnh.

Nhưng khi vị giám thẩm quan luôn luôn lạnh buốt như lưỡi dao, cứng cỏi như bàn thạch nhìn thấy chàng, trong mắt lại đột nhiên lộ xuất một thứ biểu tình kỳ quái phi thường, thậm chí cả Khương Đoạn Huyền cũng đã chú ý đến.

Khương Đoạn Huyền xảo hợp làm sao cũng đã tiến vào pháp trường giữa sát na đó.

Khương Đoạn Huyền vận y phục xám nhạt chặt, màu sắc thâm trầm cơ hồ đã gần như đen sì.

Đó là y phục chấp hình truyền thống trong nghề của bọn họ, vô luận là người nào vận y phục đó đều làm cho người ta có một thứ cảm giác âm trầm chết chóc. Người trong nghề cũng rất rõ cảm giác của người ta đối với mình, cho nên luôn luôn rất ít khi thân cận với người ta.

Khương Đoạn Huyền là một thí dụ rất tốt.

Vô luận hắn đi đến đâu, đều có cảm giác bị cô lập, bị ruồng bỏ, chỉ có trên pháp trường, giữa giây phút cương đao chém xuống, hắn mới có thể đạt đến giải thoát.

Lúc hắn đi lên pháp trường, giám thẩm quan đang kiểm nghiệm thân mình Đinh Trữ.

Khương Đoạn Huyền không nghe thấy bọn họ đang nói gì, bởi vì lúc hắn nhìn thấy vị giám thẩm quan đó, trong mắt đã lộ xuất một biểu tình rất kỳ quái, cơ hồ hoàn toàn giống hệt biểu tình của giám thẩm quan khi nhìn thấy Đinh Trữ.

Trong não hắn đột nhiên trở hiện một phần tư liệu đã xem qua, tư liệu có liên quan đến vị giám thẩm quan đó, ghi chú trên tư liệu tịnh không tận tường chi tiết, một người như vậy, thân thể đương nhiên cực kỳ cơ mật, chuyện y làm đương nhiên cũng cần phải tuyệt đối bảo mật.

Dưới tình huống đó, tư liệu có liên quan đến y đương nhiên không tường tận, Khương Đoạn Huyền có thể xác định.

Danh tánh của con người đó ai cũng không biết, cả số ít đám nhân sĩ linh thông cực kỳ có tư cách cũng chỉ biết ngoại hiệu bí mật của y.

- Phong Nhân.

Ý tứ của “phong nhân” là nơi khởi nguyên bắt nguồn của gió, đang lúc gió thổi ra ngoài, nơi nào cũng có gió thổi, chỉ có phong nhân trái lại không có gió.

Cho nên vô luận bất cứ địa phương nào có y ngồi trấn, đều biến thành bình lặng yên ổn, gió mưa bên ngoài tuyệt đối không thổi tới nơi đó, bởi vì nơi đó đã biến thành một “phong nhân”.

Nếu quả muốn đem giang hồ cao thủ liệt cử hai mươi nhân vật đáng sợ nhất, con người đó nhất định là một trong số. Nếu quả muốn liệt cử mười nhân vật đáng sợ nhất, con người đó cũng có thể là một trong số.

Khương Đoạn Huyền tin chắc điểm đó, cho nên hấn từng tự nhủ với mình, nếu không phải lúc vạn bất đắc dĩ, tuyệt không muốn chính diện giao phong cùng người đó.

Hôm nay bọn họ tuy đã chính diện tương ngộ, lại đứng cùng một bên, tuyệt không thể có bất kỳ xung đột nào.

Dưới tình huống đó, khi Khương Đoạn Huyền nhìn thấy y, thần sắc sao lại có thể kỳ dị như vậy ?

Có phải vì hấn chưa bao giờ nghĩ được có thể gặp người đó ở đây, giống như vị giám thẩm quan đó cũng chưa bao giờ nghĩ có thể gặp Đinh Trữ ở đây, cho nên trong mắt hai người mới lộ xuất biểu tình giống nhau như vậy ?

Đã biết thân phận của vị giám thẩm quan đó, trong tâm Khương Đoạn Huyền liền có chút nghi vấn, phòng vệ trong pháp trường tuy rất nghiêm mật, thậm chí có thể nói gió không chui lọt, nhưng Khương Đoạn Huyền lại đã có cảm giác có người tiềm phục trong bóng tối, tiềm phục ở một nơi cực kỳ bí mật.

Đó là giác quan thứ sáu gần như là của dã thú đã nói cho hấn biết, bằng vào thành tích và kinh nghiệm của Phong Nhân, đương nhiên cũng đáng lẽ đã có thứ cảm giác giống như hấn.

Nhưng Phong Nhân lại chùng như hoàn toàn không cảm thấy gì.

- Đó có phải là sơ xuất của y ? Hay là y cố ý lưu hạ hàm bẫy ?

Nhìn sau lưng Đinh Trữ, Khương Đoạn Huyền có thể thấy thể lực của chàng còn rất suy nhược, công lực cũng tuyệt đối chưa phục hồi.

Trải qua bao nhiêu khốn hận thống khổ lâu dài như vậy, muốn phục hồi nguyên trạng đương nhiên cần một khoảng thời gian.

Bằng vào thể lực hiện tại của chàng, cho dù có người cắt bỏ dây trói, chàng cũng tuyệt đối không có cách nào đào thoát được.

Không cần biết trước đây đao thủ của Đinh Trữ đáng sợ cỡ nào, hiện tại chỉ sợ hai ba tên vệ sĩ đã đủ để dồn chàng vào chỗ chết.

Còn có vị giám thẩm quan đó trên pháp trường, cũng không có ai có thể cứu được chàng.

Lúc đó Đinh Trữ đã quay mình đối diện hấn, trong mắt dâng tràn một thứ ý tứ khinh thị chế giễu khó tả, Khương Đoạn Huyền đương nhiên hiểu rõ ý tưởng trong tâm chàng, lại giả bộ như không nhìn thấy.

Hai người lạnh lùng thay nhau ngưng thị, qua một hồi rất lâu, Đinh Trữ mới mở miệng, trong thanh âm cũng mang theo ý tứ khinh thị chế giễu.

“Bành tiên sinh, lần này ngươi coi như đã toại nguyện”. Đinh Trữ thốt:

“Lần này ngươi coi như đã chém chết ta dưới đao của ngươi”.

“Phải”. Trên mặt Khương Đoạn Huyền vẫn không có biểu tình gì:

“Chùng như là vậy”.

“Không cần biết ra sao, có thể chết dưới đao của ngươi cũng coi như là chuyện vừa ý trong đời ta”. Đinh Trữ hững hờ thốt:

“Ít ra còn sướng hơn so với bị một tên đầu bếp dùng dao xắt rau chém chết”.

Khương Đoạn Huyền chừng như vẫn hoàn toàn không nghe thấy ý tứ chế giễu trong lời nói của chàng, chỉ nói với chàng:

- Vô luận người có nói gì cũng vậy, ta nhất định đợi cho người nói xong rồi mới xuất thủ.

Đinh Trữ cười:

- Đó có phải là ân huệ của người đối với ta ?

Khương Đoạn Huyền thản nhiên thừa nhận.

“Phải, đó đích xác là ân huệ, ta luôn luôn rất ít khi đối đãi người ta như vậy”. Thần tình của hắn vừa lãnh khốc, vừa nghiêm túc:

“Ta cả đời chưa bao giờ chịu thi ân cho người khác”.

Đinh Trữ chợt hỏi:

- Nếu quả người thiếu nợ người khác, người vẫn như vậy ?

Khương Đoạn Huyền trầm mặc.

Có những lời nói bất tất phải hồi đáp, trầm mặc đã là câu trả lời tốt nhất.

“Người đã không chịu để người ta thiếu nợ người, đương nhiên cũng không chịu thiếu nợ người ta, đối với điểm đó, ta luôn luôn tin chắc”. Đinh Trữ thốt:

“Cho nên ta hiện tại mới yêu cầu một chuyện, cũng như ta đã từng đáp ứng yêu cầu của người, vì người mà làm một chuyện”.

- Người muốn ta làm gì ?

- Ta biết phạm nhân thụ hình đều phải quỳ xuống, nhưng ta muốn người vì ta mà phá lệ một lần.

Đinh Trữ gằn từng tiếng.

“Vô luận là sống hay chết, ta đều không chịu quỳ”. Chàng nói:

“Phải chết ta cũng phải đứng mà chết”.

Trên khuôn mặt vốn đã rất âm ám của Khương Đoạn Huyền phảng phất lại che phủ thêm một đám mây mù, qua một hồi rất lâu mới mở miệng, chỉ nói bốn chữ:

- Ta không có quyền.

- Ta biết người không có quyền quyết định, không cần biết bình thời người là người nào, giờ phút này người chỉ bất quá là một đao phủ thủ, ngoại trừ huy đao sát nhân ra, không có quyền quyết định bất cứ chuyện gì.

Lần này trong lời nói của Đinh Trữ tuyệt không có ý tứ chế giễu, chỉ bất quá là nói lên sự thật, trong mắt Khương Đoạn Huyền trái lại có nét thống khổ khó phát giác, phảng phất như có một mũi kim đâm vào tim.

“Cho nên ta mới đã hỏi giám thẩm quan, y cũng đã cho người quyền quyết định chuyện này”. Đinh Trữ nói với Khương Đoạn Huyền:

“Ta tin người tịnh không nhất định muốn giết một người yếu đuối, cũng không nhất định muốn ta quỳ rồi mới chịu huy đao”.

Trong mắt chàng chợt ngập tràn kỳ vọng:

- Đó là yêu cầu cuối cùng của ta. Ta tin người nhất định có thể đáp ứng.

Khương Đoạn Huyền không trả lời câu nói đó, mục quang chợt xuyên qua vai Đinh Trữ, nhìn đăm đăm giám thẩm quan.

Đôi mắt hung mãnh của Phong Nhân đang nhìn thẳng hắn.

Hai người đều minh bạch sự hiểu biết của đối phương đối với mình cũng giống hệt như sự hiểu biết của mình đối với đối phương.

Người nói trước là giám trăm quan.

“Hình bộ tổng chấp sự Khương Đoạn Huyền, ba mươi lăm tuổi, quê ở Đại Danh phủ, nhà ở Tây thành, tiếp thụ sai sử lớn nhỏ, hiện thuộc hàng ngũ phẩm, lãnh chức ngự tiền đài đao hộ vệ”. Y hỏi Khương Đoạn Huyền:

“Có đúng không ?” - Đúng.

- Đó là lý lịch quan quyền của người, ta đối với con người người đương nhiên còn biết nhiều điểm hơn.

- Ồ ?

- Bọn ta chừng như đã gặp qua một lần.

“Phải”. Khương Đoạn Huyền chung quy đã lên tiếng:

“Bảy năm trước, bọn ta từng gặp mặt một lần ở Vũ Liễu Các tại Hồi Phong Sơn Trang trên Ba Sơn”.

Trong mắt giám trăm quan lộ xuất một tia sáng lãnh khốc hung mãnh:

- Không tưởng được đối với chuyện đó người cũng còn nhớ rất rõ.

Trong mắt Khương Đoạn Huyền cũng có tia sáng giống hệt:

- Không tưởng được lần đó người cũng đã chú ý đến ta.

“Lần đó người vừa xuất hiện trong đám đông, ta đã chú ý đến người, hơn nữa còn rất mau chóng nhận ra lai lịch của người”. Giám trăm quan thốt:

“Ta tin người nhất định cũng rất mau chóng nhận ra ta”.

- Sao nhận ra ?

- Bởi vì lần đó người vốn muốn đi đối phó Cổ đạo nhân, người hình như quyết tâm không để lão tiếp chưởng Ba Sơn môn hộ, nhưng sau khi người nhìn thấy ta, rất mau chóng biến mất trong đám đông.

Khương Đoạn Huyền cười âm trầm.

“Không sai, ta đích xác vì nhận ra người nên mới bỏ đi, bởi vì ta không nắm chắc có thể đối phó người”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Ta cũng không muốn tạo kết một đại địch cường thù như người”.

“Ta minh bạch ý tứ của người”. Giám trăm quan thốt:

“Đứng đối địch với người cũng không phải là chuyện thú vị gì”.

- Ta thừa nhận.

“May là bọn ta hôm nay cùng đứng về một phía”. Giám trăm quan thốt:

“Làm bằng hữu của người thật sự khoan khoái hơn là làm đối đầu của người”.

- Phải, cách nhìn của ta cũng như vậy.

Khương Đoạn Huyền lạnh lùng nhìn vị giám trăm quan, dùng một thanh âm lãnh đạm kỳ dị nói:

- Chỉ tiếc bọn ta vĩnh viễn không thể là bằng hữu.

Rượu đã uống gần hết, Mộ Dung Thu Thủy đã có chút say sưa, mỉm cười nâng chén hướng về phía Vi Hiếu Khách:

- Vi tiên sinh, tính toán của ta có phải đã tính đúng toàn bộ không ? Người có nên kính ta một chén không ?

Vi Hiếu Khách không kính y một chén, trong mắt lại có vẻ thành kính.

Mộ Dung Thu Thủy cười lớn:

- Ta biết người bội phục ta, bởi vì người căn bản không thể không bội phục ta, cả ta cũng không thể không bội phục chính mình.

Y đặc ý không phải là không có lý do.

“Ta đã tính đúng Phong Nhân và Khương Đoạn Huyền là đối đầu trời sinh, ta cũng tính đúng Đinh Trữ nhất định không chịu quỳ đón đao”. Y hỏi Vi Hiếu Khách:

“Người xem có phải ta đã tính đúng không ?” Đinh Trữ nhất định muốn đứng mà chết, khi thi thể của chàng được đưa về, thân nhân bằng hữu của chàng mới có thể nhận ra chàng bị Khương Đoạn Huyền giết chết, không phải nghe lệnh chấp hình.

Trong đó đương nhiên có một sự khác biệt rất lớn, không ai có thể đi tìm một đao phủ thủ chấp hình mà báo thù.

Đứng chết và quỳ chết đương nhiên cũng có khác biệt rất lớn, trên góc độ của vết thương và phương hướng lưỡi đao chém vào đều có thể nhìn ra.

Mỗi một chi tiết trong kế hoạch của Mộ Dung Thu Thủy đích xác đều đã tính toán rất tinh tế, cũng không biết có phải vì y quá rảnh rỗi cho nên mới có thể có tư tưởng quá tỉ mỉ như vậy.

Không cần biết ra sao, Vi Hiếu Khách đối với y thật sự không thể không bội phục, lại cố ý giả bộ lãnh đạm thốt:

- Người còn tính sai một chuyện.

- Chuyện gì ?

- Người tính Hoa Cảnh Nhân Mộng hôm nay nhất định đến, cho nên mới đặc biệt mời Phong Nhân đến đối phó ả.

“Không sai”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Không ai có thể hiểu rõ Nhân Mộng bằng Phong Nhân, ngoại trừ y ra, chỉ sợ không tìm ra người thứ hai có thể đối phó với nữ nhân khó đặng đến đó, thật ra mà nói cả ta cũng không đối phó nổi nàng”.

Mộ Dung Thu Thủy thở dài:

- Ta quả có điểm sợ nàng.

Vi Hiếu Khách hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

- Người có phải cũng từng nói qua nếu quả Nhân Mộng muốn đến, ai cũng không ngăn được, nếu quả ả đã đến thì ai cũng không tìm được ?

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Nhưng chỉ cần nàng vừa đến, không thể thoát khỏi bàn tay của Phong Nhân, cho dù thiên hạ không có ai khác có thể tìm ra hành tung của nàng, Phong Nhân vẫn có thể tìm ra”.

- Nếu quả người nói không sai, người đã sai.

Câu nói đó rất khó hiểu, cho nên Vi Hiếu Khách lại giải thích:

- Người tính là ả phải đến, một khi ả vừa đến, Phong Nhân biết liền, nhưng Phong Nhân căn bản không phát hiện ra hành tung của ả, có thể xem là ả căn bản không đến, cho nên người đã sai.

Gã không ngờ còn bổ sung:

- Nếu quả ả đã đến mà không bị Phong Nhân phát hiện, người cũng đã sai.

Mộ Dung Thu Thủy chợt giống như vừa mắc bệnh, bắt đầu rên rỉ, hơn nữa còn dùng song thủ ôm đầu, giống như đang nhức đầu gần chết.

Đó không phải là giả bộ, nghe thấy những lời nói của Vi Hiếu Khách, người nào còn không đau đầu thật khó tìm ra.

Những lời nói đó đơn giản giống như là uốn lưỡi.

- Vi tiên sinh, ta đã sai, ta thừa nhận ta đã sai, người có thể nào chữa trị cho ta, có thể nào khiến cho ta không bị đau đầu nữa không ?

Vi Hiếu Khách đích xác là người làm cho người ta nhức đầu, Mộ Dung Thu Thủy thật sự rất đau đầu vì gã, nhưng hiện tại so với một người vừa xuất hiện, Vi Hiếu Khách chỉ bất quá là một đứa bé nghịch phá.

Người đó đương nhiên là Hoa Cảnh Nhân Mộng.

Nàng không đến pháp trường, lại xuất hiện ở đây, xuất hiện đột ngột giống như một bạch sắc u linh xuất hiện.

Đao ra khỏi vỏ.

Lưỡi đao đen tuyền, cán đao đen sì, trên vòng đao không gắn tua đỏ, tuy thiếu một dấu vết uy phong tôn kính, lại thêm phần ý tứ âm trầm chết chóc.

Khương Đoạn Huyền xoay tay nắm chặt đao, đang nhìn Đinh Trữ.

Đinh Trữ tịnh không tránh né mục quang của hắn.

Khương Đoạn Huyền hai tay nắm cán đao, lưỡi đao nhấc cao thẳng đứng, trên pháp trường không nghe một tiếng muỗi vo ve, cả tiếng gió và tiếng hô hấp của người phảng phất cũng đã đình chỉ.

Khí lạnh đầu xuân, lúc không có gió lại càng giá buốt hơn lúc có gió, ánh mắt Khương Đoạn Huyền giống như mũi đinh đóng chặt lên Đinh Trữ, thanh âm cũng như tiếng đóng đinh, thốt ba chữ như đinh đóng vào mặt đá:

- Mời quay mình.

Vừa quay mình lưỡi đao tất chém xuống, đầu người vừa quay mình tất rơi xuống đất. Vừa quay mình, là nước đổ vĩnh viễn.

Đinh Trữ không quay mình, chàng tịnh không sợ tử vong, chỉ bất quá chàng còn muốn hỏi Khương Đoạn Huyền một câu.

“Người tại sao lại muốn ta quay mình ?” Đinh Trữ hỏi:

“Lẽ nào người đối diện với ta lại không dám giết ta ?” Khương Đoạn Huyền trầm mặc lần nữa.

Thụ mệnh chấp hình, phạm nhân mặt quay về hướng triều đình quỳ xuống, đao phủ thủ gươm đao chém xuống, mắt nhìn đầu người lăn dưới đất, trong tâm không những không có chút thương tiếc, thậm chí cả một chút cảm giác cũng không có.

Đối với hắn mà nói, thứ chuyện đó chỉ bất quá là nhiệm vụ bắt buộc phải chấp hành, một thứ kỹ năng và chức nghiệp mưu sinh, giống như một gã đồ tể mỗi ngày đều phải mổ heo bò trâu cừu vậy.

Cao thủ tương tranh, giữa sát na quyết sinh tử thắng bại, thắng là sinh, bại là tử, sinh vinh tử bi không chút oán ngôn.

Mắt nhìn đối phương chết dưới đao, trong tâm có thể có chút thương cảm, nhưng rất mau chóng thay thế bằng quang vinh và kích thích của thắng lợi, có lúc thậm chí còn có thể có chút khoái cảm tàn bạo.

Thứ cảm giác đó cũng vô phương tránh khỏi, đó vốn là mặt “ác” trong bản tính của nhân loại.

Đối với người trong giang hồ mà nói, một mình một kiếm, khoái ý tư thù, người không cầu trách, tâm không thẹn hổ, là bản sắc của nam nhân chân chính.

Nhưng muốn mình đi giết một người không có chút năng lực phản kháng, đó hoàn toàn là một chuyện khác.

Chuyện đó đại đa số đều không làm được.

Cho dù người đó là người mình không thể không giết, có vô số thù hận chất chồng với mình, đang lúc mắt người đó tĩnh lặng nhìn mình, khi không còn đất để tránh né phản kháng, mình làm sao có thể động đao của mình ?

Khương Đoạn Huyền trầm mặc.

Hắn trầm mặc chỉ bất quá nói lên hắn đã không còn ngôn ngữ, cũng không phát thanh, tịnh không phải muốn nói hắn không động.

Động tác của hắn căn bản không cần ngôn ngữ, cũng không phát xuất bất cứ một thanh âm nào, đặc biệt là lúc hắn động đao.

Lúc đao hắn huy xuất, không những vô thanh, thậm chí vô hình vô ảnh.

Không những vô thanh vô hình vô ảnh, mà còn vô mệnh.

Đao còn trong tay, tính mệnh của đối phương đã mỏng như đường tơ, một đao huy xuất, không còn mạng nữa.

Hiện tại Khương Đoạn Huyền đã động đao.

Lúc đó chính là giờ ngọ ba khắc, rằm tháng ba.

Tuyết xuân lác rác, khí trời vừa rực nắng, vừa lạnh giá. Ngày đó thật là khí hậu tốt để sát nhân.

18. Du Nữ, Du Hồn , Du Tì

Một đao huy xuất, dứt không ngờ không phải là đầu.

Chén vàng uống gần cạn. Còn chưa cạn hẳn, Nhân Mộng đã dùng đôi lan hoa thủ mười ngón thon thả tự rót rượu cho mình, chén uất kim hương, rượu màu hổ phách, bàn tay xuân ngọc, người như đoá sơn trà trắng muốt, miệng lại chúm chím đỏ hồng như nụ anh đào.

Đó là một bức đồ họa mỹ lệ làm sao, chỉ cần là người có một chút trí tưởng tượng là có thể mơ màng hình dung. Mộ Dung Thu Thủy, không còn nghi ngờ gì nữa, là một người có trí tưởng tượng phi thường, nhưng xuất hiện trước mắt y lại là một bức đồ họa khác.

Mười ngón tay y nhìn thấy không phải là lan hoa, mà là mười mũi dùi nhọn hoắt, màu đỏ hồng y nhìn thấy không phải là anh đào, mà là máu tươi.

Cái duy nhất y không nhìn thấy là y không nhìn thấy máu từ đâu mà ra.

Nhân Mộng nâng chén, nhấp một ngụm, thở dài nhẹ nhẹ, sau đó mới nói:

- Mộ Dung Thu Thủy, người thật là người có phước khí, có quyền, có thế, lại biết hưởng thụ, không những anh tuấn tiêu sái, hơn nữa còn trẻ tuổi giàu có.

Nàng hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

- Người có biết chén rượu này của người đã có thể đổi lấy một năm lương thực của người khác không ?

Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười.

Nhân Mộng đến đây đương nhiên không phải vì muốn nói những lời đó, sự xa xỉ của y mọi người đều biết, nàng hiện tại vốn đáng lẽ đang ở pháp trường. Vì Hiếu Khách và y đều không nghĩ ra nàng tại sao lại có thể đến đây ? Đến làm gì ? Nhưng bọn họ đều nhẫn nhịn không mở miệng.

Bọn họ tin tự Nhân Mộng nhất định nói ra, không tưởng được câu nói tiếp theo của nàng vẫn hoàn toàn không có quan hệ gì đến Đình Trữ.

- Nam nhân như ngươi đã đủ khiến cho nữ nhân mê đắm, hà huống người còn có một tài nghệ giỏi nhất.

- Tài nghệ gì ?

“Người có thể lừa gạt người ta, đặc biệt là nữ nhân”. Nhân Mộng thở dài:

“Cả một nữ nhân như ta cũng bị người gạt, còn nữ nhân nào khác mà người không gạt được chứ”.

Mộ Dung Thu Thủy vẫn mỉm cười như trước.

- Người đáp ứng với ta, chưa đến ngày tuyệt không để cho Đinh Trữ chết. Còn hiện tại ?

Hiện tại đã quá giờ Ngọ ba khắc, Đinh Trữ đương nhiên đã chết dưới đao của Khương Đoạn Huyền.

Nhân Mộng lại nói:

- Kỳ quái là người tuy lừa gạt ta, nhưng ta không giận dữ chút nào.

Nàng thật không giận, không những không giận, trái lại chừng như cảm thấy rất khoái trá.

Đó quả thật là một quái sự.

“Người có biết tại sao ta không giận không ?” Nhân Mộng hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

“Người có biết tại sao ta không đến pháp trường không ?” - Ta không biết.

Nhân Mộng cười ngất, lại châm rượu, lại nâng chén, lại cười, tiếng cười như tiếng chuông ngân.

- Người đương nhiên không biết, nếu quả ta không nói ra, người vĩnh viễn không thể biết được.

“Ta không vội vã gì, bởi vì ta quá hiểu rõ nàng”. Mộ Dung Thu Thủy cũng cười rất khoan khoái:

“Ta tin nàng nhất định nói ra, muốn nàng không nói mới là khó”.

-Ồ ?

- Chuyện đó nàng nhất định rất đặc ý, nếu quả nàng không nói ra, không để cho ta biết thì đâu còn ý nghĩa gì nữa.

- Người nói đúng, ta đương nhiên nhất định phải kể cho người biết, nếu không đến đêm ta làm sao ngủ an giấc được ?

Nhân Mộng lại uống cạn chén, không còn cười nữa:

- Ta không đến pháp trường bởi vì căn bản bắt tất phải đến.

Nhân Mộng thốt:

- Ta không giận bởi vì người nên giận không phải là ta, mà là người.

“Nàng lầm rồi”. Mộ Dung Thu Thủy vẫn mỉm cười:

“Cái hay nhất của con người ta là rất ít khi giận”.

“Nhưng ta bảo đảm người giận”. Nhân Mộng thốt:

“Không những giận, hơn nữa còn tức muốn chết”.

-Ồ ?

- Một người tự nghĩ mình tuyệt đối không thể làm sai chuyện gì, nếu quả làm sai một chuyện, hơn nữa sai đến mức tàn hại, người nói y có thể tức giận không ?

“Lẽ nào nàng nói ta đã làm sai một chuyện ?” Mộ Dung Thu Thủy hỏi ngược:

“Ta làm sai chuyện gì ?” “Đao phủ thủ có tư cách trong Hình bộ rất nhiều, nhưng người lại khơi khơi nhất định phải thỉnh Khương Đoạn Huyền đến chấp hình cho bằng được”. Nhân Mộng đáp:

“Ta vốn luôn luôn không hiểu thấu người tại sao lại muốn làm như vậy”.

- Hiện tại nàng đã minh bạch ?

-Ừm.

- Nàng nói ta nghe thử coi ?

Đó vốn là một chuyện rất phức tạp, nhưng Nhân Mộng chỉ dùng vài câu đã nói ra rất rõ ràng.

“Khương Đoạn Huyền giết Đinh Trữ, người của Đinh gia giết Khương Đoạn Huyền, ta không muốn để Đinh Trữ chết quá nhanh, ta cướp pháp trường, Phong Nhân giết ta, người giết Phong Nhân, mọi người chết hết, chỉ có người vẫn tiêu dao tự tại như trước, kế hoạch đó vốn cực kỳ hay”. Nhân Mộng thốt:

“Chỉ tiếc người đã làm sai một chuyện”.

Nàng lại bổ sung.

“Người chắc cũng hiểu rõ ta, ta trời sinh là một người thích tranh cường hiếu thắng, hơn nữa tính khí vừa ngang vừa cứng, lời nói chưa bao giờ sửa đổi”. Nhân Mộng thốt:

“Cho nên người tính toán là ta nhất định đi cướp pháp trường, cũng tính là Phong Nhân nhất định không thể phóng tha ta”.

Nàng nói:

- Nhưng người đã nhìn sai một người.

Mộ Dung Thu Thủy nhin không được phải hỏi nàng:

- Ta nhìn sai ai ?

- Khương Đoạn Huyền.

Mộ Dung Thu Thủy nghe đến đó, vốn vẫn còn cười, sau đó nụ cười dần dần tiêu tán, sắc mặt y chợt trong phút chốc đã tái nhợt cứng đờ như sắt đá.

Bởi vì y chợt phát hiện y quả thật không hiểu thấu con người Khương Đoạn Huyền.

Y chỉ biết Khương Đoạn Huyền là Hình bộ chấp sự cha truyền con nối, là một đao phủ thủ lâu năm, kinh nghiệm lão thành, đao chém cực kỳ chuẩn xác.

Y cũng biết Khương Đoạn Huyền là đao khách thần bí đáng sợ nhất trong gần mười mấy năm gần đây, Bành Thập Tam Đầu.

Nhưng y hiện tại chợt phát hiện sự hiểu biết của y đối với con người Khương Đoạn Huyền chỉ bất quá là hình tượng bề ngoài, hơn nữa chỉ bất quá là hình tượng ngoại biểu thông thường nhất.

Đối với tư tưởng nội tâm và tính cách bên trong của Khương Đoạn Huyền, y căn bản không biết một chút.

Đem một người mình không biết, dùng trong mắc xích trọng yếu nhất trong kế hoạch của mình, chuyện đó không đáng sợ sao được ?

Mộ Dung Thu Thủy chợt muốn uống rượu, chỉ tiếc chén rượu cuối cùng đã bị Nhân Mộng uống cạn.

Nhân Mộng nhìn y, vẻ chế giễu trong mắt giống hệt như nhãn thần của y lúc đang nhìn người khác.

Trong tay y là cái chén không, lại chừng như còn nặng nề hơn cả lúc rót đầy mỹ tửu.

Y biết y đã phạm một sai lầm rất nghiêm trọng, y luôn luôn biết mỗi một sai lầm đều có thể là sai lầm trí mệnh, không cần biết sai lầm lớn hay nhỏ đều như vậy.

“Sự hiểu biết của nàng đối với con người Khương Đoạn Huyền được bao nhiêu ?” Mộ Dung Thu Thủy hỏi Nhân Mộng.

“Ta không biết nhiều về hắn”. Nhân Mộng đáp:

“Nhưng ít ra ta biết nhiều hơn người một điểm”.

- Điểm gì ?

- Ta ít ra biết hắn tuyệt không thể giết Đinh Trữ.

Nhân Mộng thốt:

- Nếu quả hai người đối đao, chỉ cần hấn có cơ hội giết Đinh Trữ, tất giết không do dự, nhưng dưới tình huống hôm nay, một đao của hấn chém xuống, thứ hấn chém tuyệt đối không phải là đầu Đinh Trữ.

Một đao huy xuất, dứt không ngờ không phải là đầu.

Hoa Cảnh Nhân Mộng dùng một thái độ ôn nhu phi thường đem sự thật tàn khốc phi thường nói với Mộ Dung Thu Thủy.

“Nếu quả ta tính không lầm, ngươi thê thảm rồi”. Nàng thốt:

“Bất hạnh là lần này ta tuyệt đối không tính lầm, bởi vì ta đã nghiên cứu con người Khương Đoạn Huyền triệt để”.

Nụ cười của Mộ Dung Thu Thủy đã hoàn toàn biến mất.

Y biết Nhân Mộng tịnh không phải đang dọa y, nếu quả Đinh Trữ thật sự không chết, vậy y thật sự đã thê thảm quá.

“Kỳ thật ngươi cũng nên biết Khương Đoạn Huyền là người tự phụ ra sao, bằng vào thân phận Bành Thập Tam Đậu của hấn xuất hiện trong giang hồ, trải qua mấy chục trận lớn nhỏ, chỉ bại một lần, là bại dưới tay Đinh Trữ”. Nhân Mộng thốt:

“Bằng vào tính cách của hấn, làm sao chịu giết Đinh Trữ dưới tình huống đó ?” Nàng nói:

- Nếu quả lần này hấn cứu Đinh Trữ, lại an bài thời gian địa điểm cùng Đinh Trữ quyết một trận tử chiến, cho dù có bại lần nữa cũng có thể làm cho anh hùng thiên hạ bội phục tôn kính, nếu không hấn cho dù có thể chém đứt đầu Đinh Trữ, người ta cũng đàm tiếu nhục mạ hấn.

Điểm đó Mộ Dung Thu Thủy cũng hiểu rõ, nam nhi giang hồ có cá tính quả thật không thể làm chuyện đó.

Y không thể không thừa nhận điểm đó thật sự là sơ xuất của y, bất cứ một điểm sơ xuất nào đều đủ để tạo thành sai lầm trí mệnh.

Vi Hiếu Khách lại cười lạnh.

“Ta tin” Gã nói:

“Ta tin Khương Đoạn Huyền lần này rất có khả năng không giết Đinh Trữ, nhưng ta tuyệt không tin hôm nay có người có thể cứu Đinh Trữ ra khỏi pháp trường”.

“Ý của ngươi có phải muốn nói cho dù Khương Đoạn Huyền không giết Đinh Trữ, Đinh Trữ hôm nay vẫn nhất định phải chết ?” Nhân Mộng hỏi.

“Phải”. Câu trả lời của Vi Hiếu Khách ngập tràn vẻ tự tin:

“Ý của ta là như vậy”.

Gã lạnh lùng nói tiếp:

- Ta tin ngươi nhất định đã nhìn thấy Phong Nhân.

Nhân Mộng thở dài:

- Phải, ta đã nhìn thấy y, y đã già đi rất nhiều.

“Tuy đã già, nhưng còn chưa chết”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Chỉ cần y còn chưa chết, Đinh Trữ hôm nay đừng hòng sống sót thoát khỏi pháp trường”.

Tâm tình của Mộ Dung Thu Thủy lại vui lên một chút, y tin lời nói của Vi Hiếu Khách cũng không phải là nói láo.

Bằng vào thể lực hiện tại của Đinh Trữ, nội hai ba tên vệ sĩ đã đủ để giải quyết chàng, căn bản không cần Phong Nhân xuất thủ.

Có Phong Nhân ở đó, đương nhiên càng không thể đỡ bẻ.

Nếu quả y không có ở đó, Khương Đoạn Huyền nếu quả muốn đem Đinh Trữ đi, có lẽ còn có cơ hội. Bằng vào võ công của Khương Đoạn Huyền, cho dù trong tay có bằng một người, đám vệ sĩ cũng không thể nào ngăn chặn.

Phong Nhân lại có thể lưu hẩn lại trong bất kỳ tình huống nào.

Trên mặt Mộ Dung Thu Thủy lại lộ xuất một nụ cười mỉm, thái độ lại biến thành cực kỳ ôn nhu ưu nhã, mỉm cười nói với Nhân Mộng:

- Ta biết lời nói của nàng không phải là nói láo, chỉ tiếc ta tính đi tính lại vẫn tính không ra vị công tử đó của nàng dưới tình huống như vậy làm sao có thể sống mà lỵ khai pháp trường.

Nhân Mộng cũng cười, cũng dùng một nụ cười ôn nhu ưu nhã giống hệt mà nói với Mộ Dung Thu Thủy:

- Ta cũng biết lời nói của ngươi không phải là lời nói láo, chỉ bất quá ta vẫn muốn đánh cá một trận cùng ngươi.

- Cá cái gì ?

Nhân Mộng uống cạn hớp rượu còn lại, nhẹ nhàng đặt chén xuống, nhìn Mộ Dung Thu Thủy đắm đắm, gần từng tiếng.

- Ta cá Đinh Trữ hiện tại đã sống sót rời khỏi pháp trường.

Hiện tại đã quá giờ Ngọ ba khắc, cho dù một đao của Khương Đoạn Huyền lúc chém xuống tịnh không phải là chém đầu Đinh Trữ, Đinh Trữ có muốn sống rời khỏi pháp trường vẫn khó như lên trời.

Vô luận bất cứ người nào từ bất cứ góc độ nào mà nghĩ đi nghĩ lại, cũng đều không thấy có một chút cơ hội.

Mộ Dung Thu Thủy cũng nhìn thẳng Nhân Mộng, qua một hồi rất lâu, mới hỏi từng tiếng:

- Nàng cá bằng cái gì ?

- Ta biết ngươi là người thích đánh bạc, có một lần chỉ vì người ta cá ngươi tuyệt không thể lên giường với thê thiếp của hẩn, ngươi thậm chí không ngại dùng hai chân của ngươi mà cá cược". Nhân Mộng hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

"Có phải có chuyện đó không ?" - Có.

"Ngươi thường thường đều đánh cá lớn như vậy, lần này ta cá nhỏ với ngươi, ngươi nhất định không cao hứng chút nào". Nhân Mộng dụ dằng thốt:

"Người khả ái như ngươi, ta làm sao có thể để ngươi không cao hứng được ?" Nói xong câu đó, nàng làm một chuyện khiến người ta rất khó tưởng tượng nàng có thể làm.

Nàng chợt vén gấu quần trắng như tuyết, để lộ đôi chân trắng như tuyết.

Sau đó nàng mới hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

- Ngươi xem đôi chân này có ta có thể miễn cưỡng đem so với một cái chân của ngươi không ?

- Nàng muốn dùng đôi chân nàng cá một chân ta ?

- Phải.

Nụ cười trên mặt Mộ Dung Thu Thủy tịnh chưa hoàn toàn tiêu tán, bởi vì nó còn chưa tiêu tán đã đông cứng lại.

Y hiểu rõ Nhân Mộng phi thường, chuyện gì không nắm chắc, nàng tuyệt đối không làm.

- Lần này nàng bằng vào cái gì mà dám quả quyết phán đoán Đinh Trữ có thể sống sót rời khỏi pháp trường ?

Mộ Dung Thu Thủy chợt phát hiện lòng bàn tay mình đang toát mồ hôi lạnh.

"Ngươi thật ra có cá không ?" Nhân Mộng thôi thúc:

“Ta không thể chờ đợi nữa, đợi đến lúc người biết kết quả thì còn cá gì nữa ?” Nàng nói:

- Không cần biết người có cá hay không, ta muốn người trả lời ta lập tức, khi ta đếm đến ba là phải trả lời ta.

Nàng lập tức bắt đầu đếm, đếm rất mau, Mộ Dung Thu Thủy lại hoàn toàn cứng đờ ra.

Y thích cá, hơn nữa còn dám cá, y thật sự tin Đinh Trữ cả một chút cơ hội cũng không có, nhưng hai chữ “ta cá” đó lại dờ dẫm không có cách nào nói ra từ miệng y.

Bởi vì y chợt phát hiện từ trong ánh mắt của Nhân Mộng một chuyện mà y chưa bao giờ chịu thừa nhận.

Nữ nhân đó phảng phất đã nắm trong tay một thứ lực lượng thần bí, có thể hoàn toàn hủy diệt y.

Thời hạn Nhân Mộng đưa ra đã hết, chữ “ba” vừa ra khỏi miệng, Mộ Dung Thu Thủy lại không nói được chữ nào, chỉ bất quá phảng phất hình như nghe thấy một người ở một nơi rất xa xăm nói giùm y hai chữ y muốn nói mà nói không được.

- Ta cá.

Hai chữ đó là Vi Hiếu Khách nói ra.

“Ta cá”. Gã dùng thanh âm tuy khàn khàn mà lại kiên định phi thường:

- Mộ Dung Thu Thủy không cá, ta cá với người.

Đối với chuyện này, gã càng có lòng tự tin hơn Mộ Dung Thu Thủy nhiều. Gã dám cá, đương nhiên vì gã tin chắc mình tuyệt không thể thua.

- Mời quay người lại.

Khương Đoan Huyền lặp lại câu nói đó một lần nữa, Đinh Trữ chung quy đã quay người, bầu trời một màn man mác mù mịt, sắc mặt chàng cũng giống như bầu trời.

Giữa giây phút trước khi lâm tử, trong tâm chàng đang nghĩ gì ? Đang nghĩ đến thân nhân, bằng hữu, tình nhân ? Hay đang nghĩ đến cừ địch ? Đang nghĩ đến những hoan lạc từng trải trong đời ? Hay đang nghĩ đến thống khổ bị thương, và bất hạnh ?

Có lẽ trong tâm chàng đều không nghĩ gì hết, có lẽ linh hồn chàng đã bay vào một thế giới khác.

Lúc đó đao của Khương Đoan Huyền đã động.

Hắn xoay tay nắm chặt đao, giơ ngang mắt chém xuống, chính là tư thái tiêu chuẩn của đao pháp độc môn của hắn, cũng là tiêu chí đặc biệt độc quyền của hắn.

Một đao chém ra, đầu người lập tức rơi xuống đất, chưa bao giờ may mắn tránh khỏi, cũng chưa bao giờ có ngoại lệ.

Chỉ có lần này - Lần này lưỡi đao của hắn tịnh không chém vào ót Đinh Trữ, lại bằng vào sống đao vút ngược sợi dây trói sau lưng Đinh Trữ.

Tay hắn tà tà nhấc lên, đao vút kéo sợi dây trói, đưa cả người Đinh Trữ kéo bay lên, bắp thịt trên vai phải đột nhiên vòng lên, lực lượng toàn thân giữa giây phút đó đã tập trung vào cánh tay phải của hắn.

Cũng ngay lúc đó, người Đinh Trữ đã bị cái vút đó quăng bay đi, giống như một cánh diều bay trong gió, bay qua khỏi pháp án của giám thẩm quan, bay ngang qua cái lò than.

Cơ hồ cũng cùng một lúc, trong miệng ống khói trên lò chợt bay ra một ngọn trường tiên, mũi roi như độc xà quần lấy chân Đinh Trữ, kéo chàng chui tọt vào ống khói.

Ống khói không rộng lắm, Đinh Trữ giống như bị một bàn tay vô hình kéo chui vào, nhưng vừa chui vào ống khói, lập tức biến mất không thấy nữa.

Từ lúc Khương Đoan Huyền đẩy đao ra cho đến lúc Đinh Trữ trằm mình vào ống khói, tất cả mọi động tác cơ hồ chỉ phát sinh trong nháy mắt.

Sau đó mới có tiếng hét kinh hãi cuồng nộ, mới có người kinh động bạt đao.

Đao của Khương Đoạn Huyền chưa chui vào vỏ, xoay tay một vòng, hoành đao tà tà thủ trước mặt, khung trời nhòe đao phong u ám xem càng âm trầm chết chóc một cách khủng bố.

“Xin đừng động”. Thanh âm của Khương Đoạn Huyền còn lạnh hơn cả lưỡi đao:

“Ai động, người đó chết”.

Có ba người đã động, hai người bộc phát về hướng lò than, một người bộc phát về hướng Khương Đoạn Huyền.

Ba tiếng hô thảm rất ngắn gọn, bởi vì tiếng hô thảm còn chưa hoàn toàn phát ra, khí đã đoạn.

Ba người từ ba phương vị bất đồng cùng bộc phát, bộc phát về hai mục tiêu khác biệt, lại trong tích tắc đồng thời chết dưới đao của Khương Đoạn Huyền.

Uy lực và tốc độ của một đao đó không một ai có thể tưởng tượng nổi.

Không còn ai động đây, không ai còn dám động, đao pháp của Khương Đoạn Huyền đã danh động cửu thành từ lâu, tới khi tận mắt chứng kiến, mới biết quả nhiên danh bất hư truyền, còn có ai nguyện ý tống tử ?

Chỉ có một người.

Vị giám trăm quan một mực ngồi yên bất động hiện tại lại từ từ đứng lên, bước qua cái ghế đi ra, bước đến chỉ còn cách Khương Đoạn Huyền cỡ sáu bảy thước mới dừng chân.

Cự ly đó cũng chính là cự ly mà hạng cao thủ như bọn họ chỉ nhất kích là có thể lấy mạng người ta.

Hai người hỗ tương ngưng thị, tuy cũng bất động như đám vệ sĩ, nhưng tình huống lại hoàn toàn không giống, cảm giác cũng hoàn toàn không đồng dạng.

Bọn họ tĩnh tại đối lập, giống như mũi tên đã căng trên dây cung, chạm nhẹ là bắn ra, lại giống như hai con dã thú ghìm nhau, toàn thân đều sung mãn nguy hiểm và sát cơ.

Đám vệ sĩ đó nhìn bọn họ lại chỉ bất quá giống như hai con rối gỗ.

Bầu trời đột nhiên càng âm ám, sắc mặt xem chừng cũng càng âm ám. Giám trăm quan ngưng thị nhìn Khương Đoạn Huyền, thở dài nhẹ nhẹ.

- Không tưởng nổi lần này bọn ta lại không phải đứng cùng một phía.

“Ta đã sớm nói với người”, Khương Đoạn Huyền thốt:

“Bọn ta vĩnh viễn không thể làm bằng hữu”.

Mãi cho đến trước trận quyết chiến giữa Khương Đoạn Huyền và giám trăm quan, chuyện đó từ đầu đến đuôi đều lọt vào mắt của Liễu Bạ Bạ.

Căn cứ theo lời tự thuật của nàng với một người bạn thân thiết của nàng sau này, lời kể của nàng là như vậy.

Lời nàng kể đương nhiên đương nhiên là bắt đầu sau khi nàng siết chết Chiêm tổng quản, tiến nhập địa đạo.

“Tận đầu địa đạo là một nơi hắc ám ẩm thấp âm lãnh phi thường, hơn nữa còn tràn đầy mùi khét”. Bạ Bạ kể:

“Sau này ta mới biết địa phương đó là một lò than”.

Nàng nói:

- Cái lò đó xây bằng gạch nung, giữa hai khối gạch không biết từ hồi nào đã có người cạy một kẽ hở, từ kẽ hở đó nhìn ra, bên ngoài là pháp trường.

- Pháp trường đó tuy rất thô lậu, nhưng cảnh vệ sâm nghiêm, bộ dạng của mỗi một người trên pháp trường đều sát khí đằng đằng như đang lâm đại địch, đặc biệt là vị giám trăm quan đó, cả đời ta chưa bao giờ gặp một người âm trầm đáng sợ như vậy, lúc y tiến vào pháp trường, cả bầu trời xem chừng cũng biến đổi.

“Y ngồi xuống là Đinh Trữ đi ra, bộ dạng không ngờ nhìn cũng rất ngon lành, giống như tịnh không đặt chuyện sinh tử trong tâm”. Bạn Bạn thở dài:

“Con người Đinh Trữ là một kẻ ngông cuồng, chừng như không bao giờ để bất cứ chuyện gì trong tâm”.

- Lời nói đưa đẩy có vẻ trách móc, kỳ thật trong tâm vui thích.

Lúc Bạn Bạn kể đến đó, người nghe lập tức hiểu thấu cảm tình của nàng đối với Đinh Trữ.

- Người cuối cùng đi vào pháp trường là Khương Đoạn Huyền, Mộ Dung Thu Thủy và Vi Hiếu Khách không ngờ lại không đến.

Bạn Bạn lại kể tiếp:

- Ta nghĩ bọn chúng đại khái cũng ngượng ngịu không muốn chứng kiến một người vốn là bằng hữu thân thiết của bọn chúng bị chém đầu. Chuyện xảy ra sau đây cả ta cũng không tưởng được. Ta có nằm mộng cũng không tưởng được Khương Đoạn Huyền không ngờ lại không giết Đinh Trữ, trái lại còn dùng dao vít đẩy chàng lên. Lúc đó Mục Dương Nhân chợt phóng ngọn trường tiên bay ra ống khói quán lấy, kéo Đinh Trữ vào qua ống khói.

Khương Đoạn Huyền vít dao và Mục Dương Nhân huy roi, phối hợp đến mức đều đặn cực kỳ, giống như hai người đã từng luyện tập qua nhiều lần.

Nghe đến đây, bằng hữu của nàng mới hỏi nàng:

- Sau đó ?

Bạn Bạn kể:

- Sau đó Mục Dương Nhân lập tức muốn ta dìu Đinh Trữ ra khỏi mật đạo ngồi trên cỗ xe của Chiêm tổng quản, rời khỏi pháp trường liền.

“Lúc đó Đinh Trữ vẫn còn bị trói, công lực cũng còn chưa khôi phục lại, sắc mặt càng khó coi”. Bạn Bạn thốt:

“Ta hiểu rõ tâm tình của chàng, chàng nguyện chết dưới dao của Khương Đoạn Huyền, cũng không nguyện chết trong tay Mục Dương Nhân”.

Ý tưởng trong tâm Đinh Trữ quả thật là như vậy.

Khương Đoạn Huyền tại sao lại không giết chàng ? Chàng ít nhiều gì vẫn có thể liệu giải được điểm đó, nhưng chàng thật sự không nghĩ ra Khương Đoạn Huyền tại sao lại vít chàng bay qua phương hướng đó ? Giống như đã tính toán rất kỹ càng muốn chàng bay qua cái ống khói đó.

- Lẽ nào hắn và Mục Dương Nhân đã có ước định từ sớm ? Lẽ nào bọn họ đối với chàng còn có kế hoạch gì đó càng ác độc hơn ?

Trong tâm Đinh Trữ không những hỗn loạn, hơn nữa có một thứ phần nộ khủng bố và khuất nhục khó tả.

Hạng người như Mục Dương Nhân, trong tâm tưởng của chàng chỉ bất quá là một đồng phân.

Nhưng hiện tại chàng chỉ còn nước chịu theo bất cứ sự bài bố gì của đồng phân đó.

Mục Dương Nhân đang chú ý đến biểu tình trên mặt chàng, không ngừng cười khanh khách.

“Ta biết tâm lý người đang nghĩ gì”. Mục Dương Nhân thốt:

“Tâm lý người nhất định đang suy tưởng không biết ta dùng phương pháp gì để đối phó người đây ?” Y đắc ý cười lớn:

- Người vĩnh viễn nghĩ không ra, bởi vì người khác với ta, người là người tốt, ta lại là tên điên, chuyện gì hạng điên cuồng như ta làm, người cả nằm mộng cũng không tưởng được.

Y đột nhiên nắm đầu Bạn Bạn, kéo nàng qua:

- Nhưng người chỉ cần nhìn bộ dạng của vị tiểu thư này, người ít nhiều gì cũng có thể tưởng tượng được một chút.

Đinh Trữ cơ hồ nhin không được muốn ỏi.

Chàng thật sự không tưởng được tên điền dân ô đó đã từng làm chuyện gì đối với nữ nhân đó, chàng cả nhìn cũng không dám nhìn nàng.

Tim BẠN BẠN cơ hồ đã bị tê liệt, vì Đinh Trữ, nàng không ngại làm bất cứ chuyện gì, không ngại hy sinh tất cả, nhưng Đinh Trữ lại chừng như căn bản không nhận ra nàng.

“Hiện tại ta có thể nói cho người biết ta muốn dùng phương pháp gì đối phó người”. Mục Dương Nhân thốt:

“Ta muốn đem người bỏ trong một căn tiểu ốc rất thoải mái, mỗi ngày đút người ăn bảy tám cân mỡ heo, nuôi người tròn trịa giống như một con heo mập siêu cấp, để thịt mỡ trên bụng người xệ lết xuống đất”.

Y lại cười lớn:

- Lúc đó ta mới phóng tha người, để cho người giang hồ đến nhìn Đinh công tử phong lưu tiêu sái thật ra bộ dạng ra sao.

Đinh Trữ cả trong miệng cũng toát mồ hôi lạnh.

Chàng biết hạng người như Mục Dương Nhân một khi nói ra là làm cho được, không cần biết dùng bao nhiêu thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi cũng phải làm cho được.

BẠN BẠN đương nhiên càng hiểu rõ điểm đó, nàng chợt phóng người qua, há miệng cắn vào huyết quản sau ót của Mục Dương Nhân.

Mục Dương Nhân không quay đầu, cũng không tránh né, chỉ quật một chưởng về phía sau.

Tay y vừa gầy vừa nhỏ, giống như một đứa bé phát dục bất toàn, cả khoe mắt của y cũng không liếc BẠN BẠN một cái.

Nhưng một chưởng của y đẩy ra, đánh trúng vào khoe miệng của BẠN BẠN, BẠN BẠN bị bày tay nhỏ xíu đó đánh trúng một chưởng chẳng khác nào bị người ta dùng một cây đại thiết chùy mà đập.

BẠN BẠN sau này kể với vị bằng hữu thân thiết của nàng:

- Lúc đó trong tâm ta chỉ có một ý tưởng, ta nghĩ lần đó bọn ta thật phải chết, ta và Đinh Trữ đều phải chết, đều đắm chìm trong địa ngục vạn kiếp bất phúc một cách hồ đồ, vĩnh thế không được siêu sinh.

“Rồi sau đó ?” Bằng hữu của nàng hỏi:

“Sau đó có phải lại phát sinh ra chuyện gì không ?” “Chuyện xảy ra sau đó, ta thật không tưởng nổi”. BẠN BẠN đáp:

“Cả nằm mộng cũng không tưởng nổi, kỳ tích lại xuất hiện lúc đó”.

Ngay lúc đó, Khương Đoạn Huyền đột nhiên xuất hiện, đột nhiên xuất hiện trong cỗ xe ngựa của bọn họ.

Nhìn thấy Khương Đoạn Huyền, Mục Dương Nhân chợt như biến thành một con cừu, chợt co rúc lại thành một nhúm.

“Chuyện lão nhân gia người muốn ta làm, hiện tại ta đã làm rồi”. Mục Dương Nhân nói với Khương Đoạn Huyền:

“Hiện tại Đinh Trữ toàn thân trên dưới từ đầu đến chân đều thuộc về lão nhân gia người”.

Khương Đoạn Huyền lạnh lùng nhìn y, qua một hồi rất lâu mới lạnh lùng thốt:

- Ta chưa bao giờ giết người không phải là người, nhưng hôm nay ta lại phải phá lệ một lần.

“Rồi sau đó ?” Vị bằng hữu thân thiết đó hỏi BẠN BẠN:

“Sau đó Khương Đoạn Huyền có phải đã giết Mục Dương Nhân thật không ?” - Đương nhiên là thật.

Bạn Bạn kể:

- Ta vốn không nhìn thấy trên tay Khương Đoạn Huyền có đao, chỉ nhìn thấy cánh tay hấn quật nhẹ nhàng ra ngoài, thân người của Mục Dương Nhân đã bay văng ra ngoài xe, đợi đến khi không còn nhìn thấy người y nữa, mới thấy máu tươi bắn tung tóe.

Nàng nói:

- Sau này ta mới biết Mục Dương Nhân tiềm nhập pháp trường hoàn toàn là do Khương Đoạn Huyền an bài. Khương Đoạn Huyền biết thể lực Đinh Trữ tuyệt không thể khôi phục nhanh như vậy, cho dù hấn không giết Đinh Trữ, Đinh Trữ cũng không có cách nào đào thoát. Cho nên hấn mới an bài nơi mai phục cho Mục Dương Nhân làm thoái lộ cho Đinh Trữ.

- Nguyên vọng lớn nhất cả đời của Khương Đoạn Huyền là muốn giết Đinh Trữ dưới đao của hấn, bằng vào một trường quyết đấu công công bình bình, bằng vào võ công của chính mình mà chém chết Đinh Trữ.

- Trước trận quyết đấu đó, không những muốn Đinh Trữ còn sống, hơn nữa phải sống khỏe mạnh.

“Mục Dương Nhân đã biết bí mật của Khương Đoạn Huyền, đương nhiên không thể không chết”. Bạn Bạn hận thù thốt:

“Chỉ tiếc y chỉ chết một lần, ta thật sự hận không làm cho y chết một ngàn lần, một vạn lần, vậy mới hả dạ”.

Bằng hữu của nàng thở dài.

“Hiện tại ta mới minh bạch Hoa Cảnh Nhân Mộng tại sao lại không muốn Đinh Trữ chết”. Vị bằng hữu đó nói:

“Nàng nhất định cũng giống như người đối với Mục Dương Nhân, cũng hận Đinh Trữ hận sâu đến xương cốt, nếu quả Đinh Trữ chỉ chết một lần, nàng làm sao có thể giải tỏa được mối hận ?” Bạn Bạn lập tức phản bác:

- Hoàn toàn không giống nhau.

“Sao lại không giống nhau ?” Bằng hữu của nàng hỏi.

“Ta hận Mục Dương Nhân hoàn toàn không giống như Nhân Mộng hận Đinh Trữ”.

Bạn Bạn đáp:

“Ta hận Mục Dương Nhân là hận thật sự”.

- Lẽ nào Nhân Mộng hận Đinh Trữ chỉ là giả ?

“Không phải giả, mà là một thứ hận khác”. Bạn Bạn đáp:

“Bởi vì ta cũng là nữ nhân như nàng, cho nên ta mới có thể hiểu thấu được điểm đó”.

- Điểm gì ?

- Hận cũng có rất nhiều loại, có thứ hận hòa trộn kết hợp với yêu không rõ ràng minh bạch. Giữa ái và hận, cách nhau chỉ bất qua một đường tơ, ái càng cường liệt, chợt biến thành hận, hận quá cường liệt cũng có thể đột nhiên biến thành ái.

Bạn Bạn nói:

- Cái hận của Nhân Mộng đối với Đinh Trữ là thứ đó.

Một nữ nhân độc tọa dưới dàn phong linh, một giang hồ lãng tử lãng tích thiên nhai, sau một thời gian chung đụng, nếu quả không sinh xuất một chút cảm tình, đó mới là quái sự.

Từ cái tích tắc Khương Đoạn Huyền bắt đầu xuất hiện, mệnh vận của nhiều người trong giang hồ đều đã cải biến.

Bạn Bạn một mực nghĩ mình sắp trầm mình vào địa ngục, chợt lúc đó đã thoát ly khỏi khổ hải.

Đó chỉ bất quá là một thí dụ.

Đinh Trữ, Phong Nhân, Vi Hiếu Khách, Hoa Cảnh Nhân Mộng, Mộ Dung Thu Thủy, thậm chí cả mệnh vận của chính Khương Đoạn Huyền cũng vì đó mà cải biến.

Phong Nhân để cho Khương Đoạn Huyền rời khỏi pháp trường chỉ vì một câu nói:

“Hôm nay người để ta đi, ba tháng sau, ta nhất định đến đợi người, cho dù ta có chết, cũng kêu người đem thi thể của ta đến”. Khương Đoạn Huyền nói:

“Nếu quả người đáp ứng ta chuyện này, ta nhất định cũng có thể làm cho người một chuyện. Người nên tin rằng ta đã nói là làm”.

Phong Nhân không do dự trả lời:

- Ta tin. Người đi đi.

Đinh Trữ tĩnh lặng ngồi trên ghế nhìn ra song cửa, ít ra đã quá một canh giờ không ai mở miệng nói gì, cũng không di động.

Khương Đoạn Huyền đang ngồi đối diện chàng, cũng an tĩnh trầm mặc như chàng.

Bọn họ đều là thiên tài tuyệt đỉnh, nhiệt ái và sự hiểu biết đối với đạo của bọn họ, gần trăm năm nay, chỉ sợ không tìm ra một người khác có thể so bì.

Cho nên bọn họ cũng không thể dung tha đại địch đương thế, giống như một núi không thể chứa hai hổ cùng tồn tại.

Nhưng giờ phút này, giữa hai người bọn họ lại chừng như hoàn toàn không có địch ý, trái lại có một mối tôn kính và hiểu biết cực kỳ thâm sâu.

Có thể để thù địch của mình làm vậy với mình, tuyệt không phải là chuyện dễ dàng, mình ít ra trước hết phải học tôn kính chính mình.

Người phá tan bầu không khí trầm mặc là Khương Đoạn Huyền. Hắn ngưng thị nhìn Đinh Trữ rất lâu mới nói:

- Người lần này nhất định chịu đựng đau khổ rất lớn, thân thể tổn thương cũng rất trầm trọng.

- Phải.

- Bằng vào ước tính của người, người đại khái cần bao nhiêu thời gian mới có thể hoàn toàn khôi phục ?

“Người thấy sao ?” Đinh Trữ hỏi ngược.

- Ta hy vọng không cần quá ba tháng.

- Tại sao ?

“Bởi vì ta đã ước hẹn với một người đúng ba tháng sau kết liễu một chuyện”.

Khương Đoạn Huyền đáp:

“Ta hy vọng có thể giải quyết ân oán của bọn ta trước ngày đó”.

Đinh Trữ cười cười, trong nụ cười mang theo nỗi niềm cay đắng khôn tả.

“Ta biết người ước hẹn là ai”. Đinh Trữ thốt:

“Nhất định là vị giám thẩm quan hồi nãy”.

- Ta ước hẹn y đương nhiên là vì người, nhưng người tịnh không nợ ta cái gì hết.

Đinh Trữ trầm mặc.

“Hoa Cảnh Nhân Mộng hận người như vậy, đương nhiên là vì nàng luôn nghĩ Hoa Thác là do người giết”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Ta không tưởng được người lại một mực không giải thích”.

Đinh Trữ lại trầm mặc một hồi lâu.

“Ta cũng không tưởng được”. Đinh Trữ thốt:

“Ta không tưởng được lần này người không ngờ lại không giết ta”.

Khương Đoạn Huyền cũng mặc nhiên đợi Đinh Trữ nói xong.

“Bằng vào tính cách của người, vốn tuyệt không khể chờ lúc đối phương hoàn toàn vô phương phản kháng mà giết chết một cừ địch đã từng đánh bại người, điểm đó ta cũng minh bạch”. Đinh Trữ thốt:

“Nhưng người nếu quả giết ta, thiên hạ cũng không có ai biết người giết Hoa Thác không phải là ta mà là người, Hoa Cảnh Nhân Mộng cũng tuyệt không thể tìm người báo thù”.

Chàng nói:

- Người đương nhiên cũng biết nàng là một cừ địch đáng sợ đến chừng nào.

“Phải, ta biết”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Bởi vì ta sợ nàng, cho nên ta mới không thể giết người”.

Có những chuyện bắt cũng không làm, có những chuyện không làm không được.

Đối với một số người mà nói, có những chuyện chết cũng không dám làm, có những lời nói chết cũng không chịu nói ra.

- Người nghĩ ta là hạng người nào, thì ta là hạng người đó, nếu quả người nhất định nghĩ chuyện đó nhất định là do ta làm, thì chuyện đó cho dù ta làm đã sao.

Đầu thứ người đó đương nhiên cũng không so bì được, Đinh Trữ, không còn nghi ngờ gì nữa, là hạng người đó.

Khương Đoạn Huyền nói:

- Người chịu kết thù với một cừ địch đáng sợ như nàng, người chịu đựng bao khổn khổ, chịu hết những thống khổ đến cực hạn mà nhân loại có thể chịu nổi, nhưng người lại vẫn không giải thích tới một chữ.

Hắn giải thích giùm cho Đinh Trữ:

- Bởi vì người cảm thấy dưới tình huống đó, nếu quả người nói Hoa Thác tịnh không chết dưới tay người, đâu khác gì người cầu xin sự tha thứ của Hoa Cảnh Nhân Mộng, hạng người như người đương nhiên không thể làm chuyện đó. Hạng người như người, ta làm sao có thể giết được.

Đinh Trữ đột nhiên dùng một thái độ rất đặc biệt bật cười.

“Người lầm rồi”. Chàng thốt:

“Lần này người thật sự đã lầm to rồi”.

- Lầm chỗ nào ?

“Ta không nói ra chân tướng chuyện đó, chỉ vì Hoa Cảnh Nhân Mộng từ lúc bắt đầu đã không cho ta cơ hội nói ra”. Đinh Trữ đáp:

“Sau khi ta thấy người đi phò ước, nàng chế trụ ta trong một tích tắc, ta không có cách nào mở miệng nói một chữ”.

Khuôn mặt bệnh cứng của Khương Đoạn Huyền sau đó bất chợt có một hiện tượng rất kỳ diệu xảy ra.

Trên khuôn mặt lãnh đạm vĩnh viễn như băng tuyết bám vào nham thạch, không ngờ lại xuất hiện một nụ cười như ánh tà dương đượm hơi xuân.

- Ta không lầm, bởi vì từ đầu đến cuối ta đều không nhìn lầm người.

-Ồ ?

“Người là dạng người như vậy, lời không đáng nói có chết cũng không nói, lời muốn nói không cần biết dưới tình huống nào cũng nhất định phải nói ra”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Tự cổ chí kim không có người nào là không chết, ta một đời này sống cũng đủ rồi, nếu quả có chết dưới đao của người, ta chết cũng không oán hận”.

Đinh Trữ không do dự:

- Ta cũng vậy.

Hai người lại trầm mặc một hồi rất lâu, Khương Đoạn Huyền mới nói:

- Ta cũng tin rằng thể lực của người nội trong ba tháng nhất định có thể hồi phục, cho nên ta đã quyết định ở đây tiếp người tám mươi ngày.

“Người muốn ở đây tiếp ta ?” Đinh Trữ có chút giật mình:

“Tại sao ?” - Bởi vì một người.

- Ai ?

- Hoa Cảnh Nhân Mộng.

Khương Đoạn Huyền giải thích:

- Ở đây tuy là một địa phương ẩn bí rất khó cho người khác tìm đến, nhưng ta tin Hoa Cảnh Nhân Mộng vẫn rất mau chóng có thể tìm đến đây, ta tin trong đời nàng vô luận dưới bất cứ tình huống nào cũng đều không chịu phóng tha người, có lẽ hiện tại nàng đã biết hành tung của bọn ta.

Đinh Trữ không nói gì.

“Nhưng nếu quả có ta ở đây, cho dù nàng có tìm đến nơi này cũng không thể xuất thủ”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Ta nghĩ nàng nhất định không nguyện gặp lại ta”.

Chuyện phát sinh lần đó trong nhà gần “phong lữ”, đối với Nhân Mộng mà nói đương nhiên là một hồi ức rất khó chịu.

Đinh Trữ chung quy cũng gật đầu.

- Địa phương này vốn là của người, người muốn ở lại thì ai ai cũng không thể đuổi người đi.

“Nhưng chuyện ăn uống của người vẫn cần người khác chiếu cố”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Ta đương nhiên không có cách nào chiếu cố người, cho nên ta đã tìm một người khác cho người”.

Đinh Trữ quay đầu, liền nhìn thấy Bạ Bạ.

- Khương Đoạn Huyền tại sao lại muốn nữ nhân đó chiếu cố ta ? Lẽ nào nàng biết ta ? Ta vì sao lại hoàn toàn không nhận ra nàng ?

Trời đã tối.

Phong Nhân lặng lẽ ngồi trong bóng tối, đợi một hồi rất lâu mới nhìn thấy Hoa Cảnh Nhân Mộng cầm một cái lồng đèn bao vải sa mỏng trắng muốt đi dọc theo con đường mòn lát đá cuội bước vào cái đình này.

Dưới ánh đèn mờ lung, trong bóng đêm mịt mù, nàng nhìn vẫn trẻ trung như bao năm trước, vẫn như một con mèo của bao năm trước.

Lúc nàng nhìn thấy Phong Nhân, cũng không có vẻ xa lạ và câu thúc đã cách biệt bao nhiêu năm trời, chỉ cười nhẹ một tiếng.

“Xin lỗi ta đã đến trễ”. Nhân Mộng thốt:

“Bởi vì ta nhất định phải đợi đến lúc đánh cá xong rồi mới có thể đi”.

- Đánh cá cái gì ?

“Một vụ cá cược nho nhỏ, ta đánh cá với Vi Hiếu Khách”. Nhân Mộng đáp:

“Ta đã thắng”.

- Người thắng cái gì ?

Nhân Mộng thở dài:

- Cái ta thắng kỳ thật không có tới một chút giá trị”. Nàng chừng như cảm thấy không vừa lòng:

“Ta chỉ bắt quả thắng được một chân của Vi Hiếu Khách”.

Đối với người khác mà nói, một chân bị chặt xuống quả thật có thể nói là không có giá trị.

Nhưng đối với cái chân của Vi Hiếu Khách làm sao có thể nói như vậy.

“Ta luôn luôn nghĩ Vi Hiếu Khách là người thông minh, không tưởng được gã còn ngu xuẩn hơn nhiều so với trong tưởng tượng của ta”. Sắc mặt Phong Nhân rất lãnh đạm:

“Gã không nên đánh cá với người”.

“Nhưng lần này gã vốn tin chắc mình thắng chứ không thể thua”. Nhân Mộng thốt:

“Gã không tưởng tượng nổi Đinh Trữ có thể sống sót ly khai pháp trường”.

- Còn người ?

Nhân Mộng cười cười:

- Người luôn luôn rất hiểu rõ ta, nếu quả ta không chắc chắn thắng mười phần, làm sao có thể đánh cá được ?

- Lẽ nào người đã sớm biết Đinh Trữ có thể chạy thoát ?

“Bốn ngày trước, đã có người đem kế hoạch đào thoát của Đinh Trữ tiết lộ cho ta biết”. Nhân Mộng đáp.

- Là ai đã tiết lộ cho người biết ?

- Là Mục Dương Nhân.

- Y làm sao có thể biết bí mật của Khương Đoạn Huyền ?

“Bởi vì y vốn do Khương Đoạn Huyền an bài, cả lão Chiêm quản sự cũng là do Khương Đoạn Huyền an bài”. Nhân Mộng đáp:

“Thân người Đinh Trữ bị vít lên, xảo hợp bay qua ống khói, lực lượng, phương hướng, và góc độ của hấn, Khương Đoạn Huyền đương nhiên đã tính sẵn”.

Phong Nhân lạnh lùng thốt:

- Không tưởng được Khương Đoạn Huyền cũng là người tâm cơ thâm trầm như vậy.

- Chỉ tiếc hấn còn không nghĩ đến Mục Dương Nhân có thể bán bí mật đó cho ta.

“Có lẽ hấn đã sớm nghĩ đến”. Thanh âm của Phong Nhân càng lãnh đạm:

“Thi thể của Mục Dương Nhân đã bị chó hoang phanh xé ngoài đám mộ hoang”.

“Còn người ?” Nhân Mộng hỏi Phong Nhân:

“Ta không tin người không phát hiện trong lò than có người”.

- Ta cũng không tin.

- Vậy người tại sao lại không vạch trần chuyện đó ?

“Bởi vì ta luôn nghĩ người trong lò than là người”. Phong Nhân đáp:

“Đợi đến khi người sai người đưa thư hẹn gặp cho ta, ta mới biết người lúc đó không có mặt ở pháp trường”.

- Người có phải cảm thấy rất lạ ?

- Phải.

Phong Nhân nói:

- Chỉ bất quá ta tin rằng nếu quả người không có ở pháp trường, nhất định là có lý do rất tốt. Người quả nhiên có.

Nhân Mộng lại cười.

“Người quả nhiên hiểu rõ ta, vẫn thấu suốt ta như trước”. Nàng nói:

“Nhưng hiện tại ta lại có điểm không hiểu được người”.

- Ồ ?

- Ta thật sự không tưởng được người có thể để Khương Đoạn Huyền đi.

Phong Nhân quay đầu nhìn vào bóng tối xa xăm, qua một hồi rất lâu mới nói:

- Khương Đoạn Huyền nếu quả muốn đi, trên thế gian này còn ai có thể ngăn trở ?

Đáp án của vấn đề đó tuyệt đối có thể khẳng định.

- Không một ai.

Đèn đã tắt, bị Nhân Mộng thổi tắt, bóng đêm trong vắt giá buốt như mặt nước, người tĩnh lặng như bóng đêm.

Tĩnh lặng rất lâu, Nhân Mộng mới cất tiếng.

“Bọn ta đã nhiều năm không gặp, ban đầu lúc ta rời bỏ người, tuy tình bất đắc dĩ, người nhất định có thể rất giận dữ”. Thanh âm của nàng ôn nhu như mặt nước:

“Nhưng hiện tại chuyện đã cách xa nhiều năm, ta tin rằng người nhất định đã tha thứ ta”.

Sắc mặt Phong Nhân xem chừng cũng giống như mặt nước, lạnh như nước.

Đặc tính của nước là có rất nhiều diện mạo, biến hóa khôn lường, giống như một nữ nhân đa biến, giống như Hoa Cảnh Nhân Mộng.

“Nếu quả người có thể tha thứ ta, ta cũng không cầu xin gì khác”. Nhân Mộng thốt:

”Ta chỉ xin người làm giùm ta một chuyện. Chỉ cần người có thể truy tra ra nơi giấu mình của Đinh Trữ, Khương Đoạn Huyền nhất định có thể đang ở đó bảo vệ Đinh Trữ.

Ta cũng tin rằng hắn nhất định có thể làm vậy. Hắn nghĩ ta có chút sợ sệt hắn, nghĩ chỉ có hắn ở đó ta mới không dám xuất thủ”.

- Kỳ thật là sao ?

Nhân Mộng cười cười:

- Kỳ thật tình huống hình như cũng như vậy, ta hình như thật sự có chút sợ hãi.

Phong Nhân lạnh lùng nói:

- Ta cũng minh bạch một điểm đó, cho nên người mới đến tìm ta.

- Ta thừa nhận.

“Có phải người muốn ta đi đối phó Khương Đoạn Huyền, để cho người mang Đinh Trữ đi ?” Phong Nhân hỏi.

- Phải.

Nhân Mộng ngưng thị nhìn Phong Nhân.

“Người vì ta đã làm nhiều chuyện lắm rồi, ta chỉ xin người vì ta mà làm thêm chuyện này, ta bảo đảm đây là lần cuối cùng”. Trong mắt nàng ngập tràn nhu tình:

“Ta tin người nhất định không cự tuyệt”.

Màn đêm càng u ám.

Phong Nhân ngồi bất động như một thạch tượng, ai cũng không nhìn ra trên mặt y có biểu tình gì.

Y đích xác chưa từng cự tuyệt yêu cầu của Nhân Mộng.

Phong Nhân lạnh lùng nhìn nàng, khoe miệng chợt lộ xuất một nụ cười, lại cười buốt giá âm hàn làm sao, phẳng phất như lưỡi đao.

“Kỳ thật người căn bản không cần phải nói, người hẹn ta đến, ta biết người muốn ta đi làm cho người một chuyện”. Y nói:

“Hiện tại ta thậm chí cũng đã biết chuyện đó là chuyện gì”.

Nhân Mộng chừng như kinh ngạc phi thường:

- Người thật đã biết ?

“Hiện tại công lực của Đinh Trữ còn chưa hồi phục, Khương Đoạn Huyền muốn cứu người nhất định tìm một nơi tĩnh dưỡng rất ẩn bí”. Phong Nhân đáp “Nhưng hiện tại người nhất định đã biết nơi đó ở đâu”.

“Nơi đó đã ẩn bí như vậy, ta làm sao mà biết được ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng cố ý hỏi.

“Mục Dương Nhân đã đem bí mật đó tiết lộ cho người, đương nhiên cũng có thể đem nơi ngõ ra bí đạo nơi Đinh Trữ đào thoát khỏi pháp trường nói cho người biết”.

Phong Nhân đáp:

“Người đã biết cửa ra, đương nhiên có cách truy tung Đinh Trữ”.

Nhân Mộng thần nhiên nói:

- Người thật đã đánh giá ta quá cao. Nhưng ta cũng không thể không thừa nhận sự tình quả thật giống như vậy.

“Ta có thể nghĩ ra điểm đó, Khương Đoạn Huyền cũng có thể nghĩ ra”. Phong Nhân thốt:

“Trước khi hấn và Đinh Trữ quyết chiến, hấn tuyệt không dung tha cho bất cứ người nào muốn đụng đến một cọng tóc của Đinh Trữ”.

Nhân Mộng thở dài:

- Không tưởng được người không những hiểu rõ ta, còn có thể hiểu thấu Khương Đoạn Huyền như vậy.

- Đó có phải vì bọn họ vốn là người giống nhau ?

Còn lần này ?

“Lần đầu khi ta gặp người, người còn là một đứa bé, ta không bao giờ tưởng tượng người có mục đích gì đối với ta”. Phong Nhân thốt:

“Ta chỉ bất quá tận hết sở năng của ta để phù trợ người”.

Thanh âm của y phẳng phất sâu lắng trong bóng tối xa vời.

- Cho đến ngày người ra đi không cáo biệt, ta cũng không hoài nghi người, nhưng, sau này ...

Nhân Mộng cắt ngang lời nói của y.

“Ta cũng biết sau này người nhất định đã nghe qua rất nhiều chuyện có liên quan đến ta, nhưng người một mực không tìm ta báo thù”. Thanh âm của nàng càng ôn nhu:

“Có thể thấy người tịnh không hận ta”.

“Ta tại sao lại phải hận người ?” Phong Nhân hỏi:

“Mọi chuyện ta làm đều là do chính ta cam tâm tình nguyện”.

- Còn lần này ?

“Lần này đã khác rồi”. Phong Nhân đáp:

“Lần này không còn như xưa, chuyện xưa đều đã là quá khứ, thị phi ân oán lãng quên”.

Thanh âm của y càng xa xăm, người y đã bước dài vào bóng tối.

Nhân Mộng hỏi gấp:

- Lần này là lần cuối cùng, người lẽ nào lại cự tuyệt ta ?

“Phải”. Phong Nhân hững hờ đáp:

“Đối với ta mà nói, cả đời bị người ta lợi dụng một lần đã đủ quá rồi”.

Bạn Bạn bưng một cái mâm rất lớn bước vào, trên mâm có một nồi cháo trắng, vài món đồ ăn, không có rượu.

Khương Đoạn Huyền không thể ăn mà không uống rượu, Đinh Trữ hiện tại lại không thể uống rượu, đó là nàng vì Đinh Trữ mà chuẩn bị, nàng căn bản đã quên Khương Đoạn Huyền.

Ngoại trừ Đinh Trữ ra, trong tâm nàng căn bản không có ai khác.

Nhưng ánh mắt của Đinh Trữ khi nhìn thấy nàng lại chừng như đang nhìn một người xa lạ.

Bạn Bạn cắn môi, cúi đầu, chỉ cảm thấy mằn mặn trong miệng, giống như tư vị của nước mắt.

- Tại sao tư vị của nước mắt có lúc không ngờ lại giống như máu tươi ?

“Vị cô nương này, trên miệng nàng có phải đang chảy máu không ?” Nàng phảng phất nghe Đinh Trữ hỏi, lại không biết có phải chàng đang hỏi không.

Nàng chỉ biết đợi đến khi nàng tỉnh dậy, nàng đã nằm trên một cái giường trong căn nhà nhỏ, nước mắt đã thấm đầm mặt gối.

Lúc đó Khương Đoạn Huyền đang tự hỏi mình:

- Đa tình luôn luôn khiến cho người ta sầu khổ, còn vô tình thì sao ? Tâm lý của người vô tình vĩnh viễn đều không ưu sầu thống khổ sao ? Người vô tình sống khoái lạc hơn sao ?

19. Đêm Trăng Tròn Hai Mươi Tám Tháng Trước

Thứ hai mươi tám tháng trước là nói khoảng thời gian hai mươi tám tháng trước lần Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền tương kiến ở pháp trường.

Đêm đó là đêm trăng tròn.

Lúc đó Hoa Thác còn chưa chết.

Lúc đó Khương Đoạn Huyền vẫn đang dùng danh tánh Bành Thập Tam Đậu hành tẩu giang hồ.

Lúc đó danh tiếng của Bành Thập Tam Đậu tuyệt không kém thiên hạ đệ nhất kiếm khách Võ Dương Liễu tiên sinh một phân nào.

Liễu tiên sinh là “Bình Sinh Vô Bại” Liễu Bất Nhược.

Lúc đó Bành Thập Tam Đậu cũng chưa từng bại qua một lần nào.

Nhưng lúc đó cũng là lúc Hoa Thác đã quạt khởi, bằng vào thanh đao nhọn như gai xương rồng, trong vòng ba năm đã đâm chết tổng cộng bốn mươi một nhất lưu cao thủ, giang hồ hào khách, võ lâm danh gia, danh phái cường môn.

Hoa Thác nghe nói cũng chưa từng bại trận.

Lúc đó Đinh Trữ mới nhú mầm, như một sinh lực quái lạ đột khởi, mười hai trận chiến lớn nhỏ không có trận nào là không thắng, khiến người người trong giang hồ đều ghé mắt.

Mười hai trận chiến đó, các cao thủ ước chiến không một ai không phải là cao thủ siêu cấp bậc nhất, từ đó đến nay, đao của Đinh Trữ chưa từng chém kẻ tiểu bối vô danh.

Lúc đó chính là lúc “đao” thịnh hành nhất, không những áp đảo các môn các phái các thứ độc môn, kỳ môn, ngoại môn binh khí, thậm chí cũng áp đảo luôn cả “kiếm” mà người trong võ lâm luôn luôn phụng vị “chủ lưu” mấy trăm năm nay.

Lúc đó nếu quả muốn chọn ra mười đại danh lưu trong giang hồ, Hoa Thác, Đinh Trữ và Bành Thập Tam Đẩu, không còn nghi ngờ gì nữa, đều là một trong số đó.

Bởi vì lúc đó chính là thời đại của bọn họ.

Trong thời đại đó, ba người bọn họ như lưu tinh ngẫu nhiên tương ngộ, bắn ra những tia lửa sáng lạn diệu mắt.

Nắng gắt, cát vàng, hoang mạc vô biên.

Hôm đó mặt trời gay gắt và cát vàng trên hoang mạc đều bình thường như mọi ngày, phẳng phất luôn mang theo một thứ áp lực thần bí vô phương hình dung, không những lúc nào cũng có thể làm khô cạn chất nước và huyết dịch trong thân thể người ta, thậm chí cả linh hồn của người ta cũng có thể bị ép bay ra, ép vào địa ngục.

Khương Đoạn Huyền độc hành trên hoang mạc, mặt trời đỏ rực đã trầm ẩn phương tây, hẩn đi rất chậm, dùng một thứ thể rất kỳ quái giao hoán cước bộ, giống như một người bán nghệ kinh nghiệm phong phú đang bước trên cọng dây sắt căng giữa không trung.

Hắn phải cố gắng bảo trì thể lực của hắn, quyết không thể lãng phí nửa phân, bởi vì một điểm đó quan hệ mật thiết đến tính mệnh sinh tử của hắn.

Xa xa bên cạnh một cây xương rồng thật to, phẳng phất có người đang nhìn hắn, hơn nữa đã chăm chăm quan sát hắn từ rất lâu.

Dưới tình huống thường ngày, Khương Đoạn Huyền vốn không thể đi chú ý đến người đó. Hắn luôn luôn rất ít khi chú ý đến người không liên quan đến hắn, đặc biệt là trước khi hắn đối đầu một trận chiến sinh tử.

Đó chỉ bất quá là một nguyên nhân.

Một nguyên nhân khác tại sao hắn không chú ý đến người khác là, trên thế giới này căn bản đã không còn người nào có thể uy hiếp hắn.

Khương Đoạn Huyền không ngờ nhện không được phải quay đầu lại nhìn y, vừa nhìn một cái đã đụng đôi mắt như mắt chim ưng.

Con người đó rất trẻ, toàn thân vận y phục vải bố xanh đã bị nhuộm đất cát vàng sậm, trên khuôn mặt đượm nét phong trần tuy đã có những nếp nhăn vì vô số lần kinh nghiệm thống khổ, nhìn vẫn còn anh tuấn, hơn nữa còn mang theo một thứ mỹ lực hấp dẫn người ta phi thường.

Chỉ bất quá hấp dẫn nhất vẫn là đôi mắt của y, kiên định, lạnh khốc, quật cường, sắc bén ... mang theo một thứ ngạo khí khó tả.

Cước bộ của Khương Đoạn Huyền tịnh không dừng lại.

Hắn đã xác định mình chưa từng gặp qua người trẻ tuổi đó, cho nên cũng không chuẩn bị ganh đua liếc ngó y.

Hiện tại Khương Đoạn Huyền chỉ có hứng thú đối với một người, hắn đã hẹn người đó ngày mai lúc mặt trời lên sẽ quyết đấu một trận sinh tử.

Không tưởng được người trẻ tuổi đứng kề bên cây xương rồng lại bất chợt di động cước bộ, phảng phất đã bước tới một bước, đã đến trước mặt hắn, chặn đường đi của hắn. Tư thế hành động quá dị chừng như đang trượt trên tuyết.

Thân người của Khương Đoạn Huyền lập tức dừng lại, tất cả mọi động tác trên dưới toàn thân giữa một sát na đó đều đình đốn, tất cả thể lực tinh lực đều quyết không tiêu hao nửa phần.

Người trẻ tuổi thở dài.

“Ta đã sớm biết rõ một người như ngươi muốn sống thật sự không phải là chuyện dễ”. Y nói:

“Nhưng cho đến hiện tại, ta mới hiểu thấu các hạ tại sao có thể giữa đám cường thù bốn bề mà sống cho đến ngày nay”.

Y lại nói:

- Ta chưa từng gặp bất cứ người nào giống như các hạ, đối với thể lực trân quý như vậy.

Khương Đoạn Huyền lần này cũng chăm chăm nhìn y một hồi lâu, sau đó mới hỏi:

- Ngươi biết ta là ai ?

- Ta không những biết ngươi là ai, hơn nữa còn biết tổng chấp sự của Hình bộ Khương Đoạn Huyền là người bằng vào một thanh khoai đao hoành hành trong giang hồ, Bành Thập Tam Đẩu.

Người trẻ tuổi lại nói:

- Đối với đao pháp danh gia trong giang hồ, ta biết đại khái còn nhiều hơn nhiều so với đại đa số người. Ta từ lúc ba tuổi đã có hứng thú đối với đao, năm mười ba tuổi đã nghiên cứu qua tất cả tư liệu về đao pháp danh gia và đao phổ của bọn họ.

Khương Đoạn Huyền lạnh lùng nhìn y chăm chăm, nhìn một hồi rất lâu mới lên tiếng.

“Xem ra thành tích của ngươi tịnh không thể cho là quá giỏi”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Theo ta biết, ngươi tối thiểu đã bại ba lần”.

- Ngươi cũng biết ta là ai ?

“Phải, ta biết”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Chỉ là ta không tưởng được lại có thể gặp lãng tử Hoa Thác ở đây”.

Hoa Thác mỉm cười.

Y vừa cười, mấy phần lãnh khốc trong ánh mắt tiên tan không còn thấy nữa, ngạo khí lại vẫn còn đó, xem ra càng đả động lòng người.

“Không sai, ta đã từng bại, hơn nữa không chỉ có ba lần”. Hoa Thác thốt:

“Bởi ta đã từng bại, cho nên ta mới mạnh hơn ngươi”.

- Ồ ?

“Vì ta có kinh nghiệm thất bại, ngươi lại không có”. Hoa Thác thốt:

“Kinh nghiệm mỗi một lần thất bại đều giúp cho người ta tránh khỏi rất nhiều sai lầm”.

Khương Đoạn Huyền trầm mặc, cũng không biết là đang dẫn đo đạo lý trong câu nói của y, hay đang nghĩ câu nói đó không đáng để phản bác.

Hoa Thác lại nói tiếp:

- Hai năm nay, ta đã dụng không ít đao pháp danh gia, nếu một đối một, ta tự tin quyết không thể bại, cũng chưa từng bại. Hối hận lớn nhất của ta cho đến nay là còn chưa có hội độ sức với Đinh Trữ và Bành tiên sinh.

“Hiện tại ngươi đã gặp được ta”. Khương Đoạn Huyền lạnh lùng thốt:

“Người có phải muốn dùng ta để thử đao của người ?” “Ta chỉ muốn thấy đao pháp danh chấn thiên hạ của các hạ”. Hoa Thác đáp:

“Đoạn Huyền Tam Đao của các hạ, ta chỉ cần có thể thấy được một đao cũng đủ mãn nguyện cả đời rồi”.

- Đoạn Huyền Tam Đao không bao giờ có thể nhìn thấy, nếu có người thấy, người đó đã như sợi dây đàn bị đứt.

Khương Đoạn Huyền chợt thở dài.

- Lãng tử Hoa Thác, lần này người lầm rồi.

-Ồ ?

“Đao của ta không phải để người ta coi chơi”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Đao của ta một khi rút ra khỏi vỏ, nhất định có người phải chết dưới đao”.

“Ai chết ?” Hoa Thác vẫn đang cười:

“Là người hay là ta ?” Hoa Thác đứng ở một điểm, kinh nghiệm thất bại một lần có khi quả thật có thể giúp người ta rất nhiều lần tránh khỏi sai lầm.

Chỉ tiếc y quên một điểm.

Có khi bại là chết, chỉ cần bại một lần, sau này căn bản không còn cơ hội không tái phạm sai lầm nữa.

Chỉ bất quá không cần biết là y đúng hay sai, làm được chuyện đó tính ra y đã đạt được nguyện vọng của y.

Y có thể nhìn thấy một trong Đoạn Huyền Tam Đao.

Lúc đó mặt trời bình bình đã trầm mình nơi tây phương, mặt trời lặn trên biên duyên hoang mạc, đỏ tươi như máu, đỏ như máu tươi.

Lúc lưng y bay lên về phía mặt trời lặn, vẫn còn có thể nghe thấy Khương Đoạn Huyền đang nói:

- Người nếu có thể không chết, giờ này năm sau, tái lai tương kiến, ta nhất định đợi người ở đây.

Đêm khuya hôm đó, Khương Đoạn Huyền vẫn độc hành trong hoang mạc, vẫn dùng tư thái kỳ quặc giao hoán cước bộ, nhưng người hấn lại phẳng phất đã tiến nhập vào trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ.

Hắn vốn có thể tìm một chỗ chắn gió nằm ngủ một hai canh giờ, khoảng thời gian cho đến trận quyết chiến lúc mặt trời mọc ngày mai vẫn còn đủ để hắn nghỉ ngơi khôi phục thể lực, bất hạnh là hắn đã đụng phải một Hoa Thác còn bất hạnh hơn.

Cho nên hắn chỉ còn nước hệt như một con lạc đà đã trải qua sự huấn luyện nghiêm cẩn, không những có thể ngủ lúc đang đứng, thậm chí khi đang đi cũng có thể lọt vào trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ, tự mình thôi miên mình, dùng một thứ năng lực thần bí tiềm tàng trong ý chí để phân biệt phương hướng.

Dã thú sinh tồn nơi cùng hoang, nếu quả muốn tiếp tục sinh tồn, nhất định phải có thứ năng lực đó.

Lúc đó, ở một hoang thôn đã từ lâu không có người cư trú, có kẻ đang đợi Khương Đoạn Huyền đến quyết một trận tử chiến, là Đinh Trữ.

Nước ngọt đã cạn, vài mẫu ruộng tạp nạp gần đó lác đác mấy đồng xương chim chóc gà chó trâu bò dê cừu chết vì bệnh dịch.

Thôn làng vùng biên thù này vốn từng có không biết bao nhiêu gia đình sinh sống, hiện tại đã lâu không thấy bóng người.

Căn nhà cao nhất trong thôn có hai tầng, làm bằng gạch thẻ. Trong một tiểu trấn hoang thôn như vậy, tòa tiểu lâu đó quả có kiến trúc hào hoa hùng vĩ.

Giờ này Đinh Trữ đang nằm trên nóc tòa tiểu lâu, lắng lắng đợi mặt trời từ hướng đông nhú mọc.

Đỉnh ốc đã được quét dọn sạch sẽ, trong cơn gió lạnh trước bình minh lẫn quẩn một mùi rơm rạ không biết từ đâu truyền đến.

Chàng mang theo một bầu rượu, một con gà, một cái đầu heo, một cái đuôi chó, và một thanh khoái đao.

Khoái đao đương nhiên vĩnh viễn đều mang bên mình.

Một người coi “đao” như mạng, bên mình nếu quả không mang theo đao, chẳng khác nào một cô nương không mặc y phục.

Đinh Trữ mang theo đao là chuyện đương nhiên.

Ở đây tuy là đất cùng hoang, muốn tìm một bầu rượu, một con gà, một cái đuôi chó cũng không thể tính là quá khó khăn.

Khốn khó là chàng không ngờ còn tìm được một cái lò lửa, trong lò không ngờ còn tí tách ánh lửa, bên trên ngọn lửa không ngờ còn có một cái nồi, trong nồi không ngờ còn nấu canh bắp cải thịt băm.

Đó mới là tuyệt.

Trước trận quyết chiến sinh tử, có một nồi canh còn nóng hổi trên lò làm sao không phải là chuyện tuyệt vời cho được ?

Chuyện Đinh Trữ tiên sinh làm có lúc không khác gì mấy so với Sở Lưu Hương tiên sinh du hí giang hồ ngày xưa.

Chuyện bọn họ làm luôn luôn khiến cho người ta đoán không ra.

Mặt trời còn chưa lên, phương đông này giờ có chút giống như con cá chết giữa bụng khoe màu trắng xám chết chóc.

Giờ này vốn đáng lẽ là giờ tĩnh lặng nhất giữa đất trời, nhưng trong cái thôn nhỏ im lặng chết chóc đó, trên con đường duy nhất xuyên ngang thôn, lại đột nhiên vang lên một tràng tiếng cước bộ rất kỳ quái.

Tiếng cước bộ không nhẹ cũng không nặng, không nhanh cũng không chậm, giống như một phú ông ăn no không có chuyện gì làm, trà dư tửu hậu đang thông dong tản bộ tại khách sảnh.

Cho nên thứ thanh âm đó kỳ quái phi thường.

Người thông dong nhàn nhã không thể tản bộ đến chỗ này, người đến chỗ này không thể dùng lối tản bộ đó.

Đinh Trữ vốn đang nằm dang chân dang tay như một chữ “đại” to tướng trên nóc nhà, nghe thấy tiếng bước chân đó, tinh thần chừng như đột nhiên giật nảy lên.

- Bành tiên sinh, người đã đến à ? Mời, mời thượng tọa.

Ở đây căn bản không có “tọa”, ý tứ của “mời thượng tọa” chỉ bất quá là “mời người lên đây ngồi”.

Khương Đoạn Huyền đương nhiên minh bạch ý tứ của chàng.

Khương Đoạn Huyền tuy trầm mặc cô độc chừng như cách biệt với mỗi một người trên thế giới cả mười tám ngàn dặm, kỳ thật vô luận tư tưởng của bất cứ một ai cũng rất khó lòng che giấu khỏi hắn.

Nhưng lúc hắn nhìn thấy cái lò lửa và cái nồi bên người Đinh Trữ trên nóc nhà, hắn vẫn không khỏi ngẩn người.

Từ khi hắn dùng cái tên “Bành Thập Tam Đậu” hành tẩu giang hồ, ước chiến cao thủ trong thiên hạ, đem sinh tử thành bại thắng phụ đặt lên một tích tắc lúc lưỡi đao huy khởi, hắn đương nhiên đã từng gặp qua vô số người kỳ quái, vô số chuyện kỳ quái.

Hắn thấy có người lúc quyết đấu khiêng quan tài theo, hắn thấy có người lúc quyết đấu dùng dầu sơn vẽ trên mặt giống như truy hồn sách mệnh quỷ.

Hắn thấy có người cười lớn cuồng dại, có người khóc rống vang trời, có người mặt đỏ bừng bừng như lửa thiêu, có người mặt không đổi sắc.

Hắn thậm chí còn thấy một người lúc bình nhật tự xưng mình cứng cỏi, hơn nữa người trong giang hồ đều công nhận là cứng cỏi, tới lúc quyết đấu đối diện với hắn, khó chột ướn nhẹp.

Qua vô số lần quyết đấu sinh tử trong một hơi thở, các thức các dạng người Khương Đoạn Huyền đều đã nhìn thấy.

Nhưng hắn chưa từng thấy ai tới lúc này còn mang theo một cái lò lửa và một nồi canh.

Đó thật là tuyệt vời.

Bầu trời sáng hơn một chút, lửa trong lò phụt cao hơn một chút, mặt nồi canh bốc hơi nghi ngút hơn một chút.

Khương Đoạn Huyền đứng trên nóc nhà nhìn người trẻ tuổi nằm bên cạnh cái lò lửa, xem chừng còn sai trái hơn cả Hoa Thác.

- Người là Đinh Trữ ?

“Phải, ta là Đinh Trữ”. Người trẻ tuổi đáp:

“Cái lò lửa ngươi nhìn thấy là cái lò lửa, con gà ngươi nhìn thấy là con gà, rượu là rượu, đùi chó là đùi chó, nồi canh trên lò là nồi canh, thậm chí cả cái đầu heo đó cũng là một cái đầu heo thật sự, nếu quả ngươi nghĩ mình nhìn lầm, ngươi mới thật là đã lầm”.

Khương Đoạn Huyền muốn cười, cười không ra, muốn nói, không biết nói gì, muốn không nói cũng không được.

May là lúc hắn còn chưa nghĩ ra phải nói cái gì, Đinh Trữ đã nói tiếp:

- Ta biết ngươi đối với con người ta đã hiểu rõ phi thường, trước khi ngươi quyết chiến với người nào đều đem con người đó nghiên cứu thấu triệt phi thường. Ta tin ngươi ít ra cũng đã tốn ba tháng công phu để nghiên cứu mọi tư liệu về con người ta.

Khương Đoạn Huyền không phủ nhận.

“Muốn hiểu rõ con người ta tịnh không khó khăn gì, chuyện gì ta cũng làm được, hôm nay ta cho dù có mang theo một tay đầu bếp, một đám ca kịch, một đội nhạc công, mười sáu mười bảy ả kỹ nữ lúc nào cũng sẵn sàng thoát y, mang hết đến đây hoan ẩm cùng ngươi trước khi quyết chiến, ngươi cũng không nên cảm thấy kỳ quái”. Đinh Trữ hỏi:

“Ngươi nói có đúng không ?” Khương Đoạn Huyền không thể không thừa nhận:

- Đúng.

- Nhưng ta dám cá với ngươi, ngươi tuyệt đối không tưởng được ta hôm nay tại sao lại mang đến một nồi canh, hơn nữa còn mang theo một lò lửa bốc cháy phừng phừng, đến đội cùng húp canh nóng nghi ngút với một người lúc nào cũng có thể chém ta một đao, giống như sợ hắn ăn phải đồ lạnh đau bụng vậy.

Đinh Trữ nói:

- Chỉ cần ngươi dám cá, ngươi muốn cá cái gì, ta cá cái đó với ngươi, cho dù ngươi muốn cá cái mạng của ta, ta cũng cá với ngươi.

Nói đến đó, nụ cười của Đinh Trữ bỗng biến thành rất kỳ quái:

- Nhưng ta biết ngươi tuyệt không thể cá với ta.

- Tại sao ?

- Bởi vì ngươi đã hiểu biết rõ mọi chuyện về ta, ngươi đương nhiên không thể không biết hôm nay là sinh nhật của ta.

“Phải”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Ta biết”.

“Hiện tại ngươi nhất định đã bắt đầu nghĩ rằng, hôm nay là sinh nhật của ta, giờ phút này là lúc ta ra đời, vậy ngươi nhất định cũng biết ta vì sao lại nấu nồi canh này ở đây đợi ngươi”. Đinh Trữ nói tiếp:

“Sinh nhật của ta, rất có khả năng là tử kỳ của ta, đó là một chuyện lãng mạn làm sao, cho nên ta muốn ước hẹn trận quyết chiến giữa bọn ta vào hôm nay, hơn nữa còn đặc biệt mời người ăn một chén mừng tuổi. Ta tin người hiện tại nhất định đã minh bạch ý tứ của ta”.

- Phải.

“Cho nên người tuyệt đối không thể cá với ta, bởi vì nếu quả bọn ta phải cá, ta thua chắc”. Đinh Trữ thốt:

”Đã tất thắng không còn nghi ngờ gì nữa, thì còn cá làm gì ?

Người luôn là người rất công bình, làm sao có thể làm thứ chuyện không quang minh như vậy ?” Khương Đoạn Huyền lại ngưng thị nhìn chàng rất lâu, tựa hồ muốn lợi dụng đoạn thời gian đó giúp cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, trước lúc quyết chiến, nếu quả bị đối phương làm cho cảm động, không những bất lợi, hơn nữa còn bất trí.

Đinh Trữ đương nhiên hiểu được tâm ý của hắn, giữa đám cao thủ tuyệt đỉnh bậc nhất như bọn họ, tâm ý thông thường đều tương thông với nhau.

Cho nên Đinh Trữ cũng không nói gì nữa, lại bắt chợt bạt đao.

Khương Đoạn Huyền động cũng không động, hắn tin chắc Đinh Trữ tuyệt không thể bạt đao đối phó hắn vào lúc này.

Hắn không tính lầm.

Đinh Trữ bạt đao chỉ để xắt thịt, lưỡi đao lướt qua, xẻ lên đầu heo, đao mỏng như tờ giấy, thịt xắt cũng mỏng như tờ giấy.

- Hảo khoái đao.

Xắt thịt đầu heo thành từng miếng mỏng, nướng trên lò lửa nóng phừng phừng, mỡ chảy xèo xèo, ăn một miếng, uống một ngụm.

Bầu rượu hai người chia nhau chuyền tay, mau mắn cạn nhách, cái đùi chó cũng đã mau mắn chỉ còn dư lại miếng xương.

- Người thật ăn nhiều, cũng uống dữ.

- Người không không tệ !

Đinh Trữ cười lớn, tiếng cười chợt đình đốn, lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Khương Đoạn Huyền:

- Lúc người giết người ta không chết, hoặc giả lúc đã nhìn thấy đối phương vô phương cùng người giao thủ nữa, có phải thường thường thích nói giờ này năm sau tái kiến ở chỗ đó ?

- Phải.

“Hiện tại ta cũng muốn nói câu đó”. Đinh Trữ thốt:

“Giờ này năm sau, tái kiến ở đây, bây giờ người đi đi”.

Khương Đoạn Huyền trầm mặc:

- Tại sao người lại nói câu đó với ta ?

“Bởi vì có lúc ta cũng giống như người, chuyện người không chịu làm, ta cũng không chịu làm”. Đinh Trữ đáp.

- Chuyện gì ?

“Chuyện cho dù có thắng cũng không quang minh”. Đinh Trữ đáp:

“Hôm nay cho dù ta có thắng người, cũng không có mặt mũi gì, bởi vì hôm nay người tất bại, không còn nghi ngờ gì nữa”.

Khương Đoạn Huyền biến sắc:

- Ý tứ của người là gì ?

“Ý tứ của ta là muốn nói ta đã nhìn ra người đã quá mệt, sát khí và đầu chí của người đã tiêu tán”. Đinh Trữ đáp:

“Trước khi người đến đây, người nhất định đã trải qua một trận chiến sinh tử với một người khác, người đó nhất định là một tuyệt đỉnh cao thủ có thể chém đầu người trong một phút chốc như xắt rau”.

Khương Đoạn Huyền trầm mặc, gân xanh trên trán và trên tay lại vồng lên, giật giật. Hắn không chịu thừa nhận chuyện đó, lại không thể phủ nhận. Hắn cả đời chưa bao giờ nói láo.

Người không thành thật, vô luận làm bất cứ chuyện gì đều tuyệt đối không thể đạt đến mức đẳng phong.

Khi mình lừa gạt người ta, thông thường cũng đồng thời đang lừa gạt chính mình, vậy mình làm sao có thể kỳ vọng tự mình ngộ đạo được, không có “thành”, làm sao có thể có “đạo”.

“Vô luận sinh tử thắng bại ra sao, chuyện trong tâm bức rút, cả ta và người đều không làm được”. Đinh Trữ thốt:

“Cho nên trận chiến hôm nay, tốt hơn hết là đổi lại thành ngày này tháng này năm sau”.

“Ý tứ của người ta đã hiểu rõ”. Khương Đoạn Huyền chung quy đã mở miệng:

“Chỉ bất quá hôm nay trận chiến giữa người và ta cho dù có đổi lại thành ngày này tháng này năm sau cũng vậy”.

- Tại sao ?

- Bởi vì trước khi ta đến đây phó ước năm sau, ta vẫn phải đi phó ước với người khác.

- Phó ước với ai ?

- Hoa Thác.

Đinh Trữ đương nhiên biết con người của Hoa Thác, cũng như Hoa Thác cũng biết Đinh Trữ.

Giữa những cao thủ bậc nhất như bọn họ, luôn luôn nhất định có thể có những liệu giải tương đương nhau, bởi vì bọn họ đều biết khó tránh khỏi ngẫu nhiên tương ngộ, một lần tương ngộ khó tránh khỏi có giao tranh sinh tử, nếu quả không thể tri dĩ tri bỉ, trước lúc xuất thủ đã bị đối phương chiếm mất tiên cơ, tiên cơ một khi mất, mạng như sợi tơ.

Khương Đoạn Huyền nói tiếp:

- Hồi nãy Hoa Thác tuy đã bại, nhưng ta lại không đoán định chắc được y có chết hay không.

- Cho nên người đã hẹn y năm sau ?

“Phải”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Cho dù ta có biết rõ y không sống đến năm sau, đến lúc đó ta cũng phải đi phó ước, tình huống tao ngộ có lẽ, trái lại, càng hung hiểm hơn”.

- Tại sao ?

- Bởi vì vợ của y là một nữ nhân si tình phi thường, mỹ lệ phi thường, lại đáng sợ phi thường.

- Nàng là ai ?

- Hoa Cảnh Nhân Mộng.

Hoa Cảnh Nhân Mộng, nữ nhân đó thật ra là dạng nữ nhân nào ?

Không ai biết.

Trên thế giới căn bản không có ai có thể hoàn toàn hiểu được nàng, có lẽ cả chính nàng cũng không thể hiểu rõ mình.

Chỉ bất quá Khương Đoạn Huyền tin chắc:

- Nếu quả Hoa Thác không chết, năm tới trước khi ta và người quyết chiến, y nhất định đi phó ước. Nếu quả Hoa Thác đã chết, Hoa Cảnh Nhân Mộng cũng nhất định đến đó đợi ta, cho dù chính nàng không đi, cũng nhất định phái người khác đến, người nàng phái đến đương nhiên đều có đủ lực lượng để đối phó ta.

Hắn nói với Đinh Trữ:

- Cho nên bọn ta nếu đình trệ chiến hôm nay lại cho tới ngày này tháng này năm sau, tình huống vẫn như cũ. Năm sau ta cho dù còn sống đến phó ước với người, cũng nhất định giống hệt như hôm nay, tinh lực và sát khí đều bị tiêu tan gần hết.

- Người nói phải.

Trong thanh âm của Đinh Trữ phảng phất mang theo một niềm bi thương không bờ bến:

- Người tại giang hồ, thân không còn thuộc về mình, có rất nhiều chuyện đích xác giống như vậy, biến cũng không biến được, cải cũng không cải được.

“Đã không cải được, hà tất phải cải?” Khương Đoạn Huyền nói:

“Thắng bại đã quyết, không còn lo lắng nữa, không phải càng thống khoái sao?” - Tuy thống khoái, lại không công bình, người có thống khoái, ta lại không thống khoái, làm sao nói vậy được.

- Người nói nên làm sao?

“Chiến kỳ đã không đổi được, thắng bại còn phải phân, hôm nay ta nếu đã thắng, năm sau người phải nhượng ta đi phó ước với Hoa Thác cho người”. Đinh Trữ thốt:

“Ta đã sớm muốn gặp y”.

“Có thể”. Khương Đoạn Huyền đáp không do dự:

“Ta có thể đem nơi ước chiến của bọn ta nói cho người biết”.

- Còn có một chuyện người cũng không nên quên.

- Chuyện gì.

- Trận chiến hôm nay đã không còn đổi được, ngày này tháng này năm sau, ước hẹn giữa người và ta cũng không thể đổi.

“Điểm đó ta đương nhiên không quên”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Nhưng người xem chừng đã quên một chuyện”.

- Chuyện gì?

“Người chết không thể đi phó ước”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Đao kiếm vô tình, bại là chết. Hôm nay ta nếu chết dưới đao của người, năm sau ta làm sao có thể đến phó ước với người?” Đinh Trữ hững hờ cười:

- Đó là chuyện của người, ta tin rằng người luôn có cách.

Đinh Trữ thốt:

- Giống như Hoa Thác tuy đã bại dưới đao của người, nhưng ước hẹn giữa người và y năm sau vẫn không sửa đổi được.

Khương Đoạn Huyền không nói gì nữa, những lời nên nói đã nói hết rồi. Một khi đã nói ra là không còn cách sửa đổi, còn nói gì được nữa, mọi ngôn ngữ đều đã đến lúc kết thúc.

Đao vô ngữ.

Đao không thể nói, đao vô ngữ.

Nhưng khi lưỡi đao động, đao thanh khởi, thứ thanh âm đó có phải có thể coi là một thứ ngôn ngữ không ? Một thứ ngôn ngữ càng sắc bén, càng đáng sợ, hơn nữa càng không thể sửa đổi so với bất kỳ ngôn ngữ nào khác ?

- Thắng hoặc bại, sinh hoặc tử ? Nó vĩnh viễn không cho mình quá nhiều đất lựa chọn.

Kỳ quái là đang lúc hai đại danh gia đao pháp quyết chiến, không ngờ không nghe đao thanh.

Chỉ có tiếng gió, không có tiếng đao.

Bởi vì đao của Đinh Trữ căn bản không động. Đao của chàng tà tà giơ ra, lưỡi đao giống như đã chết trong vĩnh hằng.

Chết là vĩnh hằng, bởi vì chết là bất biến, từ xưa đến nay, chỉ có “chết” là bất biến.

Có sinh cơ, là có biến hóa, mới có sơ xuất, kẽ hở và lỗ hổng, mới cho người khác cơ hội.

- “Chết” còn có cơ hội gì chứ ?

“Chết”, đã đạt đến chung cực của mọi sự, không còn gì nữa, nếu quả có người muốn đi công kích “chết”, gã có thể đạt được cái gì ?

Lòng bàn tay nắm chặt cán đao của Khương Đoạn Huyền đã đầm mồ hôi lạnh.

- Dĩ bất động chế động, dĩ bất biến ứng vạn biến.

Khương Đoạn Huyền chưa từng nghĩ đao pháp của Đinh Trữ đã có thể đạt đến cảnh giới đó, càng không tưởng tượng Đinh Trữ có thể dùng phương pháp đó đối phó hần.

Hần bình sinh đụng đầu không biết bao nhiêu cao thủ, chưa từng có ai có thể đem chính mình dồn vào tử địa.

Bởi vì “chết” là “không thắng”, không những không thể biến, cũng không thể công kích, tới đa cũng chỉ bất quá có thể đạt đến “bất bại”.

Cao thủ tương tranh, cái tranh giành là chiến thắng, bất bại tuyệt không phải là mục tiêu tranh thủ của bọn họ.

Nhưng dưới tình huống hiện tại, có thể “bất bại” đã là thắng rồi.

Khương Đoạn Huyền đã phát hiện thể lực của mình không ngừng bị tiêu hao, thậm chí còn tiêu hao hơn nhiều so với lúc hần đang dùng những động tác kịch liệt nhất, khiến cho hần vô phương chi trì nữa.

Nhưng hần cũng không thể động.

Trung cực của vô sinh cơ, vô biến hóa, cũng là ngọn nguồn khởi điểm của sinh cơ và biến hóa.

Nếu quả mình một đao công kích vào điểm đó, chẳng khác nào xung phá một ngọn núi lửa. Phân thân toái cốt, vạn kiếp không hồi sinh.

Chỉ còn nước đợi mới là đối sách tốt nhất, đợi sự sơ xuất của đối phương, đợi đối phương gục trước, chỉ còn nước đợi mới có cơ hội. Cao thủ tương tranh, “đợi” vốn là một chiến lược.

Hối hận duy nhất là trận chiến còn chưa bắt đầu, hần đã bại. Trận chiến còn chưa bắt đầu, thể lực của hần đã bị tiêu hao quá nhiều. Chưa chiến đã bại.

Hiện tại hần mới hiểu rõ Đinh Trữ vì sao có thể nắm chắc phần thắng trước khi chưa đánh, nhưng hần lại không rõ Đinh Trữ sao lại dùng chiến lược này để đối phó hần.

Đinh Trữ còn trẻ, Đinh Trữ kiêu hùng, Đinh Trữ có hiệp khí, cũng có cốt khí, Đinh Trữ luôn luôn tôn thờ công chính.

Dạng người như Đinh Trữ, đã biết thể lực của hần không thể tiếp tục nữa, đáng lẽ nên tránh cùng hần quyết thắng bại bằng thể lực, đáng lẽ nên tốc chiến tốc quyết, quyết sinh tử trong nháy mắt. Vậy mới là bản sắc của đại trượng phu.

Đinh Trữ tại sao phải không phải là người trong tưởng tượng của hần ?

Khương Đoạn Huyền không hiểu.

Hần đã suy nhược phi thường, tư tưởng của hần đã vô phương bảo trì cho thanh tỉnh được nữa, nhưng hần vẫn muốn tận hết dư lực cuối cùng đánh một chiêu cuối cùng.

Cuối cùng hần chỉ nhớ hần phảng phất đã huy đao.

Khương Đoạn Huyền cũng không biết mình tỉnh dậy hồi nào, khoảng thời gian từ lúc hần huy đao có lẽ đã rất lâu, có lẽ cũng chỉ trong chốc lát.

Lúc hần tỉnh dậy, mặt trời đã chiếu trên vách tường đất đỏ diện, trên tường có viết vài chữ bằng than:

“Trận chiến hôm nay, ta thắng ngươi bại, Ước hẹn với Hoa Thác, ta đi ngươi nghỉ, Giờ này năm sau, tái lai tương kiến”.

Hiện tại Khương Đoạn Huyền chung quy đã hoàn toàn minh bạch ý tứ của Đinh Trữ.

Cao thủ tương tranh, bại tức là chết, chàng chỉ còn nước dùng chiến lược đó mới có thể khiến cho Khương Đoạn Huyền bại mà không chết.

- Trận chiến năm sau, bằng vào việc chàng thay thế Khương Đoạn Huyền đi phó ước với Hoa Thác, cho dù chàng còn sống đến đây, cũng nhất định giống hệt như Khương Đoạn Huyền hôm nay, dùng sức mạnh của ý chí đổi chỗ.

Cho nên thắng bại của trận chiến năm sau mới chân chính quyết định được thắng bại giữa bọn họ.

Cho đến bây giờ, Khương Đoạn Huyền mới tin trên thế giới thật có thứ người như Đinh Trữ.

Thứ người đó thật có chết cũng không chịu chiếm một chút tiện nghi trên người ta.

Lúc đó Hoa Thác đã được mai táng, chính vợ của y đào mộ cho y, ghim một đóa hoa xương rồng đỏ trước mộ y.

Cái chết của Hoa Thác hoàn toàn là chuyện ngẫu nhiên đột phát, giữa y và Khương Đoạn Huyền hoàn toàn không có một chút ân oán, cho nên Hoa Cảnh Nhân Mộng hoàn toàn không biết trạng thái của mình đã chết dưới đao ai.

Nàng chỉ biết người giết chết chồng mình, ngày này tháng này năm sau, nhất định đến đây.

Sau một năm, Đinh Trữ đã đến.

Lúc Đinh Trữ đến, là đến từ phương xa.

Lúc Đinh Trữ đến đã mệt mỏi phi thường, cho nên lúc chàng nhìn thấy căn tiểu ốc đó, cả người phảng phất đã mềm nhũn ra, giống như một kỹ nữ đã lăn lộn bấy lâu trong gió bụi chợt gặp được một nam nhân thành thật, thành thật đáng trông cậy, hơn nữa chân tâm chân ý đối với ả.

Đó là thứ cảm giác hạnh phúc làm sao, tuy trong hạnh phúc gần như muốn khóc mà không ra nước mắt, nhưng nhịn không được cảm giác muốn rơi nước mắt. Hạnh phúc có lúc cũng thê lương, có lúc thậm chí còn dễ khiến cho người ta rơi nước mắt hơn là chuyện bi thảm nhất.

Có nước mắt để chảy cũng tốt.

Căn tiểu ốc xây bằng đá trắng, vừa bình phàm, vừa chất phác, trước nhà lại có một hành lang ưu nhã phi thường, trước hành lang, dưới mái hiên, lại có dàn phong linh.

Phong linh u uẩn, luôn luôn làm nhớ đến Giang Nam.

- Nước mùa xuân, rặng liễu phất phơ soi mình giữa sóng nước, hoa, phong linh, tiểu ốc, có thể không nhớ đến Giang Nam sao ?

Chàng phảng phất đã có thể nghe thấy tiếng phong linh trong ngần, vang vọng trong gió xuân, trong gió xuân còn mang theo một hương thơm từ vùng núi xa xăm truyền đến.

Sau đó Đinh Trữ nhìn thấy một nữ nhân trắng muốt, trắng làm sao, thuần khiết làm sao, ưu nhã làm sao, tĩnh lặng làm sao.

Đinh Trữ không còn là thiếu niên không hiểu chuyện đời, Đinh Trữ đã từng gặp qua nhiều nữ nhân, đã gặp rất nhiều nữ nhân.

Nhưng chàng chưa từng gặp một nữ nhân tĩnh lặng như vậy, tĩnh lặng làm sao, tĩnh lặng làm sao, tĩnh lặng làm sao.

Cho nên chàng mới không tưởng nổi một nữ nhân tĩnh lặng như vậy lại là Hoa Cảnh Nhân Mộng mà mỗi một hành động trong giang hồ đều khiến cho mọi người không thể an tĩnh.

Bởi vì chàng không tưởng được cho nên chàng mới đi chẻ củi, cắt cỏ, tu sửa lan can.

Bởi vì chàng không tưởng được, cho nên sau khi chàng đánh bại Hiên Viên Khai Sơn và Mục Dương Nhân mới có thể lọt vào lòng của Hoa Cảnh Nhân Mộng, ôm chàng vào dạ ngực.

Chuyện đó xảy ra như vậy.

Chuyện đó cho đến nay còn chưa kết thúc, thậm chí có thể nói mới vừa bắt đầu.

20. Tình Đến Lúc Nồng Không Oán Trách

Bạn Bạn vốn đáng lẽ không tịch mịch chút nào, bởi vì cả đời nàng ưa thích nhất là hòa nhập, ngày ngày đêm đêm đều có người bên cạnh nàng.

Nhưng Bạn Bạn lại tịch mịch.

Nàng lúc nào chỗ nào cũng đều nguyện ý phụng hiến tất cả cái gì mình có vì Đinh Trữ, Đinh Trữ lại hoàn toàn không nhớ nàng.

Cảm tình giữa người và người tại sao có thể có khác biệt to lớn như vậy, thứ khác biệt đó thậm chí đã không còn có thể chỉ coi là khác biệt, mà là căn nguyên của thống khổ thâm sâu cường liệt nhất của nhân loại.

Trên thế giới còn có sự đau khổ gì có thể khiến cho người ta thống khổ bằng sự đau khổ trên tình cảm ?

Sự đau khổ trên nhục thể là người khác đang hành hạ mình.

Sự đau khổ trên tình cảm lại là tự mình đang hành hạ chính mình, ngược đãi chính mình, thậm chí có thể còn coi mình như là cừu nhân thống hận nhất của mình, bởi vì mình hận mình tại sao phải làm chuyện đó, tại sao phải đi yêu một người căn bản không xứng đáng là người mình yêu.

Bạn Bạn tịch mịch, đặc biệt là khi nàng nhìn thấy Đinh Trữ, bởi vì lúc đó Đinh Trữ tuy ở ngay trước mắt nàng, lại phẳng phất như ngoài trăm núi ngàn sông.

Đặc biệt là khi nàng nghe Đinh Trữ nói “cám ơn”.

“Cám ơn”, khách khí làm sao, lễ nghĩa làm sao.

Nàng bưng một chén trà cho Đinh Trữ, Đinh Trữ nói “cám ơn”, nàng bới một chén cơm cho Đinh Trữ, Đinh Trữ nói “cám ơn”, không cần biết nàng làm chuyện gì cho Đinh Trữ, Đinh Trữ đều nói với nàng một tiếng “cám ơn”.

- Mình có thể nào mỗi ngày nói một trăm lần “cám ơn” với một người thân cận với mình nhất không ?

Sự khách khí của Đinh Trữ, sự đa lễ của Đinh Trữ khiến cho tim Bạn Bạn tan vỡ.

Sắp đến mùa hè rồi, ở những nơi ẩm thấp ẩm cứng đã bắt đầu thấy có muỗi, mặt đất vốn một màu nâu sạm đã bắt đầu thấy vài chỗ xanh ươm, trên thân thể một môi đã có thể thấy những giọt mồ hôi.

Đứng nửa canh giờ trong nhà bếp, nấu xong ba món ăn và một nồi canh cho bữa trưa, trên người Bạn Bạn cũng ướt mồ hôi.

Nàng muốn đi tắm.

Con gái thường thường đều thích tắm rửa, sau khi tắm rửa thoải mái mái, mới có thể tươi tỉnh mặt mày, tâm tình cõi mở, luôn luôn giúp cho con gái bay bổng vui cười.

Có nam nhân không để cho nữ nhân về nhà, có nam nhân không để cho nữ nhân vận y phục hở hang coi là chuyện xấu hổ nhục nhã, có nam nhân thậm chí còn không để cho nữ nhân đi đến những đường phố đông đúc nhiệt náo mua vài thứ son phấn.

Tật đồ kị của nam nhân có khi cũng vô lễ không thua gì tật đồ kị của nữ nhân, nhưng chừng như không có một nam nhân nào có thể không cho nữ nhân của hắn đi tắm rửa.

Tắm rửa thông thường là trong bồn tắm, trên thế giới có đủ thức đủ dạng bồn tắm, có những loại thậm chí xây bằng ngọc thạch.

Mỹ nhân đi tắm, có rất nhiều sự tích kỳ quái, thậm chí còn thích dùng sữa bò sữa dê, mật ong, trà ...

Nhưng phổ thông thường dùng nhất vẫn là nước.

Nước cũng có rất nhiều loại.

Nước sông nước biển nước suối nước thác nước giếng nước hồ nước nóng nước lạnh nước mưa ... các thức các dạng nước đều được.

Nhưng khát khao nhất trong lòng người vẫn là thứ nước suối trong veo tự nhiên nhất, thuần tịnh nhất, lạnh lẽo nhất, trong mây mù khói phủ, giữa núi đồi xanh rờn, như dải lụa bằng bạc chảy dài xuống.

Bên cạnh căn tiểu ốc của Bạn Bạn có một dòng thác trong ngần đổ xuống giữa hai mạch núi.

Lúc đó đã gần đến ngày hè.

Hoa Cảnh Nhân Mộng đang dừng chân dưới một tàng cây cổ thụ bên con đường nhỏ, nghĩ ngợi đắn đo từng chi tiết trong kế hoạch của nàng.

Chìa khóa quan trọng nhất trong kế hoạch đó là Bạn Bạn.

Xuất thân của Bạn Bạn, tao ngộ của Bạn Bạn, giáo dưỡng và tri thức của Bạn Bạn, và nhược điểm của Bạn Bạn.

Những thứ đó Nhân Mộng đều đã nghiên cứu điều tra một cách kỹ càng, nàng trước hết phải biết tất cả nhược điểm của Bạn Bạn mới có thể tìm ra phương pháp hữu hiệu nhất, trực tiếp nhất để đã động tâm tưởng của cô gái đó.

Chỉ có một điểm nàng có thể xác định được.

Bằng vào tao ngộ của Bạn Bạn có thể cho thấy nàng ta đối với nam nhân đã có cảm giác rất thương tâm.

Nhân Mộng vì sao đột nhiên biến thành có hứng thú với Bạn Bạn như vậy ? Có phải vì Đinh Trữ ?

Giữa Nhân Mộng và Đinh Trữ có phải đã cài thắt một mối gút gỡ không ra, cũng nhìn không thấy ? Cả linh hồn và mệnh vận của hai người đều thắt chung một chỗ ?

Nước suối trong vắt, xanh như phỉ thúy, mặt Bạn Bạn cũng ánh thành màu bích lục.

Nàng trầm mình trong nước đầm xanh ngời, hoàn toàn thả lỏng thân thể.

Hiện giờ Đinh Trữ đang ngủ, sự an toàn của chàng có Khương Đoạn Huyền bảo hộ.

Hiện giờ khí trời nắng ấm như vậy, sóng nước ôn nhu như vậy, Bạn Bạn cơ hồ đã hoàn toàn quên hết mọi khổ nạn mình từng chịu đựng trong đời.

Ngay lúc đó, nàng chợt phát hiện có một người đáng đứng trên tảng nham thạch bên dòng suối thất thần nhìn nàng.

Bạn Bạn cơ hồ muốn hét lớn lên.

Nàng đã từng có cái kinh nghiệm đáng sợ đó, lần đó nếu quả không phải có Đinh Trữ cứu nàng, nàng đã sớm bị người ta làm nhục, mỗi lần nàng nhớ đến tao ngộ lần đó đều giống như đang lọt vào một cơn ác mộng, chịu không được phải hét to, mồ hôi lạnh thấm vào tận tim gan.

Nhưng lần này nàng lại không có chút lo sợ.

Người đứng trên tảng nham thạch thất thần nhìn nàng không ngờ lại là một nữ nhân mỹ lệ phi thường, ưu nhã phi thường. Sóng mắt của nàng ta còn ôn nhu hơn cả nước mùa xuân.

Cho nên trong nháy mắt, Bạn Bạn đã nảy sinh một thứ cảm tình rất vi diệu đối với nữ nhân đó, trên một phương diện mà nói, nàng thậm chí đã coi nữ nhân đó như là bằng hữu tri tâm của mình.

Khi sóng mắt của nữ nhân đó ngưng thị nhìn nàng, nàng thậm chí còn cảm thấy toàn thân đều ảm áp.

Nếu quả nàng biết nữ nhân đó là ai, nàng có lẽ đã phát điên.

Nữ nhân đó đương nhiên là Hoa Cảnh Nhân Mộng.

Nhân Mộng đứng trên nham thạch, dùng ánh mắt mình đã tự huấn luyện bao lâu nay nhìn cô gái trong thủy trì, từ nhiều năm trước Nhân Mộng đã biết nam nhân rất thích nàng dùng nhãn quang đó nhìn bọn họ.

Sau này Nhân Mộng mới biết có rất nhiều nữ nhân cũng vậy, đặc biệt là nữ nhân đau khổ phiền muộn.

Hiện tại cô gái trong thủy trì cũng không ngoại lệ.

Nhân Mộng phát hiện nàng ta đã bắt đầu dần dần dung hóa dưới ánh mắt mình.

- Trên thế giới có bao nhiêu nữ nhân chỉ vì người khác tỏ lộ một chút ôn nhu và đồng tình với mình là chịu phó xuất hết tất cả ?

Nếu quả có người có thể chân chính hiểu rõ được điểm đó, hơn nữa còn lợi dụng một cách rành rọt, thứ lực lượng đó chỉ sợ còn to lớn mạnh mẽ hơn trong tưởng tượng của bất cứ một ai.

Người đầu tiên mở miệng là Bạn Bạn.

“Chị là ai ?” Nàng hỏi Nhân Mộng:

“Chị sao lại đứng nhìn tôi như vậy ?” Nhân Mộng không trả lời, lại nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của mình, đang lúc bộ y phục trắng như tuyết từ trên vai Nhân Mộng rơi xuống, Bạn Bạn xem chừng cả hô hấp cũng đã ngưng hẳn.

Thân thể Bạn Bạn cũng đáng để kiêu hãnh, cũng thường thường khiến cho tim nam nhân đập mạnh, hô hấp đình chỉ.

Nàng hiểu rõ điểm đó phi thường, hơn nữa cũng có lúc lợi dụng điểm đó.

Nhưng đợi đến khi nàng nhìn thấy đồng thể hoàn mỹ không một khuyết điểm của nữ nhân đó, giống như nhìn thấy thần thánh trong ảo tưởng của nàng.

Đang khi nữ nhân đó cũng trầm mình vào nước suối, nàng cơ hồ muốn ngất xỉu.

Đợi đến khi nàng tỉnh khỏi cơn mê, nữ nhân đó đã tới trước mặt nàng, dùng một ngón tay thon dài vuốt ve mặt nàng, lại còn dùng một thanh âm dật thường nói với nàng:

- Em gái tội nghiệp, ta biết em đã mệt, đã chịu đựng nhiều đau khổ. Hiện tại em cần nhất là một người thật sự tốt với em, một người có thể an ủi em.

Nhân Mộng hỏi:

- Bên cạnh em có ai như vậy chứ ?

Bạn Bạn không thể hồi đáp, tim Bạn Bạn đang đau xót.

“Em không có”. Nhân Mộng tự trả lời:

“Bởi vì em luôn luôn chỉ trao hết mọi tình thương sở hữu của em cho người mình yêu, lại không lo bảo vệ chính mình”.

Tay Nhân Mộng càng dịu dàng.

“Nhưng đã trải qua nhiều lần như vậy, em cũng nên hiểu rõ yêu người khác là chuyện thống khổ chừng nào”. Nhân Mộng thốt:

“Em cũng nên bắt đầu học làm sao để khiến người ta yêu em”.

Nước mắt Bạ Bạ đã rơi, rơi hòa vào nước suối, sau đó nàng mới phát hiện thân thể nàng đã bị nữ nhân xa lạ đó ôm vào lòng.

Nàng muốn vùng vẫy, lại hoàn toàn không còn khí lực.

Nữ nhân đó phẳng phất có một thứ lực lượng khiến cho người ta bất khả kháng cự, thứ lực lượng có thể dùng một cách hữu hiệu trên thân thể của cả nam nhân lẫn nữ nhân.

Trời xanh như mới rửa mặt, cỏ mịn như thảm, bọn họ nằm lặng dưới trời trong nắng ấm tháng tư, Bạ Bạ chỉ có cảm giác an toàn và thỏa mãn khôn tả.

Nàng chưa từng nghĩ trong cuộc đời không ngờ có thể có lúc vui sướng như vậy, càng không nghĩ đến chuyện đó không ngờ có thể xảy ra trên người nàng.

Trải qua bao nhiêu thống khổ chưa xót do sự vô tình của nam nhân đối với nàng, nàng chợt phát hiện chỉ có nữ nhân mới thật sự có thể tín nhiệm phó thác ý lại, hơn nữa tuyệt không thể hãm hại mình.

Đặc biệt là nữ nhân đó, sự đa tình và ôn nhu của nàng ta, trên thế gian tuyệt không có một nam nhân nào có thể so sánh bằng.

Trong cảm giác hạnh phúc như trong mộng, nàng không nhận nổi phải nói:

- Tôi biết tôi là một nữ nhân đáng ghét, có khi thậm chí cả tôi cũng tự ghét mình.

Cho nên tôi thật sự không hiểu chị sao lại tìm đến tôi ?

Nhân Mộng thần nhiên đáp:

- Em sao lại có thể là một nữ nhân đáng ghét được, nếu quả em đáng ghét, nữ nhân trong thiên hạ toàn bộ là đáng ghét quỷ quái hết rồi. Kỳ thật từ trước đây rất lâu, ta đã bắt đầu chú ý đến em.

- Thật vậy ?

Đó đương nhiên không phải thật, đó là lời nói láo, nhưng nói láo luôn luôn có thể làm cho người ta khoan khoái, trên thế giới có bao nhiêu cô gái không thích nghe nói láo ?

Trên thế giới có bao nhiêu cô gái không thích nói láo ?

Nhân Mộng lại nói:

- Kỳ thật hôm nay ta vốn không dám đến, ta sợ làm em sợ. Nếu quả không phải vì cơ hội gặp em một mình quá hiếm có, ta cũng không đến rồi.

- Tại sao ?

“Ta biết em ở chung với hai nam nhân”. Nhân Mộng đáp:

“Bọn họ xem ra có vẻ rất thần bí”.

Ý tứ “thần bí” thông thường có chút quỷ dị giấu diếm, có chút âm mưu, có chút gì đó người ta không thấy được.

Bạ Bạ hiểu rõ ý tứ của nàng ta, cho nên giải thích giùm bọn họ:

- Chị nói bọn họ thần bí, quả thật có chút thần bí, chỉ bất quá bọn họ tuyệt không phải là người xấu.

Bạ Bạ lại bổ sung thêm một câu:

- Trong bọn họ còn có một người đã từng cứu tôi.

- Ồ ?

- Lúc tôi còn rất nhỏ, nếu quả chàng không kịp thời cứu tôi, tôi đã bị người xấu làm ô nhục.

“Còn bây giờ ?” Nhân Mộng hỏi:

“Người từng cứu em bây giờ đối với em ra sao ?” Bạn Bạn cúi đầu, không nói gì.

“Kỳ thật em không cần nói ta cũng đã nhìn ra gã hiện tại không tốt đẹp gì đối với em”. Nhân Mộng thốt:

“Ta thậm chí còn nhìn ra gã rất lãnh đạm bạc bẽo đối với em”.

Bạn Bạn vẫn trầm mặc.

Nhân Mộng thở dài nhè nhẹ:

- Sau khi gã cứu em, em nhất định đã nhớ nhưng gã giờ giờ phút phút, đối với một cô gái trẻ mà nói, ân tình rất dễ dàng biến thành ái ý, có khi em thậm chí không ngần ngại hy sinh tất cả vì gã.

Đó là sự thật, Nhân Mộng, không còn nghi ngờ gì nữa, rất hiểu rõ tâm lý thiếu nữ.

“Nhưng đợi đến khi em hy sinh tất cả vì gã, em được cái gì ?” Nhân Mộng hỏi:

“Trước đây gã cứu em, có lẽ chỉ bất quá giống như đem một cục thịt mỡ ăn không hết quăng cho một con chó hoang đang đói muốn chết, chớp mắt một cái đã quên sạch chuyện đó”.

Nhân Mộng lại thở dài:

- Đám nam nhân thường thường đều như vậy, lãng quên, ích kỷ, vô tình.

Đó cũng là lời nói thật, đám nam nhân đích xác thường thường đều phạm vào mấy căn bệnh đó, cũng như đám nữ nhân cũng thường thường phạm vào mấy loại bệnh đó.

Lời nói thật luôn luôn đâm chích đả thương nhân tâm.

- Tâm của nam nhân cũng là tâm, tâm của nữ nhân cũng là tâm.

Tâm Bạn Bạn chừng đã bị đâm xuyên thành một lỗ.

21. Hồn Dao Và Hồn Hoa

Sau căn tiểu ốc có một vườn hoa nho nhỏ, hoa xuân đã nở rộ, đã có thể ngắt ghim trên tóc mai, cắm chưng trong bình.

Đinh Trữ vận một bộ thanh y, mang đôi giày đế gỗ cao kiểu cổ đời Đường, trên chân thậm chí còn mang một đôi vớ.

Dưới ánh mặt trời mới vào hạ ôn hòa ấm cúng sau giờ ngọ, mặt chàng xem ra tuy vẫn còn trắng nhợt không một chút huyết sắc, nhưng thần thái của chàng lại áp ủ một thứ nhàn nhã thanh lịch khôn tả.

Thứ thần thái đó khiến cho khuôn mặt trắng nhợt của chàng càng đột xuất hiển lộ, càng cao quý giữa trăm hoa tươi tắn đua nhau khoe sắc.

Vật duy nhất có chỗ không tương phối với thái độ ưu nhã của chàng là một thanh đao trong tay chàng.

Nhưng thanh đao đó cũng ưu nhã phi thường, một thứ ưu nhã mộc mạc cao thượng phi thường. Không tương xứng là sát khí trên thanh đao đó.

Trong hoa viên có một cây ngân hạnh rất cao, dưới tàng cây có một cái kỷ, một cái bồ đoàn.

Trên kỷ có một bình hoa làm bằng sứ phẳng tạo Tống Nhữ Châu Ca “Vũ Quá Thiên Thanh”, trên bồ đoàn có một người ngồi.

Người đó không phải là hòa thượng, là Đinh Trữ.

Người ngồi trên bờ đoàn không nhất định phải là hòa thượng, hòa thượng cũng không nhất định phải ngồi trên bờ đoàn.

Đình Trữ đang tu chỉnh cảnh hoa tươi mà chàng mới cắt trong vườn hoa, dùng một thanh đoản đao màu bạc, cán đao hình trạng một mạt ưu nhĩ.

Một thanh đao cán đao ưu nhĩ như vậy, một thanh ngân đao tước tĩa cảnh hoa, trên đao làm sao có thể có sát khí ?

Ánh mặt trời sau ngọ vẫn một màu vàng chói, vẫn chưa đạt đến màu đỏ tươi sáng lạn huy hoàng của tịch dương trước khi bóng đêm tằm tối ngập tràn.

Khương Đoạn Huyền đứng xa xa dưới một cụm hồng hoa, lẳng lặng nhìn Đình Trữ đang tước tĩa hoa, phảng phất đã nhìn đến thất thần.

Sắc mặt hần viễn viễn lãnh khốc đậm bạc như vậy, nhưng mắt hần lại giống như tịch dương dậy lửa thiêu đốt, giống như một mãnh thú nhìn thấy một mãnh thú khác uy hiếp sinh mạng mình.

Nhưng Đình Trữ chỉ bất quá đang tước tĩa vài cành hoa tươi vừa mới cắt xuống.

Chuyện nhàn nhĩ như vậy, làm sao lại châm mồi cho ý tưởng thù địch của người khác ?

Ánh mặt trời vàng chói đã dần dần lợt lạt, màu đỏ tươi như ánh lửa vẫn còn chưa nhiễm trên tịch dương.

Khương Đoạn Huyền tĩnh lặng bất động như bàn thạch đột nhiên chậm chậm đi về phía Đình Trữ.

Đình Trữ lại phảng phất căn bản không phát giác có người đã tới trước mặt mình, một người lúc nào nơi nào cũng có thể uy hiếp đến sự tồn tại và sinh mệnh của mình.

Chàng vẫn dùng thanh ngân đao của mình tu bổ tĩa gọt một nhánh hoa, chàng xuất thủ rất chậm, rất cẩn thận.

Đao chàng dùng là một thanh đao bằng bạc nguyên chất rất cùn.

Chuyện chàng làm là một chuyện rất bình thường, một người đang dưỡng bệnh thường thường đều có thể làm mấy chuyện đó.

Nhưng Khương Đoạn Huyền lại toàn tâm toàn ý nhìn chàng, giống như một người mê man nhìn người điêu khắc, đang nhìn một vị đại sư mà hần sùng bái nhất điêu khắc một tinh phẩm chí mỹ chí thiện chí chân. Càng giống như một đứa trẻ hiếu kỳ đang xem một màn kịch kỳ diệu chưa từng thấy.

Trên mặt Khương Đoạn Huyền không ngờ có thể lưu lộ thần tình đó mới chân chính là quái sự.

Nhưng người thật sự có thể hiểu thấu Khương Đoạn Huyền có thể biết hần dùng ánh mắt đó để nhìn Đình Trữ nhất định là vì hần đã nhìn thấy những chuyện mà người khác không nhìn thấy được, chỉ có hần mới có thể nhìn thấy:

đã thấy.

Hần đã thấy cái gì ?

Hoa tươi bị cắt xuống, giống như cá đã bị mắc lưới kéo lên khỏi mặt nước.

Hoa bị cắt xuống, nhìn vẫn tươi tắn đẹp đẽ như trước, cá trong lưới cũng động đậy như trước, thậm chí động còn mãnh liệt hơn.

Nhưng trong mắt của thứ người như Khương Đoạn Huyền mà nhìn, đã không còn giống nhau.

Cái động của cá trong nước là động nhàn du tự tại, cái động của cá trong lưới đã biến thành một thứ vùng vẫy phấn đấu vì sinh tồn.

Hoa còn dính trên cội, kiều diễm tươi tắn tự nhiên, hoạt bát, sau khi bị cắt xuống, khó tránh khỏi có chút tiêu tụy. Tuy được tĩa gọt, dựa cung dưỡng trong bình hoa tinh phẩm nhất, cũng chỉ bất quá như là một nữ nhân đã quá thời, đã phải dùng phấn son đậm nồng để che giấu nếp nhăn trên mặt, làm sao có thể so sánh với một thôn nữ mây ngài không tĩa mống ?

Kỳ quái là hoa tươi bị Đinh Trữ cắt xuống, tĩa giọt cắm vào bình, không ngờ vẫn còn tươi tắn kiêu diễm như trước, không ai có thể nhìn ra một điểm khác biệt, thậm chí cả Khương Đoạn Huyền cũng không thể.

Chàng dùng thủ pháp gì để cắt những cành hoa đó ?

Đinh Trữ không ngẩng đầu, không mở miệng.

Khương Đoạn Huyền dùng hai ngón tay nhẹ nhàng lượm một cành hoa lên, ngưng thị nhìn vết cắt trên cành hoa.

Ánh mắt của hắn lập tức biến thành càn kỳ quái.

Thứ nhãn sắc đó giống như một con mèo nhìn thấy một con chuột, lại giống như một con chuột bắt chợt nhìn thấy một con mèo.

- Khương Đoạn Huyền, tổng chấp sự của Hình bộ, đao phủ thủ cao minh nhất từ trước đến nay.

- Đột nhiên trong một đêm biến thành đao khách thành danh trong giang hồ, Bành Thập Tam Đậu.

Bành Thập Tam Đậu chưa từng phục ai.

Một người như vậy, làm sao đang lúc nhìn thấy vết cắt trên cành hoa lại có thể biến thành kỳ quái như vậy ?

Đợi đến khi cắm cành hoa cuối cùng vào bình, Đinh Trữ mới phát hiện Khương Đoạn Huyền đang đứng trước mặt mình.

Khương Đoạn Huyền lại vẫn ngưng thị nhìn vết cắt trên cành hoa trong tay, lại qua một hồi rất lâu mới chậm chậm thốt:

- Bằng vào một thanh đao cùn cắt cây, lại như khoáy đao cắt đậu hủ, đao thế kỳ biến, hiển hiện đao phong ngoài vết cắt”. Khương Đoạn Huyền nhìn thẳng Đinh Trữ:

“Bằng vào đao pháp đó, có bao nhiêu người có thể làm được chứ ?” Thái độ của Đinh Trữ rất bình tĩnh, dùng một thanh âm bình đạm phi thường trả lời:

- Khương tiên sinh, câu hỏi đó ngươi không nên hỏi.

- Tại sao ?

“Nhất đao chi công, không đủ để hiển hiện đao pháp, càng không đủ để quyết thắng phụ”. Đinh Trữ đáp:

“Thiên thời khi quyết chiến, địa lợi nơi quyết chiến, thể lực tâm tình của người quyết chiến đều có thể ảnh hưởng đến sự mạnh yếu của đao pháp”.

“Nhưng bản thân của đao pháp lại bất biến”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Đao cũng bất biến”.

“Còn người”. Đinh Trữ hỏi:

“Người có thể biến phải không ?” - Phải.

“Đã biết người có thể biến, đao pháp danh gia tuyệt thế vô song cũng có thể trong một đêm biến thành không kham nổi một đao”. Đinh Trữ thốt:

“Chuyện đó đã không vĩnh hằng, người có thể dùng thứ đao pháp đó hôm qua có thể chỉ có năm ba người, hôm nay có thể biến thành bảy tám người, ngày mai lại có thể biến thành chỉ còn lại một người”.

Khương Đoạn Huyền không nói gì được.

Ánh sáng dần dần trầm lắng, trầm mặc một hồi lâu, Khương Đoạn Huyền mới nói:

- Không sai, người có thể biến, nhân sự lại thay đổi vô thường, biến hóa người đã trải qua thật ngoài sự tưởng tượng của ta. Cả ta cũng nghĩ người đã chậm, đã không còn là địch thủ của ta.

Khương Đoạn Huyền thở dài:

- Nhưng ta đã lầm, bằng vào thể lực hôm nay của người vẫn có thể thi triển dạng đao pháp đó, đợi đến khi ta và người quyết chiến, chỉ sợ ta đã không còn là đối thủ của người.

Đinh Trữ thần nhiên cười cười, điềm đạm nói:

- Ta hiểu rõ ý tứ của người, người nhất định cảm thấy kỳ quái, ta trong ngực quỷ tâm tối không ánh sáng như vậy, chịu đựng lối sinh hoạt mà không ai có thể chịu đựng nổi, đao pháp làm sao còn có tiến cảnh ?

“Phải”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Ta chính là đang muốn hỏi người câu đó”.

- Kỳ thật nếu người nghĩ suy kỹ càng, người cũng có thể minh bạch.

-Ồ ?

- Đao pháp đến một cảnh giới, không cần dùng thân thể cũng có thể luyện được.

- Không dùng thân thể để luyện thì dùng cái gì để luyện ?

“Dùng tư tưởng, trong tư tưởng mà tìm kiếm biến hóa và sơ hở trong đao pháp, tìm kiếm ra một phương pháp có thể hòa mình phối hợp nhất”. Đinh Trữ đáp:

“Hơn nữa một người nhục thể lúc đang chịu đựng những đau đớn cực kỳ thống khổ, tư tưởng thông thường trái lại càng mất nhuệ”.

Thái độ của Khương Đoạn Huyền đột nhiên biến thành nghiêm túc phi thường, hơn nữa còn tràn đầy vẻ tôn kính, thậm chí còn dùng một thái độ đệ tử đối với sư trưởng mà nói với Đinh Trữ:

- Kính cẩn thụ giáo.

Mười cành hoa tươi cắt xuống, đã có chín cành cắm trong bình, một cành còn ở trong tay Khương Đoạn Huyền.

Đinh Trữ chậm chậm đứng lên, nhìn nhìn cành hoa trong tay hắn, lại nhìn nhìn bình hoa.

“Khương tiên sinh có phải muốn mang cành hoa đó đi không ?” Chàng hỏi Khương Đoạn Huyền.

- Không muốn.

- Vậy thì, Khương tiên sinh, mời cắm hoa.

Câu nói đó vốn cũng là một câu nói rất bình thường, rất phổ thông, cành hoa cắt xuống vốn là để cắm vào bình.

Kỳ quái là một Đinh Trữ gần đây càng lúc càng bình đạm với thế sự, khi nói câu đó, trong khẩu khí lại lộ rõ ràng ý tứ khiêu chiến, giống như bắt một người đi làm một chuyện rất khó khăn.

Càng kỳ quái hơn là, sau khi nghe câu nói đó, một Khương Đoạn Huyền luôn luôn nghiêm túc trầm tĩnh chợt cũng biến thành rất hưng phấn, giống như người đang ở chiến trường, đối diện với một thanh đao giết người.

- Tại sao ?

Những nhánh hoa trong bình bài trí cực kỳ thưa thớt ảm đạm, khoảng dư còn rất nhiều, tùy tiện chỗ nào cũng có thể cắm thêm một nhánh, thậm chí cắm mười nhánh cũng tùy tiện tiện tiện mà cắm.

Nhưng Khương Đoạn Huyền trong tay cầm một cành hoa lại chững như một học sinh muốn viết một đoạn văn, trong tay tuy có bút mực, lại không biết nên bắt đầu hạ thủ từ đâu.

Ánh mắt bén như đao của hắn đảo quanh chọn lựa những khe hở trong bình hoa.

Nhưng hoa trong tay hắn lại không cắm xuống.

Thần sắc của hắn càng ngưng trọng, không những gân xanh trên trán đã lộ xuất, thậm chí cả lưng bàn tay cũng vòng gân xanh, một nhành hoa nhẹ như lông vũ chững như đã biến thành nặng nề ngàn cân.

Tại sao ?

Qua một hồi rất lâu, Đinh Trữ mới thở dài nhẹ nhẹ:

- Khương tiên sinh quả nhiên cao minh.

Khương Đoạn Huyền cười khổ:

- Cả cảnh hoa này mà ta cũng không biết nên cắm vào đâu, hai chữ cao minh làm sao nhận được.

“Đứa bé ba tuổi cũng có thể cắm hoa”. Đinh Trữ thốt:

“Khương tiên sinh sao lại không biết cắm cảnh hoa đó được ?” “Đó mới là kỳ lạ, bình hoa của Đinh huynh như một cuộc cờ, định cuộc đã thành”, Khương Đoạn Huyền đáp:

“Ta cắm cảnh hoa này xuống, nếu đã phá hoại cuộc cờ đó, thì không những vô nghĩa, hơn nữa còn đáng chết”.

Đinh Trữ mỉm cười:

- Bằng vào câu nói đó của Khương tiên sinh, đã đủ để thấy là cao minh.

Chợt giữa lúc đó, mây hồng ánh ngời, tịch dương đỏ như cột lửa bùng cháy.

Trong tâm Khương Đoạn Huyền chợt hiện xuất một ánh quang minh, tùy tùy tiện tiện cắm nhành hoa và bình.

Hoa trong bình đột nhiên trình hiện một phong cách tinh trí uyển chuyển vô phương miêu tả, những khoảng không dư thừa giữa những nhành hoa phẳng phất trong một sát na đều bị một cảnh hoa đó lấp kín, thậm chí cả một cánh hoa rơi cũng không lạc vào được.

Thậm chí cả một con muỗi cũng không bay vào được.

Thần sắc Đinh Trữ chợt cũng biến thành nghiêm túc kính cẩn giống như Khương Đoạn Huyền hồi nãy, cũng hành lễ như một đệ tử:

- Kính cẩn thụ giáo.

Trong võ lâm có một truyền thuyết rất ly kỳ, có người ở ngoài năm ba trượng bằng vào phi hoa lạc diệp vẫn có thể đả thương người ta, dùng một hạt gạo cũng có thể đả thương người ta.

Võ công của thứ người đó đương nhiên đã đạt đến mức khiến cho người ta khó tưởng tượng được, thậm chí đã đạt đến cảnh giới bất khả tư nghị.

Nhưng, giữa cao sơn đại trạch hoang mạc vân hải, tàng long ngọa hổ, kỳ nhân bối xuất, ai cũng không thể phủ định sự tồn tại của thứ người đó.

Nếu quả trên thế gian thật có người có thể dùng phi hoa lạc diệp đả thương người ta, động tĩnh của phi hoa lạc diệp ngoài năm ba trượng cũng không qua mắt được bọn họ.

Nếu quả trên thời giới thật có người có võ công có thể đạt đến cảnh giới đó, Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền, không còn nghi ngờ gì nữa, đều là loại người đó. Lúc bọn họ chuyên chú nghiên cứu hồn đao trên vết cắt và hồn hoa trong bình, bên ngoài hàng rào trúc ngoài vườn hoa, cũng có hai người đang chú thị nhìn bọn họ.

Hai nữ nhân.

Bên ngoài hàng rào trúc ngoài vườn hoa có một triền đồi. Trên triền đồi có huỳnh hoa, trên hoa có hồ điệp, hồ điệp có mắt.

Ánh mắt của hồ điệp cũng giống như ánh mắt của người vậy, thích nhìn kẻ khác giới.

Hồ điệp trên cây huỳnh hoa đó, không còn nghi ngờ gì nữa, là một hùng điệp, bởi vì nó đang nhìn hai nữ nhân đẹp phi thường.

Hoa Cảnh Nhân Mộng và Bạn Bạn đang đứng trên triền đồi nhìn Đình Trữ và Khương Đoạn Huyền dưới cây ngân hạnh trong vườn hoa.

“Bọn họ xem chừng đang cắm hoa”. Bạn Bạn thốt.

- Hình như vậy.

- Tôi thật không hiểu nổi hai người đàn ông như bọn họ sao lại có cảm hứng như vậy đối với hoa ?

“Em không hiểu chỉ vì em đã lầm”. Nhân Mộng đáp:

“Em căn bản không hiểu thứ nam nhân như bọn họ”.

Hàm răng của Bạn Bạn tuy không đều đặn lắm, lại có mỹ lực phi thường, thậm chí còn có hai cái răng khểnh.

Một cô gái trưởng thành nơi sơn dã, động vật hay thực vật gì cũng ăn được, mình làm sao có thể hy vọng nàng có hàm răng trắng muốt chỉnh tề cho được.

Nhưng hàm răng trắng muốt đều đặn tịnh không nhất định có mỹ lực.

Một hàm răng không đều đặn chút nào, trong miệng của một nữ nhân mỹ lệ phi thường, thứ mỹ lực đó lại dị thường vô cùng.

Đặc biệt là hai cái răng khểnh.

Bạn Bạn dùng cái răng khểnh bên trái cắn nhẹ lên môi, thứ thần thái đó biểu thị sự kháng nghị của nàng, giống như thần tình của một bé gái đã hiểu rõ quan hệ giữa nam nữ nhưng lại bị đấng trưởng bối gia trưởng huynh thư nghĩ là nó không hiểu chuyện.

Thứ thần tình đó Hoa Cảnh Nhân Mộng làm sao mà nhìn không hiểu.

“Ta biết em rất hiểu nam nhân”. Hoa Cảnh Nhân Mộng thốt:

Có rất nhiều nam nhân rất khó hiểu, em đều đã gặp qua bọn họ”.

Trầm mặc.

Trong trầm mặc lại vang lên một thanh âm, vẫn là thanh âm của Hoa Cảnh Nhân Mộng:

- Sau khi em tiếp cận những nam nhân đó, em có thể hiểu rõ, đương nhiên là sau khi tiếp cận dưới tình hình rất thân mật, đối với bọn họ em có thể hiểu càng sâu xa, càng thân mật.

Bạn Bạn có thể nói gì đây ?

Nhân Mộng lại nói tiếp:

- Nhưng em có thể hiểu được gì về bọn họ ? Em tối đa cũng chỉ bắt quá hiểu thấu được dự vọng của bọn họ, thị hiếu của bọn họ, và phản ứng của bọn họ đối với những kích thích trên nhục thể. Kỳ thật những chuyện em hiểu đều là giả.

- Vậy thật là gì ?

- Thật tuyệt đối, cơ hồ không có.

- Vậy cái thật chị nói là thật làm sao ?

- Bạn Bạn, có những chuyện ta không muốn nói với em, bởi vì ta có nói với em thì em cũng không hiểu.

- Tôi không tin.

- Em nhất định phải tin.

“Ta muốn em tin lời ta nói”. Nhân Mộng thốt:

“Ta cũng muốn em tin rằng trên thế giới có một số ít nam nhân, cảm giác và cảm thụ của bọn họ đều khác biệt với người khác”.

Bạn Bạn tuy đã hiểu ý tứ của Nhân Mộng, lại vẫn nhin không được muốn hỏi, bởi vì nàng hiểu và tin rằng câu trả lời của nữ nhân vừa kỳ diệu vừa thần bí đó nhất định sẽ thỏa mãn một thứ hư vinh tàng ẩn trong thâm tâm của nàng.

Cho nên Bạn Bạn lại hỏi:

- Vậy chị có phải nghĩ là bọn họ cả một chút dục vọng hay thị hiếu của nam nhân đều không có ?

“Bọn họ có”. Nhân Mộng đáp:

“Dục vọng và cảm giác của nam nhân, phản ứng và hiểu biết của nam nhân đối với nữ nhân, bọn họ đều có”.

Nhân Mộng lại nói:

- Nữ nhân cũng rất hiểu rõ thứ cảm giác đó của bọn họ.

Ý tứ của câu nói đó rất không minh bạch, cho nên Hoa Cảnh Nhân Mộng nhất định phải giải thích.

“Dục vọng của thứ nam nhân như bọn họ còn cường liệt hơn xa đại đa số nam nhân”. Nàng ta nói:

“Bọn nữ nhân đều hiểu điểm đó, cho nên thường thường tự động hiến thân cho bọn họ”.

Một nữ nhân nếu quả biết lúc dục vọng của một nam nhân đối với mình mãnh liệt, đối với nàng ta mà nói, cũng là một dụ hoặc mãnh liệt.

Bạn Bạn hiểu rõ điểm đó, Nhân Mộng lại hỏi nàng:

- Chuyện ta nói qua hồi nãy, em không hiểu chỉ vì em đã lầm.

Nàng ta hỏi Bạn Bạn:

- Em có biết em lầm chỗ nào không ?

- Tôi đang đợi chị nói cho tôi biết đây.

“Em đã lầm chỉ vì em nhìn không ra nội tâm của bọn họ”. Nhân Mộng đáp:

“Chuyện bọn họ làm, nếu quả nhìn từ bề ngoài, nhất định nhìn không ra bọn họ thực tế đang làm gì”.

“Hiện tại bọn ta nhìn thấy bọn họ đang cắm hoa”. Bạn Bạn hỏi Nhân Mộng:

“Vậy thực tế bọn họ đang làm gì ?” “Là bọn họ đang phô trương”. Nhân Mộng đáp:

“Cũng như trước khi bọn họ quyết chiến, trước hết uy hiếp đối phương một chút, một sự cảnh cáo”.

-Ồ !

- Hoa trong bình giống như một chiến trận mà Đinh Trữ bố hạ, chỉ lưu lại một khuyết khẩu.

- Khuyết khẩu là kẻ hở ?

“Phải”. Nhân Mộng đáp:

“Đinh Trữ lưu lại một khuyết khẩu chỉ vì gã muốn xem Khương Đoạn Huyền có phải có thể tiến công, ý tứ đó cũng là muốn nói gã muốn xem Khương Đoạn Huyền có phải có thể dùng cành hoa trong tay bài vào khuyết khẩu đó”.

Bạn Bạn nhìn kỹ những cành hoa trong bình, qua một hồi rất lâu mới nhẹ nhàng thốt:

- Xem ra Khương Đoạn Huyền chừng như đã tìm ra khuyết khẩu đó.

“Phải”. Hoa Cảnh Nhân Mộng đáp:

“Xem ra Khương Đoạn Huyền hôm nay hình như đã thắng một chiêu”.

Nàng ta dùng một ánh mắt rất kỳ quái nhìn Bạn Bạn:

- Nếu quả em muốn cá với ta, cá sự thắng bại của trường quyết chiến cuối cùng giữa bọn họ, nếu quả em muốn cá Đinh Trữ thắng, ta chịu bỏ ra ba vạn lượng cá với một vạn lượng của em.

Mặt Bạ Bạ đột nhiên hiển lộ một nụ cười như hoa xuân, lại hiển lộ hai cái răng khểnh khả ái.

“Tôi không cá với chị”. Bạ Bạ đáp:

“Chị có nói cái gì tôi cũng không cá với chị”.

- Em sợ thua ?

“Tôi không sợ thua”. Bạ Bạ đáp:

“Có cá lại cá với chị, còn sợ thua gì chứ ?” - Vậy tại sao em lại không dám cá với ta ?” Nhân Mộng hỏi:

“Em sợ cái gì ?” - Tôi sợ thắng.

Bạ Bạ nói rất khoan khoái:

- Tôi không cá với chị chỉ vì lần này tôi nhất định thắng.

Nàng nói rất chắc chắn, cũng rất khoan khoái, kỳ quái là nụ cười của Hoa Cảnh Nhân Mộng không ngờ xem ra còn khoái trá hơn nàng nhiều.

22. Tiếng Phong Linh

Tiếng phong linh tịnh không nhất định chỉ có khi có gió mới có thể nghe được.

Tiếng phong linh cũng không nhất định phát xuất ra từ đàn phong linh. Đối với Đinh Trữ mà nói, tiếng phong linh chỉ bất quá là một thanh âm có thể khiến cho người ta tiêu hồn.

Mỗi lần chàng nghe thấy thứ thanh âm đó, có thể nhớ tới một nữ nhân như mộng.

Hiện tại chàng phẳng phất lại nghe thấy thứ thanh âm đó.

Nhưng hiện tại khoảng cách trong buổi hoàng hôn tháng tư này rất xa.

Thậm chí có thể nói đã có một khoảng cách vượt quá vạn sự vạn vật trong nhân sinh, thậm chí đã vượt quá khoảng cách sinh tử.

Buổi hoàng hôn này, chàng và Khương Đoạn Huyền đang cắm hoa.

Hoàng hôn tháng tư luôn luôn mát mẻ.

Cành hoa cuối cùng đã cắm xong, hoa đã đầy bình, đầy đến mức cả tịch dương mù trời cũng không chiếu xuyên được một tia.

Những cành hoa cắm trong bình, mỗi một cành, mỗi một đóa hoa, mỗi một cái lá, một một cái bóng đều an trí ở địa vị tốt nhất, xảo hợp ngăn chặn tịch dương mù trời, khiến cho cả một tia sáng cũng không rọi vào được.

Đinh Trữ ngưng thị nhìn bình hoa đó, ánh mắt giống như một thuật sĩ ăn đàn sa, chợt biến thành hư không tiêu thoát, lại tỏ lộ một thứ ánh sáng vô phương miêu tả.

- Chàng có phải đã nhìn thấy Thần của chàng ?

Qua một hồi rất lâu, chàng mới mở miệng hỏi Khương Đoạn Huyền:

- Thật sao ?

- Phải.

- Người thật đã làm được ?

“Không phải là ta làm, mà là người làm”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Tự người cũng nên hiểu rõ điểm đó”.

- Người cũng hiểu rõ ?

Khương Đoạn Huyền chậm chậm gật đầu, thần tình của hắn càng nghiêm túc, thậm chí đã nghiêm túc đến mức tiếp cận bi thương.

“Người ta không hiểu, nhưng ta hiểu”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Trong mắt của người ta, có lẽ nghĩ ta đã nhìn ra kẻ hở trong cuộc của ngươi, công nhập kịp thời. Chỉ có ta mới biết, hồn đao và hồn hoa đã tận trong bình, cành hoa cuối cùng của ta nếu quả không cắm vào, trái lại càng kỳ diệu”.

- Tại sao ?

- Bởi vì có dư tức là không còn đủ, để lòng như vơi vơi không không còn tốt hơn là “đầy”.

Khương Đoạn Huyền bình thản thốt:

- Một người vô luận làm chuyện gì, đều không cần làm quá thừa, nếu không hẳn phải bại.

Đạo lý đó vốn đại đa số ai ai cũng nên hiểu rõ, chỉ tiếc trên thế giới đại đa số người đều không hiểu.

Đinh Trữ nhin không được phải hỏi Khương Đoạn Huyền:

- Ngươi đã minh bạch đạo lý đó, hồi nãy tại sao còn phải cắm cành hoa cuối cùng đó ?

Câu trả lời của Khương Đoạn Huyền vừa đơn giản, vừa minh xác:

- Bởi vì ta hiểu thắng.

Đinh Trữ trầm mặc.

Chàng cũng hiểu rõ ý tứ của Khương Đoạn Huyền, từ xưa đến nay, cũng không biết có bao nhiêu anh hùng hào kiệt đã bại trên hai chữ “hiểu thắng” đó.

Khương Đoạn Huyền nhìn chàng đắm đắm:

- Nếu quả ngươi là ta, hồi nãy ngươi có làm như vậy không ?

Đinh Trữ không trả lời, chỉ dùng một thái độ rất kỳ quái đáp:

- Cuộc hồi nãy ta bài bố nếu quả không phải là hoa trận, mà là đao trận, kẻ hở cuối cùng mà ta lưu lại chỉ sợ là tử địa.

- Có lẽ vậy.

- Dưới tình huống đó, ngươi có thể làm như vậy không ?

Khương Đoạn Huyền cũng trầm mặc rất lâu:

- Ta không biết. Còn chưa đến một khắc trước đó, cả chính ta cũng không biết ta có thể làm gì !

Hắn nói thật.

Cao thủ tương tranh, giữa một phút giây sinh tử, liền hạ quyết định giữa một chớp mắt, không những là kinh nghiệm kết tinh và trí tuệ vô công cả đời hắn, mà còn phải xem phản ứng và cơ biến lúc đó của hắn, thậm chí cả sự biến hoá của hướng gió lúc đó, mức độ sáng tối của quang tuyết đều có thể ảnh hưởng đến hắn.

Cao thủ tương tranh, sinh tử thắng bại vốn là chuyện trong tích tắc.

Một khắc đó, giữa sinh tử thắng bại cơ hồ đã hoàn toàn không có khoảng cách.

Đinh Trữ thở dài.

“Phải”. Chàng nói:

“Chưa đến một khắc trước lúc đó, ai cũng không thể phán đoán sinh tử thắng bại của bọn ta, bởi vì ai cũng không biết một khắc đó bọn ta có thể có quyết định gì”.

Trên khuôn mặt trắng nhợt của chàng phảng phất đã ươm một nụ cười ngời sáng như tịch dương.

- Một điểm đó có lẽ cũng là một điểm thú vị mà bọn ta có thể kết bè nhập đảng.

- Phải.

“Vây thì, Khương tiên sinh”. Đinh Trữ nghiêng đầu:

“Người xem hôm nay bọn ta có nên phá lệ uống một chút rượu không ?” Trong ánh mắt nghiêm túc của Khương Đoan Huyền cũng có niềm vui.

“Có thể tìm ra một lý do rất tốt để uống chút rượu cũng là một trong những chuyện thú vị trong đời người”. Hần nhìn Đinh Trữ:

“Người có thể nghĩ ra điểm đó, biểu thị là tâm tình và thể lực của người đã tốt hơn nhiều”.

Lúc đó tịch dương đã gần lặn, trong nhà bếp đã bay ra mùi gà kho măng xuân.

Gà kho măng xuân rất hợp để vừa ăn vừa uống rượu.

Đối với một đứa bé sinh trưởng ở vùng nông thôn mà nói, mùi thơm trong nhà bếp vĩnh viễn mê hồn nhất.

Đối với mấy đứa bé trong đại gia đình ở thành thị, cảm giác đối với nhà bếp chỉ có dư dấy, lộn xộn, dầu mỡ.

Bởi vì mẹ của bọn chúng không có mặt trong nhà bếp.

Cảm giác của Đinh Trữ cũng như vậy, cả đời chàng cơ hồ chưa từng đi xuống nhà bếp. Chàng thậm chí không chịu nhìn ngó những người đi ra từ nhà bếp thân đầy dầu mỡ.

Nhưng hiện tại ý tưởng của chàng không ngờ đã cải biến.

Hai tháng nay, chàng đều vào nhà bếp ăn cơm, Bạn Bạn luôn dọn dẹp nhà bếp rất sạch sẽ, hơn nữa chùi rửa thường xuyên, cả ánh lửa trong lò cũng vừa sáng vừa ấm cúng, mùi thơm trong nồi tản phát càng khiến cho chất nhờn trong bao tử tiết ra ràn rụa, trên cái bàn gỗ đã chùi sạch bóng nhoáng dựa góc tường bày đầy nước tương, nước mắm, dầu ăn, dấm, ớt, tỏi, hành, đủ loại gia vị để ướp đồ ăn.

Đinh Trữ chung quy đã hiểu cảm giác trong tâm ra sao đang lúc một người chồng vừa đói vừa mệt dắt con đi trong mưa gió về tới nhà, nghe tiếng vợ mình xào nấu trong nhà bếp, ngửi thấy hương vị ấm cúng bay ra từ nhà bếp.

Có lúc còn chưa đến bữa ăn, chàng thậm chí cũng muốn đi xuống nhà bếp, những đêm gió rú mưa gào, có thể ngồi bên lò lửa ăn một chén cơm, thật là một hưởng thụ vô phương hình dung được.

Đám lãng tử lưu lãng thiên nhai, tới bao giờ mới có thể có thứ hưởng thụ đó ? Tới bao giờ mới lãnh giáo hiểu thấu được thứ hưởng thụ đó ?

Gà kho măng xuân trong nồi đất đã bày trên bàn, nắp nồi mở hé, trong nồi còn tí tách nghi ngút hơi nóng.

Nàng cúi mình, bộ y phục vốn đã thắt chặt trên thân thể càng bó sát hơn, hông nàng càng thon, chân càng dài ra.

Hơn nữa, vừa đến ngày hè, đám con gái trẻ trung còn mặc y phục dày cộm sao được ?

Đinh Trữ lại không nhìn nàng, chỉ nhìn bầu rượu trong tay nàng.

Nơi hoang tịch như vậy, có thể kiếm ra một bầu rượu như vậy cũng quá tốt rồi, chỉ bất quá đối với tửu lượng của hai người mà nói, bầu rượu đó thật không tránh khỏi quá thiếu.

- Giờ này nơi này, rượu không có nhiều. Uống ít cũng tuyệt, nhiều quá thành vô nghĩa.

Bọn họ đều nói như vậy, đều hy vọng đối phương có thể uống ít đi một chút, để cho mình uống nhiều hơn một chút.

Mấy kẻ uống rượu đều như vậy.

Nhìn thấy có đủ rượu, hy vọng mình có thể làm cho người ta say trước, tới khi không đủ rượu, lại muốn giành uống.

May là bọn họ đều có thể coi là người có phong độ như nhau, cho nên vẫn không thể giành giật dữ quá.

Rượu chưng cất bằng nước sơn tuyền đương nhiên không phải là rượu ngon, lại có một mùi vị mát lạnh.

Khí.

Đối với người có tửu lượng như bọn họ, uống thứ rượu đó đơn giản giống như uống trà.

Hai người tuy tận lực bảo trì phong độ, nhưng một nồi thịt gà kho chỉ vừa ăn hai đĩa, rượu còn dư lại có nửa bầu.

Bạn Bạn dịu dàng nói:

- Thứ rượu đó ảnh hưởng chậm, các người nên uống chậm một chút.

Khương Đoạn Huyền chợt cười lớn.

Khương Đoạn Huyền là một đao phủ thủ gia truyền, một Hình bộ chấp sự cha truyền con nối, đời đời kiếp kiếp, chức nghiệp của nhà hắn đều là chém đầu người, tuy đầu người bọn họ chém đều đáng chém, cũng là đầu người.

Một đứa bé sinh trưởng trong một gia tộc như vậy, từ nhỏ đã cảm thụ thừa hưởng một âm khí mà đám trẻ khác vô phương tưởng tượng, cũng vô phương thừa thụ. Tới lúc sáu tuổi, chỉ cần đứng dậy nhìn người ta một cái, có thể làm cho những đứa bé lớn hơn nhiều tuổi phải kinh hãi bỏ chạy.

Đặc biệt là Khương Đoạn Huyền.

Thậm chí cả trưởng bối của hắn đều nói hắn là một người rất đặc biệt, từ nhỏ đã rất đặc biệt.

Những lúc những đứa trẻ khác có thể khóc, hắn không khóc, những lúc những đứa trẻ khác đều cười, hắn không cười.

Tới năm mười sáu, hắn đã lãnh vụ Hồng Sai đầu tiên, nhận lệnh chặt đầu.

Sau đó hắn là đệ nhất đao phủ thủ của Hình bộ, người khác nhìn thấy hắn, cả khóc cũng không dám khóc.

Rồi hắn lại biến thành Bành Thập Tam Đẩu hoành tảo giang hồ, giết người như cắt cỏ, người khác nhìn thấy hắn, càng khóc không ra tiếng, nói gì tới cười.

Dạng người như vậy, cả đời có lẽ căn bản không biết “cười” nên cười làm sao. Số lần hắn cười cả đời có lẽ còn ít hơn người ta cười trong một ngày.

Nhưng một người như vậy hiện tại lại đột nhiên cười lên, hơn nữa lại cười lớn, cười cực kỳ khai tâm.

“Người muốn bọn ta uống chậm, người sợ bọn ta say ?” Khương Đoạn Huyền cười lớn:

“Nếu quả thứ rượu còn lạt hơn nước như vậy có thể làm cho bọn ta uống say, đó mới là quái”.

Hắn không những cười lớn, hơn nữa cười đến gập hông.

Vô luận bất cứ người nào thấy Khương Đoạn Huyền cười lớn như vậy đều không thể tin vào mắt mình, vô luận bất cứ người nào nghe mấy lời hắn nói ra cũng không thể tin vào tai mình.

Bởi vì đó là chuyện không thể có.

Tiếng cười đó làm sao có thể từ miệng của một người như vậy phát ra ?

- Có phải hắn bị điên không ?

Khương Đoạn Huyền đương nhiên không điên, hắn luôn luôn trấn định lãnh tĩnh nghiêm túc như nham thạch, làm sao có thể đột nhiên hóa điên ?

- Có phải hắn đã say ?

Khương Đoạn Huyền đương nhiên không thể say.

Trong gia tộc của bọn họ, có một tập quán rất đặc biệt, uống “tảo tửu”, uống rượu sớm.

Trước khi chấp hình, lúc trời mới hừng đông, lúc người khác còn chưa tỉnh rượu đêm qua, là phải uống rượu, uống “tảo tửu”.

Người từ nhỏ đã có thứ tập quán đó, tửu lượng luôn luôn cao hơn so với người bình thường, có lúc không chỉ cao hơn một chút, “tửu lượng” vốn đã luyện thành.

Tửu lượng của Khương Đoạn Huyền luôn luôn cao hơn nhiều so với đại đa số người.

Tối hôm nay hắn chỉ bắt quá uống một phần trong nửa bầu rượu chưng cất bằng nước sơn tuyền, hắn làm sao có thể say được ?

Cho dù hắn uống hết cả bầu rượu đó, uống hết cả năm ba bầu, cũng không nên say.

Hắn đã không điên, cũng không say, tại sao hắn đột nhiên biến thành một người khác ?

Còn Đinh Trữ ?

Đầu Đinh Trữ đang toát mồ hôi lạnh.

Chàng cũng cảm thấy Khương Đoạn Huyền đã biến đổi, giống như biến đổi giữa một tích tắc hồi nãy, từ một người lãnh tĩnh nghiêm túc địa vị cực cao, chợt biến thành vừa quái dị vừa khinh tà khó nói.

Thứ cải biến đó vốn tuyệt không thể phát sinh, đặc biệt không thể phát sinh trên người của loại người như Khương Đoạn Huyền.

Có lẽ nào trong bầu rượu đã hạ một thứ tà dược khiến cho thần trí người ta mê ảo ?

Đinh Trữ lập tức phủ định ý tưởng đó.

Bằng vào trí tuệ, kinh nghiệm, và phản ứng của chàng, trong rượu chỉ cần có chút xú dược vật, chàng tin rằng mình đều có thể cảm thấy được khi chén đưa lên tới miệng, chậm chút nữa cũng không thể đợi đến lúc rượu lọt vào tới bao tử.

Nếu quả có người muốn hạ độc ám toán chàng trong rượu, người đó không những ngu ngốc phi thường, đơn giản là tự mình đến tìm chết.

Cừu thù của Khương Đoạn Huyền đầy dẫy trong thiên hạ, bằng hữu cơ hồ không có một người, hắn đối với mình đương nhiên bảo hộ càng nghiêm cẩn, muốn ám toán hắn, đương nhiên càng không dễ dàng gì.

Đinh Trữ không nghĩ ra chuyện như vậy sao lại xảy ra, hơn nữa cũng không cách nào tiếp tục luồng tư tưởng nữa.

Chàng chợt cũng cảm thấy có một chút cảm giác say sưa chao đảo, đầu cũng bắt đầu hôn mê, nửa canh giờ sau, chàng biến thành trống rỗng.

Vào giờ này ở chỗ này đã phát sinh ra chuyện gì, chàng hoàn toàn không biết.

Chàng không ngờ mình cũng đã say như Khương Đoạn Huyền, say rất đáng sợ.

Lửa trong lò tuy vẫn bùng sáng như trước, sắc mặt của Bạn Bạn lại thành ra trắng nhợt, trong ánh mắt cũng ngập tràn vẻ kinh hãi khủng bố.

- Hai người trăm chén không say như vậy sao lại có thể say mau như vậy ?

Nàng lại nhớ đến lời nói của nữ nhân đẹp như u linh khiến cho tâm tình thần hồn của nàng điên đảo đó.

“Không cần biết người ta tửu lượng cao tới chừng nào, chỉ cần uống vào ba chén, đều không thể không say”.

Bạn Bạn thở dài nhẹ, cho đến bây giờ, nàng vẫn không biết mình nên làm gì.

Không cần biết ra sao, nàng làm như vậy luôn là vì Đinh Trữ, nàng vẫn như hôm trước, chỉ cần có thể phù trợ cho Đinh Trữ đắc thắng, nàng vẫn không ngại hy sinh tất cả.

Nhưng nàng làm như vậy, có phải là thật sự tốt đẹp cho Đinh Trữ không ?

Bạn Bạn lại không khỏi thở dài.

Nàng chỉ hy vọng Đinh Trữ không bị thương hại đến, chỉ hy vọng mình không làm sai.

Tịch dương đỏ như lửa đã trầm lặn, Mộ Dung Thu Thủy lại vẫn độc tọa trong bóng tối trước song cửa sổ, trong tay có địch mà không thổi, trong ốc có đèn mà không thắp, ngoài cửa cái gì cũng không thấy được, bầu trời đêm này giờ mới có một ánh sao lạnh nhú mọc.

Ánh mắt của Vi Hiếu Khách cũng ảm đạm, gã đang dùng nhãn thần ảm đạm đó nhìn Mộ Dung Thu Thủy. Gã vĩnh viễn không quên biểu tình trong ánh mắt của Mộ Dung Thu Thủy nhìn lúc một chân của gã bị chặt.

Lúc đó trên mặt của Mộ Dung Thu Thủy căn bản không có biểu tình gì.

Trên đoạn tháp trải một tấm da điều sắc thái tươi đẹp cơ hồ giống như một bức đồ họa.

Vi Hiếu Khách vận bộ y phục trắng xám nằm nghiêng trên đoạn tháp, phần dưới đầu gối gã đắp che trong cái mền da cáo cũng một màu trắng xám như màu y phục của gã.

Kỳ thật những bộ phận dưới đầu gối của gã chỉ còn phân nửa so với người thường, thiếu đi một bàn chân và một ống chân.

Mộ Dung Thu Thủy có lẽ vẫn không thể coi là một người quá xấu, nhưng y lại có rất nhiều tật quán rất xấu.

Ngày giờ của y không thường lệ, ăn uống không đều đặn, lúc khẩu vị tệ, cái gì cũng ăn, thậm chí cả đũa cũng không đụng, nhìn cũng không nhìn, có lẽ vì vậy mà y đêm hôm qua ăn luôn một lúc mười tám chén mà còn muốn ăn nữa, đợi đến đêm hôm sau, y có lẽ cũng ăn như vậy, ăn không ngừng.

Nhưng đêm hôm nay, y không ăn, cũng không ngủ.

Có lúc y cũng rất thích nhiệt náo, trong đình viên đặc biệt hoa lệ ưu nhã xứng đáng với tước vị vương hầu của y, đêm đêm chén vàng đầy ắp, hoa nở đầy vườn, ca vũ cả đêm không ngừng.

Lúc y thích nhiệt náo, quả thật thích muốn chết.

Chỉ bất quá, lúc muốn chết nhất vẫn là lúc y không thích nhiệt náo.

Đối với những người bên cạnh y mà nói, mấy lúc đó đơn giản là khóc hình.

Bởi vì mấy lúc đó, yêu cầu của y là “tuyệt đối không có”, không có ánh đèn, không có động tĩnh, không có tiếng động.

Trong mấy lúc đó, y nghiêm lệnh yêu cầu thuộc hạ của y làm cho y một chuyện:

nhất định phải để y tuyệt đối một mình, tuyệt đối an tĩnh.

Hiện tại cũng vậy, cho nên từ trong song cửa đối diện y nhìn ra, cả một đình viên quảng đại không có tới một ánh đèn.

Tịch tịch, có lúc tuy giống như một con côn trùng đang gặm nhấm linh hồn y, có lúc lại giống như bàn tay dịu dàng của một cô gái đang mềm mại vuốt ve nhục thể và tâm hồn y, khiến cho tâm linh của y có lúc đau đớn dày vò, có lúc an bình trong chốc lát, đủ để trùng sinh lực lượng.

Cô độc, an tĩnh, tịch tịch, đều là liều thuốc phục hồi hữu hiệu phi thường.

Lúc đó Hoa Cảnh Nhân Mộng đã đứng trong bóng tối từ rất lâu.

Trên thân nàng tuy mặc một bộ y phục trắng như tuyết, sắc mặt nàng tuy cũng trắng như tuyết, nhưng con người nàng lại phẳng phất đã hòa lẫn vào bóng tối, thậm chí giống như đã dung hóa thành một thể với bóng tối.

Nàng thậm chí đã là bản thân của bóng tối, hắc ám làm sao, thần bí làm sao, ưu mỹ làm sao, lãnh khốc làm sao.

Nàng đang dùng một ánh mắt như bóng đêm nhìn bọn chúng, nhìn đã lâu rồi.

Bọn chúng đang bị nàng nhìn như vậy.

- “Nhìn”, tình không nhất định là “nhìn thấy”, nhìn thấy cũng không nhất định là phải nhìn.

Có lẽ nàng tuy đang nhìn bọn chúng, lại không nhìn thấy, bởi vì trong tâm nàng đang nghĩ về chuyện khác người khác, cho nên không thấy.

Trước mắt Mộ Dung Thu Thủy đích thị là một màn hắc ám vô biên vô hạn, Vi Hiếu Khách đang nhìn Mộ Dung Thu Thủy mờ mịt như xuân dạ thu thủy, bọn chúng đều không đang “nhìn” nàng, cũng không thấy nàng.

Nhưng bọn chúng đều biết nàng đã đến.

Quan trọng nhất là - bọn chúng cũng biết nàng vì sao đã đến.

Hoa Cảnh Nhân Mộng nhìn tịch dương tiêu thệ, nhìn bóng tối giáng lâm, nhìn hai nam nhân trong nhà có thanh có danh có địa vị có quyền thế lại hoàn toàn không có hoan lạc đang trầm đắm trong một thứ bi thương xanh dờn thậm chí còn hắc ám hơn cả bóng đêm.

- Đêm là đen, “xanh” có lúc còn “đen” hơn cả đen.

Thứ màu sắc đó, thứ cảm giác đó, rất có thể khiến cho chính nàng cũng nhin không nổi.

Cho nên nàng thấp lên một ánh đèn.

Đèn bên cạnh người Vi Hiếu Khách, bên cạnh đoản tháp có một cái kỷ cao, trên kỷ có một ngọn đèn thủy tinh pha lê, cho nên ánh đèn vừa sáng lên, hơi nóng đã chiếu lên khuôn mặt ảm đạm của Vi Hiếu Khách.

Nhân Mộng liếc nhìn mặt gã, sóng mắt ôn nhu, thanh âm cũng ôn nhu.

“Ta biết người hiện tại nhất định rất yếu ớt, nên uống thuốc bổ máu”. Nàng nói:

“Nhân sâm, ngưu tất đều tốt, mỗi sáng sớm ăn một chén súp gan heo cũng không tệ”.

Nàng đương nhiên biết, nếu quả Vi Hiếu Khách muốn ăn một lá gan, là gan của nàng, nhưng bộ dạng của nàng xem ra lại chừng như hoàn toàn không biết.

“Lần tới người có đánh cá với người ta nữa, ngàn vạn lần không nên đánh cá như vậy nữa”. Nhân Mộng thốt:

“Một người tối đa chỉ có hai chân, vô luận là ai cũng không nên thua”.

Nàng lại nói:

- Nhưng một người nếu quả đã thua, phải nhận thua, không cần biết là cá lớn cỡ nào, đều phải trả giá, nếu không hẳn đâu còn là nam tử hán. Cho nên người đã thua, ta nhất định phải bắt người trả, bởi vì ta luôn luôn coi người là nam tử hán.

“Ta hiểu rõ.” Trên mặt Vi Hiếu Khách không ngờ cũng lộ xuất một nụ cười:

“Lời nói của người ta hoàn toàn hiểu rõ”.

- Người cũng không giận ta ?

- Không.

- Cũng không đau khổ ?

Vi Hiếu Khách gật đầu, nụ cười của Nhân Mộng như hoa:

- Nếu quả thật như vậy, ta an tâm rồi.

Có thể làm cho Hoa Cảnh Nhân Mộng an tâm nhất, đương nhiên vẫn là một bầu rượu, nàng hiểu rõ sự trân quý của thứ rượu đó phi thường, cũng am hiểu tửu lực của thứ rượu đó phi thường.

Thứ rượu đó thậm chí không thể coi là một thứ rượu, mà là một thứ mê dược, vô luận là ai uống vào ba chén, đều mất hết ý chí lực và khống chế lực, cho dù tửu lượng đệ nhất thiên hạ cũng không ngoại lệ.

Nhưng thứ rượu đó lại khơi khơi thật là rượu, giống như một thần binh lợi khí đã tinh luyện trăm lần có thể chém sắt như chém bùn, bản chất của nó vẫn là sắt.

Kỳ diệu nhất là, tên của thứ rượu đó là “thiết trấp”, nhựa sắt.

- Thiết trấp ?

“Ta đã rót vào một cái bầu nhỏ, giao cho Liễu Bạ Bạ”. Nhân Mộng thốt:

“Ta tin nàng ta nhất định chiếu theo lời dặn của ta mà làm”.

- Nàng tin chắc ?

- Ta tin chắc.

Người hỏi là Mộ Dung Thu Thủy, lúc này biểu tình trên mặt y lại đã không còn là một Mộ Dung Thu Thủy công tử quyền quý, hiện tại nụ cười của y đơn giản nhìn giống như một tên ác ôn côn đồ.

“Nàng tin chắc ? Nàng tin rằng ả nhất định nghe lời nàng ?” Mộ Dung Thu Thủy dùng thái độ ác ôn côn đồ hỏi Nhân Mộng:

“Nàng thấy ả đã bị nàng mê hoặc ?” Tâm lý y đương nhiên không quá dễ chịu, Bạ Bạ đã từng là nữ nhân của y, nữ nhân của mình bị một nữ nhân khác giật lấy, tuy dễ chịu hơn là bị một nam nhân khác giật đi, nhưng vẫn không dễ chịu gì lắm.

Nhân Mộng hiểu rõ, lại làm như không hiểu.

“Nàng ta cũng là nữ nhân, ta cũng là nữ nhân, nàng ta làm sao có thể bị ta mê hoặc ?” Nhân Mộng thốt:

“Nàng ta làm như vậy chỉ bất quá vì nàng ta sợ chết”.

“Sợ chết ?” Mộ Dung Thu Thủy hỏi:

“Sợ gì chứ ?” “Sợ đám nam nhân các người muốn chết”. Nhân Mộng thốt:

“Không những sợ chết, mà còn sợ muốn chết, đến nước hoàn toàn buông thả, tình huống giống như phút giây một xử nam đột nhiên không còn là xử nam nữa”.

Sau đó nàng dùng một thanh âm vừa thỏa mãn dục thường, vừa suy nhược dục thường hỏi Vi Hiếu Khách:

- Tình huống hiện giờ ngươi có phải đã hoàn toàn minh bạch ?

- Phải.

- Hiện tại bọn ta có phải đã có thể mời Thắng Tam đến đó ?

- Phải.

Thắng Tam có lẽ tịnh không phải họ Thắng, cũng không phải xếp hàng đệ tam, người ta kêu hắn là Thắng Tam chỉ bất quá vì người từng bị hắn “xử lý” thông thường chỉ có “ba” vật còn “dư” lại.

Ba vật đó là gì ?

Qua tay hắn, người bị “xử lý”, tình huống thông thường là - tính mệnh tiêu tán, đầu tóc trọc lóc, mắt bị móc ra, lưỡi tai đều bị cắt, răng và móng tay móng chân bị giật ra, da bị lột, tứ chi gãy gọn, thậm chí cả xương cốt cũng vỡ vụn.

Người như vậy còn có thể có ba thứ còn chừa lại sao ? Là ba thứ gì đây ?

Không cố định lắm, Thắng Tam muốn chừa lại ba thứ gì thì ba thứ đó còn dư lại.

Sau khi hắn “xử lý” qua một người, thông thường bảo lưu lại ba thứ cho người đó.

“Tâm của ta luôn luôn rất mềm”. Thắng Tam thường nói với người ta:

“Hơn nữa ta không thích đuổi tận giết tuyệt”.

Gã nói:

“Không cần biết ta làm chuyện gì, ta đều lưu lại một đường cho người ta, có lúc ta thậm chí còn lưu lại tới hơn ba thứ”.

Có một lần gã giữ lại cho một người một cọng tóc, một cái răng, một móng tay, và một cái lỗ mũi.

Thắng Tam nhìn có vẻ là người rất hòa khí, mặt tròn tròn, mỗi khi cười là híp mắt thành một đường, lúc rảnh rỗi ngoại trừ đọc sách hay đi tản bộ xem hoa, thích nhất là “nhỏ”.

- Gà con, chó con, thỏ con, khỉ con, thậm chí cả trâu con, dê con, heo con gã đều thích.

Có người thậm chí tận mắt nhìn thấy gã ôm một con heo con mà ngủ.

Thứ người đó đương nhiên không uống rượu, một giọt rượu cũng không đụng tới.

Thắng Tam lấy một bộ y phục bạch bố xé thành từng dải rộng khoảng hai tấc, thủ pháp của gã không những nhanh nhẹn, mà còn hữu hiệu, không đến một khắc đã xé xong bộ y phục, chiều rộng của mỗi một dải bố đều cơ hồ hoàn toàn như nhau.

Sau đó gã dùng mấy dải bố đó buột chặt thịt mỡ phì nộn trên thân mình.

Mấy năm gần đây gã rất ít khi “xuất hành”, chăm sóc heo chó hoa cỏ dùng không hết khí lực, cho nên thịt mỡ trên người gã chừng như cũng “loạn sinh” như đám cỏ dại bên cạnh hoa cỏ chưa được được cắt tỉa.

Cắt tỉa hoa cỏ đương nhiên không phải là thị hiếu lớn nhất của gã, thị hiếu lớn nhất của gã đương nhiên vẫn là “xử lý” người.

Về phương diện đó, gã tuyệt đối có thể coi là chuyên gia.

Có người hỏi gã:

- Tại sao người ta nói ngươi là chuyên gia “xử lý” ?

- Bởi vì ta thật là vậy.

- Ngươi xử lý cái gì ?

- Người.

- Người cũng phải xử lý sao ?

- Ai cũng nghĩ xử lý là xử lý những chỗ dơ thúi trên thế giới, nhưng cần xử lý nhất vẫn là người, có những người nếu quả mình không xử lý hẳn, ta bảo đảm thế giới này nhất định càng dơ thúi hơn.

- Ngươi nói những người nào ?

- Ta nói những người đã phạm pháp mà không chịu thừa nhận, những người trong tâm mình quý quái mà cứ muốn xoi mói chuyện riêng tư của người khác, và những người rõ ràng đáng chịu trừng phạt lại vẫn tiêu dao pháp ngoại.

- Người ta nói ngươi là “chuyên gia xử lý” có phải vì ngươi có thể bắt mấy kẻ đó nói thật ?

- Phải.

Một bộ y phục xé ra thành rất nhiều dải bố, thịt mỡ xè lộ trên người Thắng Tam lại không nhiều lắm.

Những dải bố còn dư là để cho đám đồng bọn đã từng vào sinh ra tử với gã chuẩn bị.

Đồng bọn của gã cũng hết như gã, dần dần bắt đầu phát tướng, phát tướng tuy không phải là “phước”, đám người đó lại vẫn còn là những lão thủ kinh nghiệm phong phú thân kinh bách chiến.

Lúc nắm đầm của bọn chúng lạc tới đâu, thông thường đều là nơi dễ dàng khiến cho người ta nói ra hết sự thật nhất.

Nếu quả bọn chúng muốn trừng phạt một người, người đó thông thường đều hy vọng mình chưa từng sinh ra trên cõi đời này.

Thắng Tam thậm chí đã từng bảo đảm:

- Sau khi đã bị đám huynh đệ bọn ta xử lý qua, thậm chí cả một xử nữ cũng phải thừa nhận mình đã từng sinh để tẩm đũa con.

Cho nên có rất nhiều người hy vọng Thăng Tam căn bản chưa bao giờ sống trên thế giới.

Hiện tại Thăng Tam đang nhìn một tên đồng bọn thất đãi bố bằng một thủ pháp đặc biệt phi thường, giống như một đại phu ngoại khoa dùng một phương pháp thất bại cầm máu cho bệnh nhân, vừa đơn giản chuẩn xác, vừa hữu hiệu.

Sau khi làm xong thủ tục đó, mặc lên người bộ y phục vải gai dầu bó sát, thể thái của bọn chúng nhìn hoàn toàn không khác gì lúc còn trẻ.

Nhưng Thăng Tam hiểu rõ đám đồng bọn của gã phi thường, bọn chúng làm vậy tuyệt không phải vì muốn cho người ta cảm thấy dễ nhìn, mà là vì tiện lợi cho hành động.

Đối với bọn chúng mà nói, điểm đó mới quan trọng.

Gã tin biểu hiện lúc bọn chúng hành động tuyệt không để người ta thất vọng, càng không thể thua kém lúc trước.

Gã tin bọn chúng nhất định cũng giống như lúc trước, hoàn thành nhiệm vụ lần này một cách viên mãn.

Nhiệm vụ lần này đã là lần thứ một trăm tám mươi sáu.

Đinh Trữ là người rất tiêu sái, trên mặt luôn luôn tỏ lộ biểu tình làm cho người ta dễ chịu, thung dung tự tại, huy sái tự như.

Biểu tình trên mặt Khương Đoạn Huyền lại luôn luôn khiến cho người ta rất không dễ chịu. Một khuôn mặt hoàn toàn không có biểu tình gì luôn luôn khiến cho người ta có cảm giác rất không dễ chịu.

Nhưng hiện tại biểu tình trên mặt của hai người bọn họ xem ra lại không khác biệt gì nhiều.

- Người say rượu, biểu tình trên mặt có phải luôn luôn không khác biệt gì nhiều ?

Liễu Bạ Bạ nhìn bọn họ, trong tâm chợt cảm thấy có một nỗi sợ hãi khó nói.

Hiện tại ngọn lửa trong lò vẫn còn cháy, nồi gà kho măng xuân vẫn còn nóng, trong nhà bếp vẫn ẩm cúng và thân thiết như trước, người uống rượu cũng đã uống say.

Mọi chuyện đều không có gì cải biến, nhưng Liễu Bạ Bạ chợt có một dự cảm rất đáng sợ, cảm thấy mỗi một chuyện đều mau chóng biến đổi, hơn nữa có thể lập tức biến đổi.

Nàng thậm chí cảm thấy tất cả mọi thứ ẩm cúng đẹp đẽ trong phút chốc có thể cải biến thành tai nạn và bất hạnh.

Dự cảm của nàng cũng giống như dự cảm đám nữ nhân thông minh mỹ lệ đại đa số đều phải chịu đựng khốn khổ trong đời, thường thường đều không sai lầm.

Thứ nữ nhân như bọn họ chừng như giống hệt đã thú phản ứng đặc biệt miễn cưỡng, có một thứ cảm quan thứ sáu vừa thần bí phi thường, mà còn vô phương giải thích.

Thứ cảm giác đó của bọn họ thậm chí đã tiếp cận một cách phi thường với thứ cảm quan thứ sáu của đám lăng tử siêu cấp và sát thủ siêu cấp trong giang hồ.

- Một kỹ nữ cao cấp và một người giang hồ siêu cấp, trên vài phương diện mà nói, không phải cùng thuộc về một loại người sao ?

Dự cảm lần này của Liễu Bạ Bạ quả nhiên không sai lầm, biến hóa đáng sợ trong dự cảm của nàng quả nhiên đã phát sinh trong phút chốc.

Cửa nhà bếp có then, lại không cài.

- Có rất nhiều người nghĩ cửa nhà bếp giống như là cánh cửa phòng của kỹ nữ, vĩnh viễn để người ta mở, cho nên không cần khóa, cũng không cần cài.

Lời nói đó nghe chừng như rất có lý, kỳ thật lại sai nặng sai nề, bởi vì then khóa trên cửa phòng của kỹ nữ còn nhiều hơn so với bất cứ then khóa ở chỗ nào. Đặc biệt là kỹ nữ dễ nhìn.

Cửa nhà bếp không cài, cũng bắt tất phải cài bởi vì cánh cửa đó đột nhiên trong phút chốc đã biến thành bảy tám miếng gỗ vỡ.

Rõ ràng là một cánh cửa vững chắc, chợt bị một đám đại hán xông tới, mỗi người đâm một quyền, “bình” một tiếng, cửa vỡ vụn, mỗi một mảnh vỡ đều là do bị một người đâm vào, có người dùng mu bàn tay, có người dùng lưng bàn tay, có người dùng chưởng kích, có người dùng quyền đá.

Cho nên một cánh cửa hoàn toàn chĩnh chĩnh vững vững chắc chắc chợt biến thành một đồng gỗ vụn.

Gỗ vụn không còn là cửa, cửa đã biến mất.

Một hàng tám chín người bước qua đồng gỗ vụn tiến vào nhà bếp, mỗi một người đều đã bốn năm chục tuổi, nhưng động tác của mỗi một người đều rất linh hoạt, bộ dạng bước đi giống như thiếu niên mười bảy mười tám, cao ngạo nghênh ngang, thần khí hoạt hiện, tinh lực trong mỗi một mạch huyết quản trên dưới toàn thân phảng phất lúc nào cũng có thể bùng nổ.

Một đám tám chín thiếu niên cường tráng mười bảy mười tám tuổi dùng bộ dạng tư thế đó tiến vào nhà bếp đã đủ để làm cho người ta chấn kinh, hà huống bọn chúng đều là trung niên nhân.

Hà huống thủ pháp đánh vỡ cánh cửa hồi nãy của bọn chúng lại nhanh làm sao, chuẩn làm sao, chính xác làm sao, hữu hiệu làm sao, , cứng cỏi làm sao, mỗi một quyền, mỗi một chưởng, mỗi một cú đâm, mỗi một động tác đều điểm vào chỗ chuẩn xác nhất, tuyệt đối tạo thành lực công phá cao nhất.

Nếu quả thứ bọn chúng đối phó không phải là một cánh cửa, mà là một người, nếu quả bọn chúng vẫn dùng phương pháp đó đối phó người đó, bao nhiêu lực tổn hại và sát hại của bọn chúng chỉ sợ không thể chỉ hình dung bằng hai chữ “hủy diệt”.

Điểm quan trọng nhất là cánh cửa nhà bếp căn bản không cài then, bọn chúng muốn tiến vào căn bản bắt tất phải hủy diệt cánh cửa như vậy.

Bọn chúng làm vậy có phải là để thị uy ?

Không cần biết bọn chúng tại sao lại làm vậy, Bạn Bạn cảm thấy mỗi một lỗ chân lông trên dưới toàn thân đều đã bắt đầu toát mồ hôi lạnh, mỗi một cơ bắp đều đã bắt đầu co thắt, thậm chí cả tròng mắt cũng đã co rúc.

Nhưng theo bề ngoài mà nhìn, nàng chừng như không có cảm giác gì.

Nàng lúc này đang an an tĩnh tĩnh đứng nguyên tại chỗ, nhìn đám người đó mang một thứ thái độ trầm tĩnh dị thường, dùng một thứ bộ pháp trầm tĩnh dị thường chậm chậm tiến vào gian nhà bếp đó.

Còn sau đó ?

Sau đó bọn chúng làm một hành động mà người khác không thể tưởng tượng nổi, hành động của bọn chúng thậm chí kéo dài cả nửa canh giờ.

Nửa canh giờ có thể tính là một đoạn thời gian rất dài, có thể làm rất nhiều chuyện.

Thời gian nửa canh giờ dài cỡ nào ? Nửa canh giờ có thể làm bao nhiêu chuyện ?

Quan niệm đó có bao nhiêu người có thể liệu giải ?

Có bao nhiêu người có thể có quan niệm đó ?

Thắng Tam bước trên đồng gỗ vụn, bước dài vào nhà bếp.

Tình huống trong nhà bếp hoàn toàn giống như sự bảo đảm của Mộ Dung Thu Thủy, chỉ có hai nam nhân say ngất ngư, và một nữ nhân eo thon chân dài.

Đối với điểm đó, Thắng Tam cảm thấy rất thỏa mãn.

Gã thích làm mấy chuyện này, nhưng gã không thích có tình huống ngoài dự định, đồng bọn của gã không có nhiều, gã hy vọng bọn chúng đều có thể sống đến bảy chục tuổi.

Tình huống hiện tại xem ra tuy đã nằm trong sự khống chế của gã, nhưng gã vẫn không chịu để thoát chút sai lầm.

Cho nên gã nhất định trước hết phải hỏi nữ nhân eo thon chân dài đó:

- Người là Bạn Bạn ?
- Phải.
- Tên trẻ kia là Đinh Trữ ?
- Phải.
- Còn người kia là Khương Đoạn Huyền ?
- Phải.
- Người có thể nào làm không ?
- Tuyệt không thể.

Thắng Tam thở phào nhẹ nhõm:

- Xem ra ta không đi lộn chỗ, cũng không tìm lầm người.
- Không.

Thắng Tam mỉm cười:

- Cực tốt.

Lúc nụ cười mới xuất hiện trên mặt Thắng Tam, hai người bên cạnh gã đã bắt đầu hành động.

Quyền đầu của hai người đó trong phút chốc đã đâm vào hông sau của Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền. Quyền đầu cứng ngắc đâm vào bộ phận mềm yếu nhất sau lưng người ta.

Sau đó bọn chúng tiếp tục huy quyền đâm mạnh, quyền đầu của bọn chúng đâm vào chẳng khác nào đao đồ tể.

Bạn Bạn bắt đầu muốn ói, nhưng nằng ráng chịu đựng, trải qua bao nhiêu thảm cảnh, nằng đã học cách chịu đựng những chuyện người khác vô phương chịu đựng nổi.

Nằng muốn khóc, lại nhẫn nhịn.

Mặt nằng nhìn không ngờ còn có một chút bộ dạng khoan khoái, nằng dùng bộ dạng đó mà hỏi Thắng Tam:

- Người hỏi ta mấy câu, ta đều đã trả lời hết, hiện tại ta có thể hỏi người một câu không ?
- Có thể.
- Người đương nhiên biết Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền là dạng người ra sao.

“Ta biết”. Thắng Tam đáp:

“Bọn họ đều là cao thủ danh động thiên hạ, nhưng hiện tại trong mắt ta, bọn họ chỉ bất quá là hai cục thịt nát nhừ”.

Trong thanh âm của gã tịnh không có một chút ý tứ uy hiếp hay khoa trương giả tạo, y chỉ nói ra một chuyện thật tình một cách rất bình tĩnh.

“Dưới tay đám huynh đệ của ta, không cần biết là người nào cũng đều rất mau chóng biến thành một đồng thịt nát nhừ”. Thắng Tam thốt:

“Nhưng bọn chúng không gấp”.

“Không gấp ?” Bạn Bạn nhìn không được phải hỏi:

“Không gấp nghĩa là sao ?” “Ý tứ của không gấp là bọn chúng tịnh không vội vàng gấp gấp làm cho người ta biến thành một cục thịt nát nhừ”.

“Ta vẫn không hiểu ý người”. Bạn Bạn thốt.

Thắng Tam cười cười:

- Vậy ta hỏi người, có có thấy qua một vị nghệ sĩ tài danh gấp gấp muốn diễn cho xong một vở kịch nổi tiếng không ?

- Không.

“Bọn huynh đệ của ta cũng vậy”. Thắng Tam thốt:

“Bọn chúng xử lý mấy chuyện này cũng giống như một nghệ sĩ tài danh đang diễn xuất một vở kịch hay, thông thường đều thích dùng phương pháp vừa chậm rãi vừa ưu nhã, bởi với đối với bọn chúng mà nói, thứ chuyện đó tịnh không phải là một chuyện gấp gáp vội vàng phải báo cáo thành quả, mà là một thứ nghệ thuật, một thứ hưởng thụ”.

Gã mỉm cười nói với Bạn Bạn:

- Nếu quả người còn chưa minh bạch ý tứ của ta, người chỉ cần nhìn bọn chúng diễn xuất là có thể hiểu liền.

Nói xong câu đó, gã chọn một cái ghế thoải mái nhất ngồi xuống, tỏ lộ thái độ tán thưởng phi thường, bắt đầu thưởng thức màn biểu diễn của đám huynh đệ của gã, thật sự giống như một người “thông hiểu kịch nghệ” phi thường đang xem hát vậy.

Sau khi đánh ra một quyền đầu tiên, động tác của bọn chúng chậm lại, mỗi một động tác đều biến thành chậm rãi ưu mỹ dị thường.

Trước hết bọn chúng bắt đầu đánh những chỗ mềm yếu nhất trên người Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền, sau đó mới bắt đầu đánh lên vai, cổ, chân tay của bọn họ, khiến cho nỗi thống khổ của bọn họ càng lúc càng tăng gia, lại không làm cho bọn họ mê man bất tỉnh.

- Lúc mê man bất tỉnh, không thể cảm thấy bất kỳ thống khổ gì.

Hôn mê vốn là một trong những bản năng tự bảo vệ mình của nhân loại.

Một người say rượu nếu quả ới ra là có thể biến thành tỉnh táo một chút.

Bọn chúng đương nhiên không hy vọng Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền tỉnh táo.

Đối với biểu hiện kiệt xuất của đám huynh đệ, Thắng Tam rất tán thưởng thỏa mãn.

“Người thấy bọn chúng ra sao ?” Thắng Tam hỏi Bạn Bạn.

“Ta chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung bọn chúng”. Bạn Bạn thở dài:

“Ta cảm thấy bọn chúng thật giỏi giang”.

Lời nàng nói không phải là nói thật.

Nàng chỉ cảm thấy muốn ới.

Nàng thà nhìn thấy bọn chúng dùng một thứ phương pháp tàn khốc cường bạo đối phó Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền, nàng thà nhìn thấy bọn chúng dùng phương pháp của đám thất phu lưu manh đánh bọn họ, đập bọn họ bể đầu chảy máu, gãy xương nứt thịt, nàng còn có thể chịu đựng cảm thấy dễ chịu hơn.

Thứ phương pháp đánh đập này, nàng thật sự chịu không nổi.

Nhưng nàng ráng nhẫn nhịn mình, tuyệt không thể để ý tưởng trong tâm mình lộ ra.

Đau xót và khổ nạn nàng chịu đựng đã đủ quá rồi, hà huống khổ nạn của nàng tịnh không thể khiến cho nỗi thống khổ của Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền giảm bớt.

Cô gái này có phải đã biến thành thông minh hơn một chút không ?

Thắng Tam đột nhiên quay mình đối diện với Bạn Bạn, dùng một thanh âm ôn hòa thân thiện phi thường hỏi nàng:

- Người có từng thấy qua một người chậm rãi thưởng thức món ăn ngon lành phi thường của hân chưa ?
- Ta đã từng thấy qua.
- Người xem biểu tình của đám huynh đệ của ta có phải cũng giống như vậy không ?
- Hình như giống.

Thắng Tam mỉm cười:

- Đám huynh đệ của ta đương nhiên cũng giống như ta”. Gã lại hỏi Bạn Bạn:

“Ta đã giống như bọn chúng, tại sao không cùng bọn chúng hưởng thụ món ăn ngon đó ?” “Bởi vì phần của người đã được để giành cho người”. Bạn Bạn đáp:

“Một người làm lão đại, cho dù không chừa gì cho mình, đám huynh đệ cũng chừa lại cho hân”.

- Có lý.
- Một người làm lão đại, món ăn của hân thông thường còn ngon hơn của đám huynh đệ.

“Thông thường là vậy”. Thắng Tam thốt:

“Chỉ bất quá lần này có chỗ khác biệt”.

- Có chỗ khác ?
- Lần này không những còn ngon hơn trước đây, hơn nữa ta còn có thể bảo đảm người tuyệt đối không tưởng được món ăn hôm nay của ta là gì.

Sắc mặt của Bạn Bạn chợt đã biến đổi, trong tâm đột nhiên cảm thấy sợ hãi khôn tả.

Hồi nãy bọn chúng xuất thủ đối phó Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền, nàng còn có thể khống chế lấy mình, bởi vì cho đến bây giờ nàng mới thật sự phát giác nỗi sợ hãi đó, bởi vì cho đến bây giờ nàng mới phát hiện ánh mắt Thắng Tam nhìn nàng giống như hỗn hợp giữa độc xà và sài lang, không những lãnh khốc tàn bạo, mà còn tham lam tà ác.

Nhưng nàng nhất định phải che giấu nỗi sợ hãi đó, cho nên nàng còn hỏi Thắng Tam:

- Món ăn hôm nay của người là gì ?

“Là người”. Thắng Tam đáp:

“Hôm nay món ăn ta đặt biệt giữ lại cho mình là người”.

Bạn Bạn nhắm mắt. Trước mắt lại là một màn hắc ám.

Nàng không tưởng được tại sao có những người luôn luôn sống trong ác mộng, tuy có chút ngơi nghỉ, lại nối tiếp không ngừng.

Nàng sống chừng như chỉ vì đợi chờ khoảnh khắc ngơi nghỉ trước khi cơn ác mộng này nối tiếp cơn ác mộng trước.

- Trường ác mộng này tới chừng nào mới có thể tỉnh dậy ?

Nàng không biết.

Lúc đó nàng nghe thấy một thanh âm rất kỳ quái, một nắm đấm vừa trầm trọng, vừa chậm rãi.

Y đối với mỗi một chuyện trong đời y đều kỹ càng chi tiết phi thường.

Hiện tại y đang tính, tính xem Thắng Tam và đám huynh đệ đợi đến bao giờ mới hoàn thành nhiệm vụ.

Theo tính toán của Mộ Dung Thu Thủy là một canh giờ.

Thứ chuyện bọn Thắng Tam đang làm vốn không cần tốn thời gian quá lâu, thứ chuyện đó vốn là chuyện rất đơn giản, phương pháp dùng tới vốn nên dùng phương pháp trực tiếp nhất, giản đơn, trực tiếp, hữu hiệu, hơn nữa tuyệt không lãng phí thời gian.

Nhưng lúc Thăng Tam đang xử lý mấy chuyện đó, phương pháp gã dừng lại hoàn toàn khác biệt.

Bởi vì gã biến thứ chuyện đó thành một thứ nghệ thuật, một thứ hưởng thụ.

Cát trong cái đồng hồ cát chậm chậm rơi rải, chảy tuy chậm, lại không dừng, nếu quả nó dừng, chỉ vì cát đã chảy hết.

Hiện tại nó đã dừng, hiện tại đã qua một canh giờ.

Mộ Dung Thu Thủy đứng lên, đi đến bên cạnh đoàn tháp Vi Hiếu Khách đang nằm:

- Người có phải đã kêu người chuẩn bị “Bát Bách” cho ta ?

- Phải.

- “Bát Bách” là một thốt ngựa, một con khoái mã có thể chạy tám trăm dặm trong một đêm.

“Vậy ta bây giờ phải đi đây”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Ta nhất định phải đến lúc Đinh Trữ và BẠN BẠN còn chưa chết nhìn bọn chúng một lần”.

Thanh âm của y ôn nhu dị thường:

- Người biết mà, bọn chúng đều là hảo bằng hữu của ta.

Nhìn Mộ Dung Thu Thủy đi ra, Vi Hiếu Khách cũng nhắm mắt lại, trước mắt cũng là một màn hắc ám.

Gã cũng không hiểu.

Gã không hiểu gã tại sao vì Mộ Dung Thu Thủy có thể đi làm rất nhiều chuyện gã vốn không nguyện ý làm, cho đến khi gã tàn phế, Mộ Dung Thu Thủy vẫn muốn gã làm.

Gã cảm thấy mình giống như cả đời thiếu nợ Mộ Dung Thu Thủy.

Giữa một tích tắc khi nhìn thấy Mộ Dung Thu Thủy đi ra, Vi Hiếu Khách chợt cảm thấy hối hận, hối hận vô cùng.

Gã đột nhiên cảm thấy mình đối không tốt với Đinh Trữ.

23. Rượu Gà Kho Măng

Khoái mã tạt càng nhanh, Mộ Dung Thu Thủy rất mau chóng nhìn thấy gian nhà gỗ nơi Đinh Trữ dưỡng thương.

Ánh đèn rất nhu hòa từ trong nhà rọi ra tới bên ngoài, bóng đêm ôn nhu làm sao, căn nhà gỗ nhỏ nằm lặng trong bóng đêm nhìn càng hòa bình yên tĩnh.

Nhưng Mộ Dung Thu Thủy biết sự hòa bình yên tĩnh trong căn nhà gỗ đó đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Mộ Dung Thu Thủy luôn luôn rất ít khi đơn độc hành động, lần này lại ngoại lệ, bởi vì hành động lần này hoàn toàn dưới sự khống chế của y, tuyệt không thể có điểm gì sai trái.

Y tuyệt đối tin rằng Thăng Tam và đám huynh đệ của gã nếu quả không an bài một cách an toàn tuyệt đối, đám người đó cũng không thể bắt đầu hành động.

Bọn chúng tuyệt không làm chuyện mạo hiểm.

Sinh hoạt của bọn chúng rất thư thả, cũng đã bắt đầu sợ chết.

Chuyện khiến người ta không tưởng được là khi Mộ Dung Thu Thủy gặp đám người đó, tất cả đều đã thành người chết.

Ngọn lửa trong lò đã tắt ngóm, đồ ăn trên bàn đã lạnh ngắt, người đã chết.

Thăng Tam và đám huynh đệ của gã vốn đã chiếm hết ưu thế, quyền đầu của bọn chúng biến thành cơn ác mộng của người ta.

Nhưng hiện tại bọn chúng đều ngã gục dưới đất, mỗi một người đều giống như một cây đinh bị vặn vẹo cong vòng, méo mó, uốn khúc, lạnh lẽo cứng đờ.

Lúc bọn chúng đến chỗ này, tổng cộng có chín người, hiện tại số người ngã gục trong nhà bếp cũng là chín người.

Bọn chúng đến để “chỉnh lý” Đinh Trữ, Khương Đoan Huyền, và Bạn Bạn. Nhưng hiện tại Đinh Trữ, Khương Đoan Huyền, và Bạn Bạn lại không thấy mặt.

Người muốn chỉnh lý người ta đều đã ngã gục, người đáng lẽ bị chỉnh lý trái lại không biết hành tung đâu hết.

Chuyện gì đây ?

Không ai biết chuyện đó là sao, Mộ Dung Thu Thủy cũng không biết.

Chỉ có một chuyện ai ai cũng đều có thể xác định, nơi này hồi nãy nhất định đã xảy ra những biến hóa đáng sợ ngoài ý tưởng.

Điểm quan trọng nhất là Thắng Tam và đám huynh đệ của gã đều là những lão thủ thân kinh bách chiến, kinh nghiệm phong phú - cho dù không thể coi là cao thủ, lại là lão thủ, không còn nghi ngờ gì nữa.

Lão thủ thông thường cũng là hảo thủ.

Muốn đối phó thứ người đó tịnh không dễ gì, nhưng hiện tại bọn chúng chừng như chết cùng một lúc, không có tới một người thoát ra khỏi cửa.

Thi thể của bọn chúng nhìn cứng đờ méo mó, sắc mặt khủng bố quỷ dị, không còn nghi ngờ gì nữa đã bị người ta dùng một thứ thủ pháp vừa kỳ bí vừa quỷ dị trong một tích tắc giết không còn một mạng.

Người đó là ai ?

Mộ Dung Thu Thủy vẫn còn rất trấn định, hơn nữa cả thần tình cũng không có một chút cải biến. Y luôn luôn là người lãnh tĩnh phi thường, tự chủ phi thường.

Nhưng trong tâm y đang có cảm giác gì ?

Y chỉ cảm thấy trong tâm đã toát mồ hôi lạnh.

Đèn vẫn còn sáng, tịnh không bị đập vỡ, cũng không bị quạt tắt, có thể thấy ở đây tịnh không trải qua một trận kịch chiến thảm liệt.

Điểm đó đã đủ để chứng minh người đó xuất thủ trong một thời gian cực ngắn đã chế phục được Thắng Tam và đám huynh đệ của gã.

Càng quan trọng hơn là khi người đó tiến vào, không ngờ không có ai đề phòng hấn.

Nghĩ tới điểm đó, đã có thể giới hạn phạm vi số người có thể là “hung thủ” xuống còn một số rất ít người.

Mộ Dung Thu Thủy cầm một lồng đèn, nhắc một thi thể lên bắt đầu kiểm tra.

Y nhất định trước tiên phải tra cho rõ lúc người đó giết người dùng thủ pháp gì.

Mỗi một bộ phận trên dưới toàn thân của người chết y đương nhiên không thể bỏ qua, thậm chí cả biến hóa của mỗi một bắp thịt đều không chịu bỏ qua, thậm chí cả nếp nhăn trên y phục cũng không bỏ sót.

Thậm chí cả một cọng tóc quăn hay màu sắc móng tay cũng không từ.

Sau đó trông mắt của Mộ Dung Thu Thủy bắt đầu co thắt.

- Có phải y đã nghĩ ra hung thủ là ai ?

- Có phải y đã nắm được chứng cứ cần thiết xác thực ?

Trên khuôn mặt luôn luôn lãnh tĩnh trấn định của Mộ Dung công tử đột nhiên xuất hiện một thứ biểu tình rất khó nhìn.

Khuôn mặt trắng nhợt cao ngạo lãnh đạm, có một đặc sắc sở hữu của giới quý tộc chân chính, bất chợt vì phần nộ mà méo mó.

Nhưng giữa tích tắc đó, sắc mặt của y lại có biến, từ vẻ méo mó khủng bố lại biến thành vừa ôn nhu, vừa hòa bình.

Hiện tại Mộ Dung Thu Thủy lại là Mộ Dung Thu Thủy, ôn nhu như nước, cao ngạo như nước, lạnh lùng như nước.

Y dùng ánh mắt đó nhìn vào khoảng không hắc ám, sau đó y lại làm một chuyện kỳ quái.

Y đột nhiên nói, đối diện khoảng không hắc ám, y không ngờ lại nói.

Khoảng không tối đen không nghe thấy bất kỳ thanh âm gì, y đang nói với ai ?

Y nói, Mộ Dung Thu Thủy nói, nói ba chữ:

- Người khỏe chứ ?

Câu nói đó y nói với ai ? Người đó có thể nghe thấy lời nói của y ? Có thể hồi đáp ?

Phải.

Sau khi y hỏi câu đó, trong bóng tối trống không có người ứng khẩu đáp:

- Người hỏi ta khỏe hay không ?

- Phải.

- Câu đó người không nên hỏi ta.

- Tại sao ?

- Bởi vì người nên biết hiện tại ta không khỏe.

- Tại sao ?

Người trả lời trong bóng tối dùng một thứ thanh âm tiêu hồn người:

- Bởi vì người.

Câu trả lời đó kỳ quái phi thường, bởi vì thanh âm của câu trả lời đó là thanh âm của một nữ nhân.

Nếu quả có một nữ nhân nói với mình mọi phiền khổ của mình đều là vì nàng mà ra, mình có cảm giác gì ?

Nếu quả một nữ nhân nói với mình phiền não của nàng đều là vì mình mà ra, mình giải quyết làm sao ?

Dưới tình huống đó, biện pháp của mình là dùng một cây lược để giải quyết, chừng như đầu tóc của mình đều đã kết rối rồi.

Dưới tình huống đó, mình có phải chỉ còn nước dùng một cây lược mới có thể giải quyết ?

Lược là hữu hiệu nhất.

Trên thế giới này có những người giống như lược, bởi vì trên thế giới này cũng có những người giống như đầu tóc.

Lược sinh thành là để đối phó đầu tóc, trên thế giới này có một vật như lược là vì người có đầu tóc, cho nên người mới có thể phát minh ra lược.

Đầu tóc phải dùng lược chải, dùng kéo cắt thì đâu còn tóc, dùng nhíp nhổ cũng đâu còn tóc. Không dùng lược chải, đầu tóc cũng có thể không còn.

Cho nên lược mới xuất hiện.

Lược cũng có rất nhiều loại, có thứ đẹp mắt, có thứ không đẹp mắt, có thứ trân quý, có thứ tiện nghi.

Hiện tại cây lược xuất hiện thuộc vào loại đẹp mắt nhất, trân quý nhất.

Cây lược đó là Hoa Cảnh Nhân Mộng.

Đối với nam nhân mà nói, Hoa Cảnh Nhân Mộng giống như một cây lược đối với một đầu tóc.

Nữ nhân đó chừng như trời sinh dùng để đối phó nam nhân.

Mộ Dung Thu Thủy có phải là đầu tóc ?

Một nam nhân, nếu quả yêu một nữ nhân, nữ nhân đó là lược, hẳn là đầu tóc.

Mộ Dung Thu Thủy đã không thể yêu người ta, thậm chí cả chính y y cũng không yêu, lẽ này có thể yêu người khác, lẽ nào có thể yêu Nhân Mộng ?

Y không yêu Nhân Mộng.

Nhưng y là đầu tóc.

Một nam nhân nếu quả có một chút nhược điểm bị một nữ nhân nhìn ra, hơn nữa còn nắm giữ, nữ nhân đó là cây lược của hắn. Lúc nào chỗ nào cũng đều có thể chải đầu tóc của hắn, chải đến mức ngoan ngoãn vâng lời.

“Bởi vì ta ?” Mộ Dung Thu Thủy nhìn Hoa Cảnh Nhân Mộng xuất hiện từ trong bóng tối như bóng u linh:

“Người nói người gần đây không được khỏe là vì ta ?” Y tịnh không hiển lộ chút kinh ngạc giật mình, Nhân Mộng không ngờ lại đột nhiên xuất hiện ở đây, chừng như vốn đã trong ý liệu của y.

Y thậm chí vẫn còn đang cười.

“Người kêu ta làm một chuyện mất mặt điên rồ như vậy, người khiến cho ta giờ giờ phút phút đều phải cẩn thận đề phòng bọn bằng hữu thân thích huynh đệ thư muội của Đình Trữ, người còn cắt luôn một chân của bằng hữu tốt nhất của ta”. Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười:

“Hiện tại người không ngờ còn nói người không khỏe là vì ta ?” “Phải”. Hoa Cảnh Nhân Mộng cũng đang cười:

“Ta chính là muốn nói vậy”.

Nàng cười đương nhiên dễ nhìn hơn nhiều so với Mộ Dung Thu Thủy, hơn nữa còn dễ nhìn hơn nhiều so với đại đa số người, nhưng Mộ Dung Thu Thủy lại không có một chút ý tứ thưởng thức.

Bởi vì y biết nụ cười của thứ nữ nhân đó lúc dễ nhìn nhất là lúc đáng sợ nhất.

“Người có biết ta làm vậy mới là đúng không ?” Nhân Mộng hỏi:

“Không đúng đích thị là người”.

“Là ta ?” Mộ Dung Thu Thủy cố ý dùng một thần thái rất hiếu kỳ hỏi:

“Không đúng đích thị là ta ?” - Ừm.

- Tại sao ?

Hoa Cảnh Nhân Mộng không trả lời, lại hỏi ngược:

- Người hỏi ta gần đây có khỏe không, người có biết “khỏe” là ý tứ gì ? “Không khỏe” là ý tứ gì ?

“Người nói coi ?” Mộ Dung Thu Thủy không ngờ cũng hỏi ngược lại:

“Người nói vậy là ý gì ?” - Ý tứ của “khỏe” ta không hiểu, bởi vì ta chưa bao giờ khỏe.

- Người chưa từng khỏe ?

“Ta thường thường đều không khỏe”. Nhân Mộng đáp:

“Tâm tình của ta luôn luôn không khỏe, thân thể cũng không khỏe, ăn cơm không khỏe, khẩu vị không khỏe, tửu lượng không khỏe, ta đối với nữ nhân không khỏe, đối với nam nhân càng không khỏe, cho nên mọi người đều nói con người ta thật không khỏe”.

Nàng nói:

- Nhưng lần này ta không khỏe lại không phải vì người khác.

- Lần này người có phải thuần túy là vì ta ?

- Phải, là vì người.

- Tại sao ?

- Bởi vì người thật sự không phải là người.

Hoa Cảnh Nhân Mộng nói như vậy đương nhiên là có đạo lý.

“Người thả người giết chồng ta, người đem người mà ta chẳng những muốn quên mà còn vĩnh viễn không nguyên tái kiến đến để đối phó ta, ta đều không trách người”.

Nhân Mộng thốt:

“Những chuyện đó đều không làm cho ta không khỏe. Khiến ta không khỏe là người, chỉ có người”.

“Ta đang lắng nghe”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Người biết ta luôn luôn thích lắng nghe người nói”.

Y hỏi Nhân Mộng:

- Người có nhớ ta thường thường lắng nghe lời người nói không ?

Y hỏi Nhân Mộng:

- Người có nhớ ta thường thường lắng nghe người nói cho đến bình minh không ?

Nam nhân đó và nữ nhân đó đang nói chuyện, lời nói lại không phải là nói chuyện, thậm chí có thể nói không phải là người nói.

Hai người đó không những là người, hơn nữa đều là người không đơn giản, mấy lời nói đó của bọn họ chỉ là vì bọn họ đều biết một chuyện.

Bọn họ đều biết lúc tâm tình của một người khẩn trương nhất, hạ thấp nhất, nếu quả còn có thể nói ra mấy lời không phải là người nói, là có thể khiến cho tâm tình mình biến thành tốt hơn một chút.

Hiện tại mấy lời nói của bọn họ phát ra bởi vì tâm tình của bọn họ đều như dây cung giương căng cứng.

Dây cung giương căng cứng là tĩnh lặng, hai người tĩnh lặng đối lập nhau.

Giữa giây phút đó, mọi hồi ức quá khứ giữa bọn họ, mọi ân oán tình cảm giữa bọn họ đột nhiên không hên mà hoàn toàn quay trở lại, hoàn toàn trở lại trong ánh mắt ngưng trọng của bọn họ.

Nhưng trong một tích tắc, những hồi ức và tình cảm đó đột nhiên hoàn toàn tiêu tán, thậm chí giống như chưa từng xảy ra.

Đó tuyệt không phải vì bọn họ đã quên. Thứ cảm giác đó tuyệt không tương đồng với sự quên lãng.

Thứ cảm tình đó cũng không thể nào quên lãng.

Thứ cảm giác đó giống như một người đang đứng trước một khối nham thạch khổng lồ, ánh mắt hần tuy nhìn thấy khối nham thạch đó, cũng có thể đụng được, nhưng khối nham thạch đó lại không tồn tại trong mắt hần.

Bởi vì mắt hần nhìn mà không thấy hết.

Qua một hồi rất lâu, Mộ Dung Thu Thủy mới thở dài nhẹ nhẽ.

“Ta đã sớm biết giữa bọn ta đã kết thúc”. Y nói với Nhân Mộng:

“Nhưng ta chưa bao giờ tưởng được bọn ta có thể kết thúc triệt để như vậy”.

“Có rất nhiều chuyện cũng như vậy”. Nhân Mộng thốt:

“Bọn ta đều cảm thấy mình là người thông minh, nhưng chuyện bọn ta không tưởng được rất có thể còn nhiều hơn so với người khác”.

“Đó là vì sao ?” Mộ Dung Thu Thủy tự hỏi mình, tự mình hồi đáp:

“Đó có phải vì bọn ta suy tưởng quá nhiều ?” Câu trả lời của y cũng là một câu hỏi. Câu hỏi đó lại không cần mở miệng trả lời nữa.

- Suy tưởng quá nhiều tịnh không quan trọng, quan trọng là mình có luôn luôn thích đi suy tưởng những chuyện mà mình không nên suy tưởng hay không.

“Điểm đó kỳ thật cũng không quan trọng”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Quan trọng là, có những chuyện thường thường còn chưa bắt đầu là đã kết thúc, càng quan trọng hơn là, có những chuyện rành rành đã kết thúc lại chỉ mới bắt đầu”.

“Có lý”. Nhân Mộng qua một hồi rất lâu mới nói:

“Người nói thật rất có lý”.

- Vậy thì ta phải hỏi người.

- Hỏi gì ?

Câu hỏi của Mộ Dung Thu Thủy đích thị là một câu hỏi rất kỳ quái, y không ngờ lại hỏi Hoa Cảnh Nhân Mộng:

- Người và Đinh Trữ có phải đã bắt đầu ?

Nhân Mộng và Đinh Trữ có thể bắt đầu cái gì ? Cừu hận giữa bọn họ đã mọc rễ, giữa người và người nếu quả đã mọc rễ cừu hận, biểu thị tất cả những quan hệ khác đã kết thúc, còn có thể bắt đầu cái gì chứ ?

Câu hỏi đó hỏi rất hoang đường.

Nhưng Hoa Cảnh Nhân Mộng lại hiển nhiên không nghĩ như vậy.

Thần tình và thái độ của nàng không có gì cải biến, nhưng nàng không ngờ lại hỏi ngược Mộ Dung Thu Thủy:

- Người mới nói gì vậy ?

Mộ Dung Thu Thủy cười cười.

Y tin rằng mỗi một chữ y nói ra hỏi này Nhân Mộng đều nghe rất rõ ràng, cho nên câu hỏi đó một nữ nhân như Nhân Mộng tuyệt không nên hỏi lại.

Nàng hỏi lại chỉ vì một lý do - Tâm nàng sợ.

Đối với một câu hỏi của một nữ nhân trong tâm sợ sệt đề ra, đại đa số nam nhân thông minh đều không trả lời, cho nên Mộ Dung Thu Thủy chỉ nói:

- Giới hạn giữa sinh và tử chỉ là giữa một tích tắc, sinh tử của mỗi một người đều như nhau.

Y lại nói:

- Giới hạn giữa yêu và hận cũng vậy.

Mộ Dung Thu Thủy giải thích:

- Có lúc mình yêu một người, khi yêu đến mức cực độ, giữa một tích tắc có thể biến thành hận. Khi mình hận một người đến mức cực độ, có lúc cũng có thể biến thành dạng đó.

- Từ hận biến thành yêu ?

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Hận cùng ái cực, đều là cực hạn tình cảm của nhân loại, cũng là chung điểm, không cần biết mình đi từ con đường nào ra, đến cực hạn chung điểm, tương cách chỉ có một đường tơ”.

“Phải”. Hoa Cảnh Nhân Mộng không ngờ đã thừa nhận:

“Ta biết có rất nhiều chuyện đều như vậy”.

“Cho nên ta tin rằng tình cảm của người đối với Đình Trữ đã hoàn toàn cải biến”.

Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Cho nên ta tin rằng Đình Trữ hiện tại không những không chết, hơn nữa nhất định đã được người bảo hộ rất chu đáo”.

Hoa Cảnh Nhân Mộng chợt biểu hiện một thứ tính cách và dũng khí đặc biệt phi thường, nàng không ngờ lập tức thừa nhận:

- Phải.

Nàng nhìn Mộ Dung Thu Thủy dăm dăm:

- Ta dám đảm bảo hiện tại không còn có ai có thể hãm hại hần.

Mộ Dung Thu Thủy cười khổ:

- Chuyện người làm tại sao luôn luôn khiến cho người ta không tưởng được ?

“Người câu dẫn Bạn Bạn, người lợi dụng ta, ta vì người mà thiết hạ một vòng vây đối phó Khương Đoạn Huyền và Đình Trữ, có thể đạt được một bước đó đã rất vĩ đại rồi”.

Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Nhưng nửa đoạn đó ta còn có thể tưởng tượng được, nửa đoạn sau ta lại không biết người làm cái gì ?” - Nửa đoạn sau của chuyện gì ?

“Ta thật sự không tưởng được người có thể vì Đình Trữ mà làm chuyện đó, cũng không tưởng được người có thể dùng biện pháp gì đối phó Khương Đoạn Huyền”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Ta càng không tưởng được người làm sao trong một tích tắc có thể chế trụ được Thắng Tam và đám huynh đệ của gã”.

Ánh mắt của Hoa Cảnh Nhân Mộng vẫn còn đang chăm chăm nhìn Mộ Dung Thu Thủy, từ một góc độ mà nhìn, nhân thần của nàng xem ra giống như một người si si dại dại.

Nhưng nàng bất chợt cười lên.

Lúc ban đầu, nàng cười vẫn như lúc bình thường, ôn nhu, ưu nhã, hấp dẫn hồn người.

Nhưng bất cứ một ai cũng vô phương đoán được nụ cười của nàng lúc đó đã cải biến, biến thành giống hệt nụ cười lúc bình thường của Mộ Dung Thu Thủy, ngập tràn vẻ tự tin tự ngạo, lại ngập tràn vẻ chế giễu.

Mộ Dung Thu Thủy cũng cười, cười lại không tiêu sái như lúc bình thường, bởi vì y phát hiện trong nụ cười của Nhân Mộng ẩn tàng một bí mật tuyệt đối có thể làm cho người ta chấn kinh.

“Người có biết ta đang cười gì không ?” Nhân Mộng chợt hỏi Mộ Dung Thu Thủy.

“Cười ta ?” Mộ Dung Thu Thủy không ngờ vẫn bảo trì vẻ lãnh tĩnh:

“Ta không tưởng được ta có gì đáng cười”.

- Bởi vì người không tưởng được cho nên ta mới có thể cười.

- Ồ ?

“Người tự nhận người là người thông minh tuyệt đỉnh, mỗi một chuyện đều tính toán chu đáo, thậm chí mỗi một chi tiết của mỗi một chuyện đều tính toán chu đáo”.

Hoa Cảnh Nhân Mộng đáp:

“Chỉ tiếc người thường hay quên một điểm”.

- Điểm gì ?

“Người thường hay quen trên thế giới có rất nhiều loại người, tính không phải mỗi một loại người đều giống như người”. Nhân Mộng nói với Mộ Dung Thu Thủy:

“Có rất nhiều người ý tưởng và quan niệm không những không giống người, hơn nữa còn cách biệt rất xa”.

- Ta thừa nhận.

- Người hồi nãy hỏi ta coi ta làm sao trong phút chốc có thể chế trụ được Thắng Tam và đám huynh đệ của gã ?

- Phải.

“Vậy thì ta bây giờ có thể cho người biết, ta căn bản không có cách chế trụ bọn chúng”. Hoa Cảnh Nhân Mộng đáp:

“Nhưng ta có cách kiếm một người chế trụ bọn chúng”.

Nàng lại nói với Mộ Dung Thu Thủy:

- Chuyện đó người không hiểu, bởi vì người và Vi Hiếu Khách đều là người ở trên cao, bọn người vĩnh viễn không hiểu dùng cách nào mới có thể tìm ra một người làm một chuyện mà người khác làm không được cho ta.

Mộ Dung Thu Thủy không còn cười nổi.

“Người tìm người nào ?” Y nhin không được phải hỏi Nhân Mộng:

“Ai có thể làm chuyện như vậy cho người”.

Nhân Mộng cười:

- Điểm đó đương nhiên là quan trọng nhất, cũng là điểm người vĩnh viễn nghĩ không ra.

- Ta thừa nhận.

“Nhưng người vĩnh viễn nên thừa nhận mỗi một người đều có nhược điểm của mình, bởi vì chính mình căn bản không thừa nhận mình có nhược điểm”. Nhân Mộng hỏi:

“Người nói có phải vậy không ?” Câu nói đó nàng không ngờ không phải hỏi Mộ Dung Thu Thủy, người trả lời câu nói đó đương nhiên cũng không phải là Mộ Dung Thu Thủy.

Người trả lời câu hỏi đó đích xác là một người vĩnh viễn không ai có thể tưởng tượng đến, nhưng khi người đó vừa xuất hiện, mọi câu hỏi đều hoàn toàn có đáp án.

Cửa đã vỡ tan, ngoài cửa một màn hắc ám, một người lúc đó chậm chậm bước vào từ trong bóng tối, dùng một cước bộ trầm ổn đặc biệt dị thường bước vào, dùng một thanh âm đặc biệt dị thường đáp lời:

- Phải.

Người đó nói:

- Người vĩnh viễn tự cảm thấy mình không có nhược điểm, đó lại là nhược điểm lớn nhất của hắn.

- Nhược điểm đó có phải thông thường đều là nhược điểm trí mệnh ?

- Phải.

Người đó nói:

- Cũng chỉ có nhược điểm đó mới đủ để dồn loại người như Mộ Dung Thu Thủy vào chỗ chết.

Người đó không ngờ còn hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

- Người nói có đúng không ?

Mộ Dung Thu Thủy không há miệng trả lời, bởi vì y căn bản không nói nên lời.

Nhìn thấy con người xuất hiện từ trong bóng tối, vị công tử quyền quý vừa kiêu ngạo vừa tự phụ giống như đã biến thành một người khác.

Biến thành một người cơ hồ đã tiếp cận cái chết.

- Người chết đó đương nhiên là một người bị hù chết.

Mộ Dung Thu Thủy vĩnh viễn cũng không tưởng được người từ ngoài cửa tiến vào chính là Khương Đoạn Huyền.

Thái độ của Khương Đoạn Huyền vẫn như trước, trầm ổn, nghiêm túc, lãnh đạm.

Nhưng trong mắt Mộ Dung Thu Thủy mà nhìn, con người đó đã biến thành một người khác.

- Một người đã bán đứng chính mình, bộ dạng nhất định cải biến, cho dù bề ngoài không biến, cũng có thể làm cho cảm giác của người ta cải biến.

Giữa phút giây đó, Mộ Dung Thu Thủy đã minh bạch rất nhiều chuyện.

Điểm quan trọng nhất là, tất cả những biến hóa vượt ngoài ý liệu đều là vì một mình Khương Đoạn Huyền tạo thành.

Càng quan trọng hơn là, trên thế giới này tuyệt đối không có bất cứ một ai có thể tưởng được Khương Đoạn Huyền là dạng người như vậy.

Không những không ai có thể tưởng được, tất cả những biến hóa không thể phát sinh không ngờ đã phát sinh, chỉ vì Hoa Cảnh Nhân Mộng không ngờ đã mua được Khương Đoạn Huyền.

Nếu quả mình minh bạch một điểm đó, mình có thể hiểu những chuyện không thể tại sao lại thành có thể.

Khương Đoạn Huyền vẫn lãnh tĩnh như bàn thạch.

“Mộ Dung công tử, ta tin rằng hiện tại ngươi nhất định đã minh bạch ý tứ của ta”.

Hắn nói:

“Mỗi một người đều có nhược điểm, cả Mộ Dung công tử thiên hạ vô song cũng không ngoại lệ, đao phủ thủ Khương Đoạn Huyền làm sao có thể ngoại lệ?” Mộ Dung Thu Thủy cười cười:

- Thiên hạ vô song không phải là Mộ Dung Thu Thủy, thiên hạ vô song đích thị là Khương Đoạn Huyền.

“Đao có lẽ là vậy, người lại không phải”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Bởi vì ta có nhược điểm, cho nên Hoa Cảnh phu nhân mới có thể thực hiện được kế hoạch không ai có thể tưởng tượng được”.

- Nhược điểm của ngươi là gì ?

- Ta sợ chết.

“Ngươi sợ chết ?” Mộ Dung Thu Thủy hiển nhiên cũng giật mình:

“Bành Thập Tam Đậu giết người vô số, Khương Đoạn Huyền giết người như xắt rau không ngờ cũng sợ chết ?” “Phải”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Bởi vì người khác không tưởng được ta cũng sợ chết, cho nên kế hoạch của Hoa Cảnh phu nhân mới có thể thành công”.

Nụ cười của Hoa Cảnh Nhân Mộng đẹp như hoa trong mộng.

“Giết người và bị giết hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, người giết người càng nhiều, có lẽ trái lại lại càng sợ chết”. Nàng nói:

“Bởi vì ta hiểu rõ đạo lý đó, cho nên ta mới thành công”.

Mộ Dung Thu Thủy cười khổ:

- Ngươi thật là quá vĩ đại, ngươi thật là một nữ nhân vĩ đại.

- Ta thật là vậy, ta thừa nhận.

Khương Đoạn Huyền nói:

- Ta bình sinh chưa từng bại, lại bại dưới đao của Đinh Trữ, tuy bại, lại không chết.

Bại tuy không tốt, ít ra còn tốt hơn chết. Ta không hy vọng bại lần nữa dưới đao của Đinh Trữ, không muốn chết dưới đao của gã.

- Cho nên Hoa Cảnh Nhân Mộng lần này tìm đến ngươi, ngươi đã thỏa hiệp.

- Phải.

- Cho nên ngươi giả say.

“Phải”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Ta đã sớm biết thứ rượu đó là rượu gì, ta làm sao có thể say được !” - Nhưng Đinh Trữ thật đã say.

- Gã không biết, gã làm sao không say được ?

“Sau đó Thắng Tam và đám huynh đệ xuất hiện”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Chỉ tiếc bọn chúng tịnh không biết ngươi còn chưa say, còn có cách để chinh lý bọn chúng”.

- Đó là vì khí lực của ta vẫn còn, khí lực của Đinh Trữ đã tiêu tán trong rượu.

Khương Đoạn Huyền thở dài:

- Rượu tuy có thể làm cho mình sinh xuất hào khí, nhưng khí lực của mình thường thường lại đồng thời tiêu tán.

“Ta sẽ ghi nhớ câu nói này của ngươi”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Sau này ta đại khái cũng không còn uống rượu nhiều như trước đây nữa”.

“Ta tin”. Khương Đoạn Huyền thốt:

“Ta thậm chí tin rằng sau này ngươi đại khái không thể uống rượu nữa”.

- Tại sao ?

“Bởi vì người chết tuyệt không thể uống rượu”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Cũng chỉ có người chết mới không thể uống rượu”.

Mộ Dung Thu Thủy chợt làm một chuyện kỳ quái phi thường.

Y chợt dùng một phương pháp rất kỳ quái làm cho ngọn lửa trong lò đã tắt ngóm từ lâu chợt bốc cháy trở lại.

Phương pháp y dùng giống như phương pháp người nguyên thủy bảo hộ lửa dùng tới, vô luận là ai cũng không tưởng được Mộ Dung công tử không ngờ có thể dùng phương pháp đó để dẫn lửa.

Sau đó y lại đem cái nồi gà kho măng ăn còn chưa hết đặt trên lò lửa, đem bầu rượu còn chưa uống hết đổ hết rượu vào nồi.

Mỗi một động tác của y đều ưu nhã phi thường, giống như một diễn viên xuất sắc phi thường đang độc diễn một màn kịch.

Hoa Cảnh Nhân Mộng và Khương Đoạn Huyền không ngờ vẫn đứng xem như những khán giả xem kịch, bởi vì bọn họ không hiểu Mộ Dung Thu Thủy đang làm gì.

Cho nên bọn họ muốn xem cho rõ.

Gà đã nóng, nước thịt cũng đã nóng, rượu đã hòa vào nước thịt, cũng hòa vào thịt gà.

Mộ Dung Thu Thủy cầm hai mảnh nùi giẻ bưng nồi đặt xuống bàn, lấy một cái muống to múc một muống húp chậm chậm.

Trên mặt y lập tức lộ xuất biểu tình thỏa mãn phi thường:

- Cực ngon, thật là cực ngon.

Mộ Dung Thu Thủy bỏ muống xuống, lại nhìn Hoa Cảnh Nhân Mộng và Khương Đoạn Huyền.

“Hai vị nhất định cũng biết uống rượu là một lạc thú, vô luận dùng phương pháp gì để uống rượu đều là một lạc thú”. Y giải thích:

“Cho dù mình có đổ rượu lên thịt gà, mình có uống canh gà, đó cũng là một thứ lạc thú”.

Mộ Dung Thu Thủy nói:

- Bởi vì thứ rượu đó thật sự quá mạnh, mình chỉ còn nước dùng phương pháp đó mà uống mới không bị say quá mau.

Khương Đoạn Huyền chợt nói:

- Người nói có lý, ta bồi người một chén.

Hắn cũng ngồi xuống, cũng uống canh gà, thứ canh gà có thể làm người ta say, bọn họ dưới tình huống đó biểu hiện thứ phong thái cũng có thể làm người ta say.

Cho nên Hoa Cảnh Nhân Mộng không ngờ lại mức canh cho bọn họ.

Lại qua một hồi rất lâu, Mộ Dung Thu Thủy mới nói với Khương Đoạn Huyền:

- Người bị Nhân Mộng mua, người làm một chuyện khiến người ta vô phương tưởng tượng, người đã giết Thắng Tam và đám huynh đệ của gã, người đã hủy diệt Đình Trữ, người cũng hủy diệt luôn một tiểu cô nương vô tội, những chuyện đó vốn đều là bí mật người không thể kể cho ai nghe, nhưng người lại nói cho ta nghe, bởi vì người nghĩ ta tuyệt không thể tiết lộ bí mật của người ?

- Chỉ có người chết mới tuyệt đối không thể tiết lộ bí mật của người khác.

“Phải”. Khương Đoạn Huyền đáp:

“Người trong mắt ta thật đã không khác gì một người chết”.

- Người nghĩ người lúc nào cũng có thể dồn ta vào tử địa ?

- Người hiện tại đã vào tử địa.

- Người nắm chắc có thể giết ta ?

- Ta nắm chắc.

“Ta cũng thừa nhận”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Nếu quả một Khương Đoạn Huyền và một Hoa Cảnh Nhân Mộng vẫn không thể giết một Mộ Dung Thu Thủy, đó mới là quái sự”.

Thanh âm của y không ngờ vẫn hững hờ như thu thủy:

- Chỉ bất quá quái sự thường hay xảy ra.

Khương Đoạn Huyền không nói gì nữa, hiện tại nói gì thêm cũng là dư thừa.

Hắn chậm chậm đứng lên, đôi mắt phẳng phất đột nhiên đã biến thành hai cây đinh đóng chặt lên người Mộ Dung Thu Thủy.

Cũng trong phút chốc, đao của hắn đã rút ra.

Chưa từng có ai biết đao của hắn từ đâu rút ra, càng chưa từng có ai biết đao của hắn lúc nào rút ra khỏi vỏ.

Đao của hắn giống như đã biến thành một bộ phận trên thân thể hắn, chỉ cần hắn muốn bạt đao, đao đã có trong tay.

Chỉ cần nhìn thấy đao của hắn, con người hắn chừng như đã biến thành một người khác, có thể đem mệnh vận sinh tử của bất cứ người nào trên thế giới này treo dưới lưỡi đao của hắn.

Thứ cảm giác hắn cấp cho người ta cơ hồ đã tiếp cận “Ma” và “Thần”.

Mộ Dung Thu Thủy lại chừng như căn bản không có thứ cảm giác đó.

Không ai biết trong tâm y có cảm giác gì, hiện tại mệnh vận sinh tử của y đang treo dưới lưỡi đao của người ta, nhưng y không ngờ chừng như cả một chút cảm giác cũng không có.

Thứ cảm giác mà Mộ Dung Thu Thủy cấp cho người ta là như vậy.

Một người căn bản không có cảm giác, thậm chí cả quá khứ và vị lai cũng không có.

Người đó giống như một khoảng không, chỉ là một cái xác không hồn dùng một đồng châu bảo kết hợp với phù danh tử sắc mà thành.

Mỗi một người trong giang hồ đều biết y có võ công, nhưng lại không có ai biết mức độ cao thâm của võ công y.

Cả người kính sợ y nhất cũng không biết cả đời y thật ra có từng giao thủ với người khác không ? Đường nhiên cũng không biết y đã từng giao thủ với ai ? Càng không biết y thắng hay bại ?

Nhưng, giữa phút giây đó, Khương Đoạn Huyền lại đột nhiên có một cảm giác rất đặc biệt đối với con người đó, giống như đột nhiên phát hiện một tảng đá không ngờ lại là kim cương vậy.

- Một người không có cảm giác, thông thường đều mang đến cho người ta thứ cảm giác đó.

Cảm giác rất lạnh, rất lạnh, giống như kim cương, lại giống như đao phong.

Khương Đoạn Huyền chợt cảm thấy hắn luôn luôn đánh giá con người đó quá thấp, đột nhiên cảm thấy trong thân thể của con người không có cảm giác đó phẳng phất có một luồng sát khí tản phát, lạnh như thu thủy, bức người không mở mắt lên nổi.

Chính hắn vốn là một người tràn đầy sát khí, chưa bao giờ để sát khí của người khác xâm phạm đến hắn, hôm nay vì sao lại ngoại lệ ?

Tâm Khương Đoạn Huyền chìm đắm, bởi vì hắn lại phát hiện một chuyện càng kỳ quái, càng đáng sợ hơn.

Hắn đột nhiên phát hiện sát khí của người ta xâm nhập vào người hắn chỉ vì thân thể của hắn đã biến thành rất yếu nhược.

Tròng mắt của hắn cũng dần dần khuếch tán, đầu của Mộ Dung Thu Thủy cũng dần dần khuếch tán trong tròng mắt hắn.

Sau đó hắn nghe thấy Mộ Dung Thu Thủy phẳng phất đang ở một nơi xa vời hỏi hắn:

- Nếu quả ngươi sợ chết, sợ chết dưới đao của Đinh Trữ, vậy ngươi tại sao lại không giết Đinh Trữ ở pháp trường ?

Một điểm đó có rất nhiều người không hiểu, có lẽ chỉ có Khương Đoạn Huyền mới có thể hoàn toàn hiểu được.

Cho nên hắn nghe thấy mình đang cười, nghe thấy thanh âm của mình phẳng phất cũng ở một nơi xa vời đáp lời:

- Ngươi không thể biết ta tại sao lại làm như vậy, ngươi vĩnh viễn cũng không thể biết.

- Bất hạnh là ta khơi khơi lại biết.

- Ngươi biết cái gì ?

“Ngươi không những muốn giữ mạng, ngươi cũng muốn giữ danh”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Cứu Đình Trữ một cách nghĩa khí ở pháp trường, người lập tức vang danh thiên hạ, ai cũng không biết người đã sớm có phương pháp đối phó Đình Trữ, ai cũng không tưởng được người và Hoa Cảnh phu nhân đã câu kết với nhau”.

- Nhưng người đã nghĩ ra.

“Đó là vì ta trời sinh là một người ưu tú hơn người”. Mộ Dung Thu Thủy hững hờ thốt:

“Ta trời sinh cao thượng ưu tú hơn đám người các người, không cần biết võ công của người cao cường đến mức nào cũng vô dụng”.

- Ồ ?

“Cho dù người là cao thủ thiên hạ vô song, trước mặt ta, vẫn chỉ bất quá là một nô tài”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Bởi vì ta là quý tộc, người lại là một tên ăn mày trong đám người thô lậu. Người ở trước mặt ta vĩnh viễn không thể ngẩng đầu lên được”.

Y nói:

- Bởi vì chính người cũng cảm thấy điểm đó, cho nên người mới cảm thấy tự ti ê tiện, cũng vì duyên cớ đó, cho nên người mới có thể liều mạng biểu hiện chính mình trước mặt ta.

- Ta biểu hiện cái gì ?

“Biểu hiện nét anh hùng khí khái của người”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Nếu quả ta đang lúc đối đầu với sinh tử mà còn có thể thông dong hâm gà uống rượu, người đương nhiên cũng phải làm ra dạng tiêu sái như ta”.

“Vậy là sao ?” Khương Đoạn Huyền hỏi.

Thanh âm của Hoa Cảnh Nhân Mộng lại biến thành ôn nhu:

- Võ công và đạo pháp của người đương nhiên không thể thua Mộ Dung Thu Thủy, chỉ tiếc lần này người phải chết tịnh không phải là y.

- Tại sao ?

- Bởi vì lần này người đối với chính mình đã quá tin chắc, cho nên đã phạm vào một sai lầm trí mệnh.

- Ồ ?

“Người lúc bình thời là người cẩn thận phi thường, hơn nữa cũng kỹ càng phi thường, thậm chí lúc tắm rửa cũng không ngoại lệ”. Hoa Cảnh Nhân Mộng nói với Khương Đoạn Huyền:

“Nhưng lần này sai lầm của người lại là vì sơ xuất mà tạo thành”.

Khương Đoạn Huyền không ngờ lại đang cười, phảng phất là cười lạnh, lại phảng phất không phải.

Hoa Cảnh Nhân Mộng nói:

- Thứ sơ xuất của người, ngoài cái tự tin ra, đương nhiên còn có nguyên nhân khác.

- Là nguyên nhân gì ?

“Thứ nhất, người đánh giá Mộ Dung Thu Thủy quá thấp, người luôn luôn nghĩ y chỉ bất quá là một tên công tử phong lưu quyền quý rèm gấm chén vàng cỡi ngựa ngấm trắng, chuyện trong giang hồ y căn bản không hiểu biết”. Hoa Cảnh Nhân Mộng thở dài:

“Điểm đó người không những đã sai lầm, hơn nữa đã sai đến mức đáng chết”.

Khương Đoạn Huyền trầm mặc.

“Thứ hai, lúc y đang hâm gà múc rượu, người tịnh không chú ý đến y hết mình”.

Hoa Cảnh Nhân Mộng nói:

“Bởi vì gà và rượu đều là những món người đã thử qua, hơn nữa người cũng không tưởng được Mộ Dung công tử không ngờ có thể tự mình động thủ làm mấy chuyện đó, động tác lại cao quý ưu nhã làm sao, khí độ biểu hiện đang lúc sinh tử treo đầu sợi tóc lại thông dong làm sao, mọi thứ đó đều khiến cho lực chú ý của người phân tán”.

Trên trán của Khương Đoạn Huyền đã không còn mồ hôi, mồ hôi của hắn đã cạn, sắc mặt càng trắng nhợt, trong mắt lại có những vệt máu đỏ li ti.

Hắn dùng đôi mắt đỏ ngầu những tia máu đỏ trừng trừng nhìn Hoa Cảnh Nhân Mộng, gần từng tiếng:

- Ta thừa nhận, lần này ta có sơ xuất. Nhưng sơ xuất tình không nhất định là trí mệnh.

“Không sai, đại đa số người trên thế giới này đều có sơ xuất, đại đa số người trên thế giới đều vẫn còn sống”. Nhân Mộng đáp:

“Chỉ tiếc người đã quên một điểm quan trọng nhất”.

- Điểm gì ?

“Người khác đều có thể có sơ xuất, thứ người như người lại không thể”. Nhân Mộng đáp:

“Người cho dù có thể có sơ xuất một vạn lần trước mặt người khác, cũng không thể sơ xuất một lần trước mặt Mộ Dung Thu Thủy”.

Nàng nói với Khương Đoạn Huyền:

- Bởi vì chuyện vị công tử quyền quý của bọn ta hiểu biết thật sự nhiều hơn nhiều so với người.

Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười.

“Ai ai đều biết ta không phải là người giang hồ, cũng rất ít khi đi lai trong giang hồ, một điểm đó ta tin người nhất định cũng biết”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Người đối với mỗi một người có thể thành thù địch của người đều điều tra rất rõ ràng”.

“Hắn đích xác là như vậy”. Nhân Mộng thốt.

“Vậy thì người cũng nên biết, trong đám môn hạ của ta có rất nhiều người giang hồ, hơn nữa có rất nhiều người đã không còn có thể ra mặt trên giang hồ”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Những chuyện thô bỉ hạ lưu trong giang hồ bọn chúng mỗi một người đều biết chút ít, thủ pháp tàn dụng quỷ kế ám toán người ta, bọn chúng đương nhiên cũng biết chút ít”.

Mộ Dung Thu Thủy nói:

- Nếu quả đám môn hạ của ta có bảy tám chục người như vậy, nếu quả mỗi một người trong số bọn họ đều biết chút ít, vậy thì ta biết có phải cũng là bảy tám chục lần mấy thứ chút ít đó không ?

“Phải”. Nhân Mộng đáp:

“Ý của ta là vậy”.

- Dưới tình huống này, ta nếu quả muốn động một chút chân tay trong nồi rượu gà, có phải rất dễ không ?

“Đại khái là vậy.” Hoa Cảnh Nhân Mộng đáp:

“Một người có địa vị giống như người, nếu quả dùng thủ pháp ưu nhã quý tộc làm thứ chuyện đám người bỉ ổi trong giang hồ làm, đại khái không dễ dấu gì bị người ta phát hiện”.

“Người khác có thể phát hiện hay không, ta không dám nói”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Nhưng ta tin rằng Khương tiên sinh tuyệt không thể phát hiện”.

- Tại sao ?

- Bởi vì hắn hiện tại đã dùng qua rượu gà mà ta pha thêm chút tác liệu.

- Người thêm tác liệu gì ?

- Đương nhiên là một thứ lúc nào cũng có thể làm cho một người sống biến thành người chết.

Khương Đoạn Huyền đột nhiên hét lớn:

- Ta cũng có thứ tác liệu sát nhân. Tác liệu của ta là đao của ta.

Đao huy xuất.

Lúc phản thủ, bề ngoài của đao phong, phương pháp xuất thủ, bộ phận, thước tắc, đều là tinh hoa trong đao pháp mà Khương Đoạn Huyền cả đời khổ luyện. Cả một phen cũng không sai.

Không sai, lại chậm một chút.

Hắn tuy đã thi triển tinh túy võ công của hắn, tuy đã dụng xuất kinh lực toàn thân, nhưng một đao hắn chém xuống vẫn chậm đi một chút.

Tuy chỉ chậm một chút, sự quan trọng của một chút đó lại đủ để làm cho không một ai có thể tưởng tượng nổi.

Thanh danh và vinh dự mà hắn dùng trí tuệ, tinh lực, kinh khí, hy sinh, và nhẫn nại cả đời để đổi lấy, đều đã giống như một tảng băng kiên cố đang tan chảy trong dòng nước xuân, đột nhiên trong phút chốc tan biến vô hình.

Một đao kích xuất, không chém vào chỗ yếu hại trên xương cổ của người ta, cũng không chém vào huyết quản tĩnh mạch của người ta.

Một đao đó không ngờ đã chém vào không trung.

Sinh tử thắng bại là giữa một đao đó.

Một đao đó giống như một tên cờ bạc đem hết tính mệnh toàn gia đình hắn đánh cá lần cuối cùng.

Hắn đã đặt lên cửa sống.

Chỉ bất quá cửa sống cũng có sinh tử, Khương Đoạn Huyền không phải là một tên cờ bạc, hắn không đánh cá, cũng không bại.

Nhưng một đao đó của hắn đã chém vào cửa tử.

Cửa tử là khoảng không.

Mộ Dung Thu Thủy không động, cả một ngón tay cũng không động, cả mắt cũng không chớp.

Y ngồi bất động như vậy nhìn Khương Đoạn Huyền huy đao, nhìn thấy Khương Đoạn Huyền phát hiện đao mình lạc vào khoảng không, nhìn trong mắt Khương Đoạn Huyền chợt dâng trào một màu đen chết chóc, giống như màu mắt của một mãnh thú chợt phát hiện mình đã lọt vào hầm bẫy.

Đương lúc một đao của hắn chém lên đầu người ta, hắn có nhìn màu mắt của người ta không ?

Mộ Dung Thu Thủy thở dài.

“Khương tiên sinh, người bình sinh huy đao chưa từng thất thủ, cũng không biết có bao nhiêu đầu người đã rơi dưới đao của người, người có thích không ?” Mộ Dung Thu Thủy hỏi:

“Hôm nay đao của người chỉ bất quá hụt một lần, người hà tất phải sầu khổ như vậy ?” Khương Đoạn Huyền ngưng thị nhìn đao trong tay mình, đột nhiên xoay đao cắt vào huyết quản sau ót mình.

“Đinh” một tiếng, tóe lửa bốn phía, đao trong tay hắn không ngờ đã bị đánh rớt.

Ánh mắt của Mộ Dung Thu Thủy vẫn như dòng nước mùa thu.

- Khương tiên sinh, người không nên làm vậy, ta khuyên người mau đi đi.

- Người ... người muốn ta đi ?

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Bởi vì người có chết cũng không nên chết ở đây”.

- Tại sao ?

“Người có biết một con voi trước lúc lâm tử luôn luôn đi tìm một chỗ giấu tàng xương cốt mình, bởi vì cái ngà của nó quý giá, có chết cũng không chịu để người ta hủy diệt”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Khương tiên sinh, thanh danh của người cũng giống như ngà voi vậy, lẽ nào người muốn để nó bị người ta dày xéo sau khi người chết ?” Khương Đoạn Huyền mặt xám xịt, cước bộ bắt đầu thoái lui.

Hoa Cảnh Nhân Mộng thở dài.

“Khương tiên sinh, người không nên hận ta không xuất thủ giúp người, giờ phút này ta có xuất thủ cũng vô dụng”. Nàng nói:

“Hơn nữa không cần biết Mộ Dung Thu Thủy là dạng người gì, lời nói của y thật có chút đạo lý”.

Đợi đến khi người của Khương Đoạn Huyền đã hoàn toàn biến mất trong bóng đêm chết chóc, Hoa Cảnh Nhân Mộng mới quay mình đối diện Mộ Dung Thu Thủy:

- Lời nói của người tuy thường rất có đạo lý, chuyện làm lại thường không có lý.

- Ồ ?

- Người tại sao lại để Khương Đoạn Huyền bỏ đi ?

- Bởi vì hắn đã là người chết.

- Ít ra hiện tại hắn còn chưa chết.

Mộ Dung Thu Thủy cười cười:

- Độc do ta tận tay hạ, nếu quả không do ta tận tay giải, trên thế gian này có ai có thể sống quá ba canh giờ ?

Hoa Cảnh Nhân Mộng lại thở dài.

“Đại khái không thể có”. Nhân Mộng thốt:

“Bọn nam nhân thường thích nói thiên hạ tối độc phụ nhân tâm, có những tâm trường của nữ nhân còn độc hơn cả rắn, ta xem ra bọn nam nhân thật quá khiêm tốn, tâm của nam nhân lúc tàn độc, mười nữ nhân cũng không bì được”.

Mộ Dung Thu Thủy cười cười:

- Không cần biết ra sao, khiêm tốn luôn luôn là một đức tính tốt, có thể khiêm tốn một chút là được rồi.

“Độc được người trộn, ngoại trừ người ra, thật không có ai có thể cứu ?” Nhân Mộng hỏi.

“Đại khái là vậy”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Nếu quả nàng không tin, có thể thử mà”.

“Ta tin”. Nhân Mộng đáp:

“Người nên biết rằng lời nói của người, mỗi một chữ ta đều tin”.

Nụ cười của nàng chợt biến thành cao nhã như hoa lan, diễm lệ như hải đường:

- Vậy lời ta nói người có tin không ?

- Còn phải coi nàng nói cái gì.

“Nếu quả ta nói, độc được ta trộn, ngoại trừ ta ra, thiên hạ cũng không có ai có thể giải được”. Hoa Cảnh Nhân Mộng hỏi:

“Người có tin không ?” Nàng dùng một khẩu khí thành khẩn phi thường để hỏi câu đó, nhưng ngay lúc đó, tròng mắt của Mộ Dung Thu Thủy lại đột nhiên co thắt lại.

Lúc đó, Khương Đoạn Huyền đã ngã gục.

Lúc hân ngã gục, trước mắt chỉ còn lại một màn đen sì chết chóc, không còn gì khác.

Lúc đó chính là lúc bóng đêm tối nhất, nơi tối tăm nhất trong tròng mắt đang co thắt của Mộ Dung Thu Thủy, thứ tối tăm đó đã không còn một bóng đêm nào có thể so sánh được.

Thứ tối tăm đó đã không còn thứ ngôn ngữ nào có thể hình dung được.

Thứ tối tăm đó là tối tăm chết chóc, giống như lúc Khương Đoạn Huyền đột nhiên phát hiện đao của hân đã không còn là đao của hân, trong mắt đột nhiên trào dâng thứ tối tăm đó.

Một người chỉ có lúc biết mình đã tiếp cận tử vong, trong mắt mới có thể có màu sắc đó.

Hiện tại trong mắt của Mộ Dung Thu Thủy tại sao cũng có màu sắc đó ?

Đó có phải vì y biết Hoa Cảnh Nhân Mộng quá hiểu y, y cũng quá hiểu Hoa Cảnh Nhân Mộng ?

Nụ cười của Hoa Cảnh Nhân Mộng vẫn sáng lạn tươi tắn như nụ hoa.

“Mộ Dung Thu Thủy, bọn ta là lão bằng hữu, là hảo bằng hữu, người biết ta luôn luôn quan tâm đến người nhất, sắc mặt người tại sao lại có thể bất chợt biến thành khó coi như vậy ?” Nàng hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

“Người có phải chợt sinh bệnh, có phải đột nhiên cảm thấy có chỗ không được dễ chịu ? Hay bất chợt lại nhớ đến chuyện xưa gì đó khiến cho người cảm thấy bị thương hối hận ?” Nụ cười của Mộ Dung Thu Thủy tuy đã không còn phong cách độc quyền cổ hữu của y, nhưng y vẫn cười:

- Trong cả đời này của ta, chuyện duy nhất ta hối hận bị thương là gặp người.

“Con người người thật là không có lương tâm, hơn nữa ký ức quá mau quên”. Nhân Mộng nhẹ nhàng thốt:

“Ta còn nhớ người trước đây đã từng nói với ta, cả đời người chuyện cao hứng hoan hỉ nhất là gặp được ta”.

- Những lời nói đó ta tịnh không quên.

- Vậy thì người cũng nên ghi nhớ bọn ta đã từng trải qua bao nhiêu ngày khoái lạc.

- Ta đương nhiên ghi nhớ.

- Vậy người còn bị thương hối hận gì nữa ?

Nhân Mộng là một nữ nhân “hiểu biết” phi thường, thông minh phi thường, cho nên nàng mới tự trả lời câu hỏi đó:

- Người hối hận, có phải chỉ vì ta trong buổi hôm nay đã hiểu người quá nhiều ?

Mộ Dung Thu Thủy không nói gì.

“Vì ta thấu hiểu người quá nhiều, cũng quá sâu, cho nên người vô luận muốn làm gì, ta đều có thể dự liệu được”. Nhân Mộng thốt:

“Người là một nam nhân đa biến, dưới những tình huống khác nhau, chuyện người làm cũng hoàn toàn bất đồng”.

Nàng lại cường điệu:

- Nhưng không cần biết dưới tình huống nào, chuyện người muốn làm, ta đều có thể dự liệu được.

Mộ Dung Thu Thủy không ngờ lại không kháng biện.

“Thí dụ mà nói, nếu quả lúc người chợt phát giác người đã lọt vào bẫy, người có thể làm gì ?” Nhân Mộng thốt:

“Người đương nhiên không thể thúc thủ chịu trôi, càng không thể cam tâm chịu chết”.

Nàng nói:

- Người biết rõ tình huống đã quá xấu, người vẫn cố gắng tìm mọi phương pháp tranh đấu vùng vẫy cầu sinh.

Mộ Dung Thu Thủy thừa nhận.

Chỉ có người chết mới từ bỏ nguyện vọng cầu sinh.

“Cho nên ta tự hỏi mình, dưới tình huống hôm nay, đang lúc người đột nhiên phát hiện mình đã lọt vào bẫy của bọn ta, người có thể làm gì ?” Nhân Mộng thốt:

“Người đương nhiên phải nghĩ cách lợi dụng mỗi một vật ở đây làm công cụ cầu sinh cho người”.

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Vừa lọt vào hầm bẫy, ta đã quan sát mỗi một vật ở đây tử tế phi thường”.

“Ta cũng nghĩ vậy”. Nhân Mộng thốt:

“Cho nên trước khi người vào đây, ta đã quan sát mỗi một vật trong này qua một lần giùm người”.

Nàng nói:

- Ta nhất định trước tiên phải xem cho rõ ở đây có những vật gì có thể giúp người thoát khỏi tử cảnh, cầu một sinh lộ. Ta nhất định trước tiên phải đoạn tuyệt toàn bộ sinh lộ của người.

“Ta hiểu”. Mộ Dung Thu Thủy cười khổ:

“Kỳ thật ta đáng lẽ nên hiểu từ sớm, tác phong của người luôn luôn là như vậy”.

Nhưng ở đây chỉ bất quá là một nhà bếp, một nhà bếp tịnh không khác gì với nhà bếp của một gia đình bình thường.

Trong nhà bếp của một gia đình bình thường có những vật gì ?

Một lò lửa, một ống khói, một đồng than chất gần lò lửa. Có lửa, đương nhiên phải có nước, một lu nước, một gáo múc nước, đương nhiên trong lu nhất định cũng phải có nước.

Ngoại trừ lu nước ra, đương nhiên cũng phải có lu gạo. Không có gạo làm sao nấu cơm ? Nhà bếp không có gạo làm sao có thể gọi là nhà bếp ?

- Ngoại trừ lu nước và lu gạo ra, còn có lu hũ gì khác ?

Đáp án là:

ít ra còn phải có hai thứ lu hũ khác.

Một là hũ ngâm rau trái, lớn lớn nhỏ nhỏ, các thức các dạng hũ, rau trái ngâm trong hũ đủ thức đủ dạng khác nhau, lúc ai ai cũng không chịu ra khỏi nhà, ngồi trong nhà bếp, nhìn mấy hũ lớn lớn nhỏ nhỏ đó, trong tâm thông thường cảm thấy một thứ mãn nguyện rất phong phú.

Một thứ mãn nguyện không đói kém thiếu thốn.

Còn có một thứ lu hũ, đương nhiên là hũ rượu.

Xào nấu cần có rượu nấu ăn, rượu nấu ăn có thể khử mùi, rửa sạch, tăng gia mùi vị của thịt cá.

Không cần biết là xào, luộc, chiên, nướng, chưng, hấp, đều phải cần rượu nấu ăn.

Trong nhà bếp làm sao có thể không có hũ rượu được ?

Hà huống, có những nam nhân căn bản chưa từng bước vào một nhà bếp không có hũ rượu.

Một nhà bếp không có hũ rượu giống như một nữ nhân không có miệng, có lúc mình tuy cảm thấy “nàng” cũng có ưu điểm, bởi vì “nàng” có thể để mình tránh khỏi bị dụ hoặc, tránh khỏi bị say đắm, tránh khỏi bị hoảng loạn, thậm chí còn không thể mở miệng nhיע móc.

Nhưng, nếu quả mình là một nam nhân, mình có thể thích một nữ nhân không có miệng sao ?

Ngoại trừ hũ rượu ra, trong nhà bếp đương nhiên còn phải có những vật phải mở miệng khác. Dao cũng phải mở miệng, dao nhà bếp cũng vậy.

Dao không mở miệng làm sao có thể cắt cổ gà, chặt xương vịt, mổ bụng cá, chặt đầu cừu.

Không có dao, nhà bếp còn có thể nấu nướng gì nữa ?

Dao phải mở miệng mới bén, hũ phải mở miệng mới là hũ.

Nhưng trong nhà bếp còn có những vật khác không thể mở miệng.

- Chai dầu, chai tương, chai dấm, lọ đường, lọ muối, lọ tiêu, đều không thể mở miệng.

Chai chai lọ lọ vốn không thể mở miệng, mở miệng là hư hỏng.

- Bọn nữ nhân có phải cũng nên học hỏi những chai chai lọ lọ đó hay không ?

Nồi đất, nồi sứ, nồi sắt, bình thường đều chùi rửa sạch sẽ, nồi xếp một bên, nắp nồi xếp một bên, rãnh rãnh định phận, đó là lúc “mở miệng”.

Nhưng đợi đến khi trong nồi đất có đầu cá, rau củ, đậu hũ, thịt viên, gà vịt, trong nồi sứ có vi cá, tổ yến, bào ngư, phải “đậy” nắp nồi vừa khít, không thoát hơi, không nhiễm khí.

Hoa Cảnh Nhân Mộng nói:

- Trong nhà bếp đương nhiên còn có chảo, mâm, tô, và chén, đĩa. Có những gia đình trong nhà bếp còn cúng thờ ông Táo, một năm tứ quý không để tắt lửa.

“Thượng thiên ngôn hảo sự, hạ giới bảo bình an”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Ta thật nên đi xem trong nhà bếp của ta có cúng thờ một vị Táo quân hay không”.

“Cho dù có cúng vô dụng”. Nhân Mộng nói:

“Sự bình an của người Táo quân không bảo vệ được”.

- Ồ ?

“Táo quân là một tiểu thần, người lại là quý nhân”. Nhân Mộng thốt:

“Ông ta làm sao có thể quản lý được chuyện của người ?” - Có lý.

- Nếu quả Táo quân không đảm bảo được sự bình an của người, những cái nồi, chén, chai, lọ này đương nhiên càng không lo lắng được.

Mộ Dung Thu Thủy thở dài:

- Ta lại không thể tự biến thành một con gián để trốn trong lọ.

“Những con dao kia xem chừng cũng không giúp được người”. Hoa Cảnh Nhân Mộng thốt:

“Bởi vì trong nhà bếp này tuy có tám, chín con dao, lại không có tới một con có thể so sánh với dao của Khương tiên sinh”.

- Cho dù những con dao đó hợp lại, chỉ sợ cũng không thể so sánh với một vết mẻ trên dao của Khương tiên sinh.

- Cho nên ta phải động não ngẫm nghĩ.

- Nghĩ chuyện gì ?

“Nghĩ một Mộ Dung Thu Thủy thông minh tuyệt đỉnh, đột nhiên phát hiện mình lọt vào bẫy, nên lợi dụng cái gì để cứu lấy mình”. Nhân Mộng đáp:

“Ta đương nhiên cũng phải nghĩ trong nhà bếp này có những vật gì có thể cứu Mộ Dung Thu Thủy”.

- Người có nghĩ ra không ?

“Đương nhiên đã nghĩ ra.” Hoa Cảnh Nhân Mộng nói:

“Một người nhân lực không tha tới một cọng tóc, tuyệt không thể bỏ sót bất kỳ một cơ hội có lợi nào, đối với độc dược đã nghiên cứu sâu sắc thậm chí còn thấu triệt hơn cả tôn đại quốc thủ đương thời nghiên cứu kỳ thuật”.

Nàng nói:

- Một người như vậy, đi vào một nhà bếp có một nồi gà kho măng và một nửa bầu hảo tửu, nếu quả hẳn không nghĩ đến lợi dụng nồi gà và bầu rượu đó, thì con người đó là dạng người gì ?

Mộ Dung Thu Thủy cười khổ:

- Không cần biết con người đó là dạng người gì, ít ra không thể là Mộ Dung Thu Thủy.

“Không những không thể là Mộ Dung Thu Thủy, căn bản không thể coi là một người”. Nhân Mộng thốt:

“Nếu quả ta không nghĩ ra điểm đó, ta cũng không thể coi là một người”.

“Ta thừa nhận”. Mộ Dung Thu Thủy lại thở dài:

“Người không những là người, mà còn là một con yêu tinh”.

- Vậy ta hỏi ngươi, làm yêu tinh nếu quả đã tính đúng người sẽ làm gì, con yêu tinh đó có phải nên có hành động trước để chế phục người không ?

- Phải.

- Nếu quả ngươi là con yêu tinh đó, ngươi sẽ làm gì ?

Mộ Dung Thu Thủy trả lời không nghĩ ngợi:

- Ta đương nhiên trước hết hạ một chút độc trong nồi gà hay trong bầu rượu. Bởi vì tên Mộ Dung Thu Thủy khờ dại đó nếu quả muốn dụ người ta trúng độc của y, tự y nhất định trước hết phải ăn một chút gà hay uống một chút rượu có độc đó.

“Mình trước tiên cố ý làm, sau đó để người ta cũng làm như vậy”. Nhân Mộng thốt:

“Theo lịch sử những phép thuật lừa gạt từ xưa đến nay, vốn là một phương pháp cổ xưa rất hữu hiệu”.

- Cho nên tên ngốc đó mới làm theo như vậy.

- Kết quả ?

“Kết quả là một tên ngốc và một tên khờ đều bị trúng kế”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Tên ngốc Khương Đoạn Huyền trúng kế trước, tên khờ Mộ Dung Thu Thủy trúng kế sau”.

- Sau đó ?

“Sau đó”, Mộ Dung Thu Thủy thở dài:

“Tên ngốc chết trước, tên khờ chết sau, còn sau đó gì nữa”.

Hoa Cảnh Nhân Mộng cười.

Nàng cười không ngừng, cười không ngưng nghỉ, giống như có một người đang kẻ dao trên yết hầu nàng, cưỡng bách nàng phải cười, không cười không được, nếu không sẽ cắt đoạn yết hầu nàng.

Tiếng cười của nàng nghe giống như vậy.

Một nữ nhân đang làm một chuyện đắc ý, làm sao có thể có tiếng cười đó ?

Thần thái của Mộ Dung Thu Thủy bị hại trái lại lại biến thành vừa ưu nhã vừa ung dung, thậm chí lại đang thưởng thức rượu gà của y.

Rượu gà độc chết người.

Hoa Cảnh Nhân Mộng cả tiếng cười cũng mau chóng bị ngắt đoạn. Mộ Dung Thu Thủy thông thông dong dong không biết từ lúc nào đã gấp một miếng thịt gà, đút vào miệng, nhai chậm chậm, sau đó lại dùng một thanh âm rất u nhân hỏi Hoa Cảnh Nhân Mộng:

- Người có phải cảm thấy rất kỳ quái ? Người có phải kỳ quái là ta vì sao cho đến bây giờ còn chưa bị độc phát mà ngã quỵ ?

“Ta vốn đích xác có chút kỳ quái”. Nhân Mộng đáp:

“Nhưng hiện tại ta đã không còn thấy kỳ quái nữa”.

- Tại sao ?

- Bởi vì ta chợt nhớ đến một chuyện.

- Chuyện gì ?

“Giải độc thuật”. Nhân Mộng đáp:

“Vô dược vô phương, quy chân phản bộc, phiến khắc chi gian, kỳ độc tự giải”.

Mộ Dung Thu Thủy mỉm cười, cười rất bảo thủ, nhưng lại đã khôi phục nét kiêu ngạo quý tộc.

- Đó chỉ bất quá là một truyền thuyết trong giang hồ, không ngờ người cũng từng nghe qua, hơn nữa không ngờ còn tin nữa.

“Đó không phải là truyền thuyết, càng không phải là truyền thuyết trong giang hồ”.

Nhân Mộng nói:

“Đó là một thứ tử tử thuật bí mật lưu truyền trong đám quý tộc, hơn nữa là đám quý tộc có quyền thế cực hạn”.

- Ồ ?

- Có những đại thần quý tộc bị hoàng đế dùng độc dược xử tử - sau khi uống độc dược của hoàng đế ngự tử vẫn còn có thể sống. Đó là vì bọn họ vào một triều đại không biết niên, trên một hải đảo không biết tên, bằng năm trăm cô gái đồng trinh, năm vạn lượng vàng ròng, năm chục vạn cân gạo thạch hương, đã hoán đổi được một thứ giải độc thuật tử tử thần kỳ thần bí.

- Ồ ?

- Nghe nói đương thời tham dự chuyện đó chỉ có ba gia đình, hơn nữa chỉ truyền lại cho đích tử. Đương kim thiên hạ có tư cách đó đại khái cũng chỉ có năm ba người.

Nàng nói:

- Người đương nhiên là một trong số đó.

Mộ Dung Thu Thủy lại cười:

- Nghe qua đó thật sự không giống là truyền thuyết, đơn giản đã giống như thần thoại.

“Kỳ thật ta đáng lẽ nên nghĩ đến điểm đó”. Nhân Mộng thốt:

“Ta căn bản không nên cấp cho người cơ hội nói chuyện, căn bản không nên cấp cho người bất kỳ cơ hội nào để kéo dài thời gian, giúp người thi triển giải độc thuật của người”.

Nàng nhin không được phải thở dài:

- Ta cả đời làm sai nhất chỉ sợ là chuyện này.

“Người lại đã lầm rồi”. Nụ cười của Mộ Dung Thu Thủy rất ôn hòa:

“Chuyện người sai nhất tuyệt không phải là chuyện đó”.

- Vậy chuyện gì ta làm sai nhất ?

Mộ Dung Thu Thủy không hồi đáp, chỉ cười, lúc đó bên ngoài căn nhà gỗ chợt vang lên “cách, cách, cách” mấy tiếng liên tục, đại đa số người đều có thể nhận ra đó là tiếng mấy chục mấy trăm cây đinh sắt đóng vào bản gỗ.

Cái nhà bếp đó xây bằng bản gỗ.

Hoa Cảnh Nhân Mộng đã biết bên ngoài phát sinh ra chuyện gì, nhưng lại vẫn không biến sắc, thản nhiên hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

- Ta thật ra đã làm sai chuyện gì ?

Mộ Dung Thu Thủy chung quy đã trả lời:

- Chuyện người làm sai nhất là người căn bản không nên tin giải độc thuật.

- Tại sao ?

“Bởi vì trên thế giới này căn bản không có giải độc thuật”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Giải độc thuật chỉ bất quá là ba gia đình bọn ta cố ý chế tạo ra một truyền thuyết, lúc gặp tình huống nguy cấp có thể dùng để gạt người”.

Y cười càng đắc ý:

- Hiện tại không còn nghi ngờ gì nữa là tình huống nguy cấp phi thường, nhưng chính ta tuyệt không thể để tình người điểm đó, ta chỉ hy vọng người cũng nghe qua truyền thuyết đó, hơn nữa còn kịp thời nhớ đến nó dưới tình huống này.

Hoa Cảnh Nhân Mộng dùng một ngón tay búp măng nhẹ nhàng vuốt vuốt tóc mai phát phơ bên tai.

Sắc mặt nàng đã trắng nhợt như ngón tay.

Bởi vì bây giờ nàng biết rõ nàng đã cấp cho Mộ Dung Thu Thủy một cơ hội sống.

Nàng vốn không ngại hy sinh tất cả, bất chấp mọi thủ đoạn nhất nhất chỉ vì muốn lấy mạng con người đó.

Nhưng hiện tại nàng lại đã cấp cho y một cơ hội sống, cấp cho y thời gian.

Nếu quả Mộ Dung Thu Thủy có thể sống còn, Hoa Cảnh Nhân Mộng làm sao có thể sống còn ?

Mộ Dung Thu Thủy đương nhiên cảm thấy rất khoan khoái, bởi vì y biết cơ hội đó tịnh không phải là do Hoa Cảnh Nhân Mộng cấp cho y, mà là do tự y tạo thành.

Một màn kịch y đã diễn xuất thành công phi thường.

- Từ thất vọng, tuyệt vọng, hối hận, diễn đến một chuyển biến đột ngột, biến thành vừa đắc ý vừa kiêu ngạo.

Diễn xuất của y cơ hồ có thể nói là hoàn mỹ, cho nên mới có thể khiến cho Hoa Cảnh Nhân Mộng lúc đầu tin rằng y đã tuyệt vọng cầu tử, bất chợt lại nghĩ y đã dùng một thứ phương pháp thần kỳ thần bí giải trừ độc được.

Cho nên nàng bắt tri bắt giác để cho y kéo dài thời gian.

- Dưới tình huống đó, mỗi một chút thời gian đều là một cơ hội sống còn, giống như một giọt sữa trong sa mạc.

Hiện tại y đã tranh thủ đủ thời gian, y nhất định phải để cho thế nhân biết, Mộ Dung Thu Thủy vô luận dưới bất kỳ tình huống nào cũng đều không thể bại.

Hoa Cảnh Nhân Mộng nhìn con người khí chất cao nhã, nụ cười ôn hòa, phong độ bất khả kháng trước mặt mình, giống như một thiếu nữ quật cường đang nhìn một người bỏ rơi mình. Cũng không biết nên hận y ? Hay là nên yêu y ? Cũng không biết nên khinh y ? Hay là nên tôn kính y, bội phục y ?

Nàng chỉ hận mình tại sao vĩnh viễn không thể hiểu thấu con người đó.

Cho dù tất cả nam nhân trên thế gian đều bị dẫm đạp dưới chân nàng, nhưng nàng lại chừng như vĩnh viễn đều bị dẫm đạp dưới chân nam nhân đó.

Bởi vì nàng phát hiện nam nhân đó căn bản chưa từng yêu nàng.

Sau đó nàng lại phát hiện thêm một chuyện càng quan trọng - nàng cũng chưa từng yêu nam nhân đó.

Không yêu, cũng không hận.

Nếu quả giữa nam nữ đã không có yêu cũng không có hận, vậy còn có gì khác ?

- Nếu quả giữa hai tuyệt đỉnh cao thủ, đã không có hữu tình, cũng không có thù hận, vậy giữa bọn họ có cái gì ?

Thứ tình cảm đó rất khó giải thích, nếu quả mình không đạt đến cảnh giới đó, mình vĩnh viễn vô phương hiểu thấu.

Cho nên hiện tại Nhân Mộng chỉ hỏi Mộ Dung Thu Thủy:

- Người có phải đã trúng độc của ta ?

Mộ Dung Thu Thủy đáp:

- Phải.

- Nếu quả người không có giải độc thuật, người sao lại có thể giải độc của ta ?

“Ta tuy không có giải độc thuật, nhưng ta có thuốc giải độc”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Chỉ bất quá thuốc giải độc cần phải đợi thời gian”.

- Hiện tại có phải người đã đợi được ?

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Ta rất ít khi đơn thân độc mã xuất hành, nhưng ta mỗi lần đơn thân xuất hành, không cần biết dưới bất cứ tình huống nào, Vi Hiếu Khách đều có cách trong thời gian ngắn nhất tìm đến”.

Dưới tình huống khoan khoái phi thường như vậy, y thở dài một cách vui vẻ:

- Vi Hiếu Khách tuy không giỏi cờ bạc, về phương diện tìm người, gã lại là chuyên gia.

“Ta biết”. Hoa Cảnh Nhân Mộng thốt:

“Ta cũng biết gã hiện tại nhất định đã đến”.

- Hình như đã đến.

“Vậy gian nhà bếp này có phải sẽ rất mau chóng bay đi ?” Nhân Mộng hỏi.

- Đại khái là vậy.

Một gian nhà bếp làm sao có thể đột nhiên bay đi ?

Nhà bếp không có chân, cũng không có cánh.

Nhà bếp đã không thể đi, cũng không thể bay, thiên hạ tuyệt không có bất kỳ một ai có thể nhìn thấy một gian nhà bếp có thể bay, có thể đi.

Nhưng gian nhà bếp này lại bay đi. Từng mảng từng mảng bay đi.

- Mỗi một bản gỗ, một mũi cương câu, một sợi dây, một đôi tay mạnh bạo, một người hành động mãi tiếp.

Nếu quả nói gian nhà bếp đó dùng một trăm chín mươi sáu bản gỗ dài sáu thước cao hai thước xây thành.

Nếu quả nói bên ngoài đột nhiên có một trăm chín mươi sáu người hành động mãi tiếp, mỗi người đều có một đôi tay mạnh bạo, trên mỗi đôi tay chỉ có một cương câu, mỗi cương câu đều ghim chặt vào một bản gỗ.

Nếu quả có một người phát hiệu lệnh, chờ thời cơ phát tay ra dẫu.

Mệnh lệnh vừa đưa ra, cương câu bay đi, bản gỗ đương nhiên cũng bay theo cương câu. Một trăm chín mươi sáu cương câu, một trăm chín mươi sáu bản gỗ.

Vậy gian nhà bếp đó có phải giống như bắt chợt như bay đi, bắt chợt biến mất không còn thấy nữa ?

Đó tình không phải là chuyện hoang đường ly kỳ.

Thứ chuyện đó không những đã từng xảy ra, người có kinh nghiệm cũng có thể tiên liệu trước được.

Chỉ bất quá lúc chuyện đó đột ngột phát sinh, vẫn có một thứ lực lượng chấn nhiếp nhân tâm, có thể khiến cho người ta giạt mình nín thở.

Hoa Cảnh Nhân Mộng hiện tại đang trong tình huống đó.

Lúc nghe thấy mấy tiếng “cạch cạch cạch cạch” liên hồi như pháo nổ, nàng đã tưởng tượng đến chuyện gì sẽ xảy ra tiếp.

Nhưng đến khi chuyện đó thật sự phát sinh, nàng vẫn cảm thấy một trận chấn kinh chưa từng có.

Gian nhà bếp bắt chợt không còn thấy nữa, người vốn đang đứng trong gian nhà chợt phát hiện mình giống như đang lạc trong một trường ác mộng.

Bởi vì nàng đã không còn trong gian nhà đó nữa, đột nhiên trong phút chốc đã lọt vào một khoảng không trung hoang ác hung hiểm, ác thú bốn bề.

Thứ cảm giác đó giống như một danh môn thực nữ ăn mất chính chính tề tề đột nhiên phát hiện mình không biết từ lúc nào đã biến thành hoàn toàn lỗ thể, hơn nữa có vô số ánh mắt dã thú của nam nhân đang nhìn mình chằm chằm.

Cảm giác hiện tại của Hoa Cảnh Nhân Mộng là như vậy.

- Tay dụng lực, dây kéo căng, cương câu giật mạnh, bản gỗ bay ra, nhà bếp bỗng không còn thấy nữa.

Bóng tối mù trời phủ đất chợt giống như một tấm lưới trời lấy nàng.

Cương câu đã kéo bản gỗ vào bóng tối, trong bóng tối đã xuất hiện vô số mũi tên lấp lóe ánh hàn tinh.

Mỗi một mũi tên đều giống như ánh mắt của một con thú độc nhãn đang chằm chằm nhìn Hoa Cảnh Nhân Mộng.

Kỳ quái là, người ngã gục lúc đó lại không phải là nàng, mà là Mộ Dung Thu Thủy.

Lúc y gục ngã, trong bóng tối đã xuất hiện một cái ghế mềm do bốn người khiêng.

Nếu quả mình nhận ra bốn người khiêng ghế, mình nhất định phải giật mình, bởi vì bọn họ cho dù không thể coi là cao thủ nhất lưu về khinh công trong giang hồ, ít ra cũng đã rất tiếp cận.

Người ngồi trên ghế đương nhiên là người đã thua mất một chân, Vi Hiếu Khách.

Lúc Mộ Dung Thu Thủy bắt đầu muốn quy, khoảng cách giữa cái ghế đó và y vẫn còn xa ba bốn chục trượng.

Nhưng đến khi Mộ Dung Thu Thủy còn chưa ngã hẳn xuống đất, cái ghế đã đến trước mặt y.

Vi Hiếu Khách trên ghế đã thò một tay kịp thời nắm lấy bàn tay của Mộ Dung Thu Thủy giơ ra.

Tình huống đó giống như một người trên lầu cao hụt chân té xuống, bắt chợt được một bằng hữu kịp thời thò tay nắm giữ lại.

Vi Hiếu Khách tuy mất một chân, lại vẫn còn tay.

Trên bàn tay kia của gã đã nắm chặt một viên thuốc.

Mộ Dung Thu Thủy há miệng, Vi Hiếu Khách giơ tay ra, trong phút chốc, viên thuốc trong tay gã đã chui vào miệng Mộ Dung Thu Thủy.

Lúc đó tình huống của Mộ Dung Thu Thủy nguy cấp phi thường, hô hấp đã cấp xúc, yết hầu và bắp thịt nơi lồng ngực đã bắt đầu tê dại, thậm chí đã dần dần cứng đờ, giống như bị một đôi tay vô hình siết chặt, cả một tia không khí cũng vô phương chui qua cổ, làm sau còn có thể nuốt viên thuốc được.

Đa số người trúng độc đều giống như vậy, giải được tuy đã kịp thời đưa đến, y lại vô phương nuốt trôi, nghẹt thở sắp chết.

Người chết cháy cũng có rất nhiều người tịnh không phải bị lửa thiêu chết, mà bị khói ngộp chết.

Nhưng thứ thuốc đó vừa lọt vào miệng, giống như xuân tuyết đọng vào nước ấm, lập tức dung hóa, lập tức xâm nhập vào nước miếng, vào lỗ chân lông.

Quan trọng nhất là thứ giải được đó hiện tại đã đưa đến kịp thời, hơn nữa đã kịp thời nhét vào miệng Mộ Dung Thu Thủy.

Cho nên hiện tại y còn sống, hơn nữa còn có thể tiếp tục sống.

Hiện tại Hoa Cảnh Nhân Mộng cũng còn chưa chết, nhưng nàng còn có thể sống bao lâu ?

Cho dù nàng còn có thể tiếp tục sống, còn có tư vị gì ?

Nàng không nghĩ tới.

Sắc mặt nàng trắng nhợt, không còn chút huyết sắc, không có chút biểu tình, sắc mặt của Vi Hiếu Khách không ngờ cũng như nàng.

Bởi vì y đã từng thua, hiện tại nàng cũng đã thua.

Hai người bọn họ đều là người thua.

Hiện tại Vi Hiếu Khách chung quy đã đối diện Hoa Cảnh Nhân Mộng, chỉ bất quá lần này tình huống đã hoàn toàn khác biệt với lần trước.

Trong tâm hai người đều hiểu rõ điểm đó. Đặc biệt là Nhân Mộng.

Vi Hiếu Khách dùng một ánh mắt lãnh đạm đến nỗi cơ hồ giống như bình minh mùa đông nhìn nàng, lãnh lãnh đạm đạm nói:

- Hoa phu nhân, ngươi khỏe chứ ?

Gã nói tiếp:

- Kỳ thật ta không cần phải hỏi ngươi, bởi vì ngươi luôn luôn rất khỏe.

- Sao vậy ?

- Bởi vì ngươi luôn luôn thắng.

Hoa Cảnh Nhân Mộng cười cười:

- Vi tiên sinh, không tưởng được ngươi cũng là người thích nói đùa.

“Thích nói đùa ?” Vi Hiếu Khách nhin không được phải hỏi:

“Ta thích nói đùa ?” Gã đương nhiên khó tránh khỏi ngạc nhiên, trên thế gian này tuyệt không có ai cảm thấy Vi Hiếu Khách là người thích nói đùa.

Nhưng Hoa Cảnh Nhân Mộng lại khời khời nói như vậy:

- Nếu quả ngươi không phải là người thích nói đùa, sao lại có thể dùng người thắng để kêu một người ? Ngươi cũng nên biết, trên thế giới này căn bản không có người thắng.

- Phải.

Trong mắt của Vi Hiếu Khách phảng phất cũng có một nỗi bi ai rất sâu xa, một thứ bi ai chia sẻ với nhân loại.

“Mỗi một người đều là người thua”. Gã nói:

“Một người một khi còn sống, luôn luôn khó tránh khỏi làm người thua”.

“Phải”. Nhân Mộng thốt:

“Ý của ta là như vậy, cho nên ta cũng hiểu ý người”.

-Ồ ?

- Người thua ta một lần, người đương nhiên hy vọng ta cũng thua người một lần.

Nhân Mộng hỏi Vi Hiếu Khách:

- Hiện tại có phải người muốn ta đánh cá với người một lần nữa ?

Vi Hiếu Khách không trả lời, lại hỏi ngược:

- Hiện tại Đinh Trữ có phải đã lọt vào tay người ?

Câu trả lời đương nhiên là khẳng định, cho nên Vi Hiếu Khách không cần đợi nàng trả lời, lại hỏi:

- Nếu quả ta muốn người nói cho ta biết chỗ hạ lạc của hắn, người có chịu nói ra không ? Ta dám cá với người, người tuyệt không chịu nói.

“Người thật dám cá ?” Nhân Mộng hỏi:

“Người cá cái gì ?” - Không cần biết là ta cá cái gì, người đều không chịu nói.

- Nhưng người ít ra nên nói cho ta biết người chuẩn bị cá làm sao ? Muốn cá cái gì ?

Ánh mắt của Vi Hiếu Khách càng lãnh đạm, lạnh lẽo tới mức giống như điểm hàn quang trên đầu mũi châm.

“Được, ta nói cho người biết, nếu quả ta thua, ta không những lập tức để người đi, hơn nữa còn có thể để cho người đem hai tay ta mà đi”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Người nên biết ta luôn luôn giữ lời, không bao giờ nói lại”.

- Nếu quả ta thua, có phải người cũng muốn giữ lại hai tay của ta ?

- Phải.

Hoa Cảnh Nhân Mộng thở dài:

- Cá như vậy thật là quá lớn.

“Không sai, hơi lớn một chút”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Nhưng bọn ta đã từng cá như vậy một lần rồi”.

- Lần đó ta nắm chắc phần thắng.

“Ta biết người nắm chắc, ta đương nhiên biết”. Vi Hiếu Khách hững hờ thốt:

“Nếu quả không nắm chắc, người làm sao dám cá lớn như vậy ?” - Lần này người muốn cá lớn như vậy, có phải cũng nắm chắc phần thắng như ta lần trước ?

Vi Hiếu Khách nhìn đoạn vải trắng không bên dưới đầu gối, trong ánh mắt lãnh đạm chợt lộ xuất một nỗi chua xót khôn tả.

“Ta đã mất một chân”. Gã nói:

“Một người đã thua mất một chân có nên đánh cá thận trọng hơn một chút không ?” “Nên”. Hoa Cảnh Nhân Mộng đáp:

“Nếu quả ta là người, ta cũng không thể đánh cá lần nữa mà không tuyệt đối nắm chắc phần thắng”.

Nàng nhìn Vi Hiếu Khách chằm chằm:

- Ta chỉ bất quá có điểm không hiểu.

- Người không hiểu cái gì ?

“Ta không hiểu người vì sao lại tin chắc ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng hỏi:

“Ta không hiểu người bằng vào cái gì mà nghĩ ta chịu thua đôi tay của mình mà không chịu nói ra nơi hạ lạc của Đinh Trữ ?” - Kỳ thật người đáng lẽ nên hiểu.

-Ồ ?

- Hiện tại ta chỉ hỏi người, người có cá hay không ?

- Ta có thể không cá ?

- Không thể.

- Ta có thể không tiếp nhận lời đánh cá của người ?

“Không thể”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Người không những có tay, còn có chân, người có thua cũng trả được”.

Ánh mắt của Hoa Cảnh Nhân Mộng chợt biến thành lãnh đạm giống hệt như Vi Hiếu Khách, giống như có một đôi tay vô hình dùng một phương pháp tà ác nặn ra hết tình cảm trong người nàng.

“Được, ta có thua cũng trả được”. Nàng nói:

“Cho nên hiện tại ta cá với người”.

Hoa Cảnh Nhân Mộng hững hờ nói:

- Người cũng nên tin rằng người có thua cũng tuyệt không nói lại được, nói lại cũng nói lại không được, ta chỉ hy vọng lần này người cũng không nói lại”.

Trên chót mũi của Vi Hiếu Khách đột nhiên toát một giọt mồ hôi, mồ hôi lạnh.

- Hoa Cảnh Nhân Mộng làm như vậy có phải vì nàng đã hạ quyết tâm, quyết tâm thắng lần nữa ?

Nữ nhân đó lúc đã hạ quyết tâm, làm chuyện gì cũng làm được, thậm chí không ngại bán cả linh hồn mình.

Trong mắt Vi Hiếu Khách chợt lại lộ xuất một vẻ khùng bố sợ hãi khó coi.

Người đã thua một chân, có đánh cá nữa cũng khó tránh khỏi tay mềm đi một chút.

Mộ Dung Thu Thủy này giờ vùng vẫy giữa sinh và tử lại đột nhiên cười cười, đến giờ phút này, thần sắc của y phẳng phất đã khôi phục lại như thường.

“Hoa phu nhân”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Nếu quả người cao hứng, ta cũng muốn cá với người”.

- Người cá cái gì ?

- Ta cá lần này Vi tiên sinh nhất định thắng.

- Cá làm sao ?

“Ta còn có chân”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Ta dùng đôi chân ta cá đôi chân người”.

Y nhìn Hoa Cảnh Nhân Mộng:

- Ta tin rằng người tuyệt không thể nói lại, bởi vì người căn bản nói lại không được”.

Thanh âm của y rất ôn hòa, thái độ cũng rất ôn hòa, ôn hòa đến mức giống như cảm giác của người ta lúc nhìn một tên đồ tể điêu luyện xẻ thịt bò, mỗi một động tác đều ôn nhu bình hòa tự nhiên như vậy.

Đó là Mộ Dung Thu Thủy.

Y lúc bình thường đều cấp cho người ta thứ cảm giác đó.

Nếu quả mình là một con bò, mình thậm chí có thể cam tâm tình nguyện chết dưới đao của y.

Hoa Cảnh Nhân Mộng không phải là một con bò.

Nàng tuy vẫn cố gắng cực lực bảo trì vẻ trấn tĩnh, nhưng trong mắt nàng cũng đã có nét khùng hổ sợ hãi như Vi Hiếu Khách hồi nãy.

Trong mắt Vi Hiếu Khách lại ngập tràn vẻ tự tin.

Nếu quả gã là gian nhà này, Mộ Dung Thu Thủy là mái ngói của gã, nếu quả gã là một cái bong bóng, Mộ Dung Thu Thủy là không khí của gã.

Không những tịch mịch, mà còn là bần cùng.

- Sự ấm cúng gia đình, giày mới, vớ mới, y phục mới, tiền lì xì đầu năm, nụ cười âu yếm ôn nhu của mẫu thân, tiếng cười nói huyền thuyên của huynh đệ thư muội, lời trách phạt lúc làm sai, kẹo bông gòn khi làm đúng, thịt heo quay khi đói bụng, nhéo lỗ tai khi không chịu ăn hết chén cơm.

Mỗi một thứ mà những đứa trẻ cùng tuổi có thể hưởng thụ, nàng không được hưởng thụ, mỗi một đứa bé gái đều có, nàng không có.

Cho nên nàng phát thệ, đợi đến khi nàng trưởng thành, nàng nhất định phải lấy hết mọi thứ mà bất kỳ nữ nhân nào cũng không có.

Nàng phát thệ không ngại hy sinh tất cả, bất chấp bất kỳ thủ đoạn nào đều phải đạt được nguyện vọng của nàng.

Nàng thật đã làm được như vậy.

Nàng thậm chí đã huấn luyện mình thành một thứ cơ giới vô tình, một thứ cơ giới có thể khiến cho nam nhân vì nàng mà cống hiến tất cả.

Nàng đã làm được.

Từ một cô bé cô độc, đột nhiên nàng biến thành Nhân Mộng phu nhân.

Cho đến khi nàng gặp Hoa Thác.

Hoa Thác đã sai, nhưng nàng luôn luôn không nghĩ là nàng sai, bởi vì nàng đột nhiên phát hiện nàng gặp một người có máu có thịt có cảm tình.

Thứ cảm giác đó bất kỳ cảm giác nào khác cũng không thể so sánh được, bất kỳ cảm giác nào khác cũng không thể thay thế được.

Không tưởng được Hoa Thác đột nhiên chết đi.

Mọi tình cảm và mộng tưởng của nàng cũng chết theo cái chết của Hoa Thác.

Cái chết của Hoa Thác đối với nàng mà nói là một đả kích lớn tới chừng nào ?

Người giết chết Hoa Thác đối với nàng mà nói cừu hận thâm sâu tới chừng nào ?

Cho nên nàng một mực muốn Đinh Trữ chết, chết càng chậm càng tốt, chết càng thảm càng tốt.

Nàng chưa từng nghĩ đến nàng có thể bảo vệ Đinh Trữ.

Cho nên nàng luôn luôn nghĩ Vi Hiếu Khách lần này lại thua, lại thua rồi.

Nhưng hiện tại nàng chợt phát giác sai không phải là Vi Hiếu Khách, mà là chính nàng.

- Đinh Trữ hiện giờ ở đâu ? Người có nói được không ?

Hoa Cảnh Nhân Mộng luôn luôn nghĩ mình nhất định có thể nói ra, nàng căn bản không có lý do gì không nói ra được.

Nhưng hiện tại nàng lại một chữ cũng không nói ra.

Nàng đương nhiên biết Đinh Trữ đang ở đâu, nàng lúc nào cũng có thể mang những người này đến nơi Đinh Trữ đang ở.

Tính mệnh của Đinh Trữ, đương nhiên không quan trọng như tính mệnh của nàng - mỗi một người chỉ có một cái mạng, không có tính mệnh của bất kỳ người nào khác có thể quan trọng hơn tính mệnh của chính mình.

Trên thế giới nếu quả có người chịu dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của người khác, trừ phi giữa hai người đó có một thứ cảm tình đặc biệt phi thường, hơn nữa sau khi biển cạn đá mòn, tình vẫn không lay chuyển.

Giữa nàng và Đinh Trữ đáng lẽ chỉ có cừu hận, làm sao có thể có thứ tình cảm đó ?

Vì tự mình nàng phải sống còn, nàng lúc nào chỗ nào cũng đáng lẽ có thể đem Đinh Trữ dìu xuống mười tám tầng địa ngục.

Kỳ quái là, hiện tại nàng lại không có cách gì để làm như vậy.

24. Ân Oán Rối Rắm Như Kén Tằm

- Người có nói không ?

“Ta không thể nói”. Thái độ của Hoa Cảnh Nhân Mộng tịnh không kiên quyết lắm, khẩu khí lại rất kiên quyết:

“Ta không thể nói cho bọn người biết Đinh Trữ ở đâu”.

Thần thái và sắc mặt của Vi Hiếu Khách không biến đổi, gã đã học phương pháp khống chế thần thái và sắc mặt mình.

Nhưng vô luận là ai đều có thể nhìn thấy vẻ khấn trương và sợ hãi hồi nãy của gã đã giải khai hết trong giây phút đó. Trên mặt Mộ Dung Thu Thủy thậm chí đã lộ xuất một nụ cười mỉm, bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy đó là một nụ cười mỉm rất khoan khoái.

Vi Hiếu Khách, không còn nghi ngờ gì nữa, cũng nhìn thấy nụ cười mỉm của y, cho nên lập tức hỏi Nhân Mộng:

- Người quyết định không nói ?

- Phải.

“Người có biết nếu quả người không nói, biểu thị là người đã thua không ?” Vi Hiếu Khách hỏi truy Nhân Mộng.

- Ta biết.

- Người có biết người thua là hậu quả sẽ ra sao không ? Người còn nhớ lối đánh cá của người là gì chứ ?

“Ta biết”. Hoa Cảnh Nhân Mộng đáp:

“Ta cũng còn nhớ”.

“Ta ít ra cũng biết một điểm”. Vi Hiếu Khách thốt:

“Ta ít ra biết một người nếu quả mất đi một chân, ngày tháng không tốt đẹp gì”.

Huyết sắc trên mặt gã lại tan mất một chút:

- Cho nên ta cũng có thể tưởng tượng được một người nếu quả hai tay hai chân đều mất hết, ngày tháng nhất định càng không tốt đẹp cho lắm.

Vi Hiếu Khách nhìn nàng, trong ánh mắt lạnh đậm bén nhọn thậm chí chùng như còn có vẻ chế giễu:

- Dưới tình huống đó, người vẫn kiên quyết không chịu nói ra nơi hạ lạc của Đinh Trữ ?

Hoa Cảnh Nhân Mộng đáp không do dự:

- Phải.

Nét vui mừng trong mắt Vi Hiếu Khách càng minh hiển:

- Nếu quả người thật làm như vậy, ta không tưởng nổi.

“Ta cũng biết người nhất định tưởng không nổi”. Hoa Cảnh Nhân Mộng thốt:

“Người nhất định không tưởng nổi ta vì sao phải làm như vậy, bởi vì gã vốn là cừu nhân của ta”.

Mộ Dung Thu Thủy chợt xen lời:

- Gã nghĩ không ra, ta nghĩ ra.

-Ồ ?

“Người hận Đinh Trữ, hận muốn chết”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Mỗi một người đều biết người hận Đinh Trữ muốn chết”.

Y cười cười:

- Nhưng chỉ có ta biết, khoảng cách giữa ái và hận vi diệu làm sao.

-Ồ ?

“Có những tình huống có lúc giữa ái và hận căn bản không phân biệt được rõ ràng”.

Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Có lúc hận là ái, có lúc ái là hận, vĩnh viễn hổ tương khó phân”.

Hoa Cảnh Nhân Mộng thừa nhận điểm đó.

Nàng không thể không thừa nhận bởi vì nàng là một nữ nhân “hiểu biết” phi thường, có thể hiểu thấu tình cảm của nhân loại vốn là như vậy.

Không có ái, hận ở đâu ra ?

Càng kỳ diệu là “hận” thường thường cũng có thể chuyển biến thành “ái”. Giữa hai thứ tình cảm cực đoan phi thường này cự ly thông thường chỉ cách một đường tơ.

Khí sắc của Mộ Dung Thu Thủy xem ra tốt hơn hồi nãy rất nhiều.

“Muốn hiểu rõ thứ tình cảm đó, nhất định phải giải thích bằng thí dụ”. Mộ Dung Thu Thủy nói:

“Trước mắt có một thí dụ rất tốt”.

- Người và Bạn Bạn có phải là một thí dụ rất tốt ?

“Phải”. Mộ Dung Thu Thủy đáp:

“Thí dụ mà nói, ta đáng lẽ nên rất hận Bạn Bạn, bởi vì nàng đích xác đã làm rất nhiều chuyện không đúng với ta”.

- Ta biết.

“Nhưng ta không hận nàng chút nào”. Mộ Dung Thu Thủy thốt:

“Nếu quả nói ta muốn trả thù nàng, cũng chỉ bắt quá giống như tưởng tượng trước đây, ôm ghì nàng vào lòng”.

“Người có phải nghĩ cảm tình của ta đối với Đinh Trữ cũng vậy ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng hỏi Mộ Dung Thu Thủy.

“Xem ra đích xác là vậy”. Mộ Dung Thu Thủy cười:

“Nhưng sau khi người phát hiện chân tướng sự tình, tình hình chỉ sợ đã bất đồng”.

“Chân tướng sự tình gì ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng có điểm kinh ngạc.

Mộ Dung Thu Thủy lại cười cười không đáp, chỉ quay mình nhượng đường:

- Hiện tại người có thể đi rồi.

“Ta luôn luôn muốn thả người đi”. Mộ Dung Thu Thủy chú thị nhìn vào khoảng không:

“Hà hướng ở đây cũng không phải là nơi lưu khách, người nói có phải không ?” - Người không tính bắt ta trả nợ thua đánh cá ?

“Ta đương nhiên muốn”. Mộ Dung Thu Thủy cười, nụ cười có chút tà ác:

“Nó sớm muộn gì cũng là của ta, ta hà tất phải gấp gáp ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng nhìn nụ cười tà ác trên khuôn mặt y, do dự hỏi:

- Lê nào người không sợ ta đi tìm Đinh Trữ ?

“Người cứ đi tìm gã, người cứ đi yêu gã”. Mộ Dung Thu Thủy chừng như không thêm để ý:

“Bất quá, nếu quả người là người thông minh, ta khuyên người giết gã càng sớm càng tốt”.

“Tại sao ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng lộ vẻ kinh ngạc.

Mộ Dung Thu Thủy lại cười đắc ý:

- Bởi vì người không giết gã, gã sẽ giết người.

“Tại sao ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng nhin không được lại hỏi.

Mộ Dung Thu Thủy vừa cười vừa đáp:

- Bởi vì hung thủ giết chồng người căn bản không phải là gã.

Hoa Cảnh Nhân Mộng ngẩn người, qua một hồi lâu mới hỏi:

- Là ai ?

“Khương Đoạn Huyền”. Thanh âm của Mộ Dung Thu Thủy thì ào, chừng như muốn dọa nàng.

Hoa Cảnh Nhân Mộng không nói gì được, trên mặt lại mang biểu tình có đánh chết nàng nàng cũng không tin.

“Không tin có phải không ?” Mộ Dung Thu Thủy đương nhiên nhìn thấy:

“Không quan hệ gì, Khương Đoạn Huyền tuy đã chết, Đinh Trữ lại vẫn còn sống, người sao không đi hỏi gã ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng đã đi.

Mộ Dung Thu Thủy vọng nhìn bóng nàng, không khỏi cười lớn.

Đợi đến khi y cười xong, Vi Hiếu Khách mới mở miệng hỏi:

- Người nghĩ Hoa Cảnh Nhân Mộng thật đi giết Đinh Trữ ?

- Người nghĩ Hoa Cảnh Nhân Mộng thật là nữ nhân vì ái tình mà mạo hiểm sinh mệnh sao ?

Vi Hiếu Khách lắc đầu.

Mộ Dung Thu Thủy nói:

- Cho nên ta nghĩ nàng không những bất chấp mọi thủ đoạn đi giết Đinh Trữ, hơn nữa còn gấp gáp hơn cả bọn ta.

Vi Hiếu Khách trầm ngâm:

- Nhưng Đinh Trữ cũng không là một nhân vật đơn giản, muốn dồn gã vào tử địa, chỉ sợ cũng không quá dễ dàng gì.

Mộ Dung Thu Thủy cười nói:

- Cho dù giết gã không thành, bọn ta bị tổn thất gì chứ ?

“Nói cũng đúng”. Vi Hiếu Khách thở dài:

“Chỉ tiếc hai cái chân mà bọn ta không phải dễ thắng được đó”.

- Đừng lo, hai cái chân đó chạy không thoát đâu.

- Ồ ?

- Nếu quả ả giết Đinh Trữ, vì để trốn tránh sự báo thù của Đinh phủ, ả không tìm bọn ta yểm hộ cho ả thì còn tìm ai khác được ?

- Nếu quả giết không thành ?

- Muốn tìm một nơi tránh gió, người còn có thể nghĩ ra chỗ nào lý tưởng hơn Mộ Dung phủ ?

Vi Hiếu Khách không ngần ngại nói liền:

- Không có.

Mộ Dung Thu Thủy tràn đầy tự tin:

- Cho nên vô luận là sao, ả phải như một em bé ngoan ngoãn mang đôi chân đó trở về.

“Đúng, đúng”. Vi Hiếu Khách cười lạnh:

“Đến lúc đó bọn ta cứ từ từ mà chặt”.

“Tại sao không thử không hủy diệt ?” Mộ Dung Thu Thủy chợt cười rất mơ hồ:

“Lẽ nào bọn ta không giữ lại để ngắm chơi được sao ?” Vi Hiếu Khách nhìn Mộ Dung Thu Thủy, lại nhìn cái chân cụt của mình.

Mộ Dung Thu Thủy cười nói:

- Chân của ả khác xa với chân người, trắng trẻo, tròn trịa, cực kỳ mê hồn, hủy đi thật là đáng tiếc, tạm tha thứ cho ả một thời gian không được sao ?

“Được, được”. Vi Hiếu Khách miệng tuy đáp ứng, trong mục quang lại lóe lên một tia sáng phần nộ.

- Cho nên hiện tại chuyện duy nhất bọn ta làm là về đợi.

“Đúng, đúng”. Vi Hiếu Khách lập tức nói:

“Ta còn có hai bình rượu ngon đang đợi bọn ta về, có lẽ rượu còn chưa uống say, chân đã về tới”.

Mộ Dung Thu Thủy đắc ý cười khanh khách.

Vi Hiếu Khách cũng cười bồi, cười lại vừa âm trầm, vừa lạnh lẽo.

Khương Đoạn Huyền chung quy đã tỉnh dậy.

Hắn cũng không biết mình đã hôn mê bao lâu, chỉ phát hiện mình đang nằm trong một gian phòng cực kỳ hào hoa, đang gối đầu trên một cái giường rộng rãi thư thả.

Cách đầu giường không xa, có ba lư hương, hai cái ưu nhĩ đang tản phát quần quện hai thứ khói màu sắc khác nhau, mùi cũng khác biệt.

Sau làn hương có ba cái ghế nhân sư lưng cao, ngồi trên ghế là ba lão nhân gần bảy chục tuổi.

Trong đó có hai người y phục hoa lệ, khí phái bất phàm, Khương Đoạn Huyền vừa nhìn đã nhận ra một người là nho y danh động chín châu Trần Thiếu Phủ, một người là đương kim đại nội ngự y Tư Đồ đại phu.

Lão nhân kia vừa gầy vừa nhỏ, vận y phục cũ kỹ nhăn nheo, không những nghiễm nhiên không thể so sánh với hai người kia, cả cái lư hương sành nứt nẻ trước mặt cũng vô phương so sánh với hai cái tinh phẩm điêu khắc từ tử kim và cổ ngọc kia.

Nhưng hai người đó lại chừng như đối với lão nhân gầy nhỏ thập phần tôn kính, vừa thấy Khương Đoạn Huyền chuyển mình tỉnh dậy, tức khắc đồng thời đứng dậy, hướng về phía lão nhân gầy nhỏ cung thân hành lễ:

- Lão tiên sinh cao minh, bọn học sinh thật bội phục.

Lão nhân gầy ốm chỉ điềm điềm cười một tiếng.

Lúc đó chợt có một thanh âm uy vũ vang lên:

- Quả là vậy, nếu không có Mai lão tiên sinh chỉ điểm, cái mạng của Khương tiên sinh chỉ sợ cứu không được.

Chỉ thấy một trung niên nhân khí thể hiên ngang bước vào, y tuy chỉ vận một tà áo vải dài, nhưng nhìn còn uy nghi hơn cả bao nhiêu đại tướng khoác khôi giáp chiến bào.

Khương Đoạn Huyền không tự chủ được đứng lên lập tức. Hắn không cần nghĩ ngợi cũng biết Đinh đại tướng quân địa vị cực phẩm đương triều đã đến.

Đinh đại tướng quân từ đằng xa đã vái Khương Đoạn Huyền nói:

- Tiểu huynh đệ Đinh Trữ nhờ có sự quan ái của các hạ, gã chỉ mong được báo đáp.

Nếu có gì phân phó, bất tất phải câu nệ lễ nghi, ngày tương kiến có lẽ cũng không lâu.

Câu nói đơn đơn giản giản lại biểu hiện sự chân thành cực kỳ.

Khương Đoạn Huyền thốt:

- Đa tạ.

Lúc đó có một người bước vào:

- Tại hạ Đinh Thiện Tường, chuyên môn quản lý mọi sự vụ của thiếu gia.

Khương Đoạn Huyền nhìn hắn gật đầu chào:

- Là người đã cứu ta về đây ?

Đinh Thiện Tường cười bồi:

- Không dám, trước đây mấy ngày bọn tôi tiếp nhận thư tín của thiếu gia, phân phó cho bọn tôi tìm nơi hạ lạc của tiên sinh, chủ nhân bọn tôi tức khắc phái mười cao thủ ngày đêm tìm kiếm, cho đến đêm hôm qua mới phát hiện nơi tiên sinh ngã bệnh, tại hạ chỉ bất quá đưa tiên sinh lên xe.

Khương Đoạn Huyền lại nói:

- Đa tạ.

Đinh Thiện Tường nói tiếp:

- Lúc đó tính mệnh của tiên sinh đã rất nguy hiểm, chủ nhân bọn tôi tận lực, không những mời đến hai đại danh y đương kim, còn thân mời Mai lão tiên sinh đã quy ẩn vô lâm tiếp tay, Mai lão tiên sinh vận dụng các thứ nội ngoại công, lại được hai vị danh y phối hợp, cuối cùng đã cứu tỉnh được tiên sinh.

Mấy mũi ám khí bay đến gần chỗ Đinh Trữ khoảng hai ba thước, phảng phất đã đụng phải một bức tường vô hình, không ngờ lại bắn trở lại, rớt thẳng dưới chân Hoa Cảnh Nhân Mộng.

Hoa Cảnh Nhân Mộng biến sắc, biến đến mức còn trắng nhợt hơn cả sắc mặt của Đinh Trữ mấy phần.

Nàng hiện tại chung quy đã minh bạch, bằng vào công lực trước mắt của nàng, muốn giết Đinh Trữ tuyệt đối không phải là một chuyện dễ dàng.

Liều Bại ngày ngày tịch mịch cũng không khác gì trong quá khứ.

Mỗi ngày nàng xuống giường, chuẩn bị đồ ăn, ăn xong lại dọn dẹp, tưới hoa, lại đến lúc đi ngủ.

Hoa Cảnh Nhân Mộng trở về, nhưng nàng vẫn tịch mịch, bởi vì mấy ngày nay Hoa Cảnh Nhân Mộng cơ hồ đặt toàn lực chú ý đến Đinh Trữ, cơ hồ không thêm nhìn nàng một lần.

Tịch mịch đến mức cơ hồ cả đêm lẫn ngày đều bất an.

Nhưng hiện tại nàng bỗng phát giác Hoa Cảnh Nhân Mộng lại xuất hiện trước mắt nàng, lại ngưng thị nhìn nàng, trong sóng mắt lại ngập tràn tình thương mến.

Liều Bạ Bạ chỉ cảm thấy hơi thở của mình vội vã gấp rút, đặc biệt là khi ngón tay của Hoa Cảnh Nhân Mộng dịu dàng vuốt nhẹ trên má nàng, cả tâm mạch cũng đã bắt đầu đập loạn.

Hoa Cảnh Nhân Mộng mỉm cười, dịu dàng thì thào vào tai Bạ Bạ:

- Em còn yêu gã như vậy ?

“Ai ?” Thanh âm của Liều Bạ Bạ có chút mơ mơ hồ hồ.

Hoa Cảnh Nhân Mộng đáp:

- Đương nhiên là Đinh Trữ.

Liều Bạ Bạ không hồi đáp, có lẽ chính nàng cũng không biết, có lẽ giờ phút này nàng không muốn trả lời.

Hoa Cảnh Nhân Mộng lại nói:

- Nếu quả em không yêu gã, em tại sao không bỏ đi, nếu quả em yêu gã, em tại sao không thể đối tốt với gã một chút ?

- Tôi ... tôi đối với gã đâu có xấu.

“Em còn nói em đối với gã không xấu”. Hoa Cảnh Nhân Mộng chừng như đang trách nàng:

“Lẽ nào em không chú ý gã càng yếu ớt hơn trước đây ?” Liều Bạ Bạ chỉ thở dài nhẹ nhẹ, cũng không đáp lời. Có phải vì bàn tay của Hoa Cảnh Nhân Mộng đã luồn vào dưới tà áo của nàng ?

“Không hề gì, em cũng bắt tất phải lo lắng”. Hoa Cảnh Nhân Mộng ôm nàng:

“Ta nghĩ bọn ta có biện pháp giúp gã thoải mái tinh thần một chút, em nói có phải không ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng nhìn Bạ Bạ đang gần như hôn mê bên mình mình, nàng ta cười đắc ý.

Về phương diện này, nàng đối với mình rất tự tin, ngoại trừ Đinh Trữ ra, nàng ta cơ hồ chưa từng thất thủ, lần này nàng ta đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Nhân Mộng lau mồ hôi trên mặt Bạ Bạ, dịu dàng nói:

- Ta nghĩ em nhất định cảm thấy rất kỳ quái ta tại sao lại đột nhiên quan tâm đến Đinh Trữ như vậy.

Liều Bạ Bạ hé mắt nhìn Nhân Mộng.

Hoa Cảnh Nhân Mộng nói:

- Bởi vì ta chợt phát hiện một bí mật.

- Ồ ?

- Bởi vì ta bỗng phát hiện kẻ giết chồng ta không phải là Đinh Trữ, mà là Khương Đoạn Huyền.

- Ồ ?

- Ta nghĩ bí mật đó em đã biết, có phải không ?

Liều Bạ Bạ không đáp.

Hoa Cảnh Nhân Mộng một mặt bắt đầu vuốt ve thân thể Bạ Bạ, một mặt nói:

- Cho nên quyết đấu lần này, ta nhất định phải giúp Đinh Trữ thắng.

Liều Bạ Bạ chợt ngồi dậy hỏi:

- Quyết đấu gì ?

- Đương nhiên là quyết đấu giữa Đinh Trữ và Khương Đoạn Huyền.

“Nhưng ...” Liều Bạ Bạ hoài nghi:

“Nhưng Khương Đoạn Huyền không phải đã chết rồi sao ?” Hoa Cảnh Nhân Mộng thở dài:

- Em nghĩ thứ người như Khương Đoạn Huyền có thể chết dễ dàng vậy sao ?

Liễu Bạ Bạ ngẩn người, một hồi lâu sau mới hỏi:

- Lễ nào độc được chị giao cho tôi lần trước không đủ ?

Hoa Cảnh Nhân Mộng cười khổ:

- Em lầm rồi, đó tịnh không phải là độc được, chỉ là một thứ được phần thôi miên.

- Ồ !

- Lúc đó ta kêu em làm vậy chỉ bất quá muốn lừa Đinh Trữ, hiện tại ta trở về là muốn nói thật tình với các người, cho các người biết là Khương Đoạn Huyền còn sống, hơn nữa đã nghỉ ngơi bao ngày nay, thể lực đã khỏe lại rất nhiều.

“Ồ”. Liễu Bạ Bạ chùng như ngây người, giống như Đinh Trữ đã bại dưới đao của Khương Đoạn Huyền.

Hoa Cảnh Nhân Mộng thở dài, lại nói:

- Nhưng thân thể của Đinh Trữ lại càng ngày càng hư nhược, sắc mặt càng ngày càng trắng nhợt, như vậy mà quyết đấu làm sao được ?

“Vậy nên làm sao ?” Liễu Bạ Bạ bần thần ngơ ngẩn.

Hoa Cảnh Nhân Mộng nói:

- Chỉ có cách là khuyên gã nghỉ ngơi, chỉ có cách là kêu gã ngủ hai ngày cho ngon lành mới có thể hồi phục thể lực.

- Nhưng ... nhưng ...

- Nhưng em khuyên gã, gã cũng không nghe, có phải không ?

Liễu Bạ Bạ gật gật đầu.

- Không hề gì, bọn ta có thể dùng thuốc.

- Nhưng ... nhưng ...

- Nhưng thứ thuốc đó em đã dùng hết, có phải không ?

Liễu Bạ Bạ lại gật gật đầu.

“Không hề gì”. Hoa Cảnh Nhân Mộng cười ngọt ngào:

“May là ở đây ta còn một chút, tuy chỉ có một chút cũng đủ để gã ngủ hai ngày”.

Nói xong, nàng mỉm cười ngồi dậy, uốn thân hình hoàn mỹ mịn màng, thò tay vào một tủ nhỏ trên đầu giường.

Ánh mắt của Liễu Bạ Bạ chớp chớp vọng nhìn theo, giống như đang chờ đợi Hoa Cảnh Nhân Mộng chỉ dạy.

Lúc đó, chợt nghe Hoa Cảnh Nhân Mộng la thảm một tiếng, cơ hồ đồng thời, thân thể lỏng lẻo của Liễu Bạ Bạ đã bay ra, chỉ thấy nàng xoay một vòng đẹp mắt trong không trung, người đã nhẹ nhàng lạc xuống góc nhà xa xa.

Hoa Cảnh Nhân Mộng chợt phát hiện giữa lồng ngực trắng muốt của mình có một mũi kiếm trắng như tuyết xuyên thấu.

Nàng ta tận lực ngẩng đầu, hồ nghi vọng nhìn mũi kiếm trước ngực, lại vọng nhìn Liễu Bạ Bạ, biểu tình trên mặt như có chết cũng không dám tin.

Trong nhà của mình, trên cái giường rộng rãi mềm mại của mình, làm sao có thể bị người ta gài cơ quan như vậy ?

Liễu Bạ Bạ lúc đó cũng không còn vẻ thất thần ngơ ngẩn nữa, từng bước từng bước tiến tới, cười lạnh hỏi:

- Không tin có phải không ?

Hoa Cảnh Nhân Mộng vẫn hồ nghi nhìn nàng.

Liễu Bạ Bạ lạnh lùng thốt:

- Kỳ thật người vừa trở về, ta đã biết mục đích của người, người muốn giết Đinh Trữ, lại không có can đảm, bởi vì người sợ chết. Biện pháp duy nhất của người là lợi dụng ta, chỉ tiếc người đã chọn lầm người.

Nàng càng nói càng giận dữ, càng nói thanh âm càng to:

- Hiện tại ta phải nói rõ cho người biết, cũng muốn người chết một cách minh bạch, một khi Liễu Bạ Bạ ta còn sống tới ngày nào, ai ai cũng đừng mong giết được Đinh Trữ, ai muốn giết Đinh Trữ, người đó phải chết.

Lúc đó huyết dịch của Hoa Cảnh Nhân Mộng đã ngưng đọng, thanh âm có lớn cỡ nào nàng ta cũng không còn nghe được.

Người duy nhất có thể nghe được có lẽ chỉ có Đinh Trữ.

Đinh Trữ đang ngồi dưới mái hiên như trước, bất động như trước.

Nhưng trên mặt chàng lại có hai hàng nước mắt.

Có phải vì cái chết của Hoa Cảnh Nhân Mộng mà bi thương ? Hay là vì sự si tình của Liễu Bạ Bạ mà cảm động ?

25. Tiếng Cuối

Một vùng ánh sáng chói mắt bắn ra, Mộ Dung Thu Thủy giật mình tỉnh dậy.

Y luôn luôn không thích ánh sáng quá mạnh, y không những không thích ánh mặt trời, cả ánh đèn quá mạnh y cũng ghét sợ.

Nhưng hiện tại, đạo ánh sáng đó cơ hồ còn cường liệt hơn cả dương quang.

Y miễn cưỡng mở mắt, chỉ nhìn thấy trước mắt một khuôn mặt xấu xa đang trừng trừng nhìn y.

Y giơ tay đẩy tới, chỉ nghe “cách” một tiếng, lòng bàn tay đau như bị đâm.

Lúc đó y mới phát hiện đó là một tấm kiếng đồng. Cũng không biết ai đã treo tấm kiếng đó trước mặt y, đạo ánh sáng chói mắt đó chính là từ trong tấm kiếng đó phản chiếu bắn ra.

Người trong kiếng là ai ?

Y kinh hoảng sờ lên mặt mình, mồ hôi lạnh chảy đầm đề.

Y nhắm mắt lại, tận lực dùng đầu óc hôn trầm của mình nghĩ về chuyện trước đây.

“Đúng rồi”. Y đột nhiên nhớ lại:

“Đêm hôm qua ta còn đang uống rượu với Vi Hiếu Khách”.

“Người lầm rồi”. Bên cạnh có thanh âm vang lên:

“Người có uống rượu với ta, nhưng đó là chuyện mười ngày trước”.

“Sao ?” Y giật mình, quay mình muốn ngồi dậy, nhưng phát giác nửa thân dưới đau đớn kịch liệt, y ngăn người, đột nhiên la lớn:

“Chân của ta, chân của ta đau ?” - Chân của người không phải đã thua cho Hoa Cảnh Nhân Mộng sao ?

- Nói bậy ! Thua rõ ràng là ả, người sao lại nói vậy với ta ?

“Người lại lầm rồi”. Vi Hiếu Khách cười lạnh:

“Thua là người, bởi vì Hoa Cảnh Nhân Mộng đã ám thị Đinh Trữ đang ở đâu”.

Mộ Dung Thu Thủy ngẩn người.

Vi Hiếu Khách thần nhiên thở dài:

- Người nhất định nghĩ ta đang hại người, có phải không ?

Thanh âm của Mộ Dung Thu Thủy còn khó nghe hơn cả khóc:

- Lẽ nào người không coi đây là hại ta ?

Vi Hiếu Khách lại thở dài:

- Kỳ thật ta chỉ bắt quá giúp an bài cho người. Ta nghĩ người cũng nhớ lần trước lúc chặt chân ta, người đã từng nói với ta là người ở đời phải trọng tín, một khi lời nói có tín nghĩa, chân đâu có coi ra gì ?

Mộ Dung Thu Thủy quả thật đã nói vậy.

“Cho nên ...” Vi Hiếu Khách cười khổ:

“Ta làm như vậy, chỉ là vì muốn bảo vệ tín dụng của người, người sao có thể trách ta được ?” “Giỏi !” Mộ Dung Thu Thủy hét lớn:

“Cho dù làm như vậy là giữ tròn chữ tín, còn mặt ta thì sao ?” “Đó cũng là vì ta muốn bảo toàn hình tượng cho người”. Vi Hiếu Khách đáp:

“Mộ Dung công tử tiêu sái phong lưu, người trên giang hồ có ai mà không biết, bằng vào thể chất của người hiện tại, làm sao mà xuất đầu lộ diện tại ngoại môn ba, tránh không phá hoại hình tượng vĩ đại mà người đã xây dựng trong quá khứ”.

- Cho nên người không những chặt đôi chân ta, cả dung mạo ta cũng cải tạo luôn.

“Không sai”. Vi Hiếu Khách chừng như rất đắc ý:

“Người cũng nên biết, cưa chân là một chuyện đơn giản, cải biến dung mạo lại là chuyện rất khốn khó, cơ hồ tốn cả năm ngày công phu của ta mới cải biến được như vậy”.

Mộ Dung Thu Thủy nhin không được nữa, hét lớn một tiếng:

- Người đâu !

Vi Hiếu Khách lập tức đáp lời:

- Tiểu nhân ở đây, công tử có gì phân phó ?

Ngoại trừ giọng nói của Vi Hiếu Khách ra, không còn thanh âm nào khác, ngày xưa mỗi khi hô lên một tiếng là trăm người ứng đáp, bây giờ lại hoàn toàn không thấy ai.

Ánh mắt của Mộ Dung Thu Thủy đảo bốn phía, thất kinh hỏi:

- Đây là đâu ?

Vi Hiếu Khách đáp:

- Đương nhiên là Nhã Tọa của ta.

Mộ Dung Thu Thủy hét lớn:

- Cái gì ? Người dám đem ta vào chỗ này ?

Vi Hiếu Khách không hoang mang chút nào:

- Không phải lúc trước người đã từng nói qua với Khương Đoạn Huyền, lúc con voi lâm tử, nhất định đi tìm một nơi ẩn bí mai táng xương cốt, bởi vì nó không nguyện để người ta tìm ra ngà của nó, tình huống hiện tại của người cũng như vậy, cho nên ta mới khổ cực đem người đến đây, lẽ nào ta đã làm sai sao ?

Mộ Dung Thu Thủy không còn nói gì nữa, liều mạng nhắm Vi Hiếu Khách bộc phát qua.

Nhưng y lại không biết giờ phút này công lực của mình đã hoàn toàn tiêu tán, bộc phát không được xa lắm, nửa thân còn lại đã rơi ạch xuống đất.

Vi Hiếu Khách lại thở dài, giống như thống khổ cực kỳ.

Thử hỏi thiên hạ còn có chuyện gì thống khổ hơn liều mạng trợ giúp bằng hữu mà bằng hữu lại không cảm kích chút nào ?

Rầm tháng tư.

Ngày Khương Đoạn Huyền chờ đợi đã lâu chung quy cũng đã đến.

Từ sáng sớm, hắn đã thanh thân đi ra khỏi cửa, so với những ngày bình thường còn thanh thân hơn nhiều.

Đó tuyệt không phải là hắn đã nắm chắc phần thắng trong trận quyết chiến với Phong Nhân, sự thật lại là ngược lại.

Nếu quả trên thế gian có một đối thủ làm cho hắn nhúc nhích đầu cả đời, người đó tuyệt đối không phải là Đinh Trữ, mà là Phong Nhân.

Bởi vì đạo pháp của Đinh Trữ tuy cao, nhưng ít ra hắn vẫn còn biết Đinh Trữ sử đạo, còn Phong Nhân sử binh khí gì hắn cũng không biết.

Hắn cảm thấy thanh thân chỉ vì hắn đã đem nghĩ thấu hết mọi chuyện.

Hắn luôn luôn rất phục Phong Nhân, ngoại trừ võ công của Phong Nhân cực cao ra, quan trọng nhất vẫn là con người của y trọng lời hứa, kính nghĩa khí, một khi y đáp ứng làm chuyện gì, có chém đầu y y cũng không sửa đổi.

Đúng như sở liệu của Khương Đoạn Huyền, tới khi hắn đến nơi, Phong Nhân đã đợi ở đó, đang ngồi thẳng trên ghế bình bình thân thân đợi ở đó.

Khương Đoạn Huyền trước tiên chú ý đến binh khí của y, chỉ thấy một thanh đoản kiếm đang cắm dưới đất gần cái ghế Phong Nhân đang ngồi, xem ra còn ngắn hơn.

“Nguyên lai là người sử kiếm”. Trong giọng nói của Khương Đoạn Huyền không tránh khỏi có chút thất vọng.

Phong Nhân cười lạnh:

- Tả thủ của ta chỉ có thể sử kiếm.

Khương Đoạn Huyền lúc đó mới phát hiện hữu thủ của Phong Nhân đang treo trên một dải lụa vắt qua cổ, hiển nhiên đã thụ thương, hơn nữa vết thương không nhẹ.

Khương Đoạn Huyền nhận không được phải hỏi truy:

- Bằng vào thân thủ của ngươi, còn có ai có thể đánh bại được ngươi ?

“Xem ra có thể có một hai người”. Phong Nhân lạnh lùng trả lời:

“Cho dù có được công nhận là cao thủ đệ nhất đương thế, xem ra cũng có thể bị một hai người đánh bại”.

Y dừng một chút, lại nói:

- Ta không để ý tới.

Khương Đoạn Huyền thốt:

- Phải.

Phong Nhân lại nói:

- Không cần biết là ai đánh bại ta, ta đối với người đó tuyệt đối không để tâm thù hận, nếu quả gã nguyện ý kết giao bằng hữu với ta, ta nguyện ý lúc nào cũng mở rộng cửa đón gã.

Khương Đoạn Huyền tuy không nói gì, trong mục quang lại không khỏi để lộ vài phần kính ý.

Phong Nhân chung quy đã thở dài:

- Hôm nay nếu quả ta muốn tìm người tử võ, ta đã biến thành một tên ngụy quân tử giả trá, bởi vì nếu quả ta cố làm như thần dũng, không thể không tìm người tử thí, người nhất định phát tay áo mà đi, người trong thiên hạ đều biết tính khí của người, ta hà tất phải giả dối như vậy, cố đi mua chuộc sự bội phục của thể nhân.

Khương Đoạn Huyền nói:

- Ta không biết người khác nghĩ gì, nhưng ta rất bội phục người.

Phong Nhân cười cười:

- Hiện tại ta tuy không có biện pháp cùng người tử đao, nhưng bọn ta còn có chuyện khác có thể tử thí.

-Ồ ? Người muốn tử thí cái gì ?

Phong Nhân đáp:

- Giang hồ nam nhi, phiêu bạt cả đời, ngoại trừ đao kiếm ra, đại khái chỉ có một thứ có thể tử thí.

Khương Đoạn Huyền hỏi:

- Là thứ gì ?

Phong Nhân chỉ nói một chữ:

- Rượu.

Phong Nhân say mèm.

Khương Đoạn Huyền cũng say mèm.

Hắn là một người có sức khắc chế cao cường, cả đời hắn chưa từng uống say như vậy.

Bình minh, Bình minh của ngày quyết chiến.

Đinh Trữ vẫn đang ngồi dưới mái hiên của căn tiểu ốc.

Những ngày nay, chàng không luyện đao, cũng không luyện công, thậm chí cả ăn uống nằm ngủ cũng càng ít hơn những ngày trước, cả một chút chuẩn bị cho trận chiến cũng không có, lẽ nào chàng đã quên đi trận quyết chiến ?

Liều Bại lo lắng cực kỳ, nhưng nàng ngoại trừ lo lắng ra, còn có thể làm gì được ?

Đinh Trữ đang ngồi đó, bất động.

Cũng không biết bao lâu sau, dàn phong linh trên đầu đột nhiên phát ra hai tiếng nhè nhẹ.

Không có gió, sao lại có thể có tiếng phong linh ?

Trên khuôn mặt trắng nhợt của Đinh Trữ điểm một nụ cười mỉm.

- Bại Bại, công phu của nàng đã tinh tiến.

Liều Bại không nói gì, chỉ ngưng thị nhìn vào hoang nguyên bao la trước nhà.

Lại qua một hồi lâu sau, Liều Bại chợt nói:

- Hắn chừng như đã uống rượu.

“Ồ ?” Đinh Trữ giương mắt, không khỏi nhú mày:

“Hình như còn chưa tỉnh rượu”.

“Ai nói ta còn chưa tỉnh ?” Khương Đoạn Huyền trong tích tắc đã đến trước mặt.

Miệng hắn tuy còn nói rất cứng, đầu lại như tòn nần.

Hắn cũng không biết tại sao có thể uống say như vậy với Phong Nhân.

Lẽ nào đó là một cách cáo biệt sinh mệnh trước trận quyết đấu với Đinh Trữ ?

Hắn nhìn bầu trời, nói lớn:

- Ta hình như đã đến trể.

Đinh Trữ điềm điềm cười một tiếng:

- Sớm cũng là đến, trể cũng là đến, sớm thì sao, trể thì sao.

Khương Đoạn Huyền hơi ngẩn người:

- Mời.

Lúc đó ngoại trừ nói ra chữ đó, hắn cơ hồ không còn biết nói gì.

Ân oán, tình cảm ngày xưa, đến giờ phút quyết chiến sinh tử đều đã biến thành mây khói, ngoại trừ chữ đó, hắn còn có thể nói gì ?

Đinh Trữ chỉ mỉm cười, bất động.

Khương Đoạn Huyền đột nhiên phát giác thanh đao Đinh Trữ nhờ vào nó mà thành danh không thấy đâu hết. Hắn không khỏi ngạc nhiên phải hỏi:

- Đao của ngươi đâu ?

Đinh Trữ đáp:

- Ta không mang đao.

Khương Đoạn Huyền hỏi:

- Hôm nay là lúc bọn ta quyết một trận sinh tử thắng bại dưới đao, ngươi tại sao lại không mang đao ?

Đinh Trữ đáp:

- Hai người ta và ngươi, ân oán triền miên, cho dù ta phân xuất sinh tử thắng bại với ngươi, có thể chứng minh được gì ? Cho dù ngươi có thắng ta, sớm muộn gì cũng có một ngày ngươi bại vào tay người khác, ngươi nói có phải không ?

Khương Đoạn Huyền ngẩn người, hắn chưa từng tưởng được Đinh Trữ có thể nói ra những lời như vậy.

Đinh Trữ lại nói:

- Cho nên ta hôm nay không muốn tỷ đao với ngươi.

Khương Đoạn Huyền không khỏi thoái lui một bước, hắn thật sự sợ Đinh Trữ cũng giống như Phong Nhân, lại muốn tỷ tửu với hắn.

Đinh Trữ cười cười:

- Ta cũng không thể tỷ tửu với ngươi, bởi vì hiện tại ta nếu tỷ tửu với ngươi, ngươi tuyệt đối không phải là đối thủ của ta.

Khương Đoạn Huyền thở phào:

- Vậy ngươi muốn tỷ thí cái gì ?

“Thứ bọn ta có thể tỷ thí có rất nhiều”. Đinh Trữ ngẫm nghĩ:

“Thí dụ như bọn ta có thể so tài coi ai có thể ngồi lâu, bọn ta có thể so tài coi ai có thể ăn nhiều hơn, bọn ta cũng có thể so tài coi ai ngủ lâu hơn”.

Bạn Bạ bên cạnh không khỏi muốn bật cười, nhưng vẫn ráng nhịn.

- Nếu quả ngươi nghĩ những chuyện đó quá tục, bọn ta còn có thể so tài những thứ khác. Bọn ta có thể học theo đám văn nhân nho sĩ mà so cờ, ngươi nói sao ?

Khương Đoạn Huyền ngậy người:

- Ta không biết đánh cờ.

Đinh Trữ cười nói:

- Ta cũng không, bắt quá bọn ta có thể học, cho đến khi bọn ta học đã rành, bọn ta có thể làm một bàn.

Khương Đoạn Huyền hơi do dự.

Đinh Trữ lại nói:

- Bắt quá bọn ta bắt đầu học từ bây giờ, năm ba năm sau có lẽ có chút thành tựu, đến lúc đó bọn ta quyết một trận thắng bại, nhưng lại chứng minh được gì ? Cho dù người có thắng ta, sớm muộn gì người vẫn có thể bại dưới tay người khác, người nói có phải không ?

Khương Đoạn Huyền lại ngần người.

Đinh Trữ lại cười cười:

- Cho nên ta nghĩ tỷ thí hay không tỷ thí kết quả cũng như nhau.

Khương Đoạn Huyền hỏi:

- Vậy ý của người là sao ?

Đinh Trữ đáp:

- Đã biết tỷ thí hay không tỷ thí cũng như nhau, vậy bọn ta còn muốn tỷ thí làm gì ?

Lúc đó, xa xa chợt truyền đến một tràng tiếng nhạc, một đoàn người ngựa uyển chuyển bước đến. Cờ xí phát phới, chiêng trống rền vang, phong cảnh cực kỳ hoành tráng.

Đinh Trữ đứng lên, phủi phủi bụi trên người, ngẩng đầu bước ra, chàng không nhìn Liễu Bạ Bạ một chút nào, lúc đi ngang qua người Khương Đoạn Huyền, cũng chỉ bắt quá nói hai chữ:

- Tái kiến.

Khương Đoạn Huyền cũng quay mình bước dài, nhưng trên mặt hắn không khỏi lộ xuất một nụ cười mỉm, một nụ cười mỉm ấm cúng chưa từng nở trên mặt hắn.

Chỉ còn lại Liễu Bạ Bạ vẫn ngẩn ngơ đứng đó, đến khi đoàn người ngựa của Đinh Trữ đã hoàn toàn biến mất, nàng mới ngồi bệt xuống cái bồ đoàn hồi nãy Đinh Trữ ngồi.

Trên bồ đoàn vẫn còn hơi ấm ! Người lại đã không còn, hơn nữa lúc đi chàng cũng không nhìn nàng một chút.

Nghĩ đến đó, Liễu Bạ Bạ buồn bất chợt, lệ châu lăn dài trên má.

Cũng không biết đã khóc bao lâu, nàng chợt đứng dậy.

Nàng đột nhiên nhớ Đinh Trữ còn chưa chết, mình hà tất phải bi thương như vậy ?

Chỉ cần Đinh Trữ không chết, mình tất có biện pháp gặp lại chàng.

Nàng là một nữ nhân lạc quan phi thường, nếu quả nàng không lạc quan, những kiếp nạn nàng đã trải qua trong những ngày qua, nàng có lẽ đã chết hơn trăm lần.

Nàng chùi sạch nước mắt, cầm thanh đao Đinh Trữ còn lưu lại trong căn tiểu ốc chạy vào thành.

Nàng quyết định phải vào thành đi chơi cho thỏa thích, cho thoải mái tâm hồn, phải ăn một bữa no nê.

Chính ngọ.

Thiên Hương Lâu ở thành đông.

Liễu Bạ Bạ vác thanh đao ngồi ở cái bàn gần thang lầu.

Trên bàn đầy đồ ăn, ít ra cũng có bảy tám món, trên góc bàn có đặt một thanh đao đen sì.

Mỗi một khách nhân trên lầu đều không khỏi ngỡ ngàng nhìn nàng một cái.

Liều Bạ Bạ không thèm để ý chút nào, nàng uống một ngụm rượu, ăn một miếng đồ ăn, ăn rất ngon lành thoải mái.

Lúc đó tiểu nhị lại bưng một tô đồ ăn bốc khói nghi ngút đặt trên bàn của nàng.

Liều Bạ Bạ ăn một miếng, hỏi hân:

- Cái gì đây ?

Tên tiểu nhị đáp:

- Đây là cá Tây Hồ chưng giấm.

Liều Bạ Bạ vừa đặt đũa xuống, trềnh mắt hỏi:

- Cái gì mà cá Tây Hồ chưng giấm ? Rượu thì nhiều, giấm thì ít, người làm vậy ta ăn sao được ?

Tên tiểu nhị lấp bắp:

- Cô nương tha thứ cho, nếu quả không hợp khẩu vị, bọn tôi sẽ làm lại cho cô nương.

“Không cần”. Bên cạnh chợt có người nói:

“Có lẽ đại sư phụ nghĩ nữ nhân nên uống thêm chút rượu, bớt đi chút giấm, giấm ăn nhiều dễ bị nôn mửa”.

Liều Bạ Bạ vừa thấy người đó, lửa giận liền tan biến, ánh mắt cũng có chút đỏ hồng, cả tư thế ngồi cũng đã sửa đổi.

Người đó đương nhiên là Đinh Trữ.

Liều Bạ Bạ thở gấp:

- Anh sao lại trốn ra rồi ?

Đinh Trữ đáp:

- Ta cao hứng.

Liều Bạ Bạ liếc đồ ăn đầy bàn một cái, không khỏi cúi đầu vờ vờ ngón tay, làm như có tâm sự đè nặng thần hồn.

Đinh Trữ cười cười hỏi:

- Nàng mấy ngày nay cơ hồ đã ăn gần hết mấy quán lớn trong thành, ăn còn chưa đã sao ?

Liều Bạ Bạ dụi dãi đáp:

- Hình như ... cũng không quá lắm mà.

Đinh Trữ lại cười cười, cầm đôi đũa gắp một miếng cá nhấp thử, không khỏi nhíu mày:

- Vậy mà gọi là cá Tây Hồ chưng giấm cái gì ?

Liều Bạ Bạ ứng lời:

- Tôi nói mà.

Đinh Trữ thốt:

- Ta biết có một vị đại sư phụ, món cá Tây Hồ chưng giấm của y tuyệt đối là thiên hạ đệ nhất.

“Ồ ?” Liều Bạ Bạ nuốt nước miếng:

“Quán nào vậy ?” Đinh Trữ đáp:

- Nhất Phẩm Cư.

Liều Bạ Bạ ngẫm nghĩ, lại hỏi:

- Sao tôi chưa nghe nói đến ? Ở đâu vậy ?

Đinh Trữ cười cười:

- Tô Châu.

Liều Bạ Bạn dần dần hồi phục cương vị nữ nhân, không ngờ còn háy chàng một cái:

- Anh thật là biết nói chơi, Tô Châu xa như vậy, làm sao mà đi ăn được ?

Đinh Trữ đáp:

- Nàng đừng lo, cho dù đi mất mười ngày hay nửa tháng, vị đại sư phụ đó cũng không trốn mất đâu.

Liều Bạ Bạn nói:

- Đường xa như vậy, chỉ sợ mười ngày nửa tháng cũng còn chưa đến.

Đinh Trữ vẫn cười cười, chỉ thì thào với nàng:

- Nàng đừng lo, đại sư phụ đó còn rất trẻ, năm nay chỉ mới ba mươi tám, cho dù bọn ta có đi mất mười năm, y cũng không chết đâu.

Liều Bạ Bạn không nói gì nữa, nàng chỉ cảm thấy tim đập rất nhanh, mặt đỏ bừng ghê gớm, thân thể mềm nhũn, cả người bộc phát chui vào lòng Đinh Trữ. Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phong-linh-trung-ao-thanh>